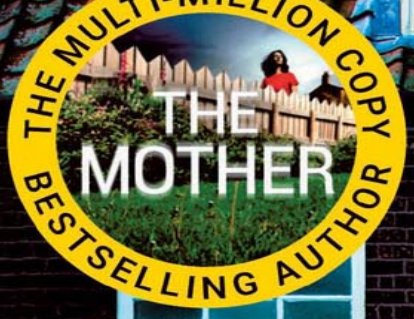
IT'S EVERYTHING THEY EVER WANTED . . .

THE DREAM HOME

Master of the up-all-night thriller

T.M. LOGAN

'Clever, taut and twisty, full of tension and gasp-out-loud moments' Claire Douglas

Övgü

T.M. LOGAN

'Akıllı, yoğun ve orta noktanın uğultulu bir dönüşüyle. Bayıldım' GI LLIAN MCALLISTER 'Gergin, gergin ve ilgi çekici. Gerilimin en i yi haliyle yazılması' SIMON LELIC 'T.M. Logan'ın şimdiye kadarki en iyisi. Rahatsız edici ve bir o kadar da eğlenceli.

Mükemmel bir geri
lim filmi' CAZ FE
AR

'Gergin ve sürükleyici bir gerilim' B.A. PARIS 'Güvenilir, merak uyandırıcı ve hipnotize edici bir şekilde okunabilir - sonunda bir değişiklik olduğ unu garanti ederim, gelmeyeceğinizi garanti ederim' LEE CHILD 'İlgi çekici, kıvrımlı, sa yfaları çeviren bir kitap ve gerçek bu' JAMES SWALLOW

'Olağanüstü ve çok iyi yazılmış. . . o kadar sürükleyici ki gerçekten elimden bırakmakta z orlandım' K.L. SLATER

'Müthiş bir sayfa çevirici, bu değişimi görmemiştim!

Tamamen keyifli bir gerilim fil
mi' MEL SHERRATT

'Psikolojik gerilim tanrısından bir başka heyecan verici sayfa çevirici

TM. Logan'ın C
HRIS WHITAKER'ı

'En akıllı ikinci tahmincinin bile çok ama çok geç olana kadar gerçeğe ulaşması pek mü mkün değildir' ***THE TIMES***

THE DREAM HOME

T.M. LOGAN

ZAFFRE

For my amazing children,
Sophie and Tom,
who make me proud every single day

The dead keep their secrets.

—Alexander Smith, *Dreamthorp*

İçindekiler

BÖLÜM I
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Edward
Bölüm 8
Bölüm 9

BÖLÜM II
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Adrian Böl
üm 18 Böl
üm 19 Böl
üm 20 Böl
üm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Carys Böl
üm 28 Böl
üm 29 Böl
üm 30 Böl
üm 31 Böl
üm 32 Böl
üm 33 Böl
üm 34 Böl
üm 35 Böl
üm 36 Sia
n Bölüm 3
7 Bölüm 3
8 Bölüm 3
9 Bölüm 4
0 Bölüm 4
1 Bölüm 4
2 Bölüm 4
3 Bölüm 4
4 Bölüm 4
5 Dean Bö
lüm 46 Böl
üm 47

BÖLÜM I
II Bölüm 4
8 Bölüm 4
9 Bölüm 5
0 Bölüm 5
1 Bölüm 5
2

Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59

BÖLÜM I
V Bölüm 6
0 Pamela
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68

BÖLÜM
V Bölüm 6
9 Bölüm 7
0 Bölüm 7
1 Bölüm 7
2 Bölüm 7
3

Teşekkürler T.M. Logan's Readers' Club Yazardan Mek
tup Yazar Hakkında Tüm Gece Gerilimin Ustası'ndan da
ha fazlasını okuyun T.M.'den daha fazlası Logan. . . Teli
f hakkı

PART I

You never get used to it. Not really. It hangs over your head, always waiting, a debt that's never been settled. The knowledge that it's waiting somewhere to trip you up – and that you need to be ready in case the past comes knocking. Hoping that day will never come.Knowing what will have to happen if it does.

1

PAZAR

Taşınma gününün sonuna doğru onu buldum.

Kaldırma ekibi için kaldırma, taşıma ve bardak çay yapma, geniş merdi venlerden yüzlerce kez yukarı ve aşağı çıkma, kutuları boşaltma, yatak çerç eveleri inşa etme ve çocuklara onları oyalayacak küçük işler vermeyle dolu bir gün. Bu eski evi hayata döndüren aralıksız bir gün.

Jess ve ben dekorasyona nereden başlayacağımızı tartışırken bile hâlâ p ek gerçekçi gelmiyordu. On yıllardır odaların hiçbirinde yeni boya veya ye ni halı görülmedi. Emlakçı umutlu bir gülümsemeyle A *fixer-upper*, demişt i. Ama biz ilk görüşte buraya aşık olmuştuk, ikimiz de buranın özel bir şey olduğunu biliyorduk; yüksek tavanları ve yüksek pencereleri, yükselen baca ları ve yarı ahşap çatı çatılarıyla, büyük ön kapının üzerindeki zarif, yükselti lmiş taş işçiliğiyle tarih: *1889*. Altı yatak odası, üç banyo, iki kabul odası, b ir kiler, bir kiler, bir rahat oda – o kadar çok şey vardı ki *space*.

Çok fazla çalışma gerektirdiğini biliyorduk, şehrin bu bölgesinde bir ev alabilmemizin nedenlerinden biri de buydu. Adını ilk olarak kalenin yanında ki eski geyik parkından alan ve kralın avı için bakımı yapılan Park, şimdi N ottingham'ın tam kalbinde, on dokuzuncu yüzyıldan kalma büyük evlerden ve geniş aralıklı sokaklardan oluşan bir yerleşim bölgesi, duvarlarla çevrili bahçeler ve yemyeşil sakinlik ile ağaçlarla çevrili bir vaha.

Öğleden sonra geç saatlerde ikinci kattan arta kalan çöpleri temizliyoru m. Bacaklarım ağırlaşıyor, eski gazete yığınlarını, sahanlıkta bırakılmış es ki bir yatağı, kırık bir kitaplığı, fayans kutularını ve çöp kutularını taşıyarak iki kat merdivenden aşağı indiğimde sırtım ağrımaya başlıyor.

küflü elbise torbaları. Havanın bakımsızlıktan bayatladığı en üst kattaki çatı katı odalarının en küçüğünde, eski bir gömme gardırobun gövdesi duvardan sarkıyor. Sunta rafları parçalanmış, bir kapısı sıkışarak kapanmış, diğeri ise rayından tamamen düşmüş. Çiviler ve vidalar kırık çerçeveden çıkarak küçük elleri yakalamaya hazır hale gelir. Her şey her an çökebilecekmiş gibi görünüyor ve onu bir levyeyle duvardan kaldırmam, çivileri düzleştirmem, tüm gardırobumu parçalamam, kırılan tahtaları köşeye yığmam çok uzun sürmüyor.

Bu evdeki her odada beklemediğimiz bir tuhaflık veya merak var gibi görünüyor.

Ve bu oda bir istisna değildir.

Çünkü gömme dolabın arkasındaki duvar boyalı sıva, duvar kağıdı veya tuğla değildir. Bunun yerine zemin kattaki koridor gibi koyu renkli ahşap panellerle kaplanmış. Ceviz veya tik paneller odanın genişliği boyunca taban dan tavana kadar uzanıyor. Gömme gardıropta büyük bir gelişme, bu güzel cepheyi bu kadar çirkin bir şeyin arkasına saklamak çok yazık. Her şey yedi panel yüksekliğinde ve bir düzine kadar geniş. İşçilik çok iyi, her parça diğerine sorunsuz bir şekilde uyuyor, tek kusur gardırobun takıldığı yerde bir kaç delik.

Elimi bir panelin üzerinde gezdiriyorum, ahşabın damarları avucumun altında pürüzsüz. Hayranlık duymak için arkama yaslandım ve Jess'e keşfettiğim şeyi göstermek için telefonumda hızlı bir fotoğraf çektim. Tavan pencere sinden gelen öğleden sonra güneşi ahşabın sanki tek bir parçadan oyulmuş gibi parlatılmış bronz gibi neredeyse parıldamasına neden oluyor...

Tekrar resme bakıyorum, sonra panele dönüyorum. Yüksek çözünürlüklü görüntüyü önümdeki gerçeklikle karşılaştırıyorum.

Fotoğrafta güneşin onu yakalama şekli, tam dik açıyla, işçiliğin *quite* mükemmel olmadığını görebiliyorum. Tüm yol boyunca değil. Belki zaman la bir hareketlenme olmuştur, bu duvarın eklenmesinden bu yana geçen yıllarda ev eski kemiklerini biraz değiştirmiştir. Telefon görselinde duvarın en ucunda iki panel arasında uzanan çok ince bir dikey çizgi bulunmaktadır.

Ama çıplak gözle hala anlayamıyorum. Elimi duvarın sağ tarafında, iki panelin arasında yukarı aşağı gezdiriyorum. Onu görmüyorum. Ben *feel* onu. Parmak uçlarım ahşabın neredeyse görünmez bir birleşimine, bir dikişine dokunuyor. Elimi önce yukarıya, sonra yere indiriyorum. Tekrar yukarı, karşıya, aşağı.

Sadece bir dikiş değil.

Bu bir kapının taslağı.

Belki de arka tarafta eski bir boru sistemi vardı; ahşap paneller bunu gizlemek için akıllı bir çözümdü ve herhangi bir sorun olması durumunda gizli erişim sağlıyordu. Ya da belki eğimli çatının saçaklarının altında biraz fazladan tavan arası alanı olabilir.

Herhangi bir anahtar deliği, kilit, mandal ya da onu açıp kapatacak herhangi bir şey yok gibi görünüyor. Bir dakika boyunca tekrar dikiş yerinin etrafını yokladım ama herhangi bir kaldıraç sağlayacak, çekecek, itecek ya da döndürecek hiçbir şey yok. Düğme veya tutamak yok.

Hayal kırıklığı içinde avucumu orta panele düz bir şekilde yerleştirip itiyorum.

İsteksizce bir *click* ile kapı bana doğru açılıyor. Sadece yarım inç. Bir saniyeliğine duraklayıp nefes alıyorum, sonra onu sessiz menteşelerin üzerinde sonuna kadar çekiyorum.

Eşiğin üzerinde mutlak, mükemmel bir karanlık var. Hava küflü ve bayattı, eski tuğlaların keskin, şımarık kokusu ve uzun zamandır solunmayan yavaş yavaş çürüyen bir koku. Kalbim biraz daha hızlı atıyor, cebimden telefonu çıkarıp meşaleyi yakıyorum, beyaz ışık bir koltuğun, bir yan masanın, duvara yaslanmış bir şifonyerin üzerinde sıçrayan gölgeler oluşturuyor; hepsi toz ve örümcek ağlarıyla kaplı.

Bu sadece çirkin boruları gizleyen bir panel değil.

Ekstra depolama alanı da değil.

Duvarın arkasına gizlenmiş yepyeni bir oda.

2

Ben *knew* bu üst yatak odasında bir şeylerin pek doğru olmadığını düşünüyorum.

Boyutlar biraz fazla küçük görünüyordu, duvar yandaki yatak odasının d uvarı ile pek uyuşmuyordu. Bu gizli alan küçük ve bir deri, bir rahip deliği gibi sıkışıktı ama ev bunun için yeterince eski değildi. Ön kapının üzerinde ki taş işçiliğine bakılırsa 1889 yılında inşa edilmişti ve o zamandan bu yan a en az iki kez uzatıldığını biliyordum. Telefonumda emlakçıların web sites inden kat planını alıyorum ve en üst katın planını yakınlaştırıp bu yatak odas ının boyutlarını kontrol ediyorum - üç metreye on iki, birkaç inç ver ya da al . Bu bana doğru gibi görünüyor. Yan tarafta daha fazla alan olduğuna vey a buranın dokusuna çok uzun zaman önce inşa edilmiş olması gereken, insa nların orada olduğunu bile unuttuğu gizli bir ek binaya dair hiçbir belirti yo k. Başka bir şeye dönüştürülmüş ekstra bir dört fitlik genişlik.

Başımı eğerek kapıdan içeri giriyorum.

Hava, yılların tozuyla dolu, boğazımı yakan eski kereste ve ufalanan tuğ la kokuları var.

Ayağımın altındaki döşeme tahtası gıcırdıyor ve donuyorum. Bir şekild e başka birinin özel alanına izinsiz girdiğim gibi tuhaf bir his var. Bunun ço k saçma olduğunu biliyorum. Artık bu evin ve içindeki her şeyin sahibiyiz. Üst sahanlıktaki 1970'lerden kalma, dönen halılardan bodrumdaki pas kaplı boya kapları yığınına, kilerde terk edilen solmakta olan yemek kitaplarına v e oturma odasındaki noktalı Artex tavanına kadar yıllar süren sigara dumanı ndan donuk sarıya boyanmış. Bunların hepsi eski sahibinin yaşlı sahibinde n kaldı. Artık hepsi bize ait.

Telefonumdan gelen parlak ışık odanın üzerinde dans eden gölgeler yar atıyor, her köşeyi örümcek ağları dolduruyor. Bir yanda çıplak tuğlaya çivi lenmiş eski kilimler, diğer yanda saçakların eğimi. Alçak, yırtık pırtık bir ş ey var

Yanında küçük bir sehpa bulunan koltuk, uzun zaman önce birisinin çayını koymuş olabileceği kahverengi seramik bardak altlığı. Duvarın dibine yıpranmış bir Galce şifonyeri tıkıştırılmıştı; ahşap koyu, neredeyse siyahtı.

Tavandan çıplak bir ampul sallanıyor. Kabloyu çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor; ampul çoktan ölmüş.

Şifonyerin sağında tek bir büyük kapısı, solunda ise dörtlü iki sütun halinde sekiz küçük çekmecesi var. Kapının kolunu çekiyorum ve kapı paslı bir gıcırtıyla açılıyor.

Daha fazla örümcek ağı ve kozaya sarılmış ölü böceklerin leşleri dışında boş. Üst çekmeceyi denedim. Kilitli. Yanındaki de, alttaki de öyle.

Merakım arttı, karışıma küçük bir hayal kırıklığının da eklendiğini hissediyorum; bu benim için çocukluğumdan beri tehlikeli bir kombinasyondu. Kilitli bir şifonyer, gizli bir kapı, gizli bir oda. Şimdi *definitely* içeride ne olduğunu görmem gerekiyor. Belki burada değerli bir şey saklanmıştı; para ya da mücevher, bir miktar altın ya da özel bir bankadaki kiralık kasanın anahtarı. Bunların hepsi son derece kullanışlı olacaktır, özellikle de şimdi.

Biraz kaba kuvvet ve bilgisizlik kullanırsam çekmeceleri kaldırabileceğime eminim. Alçak kapının altından eğilip ana odaya, sahanlıktaki alet çantama doğru eğiliyorum; orada sahip olduğum en büyük düz uçlu tornavidayı, eski bir keskiyi ve sonra - son çare olarak - elimde pürüzsüz ve ağır çelik olan levyemi buluyorum. Aptal, daha aptal, *dumbest*.

Keskiyle başlıyorum ve bıçağı üst çekmeceyle ahşap çerçeve arasındaki boşluğa kaydırıyorum. Kolu geriye doğru kaldırıyorum, ağırlığımı ona veriyorum...

Kör bir *snap* ile keski bıçağı kırılır.

Sıktığım yumruğumda sadece eski tahta sap kaldı. Kırık bıçağı çekip kurtarıyorum ve şifonyeri yeni bir merakla inceliyorum.

Bu eski şey *really* iyi yapılmıştı. Bu antikayı levyeyle parçalamadan önce en azından ona iyice bakmalıyım.

Her iki merdivenden de zemin kattaki Minton fayanslı koridora doğru ilerliyorum ve Jess'in düzgün büyük harfleriyle '*MOVING SUPPLIES*' etiketli kutulardan birinden altmış watt'lık bir ampul alıyorum. Pencere kenarındaki bir kasede, sözleşmeleri değiştirdiğimiz gün bize verilen ön ve arka kapılar, garaj, baraka ve henüz tanımlayamadığım diğer bazı ev anahtarları var.

Onları gizli ek binaya götürüyorum ve eski koltuğun kenarına tünediğim telefonumun ışığı altında teker teker içinden geçerek kilitlere yerleştirmeye çalışıyorum.

Hiçbir tuş çalışmıyor.

Hiçbiri küçük şifoniyer çekmecelerinin sekiz özdeş anahtar deliğine sığacak büyüklükte bile değil.

İçimi çektim ve anahtar demetini tekrar kot pantolonumun cebine soktum, merakımın nabzı artık daha güçlü atıyordu. Büyük bir olasılıkla doğru anahtar bir kutuda, bir dolapta ya da ıvır zıvırla dolu eski bir kavanozda sonsuza kadar kaybolmuştu. Ya da ait olduğu çekmecelerden sonsuza kadar ayrılmış bir çöplük alanında tonlarca çöpün altına gömülmüş.

Veya . . . belki de değil. Gizli bir yer yaratmak için bu kadar zahmete girip anahtarı gözünüzün önünde mi tutarsınız? Kolayca nerede bulunabilir?

Ampulü değiştirip ışık düğmesini tekrar çekiyorum, gözlerim alışana kadar parlamaya karşı bir anlığına gözlerimi kırpıştırıyorum. Beyaz ışık altında oda daha eski, daha az kasvetli ve daha işlevsel görünüyor. Sanırım karanlıkta her şey daha sinir bozucu oluyor. Ekstra aydınlatma için telefonumdaki el fenerini kullanarak şifonyerin her tarafına, arkasındaki duvara ve yanındaki ahşap kapı çerçevesine ışık tutuyorum.

Altımdaki döşeme tahtası yeniden gıcırdadı ve çömelerek tozlu tahtaların her birini gevşek olup olmadığını görmek için kontrol ettim. Tuğla sıralarını inceleyerek herhangi bir boşluk bulmak için parmaklarımı kaba harcın üzerinde gezdiriyorum. Tuğlalar dökülüyor, harç dengesiz uygulanmış ama anahtarın saklanabileceği bir yer bulamadım. Kapının etrafındaki açıkta kalan ahşap çerçeve, bir sahne setinin arkası, duvarın kimsenin görmediği tarafı, ham ve tamamlanmamış kereste gibi. Ama çok sağlam ve *is* bir anahtarın sığabileceği kadar geniş.

Çerçevenin üst kısmını yoklamak için uzandım ve hemen işaret parmağımda keskin bir acı hissettim.

Bir lanetle onu geri çektiğimde, parmak ucumun derisinden koyu renkli bir kan küresinin yükseldiğini görüyorum.

Telefonun fenerini doğrudan çerçeveye tuttuğumda neyi kaçırdığımı görebiliyorum: diğer taraftan çakılmış çiviler. Kapının etrafından, ahşap panellerden yarım santimlik noktalar görünüyor, bazıları eğimli tavanda başımın üstünde. Küçük alanın etrafında en az bir düzine nokta var; tedbirsiz olanlar için küçük tuzaklar.

Geri çekiliyorum, delinmiş parmağımdan kanı emiyorum, şifonyerin koyu renkli ahşabına, her yüzeydeki dokunulmamış toz tabakasına bakıyorum. Çekmecelerdeki küçük pirinç kulpların her biri benimle alay ediyor, kışkırtıyor.

Muhtemelen boşturlar. Ama konu bu değil.

Bunda tuhaf bir şey daha olduğunu fark ettim: Bu küçük odanın kapısından sığamayacak kadar büyüktü. Çok büyük bir mobilya değil ama yine de çok büyük, bu kadar küçük bir açıklıktan elle tutulamayacak kadar uzun; açıların hepsi yanlış. Oturduğum eski, alçak koltuğun aynısı. Böylece yerlerine yerleştirildiler *before* ekstra duvar örüldü, buraya tuğlalarla örüldü ve gün ışığını bir daha görme ihtimalleri yoktu. Burada tamamen sıkışıp kaldım.

Kalın çelik levyeyi çekmecelerdeki bir boşluğa sıkıştırmaya, ahşabı kırmaya ve kilidi kırarak açmaya zorlamaya hazır bir şekilde elime alıyorum.

Bu eski şey beni yenemeyecekti.

Arkamdan gelen sesle irkildim ve başımı alçak tavana çarptım.

'Onu parçalayacak mısın, baba?'

Arkamda, yatak odasından gelen ışıkta, kot pantolon ve tişört giymiş, başını ahşap kapı çerçevesinin altına eğmiş zayıf bir figür var. En büyük kızım küçük alana bakıyor, kokuyu duyunca burnu kırışıyor.

“Hey, Leah.” Levyeyi yere bıraktım. 'Paket açma işi nasıl gidiyor?'

“Yavaşça.” Karanlığa bakıyor. ‘Bu ne *is*?'

“Bir tür depo odası sanırım.”

'Ne için depolama?' diyor. 'Bir daha asla görmek istemediğin şeyler mi?'

Belki de diye homurdandım. ‘Sanırım belki de yıllar önce unutulmuştu.’

'Ürpertici.'

'Doğruyu biliyorum?'

Leah muzip bir gülümsemeyle "Belki de Callum'u buraya koyabiliriz" dedi. 'Ne zaman yaramazlık yapıyor?'

Biraz daha eğildi ve ben de elimi kaldırdım. ‘İçeri girmeyin, her yerde tahtadan çiviler çıkmış.’

“Kanayorsun,” diyor elimi işaret ederek.

'Sadece bir çivi.' Avucumdaki kıvrımlardan ince, kırmızı bir kan çizgisi geçiyor ve bileğimden damlıyor, koyu renkli damlalar zemini lekeliyor. 'Sahada mutfak rulosları var, bana biraz getirir misin?'

Bir an ortadan kayboluyor ve birkaç çarşafla geri dönüyor.

“Muhtemelen şimdilik buraya gelmesen daha iyi olur, tamam mı?” Kana yan parmağıma mendili sardım. 'Bu tırnakları düzleştirip biraz daha güvenli hale getirene kadar olmaz. Ayrıca erkek ve kız kardeşinizin de bunu yapma dığından emin olmalıyız.'

“Elbette.” Başını salladı, şimdiden ilgisini kaybetmişti. 'Ah, annem ne y aptığını söylüyor ve bu sorunu çözmek için aşağı gelebilir misin?'

"Ne?"

'O şey, biliyorsun. Kazan ya da her neyse. Aşağı gelmemi söyledi.” Ba na sırıttı. 'Antika mobilyaları parçalamayı bitirdiğinde.'

Döndü ve gitti, ayak sesleri sahanlığa doğru uzaklaşıyordu.

Eski dolaba dönüyorum. Şimdi bu tuhaf küçük oda ilk kanı akıttı, belki *will* onu levyeyle kırıp açabilirim.

Ama henüz değil.

Aletleri kenara itiyorum, diz çöküp şifonyerin arkasına uzanabilmem içi n yer açıyorum - daha fazla keskin sürprizle karşılaşmamak için yolumu dik katle yoklayarak - ve onu kendime doğru kaldırıyorum. Ağırdı, ben onu duv ardan uzaklaştırırken ayaklarım çıplak döşeme tahtalarını yüksek sesle sürte rek protesto ediyordu. Bir örümcek elimin üstünden geçerken tenimde bir şe yin fısıltısı.

Diz çöktüm ve tekrar çektim, hantal şifoniyer ile yıllardır karşısında dur duğu tuğla duvar arasında yaklaşık bir ayaklık boşluk açtım ve küflü havay a yükselen yeni bir toz bulutunu uzaklaştırdım. Şifonyerin arkası tek bir dü z ahşap parçası değil, kendi çerçevesine hafifçe gömülmüş, IKEA mobilyal arına hiç benzemeyen masif dik açılı ahşap kalınlıkları: MDF yok, fiber lev ha yok, arkayı sabit tutmak için küçük panel pimleri yok. Ampulden gelen ı şığın arka panele, eski örümcek ağlarıyla kaplı tahtaya ve örümceğin dönüş ünü bekleyen kurumuş böceklerin kıvrılmış kalıntılarına yansımasını sağla mak için arkama yaslanıyorum.

Başka bir şey daha.

Çerçevenin alt kısmında, keski veya bıçakla tahtadan inç uzunluğunda b ir hendek kazılmıştır.

Sığ girintiye yerleştirilmiş bir anahtardır.

3

Anahtar kısa ve kalın, ancak beş santim uzunluğunda donuk, koyu demirden bir sap. Örümcek ağlarını kenara iterek onu saklandığı yerden çıkardım ve tozun bir kısmını dağıtmak için üzerine üfledim. Eski bir mücevher kutusunun ya da masa çekmecesinin anahtarına benziyor; avucumun içindeki metal soğuk ve şaşırtıcı derecede ağır.

Sanki bunca yıldır beni bekliyormuş gibi.

Merdivenlerin çok uzaklarından Leah'nın beni çağırdığını duyabiliyorum. Ama burada, en üst katta sıkışıp kaldığından sesi neredeyse hiç duyulmuyor.

Bir dakika sonra aşağı ineceğim.

Anahtarı sol taraftaki üst çekmecelerden birine yerleştirdim.

Anahtar yumuşak bir şekilde içeri giriyor ve donuk bir *click* sesiyle kilidin içinde dön

Küçük pirinç halkayı çekerek üst çekmeceyi yavaşça açtım. Sert ama bir az baskıya neden oluyor, ahşap kazınıyor. İlk başta tek gördüğüm, tıpkı büyükannemin Galler tarzı şifonyerinde bulunan, kenarları kırışan ve kıvrılan, soluk çiçekli astar kağıdı. Ama sonra onu görüyorum: eski bir cüzdan, kahverengi deri, zamanla kıvrılmış ve buruşmuş. Onu elime alıyorum, parmaklarım köşedeki *DF* damgalı harflerin üzerinde geziniyor. Boş. Bir sonraki çekmecede mor kareli yünden düzgünce katlanmış bir eşarp var. Onu ellerimde çeviriyorum, yün hâlâ yumuşak. Burnuma hafif bir parfüm kokusu geliyor; bir kokunun hayaleti, tıpkı bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış bir çiçek gibi. Yumuşak koku, kuru ve tozlu havaya karşı hassas bir karşıtlık oluşturur.

Bir sonraki çekmecede eski, siyah deri, kurşunsuz bir köpek tasması duruyor. Küçük dairesel etiket çizilmiş ve aşınmış, metalin üzerine bir isim kazınmış. *Woody*. Diğer tarafta, alan kodu olmayan sabit hatlı telefon numarasının üstünde *167 Sumner Street* bulunur. Bölgeyi bilecek kadar iyi bilmiyorum

O adrese ne kadar yakınız ve muhtemelen sevgili ihtiyar Woody çoktan gitmiş.

Başka bir çekmeceyi açtığımda hafifçe takırdayarak birkaç yüzüğü, düz altın bir bandı ve siyah taş işlemeli ince bir mühür yüzüğü ortaya çıkardım. İkisi de özellikle süslü görünmüyor. Her biri tek bir pirinç anahtarın anahtar halkasına geçirilmiş, görünüşe bakılırsa bir kapı anahtarı, iki boyutlu tenis topu şeklindeki düz bir anahtarlığa ince bir metal zincirle tutturulmuş. Belki kendi ön kapımızın anahtarı? Başka bir set kesmem gerekiyor ama bu arada kardeşim için fazladan bir tane daha bulundurmak işime yarayacak. Anahtarı cebime koydum ve daha sonra denemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Beşinci çekmeceyi açtım. Bu, eski bir TV yarışma programının garip, kötü aydınlatılmış versiyonuna benziyor.
What's in the Box?! Deal or No Deal. Veya sergilenenlerin hiçbirinin aslında hiçbir değer taşımadığı tuhaf bir *Antiques Roadshow*. Bu çekmecede ince kaplumbağa kabuğu çerçeveli, dikdörtgen camlı, kolları katlanmış, sanki birisi bir gece yatmak için çıkarıp çekmeceye koymuş ve hepsini unutmuş gibi bir gözlük var. Lenslerden birinin alt yarısında, plastiğin üzerine tek bir saç teli yayılmış gibi ince bir çatlak var. Onları çıkarıp kollarımı uzatıyorum ve buradaki diğer her şey gibi eskiliğin, tozun ve eski kirin donuk patinasını taşıyan güçlü merceklerin arasından bakıyorum. Gözlükleri katlayıp bulduğum yere geri koyuyorum, gözden kaçırmış olabileceğim bir gözlük kutusu var mı diye kontrol ediyorum. Ama başka hiçbir şey yok.

Bir sonraki çekmece ilk başta boş görünüyor. Telefonun fenerini içeriye doğru çevirdiğimde metal ve camın donuk bir kenarını görüyorum. Kalın kahverengi deri kayışı eskilikten lekelenmiş bir saat. Kadranın ortasında, taç sembolünün altındaki kelimeleri seçebilmek için ışığımı üzerine tutuyorum. *Rolex Explorer*. Saatlerden pek anlamam ama Rolex'in pahalı bir marka olduğunu biliyorum. Muhtemelen birileri bu saatin peşindeydi. Ama her şeyi kaplayan toza bakılırsa, muhtemelen çok uzun bir süre değil.

Çekmeceden çıkarıp avucumun içine koyuyorum, pürüzsüz metal serinliği cildime değiyor. Uzun zaman önce bir gün on biri on geçe eller donmuştu. Bir yıl önce mi? On? Yirmi? Loş ışıkta gözlerimi kısarak tarih penceresini neredeyse seçebiliyorum, rakamlar ayın yirmi beşinde duruyor. Arka tarafa tarihin üzerine kazınmış baş harfler. *EJS 29–11–75*. Artık yapmak üzere tasarlandığı şeyi yapmayan ve muhtemelen onarımı çok pahalıya mal olan, ancak yine de kullanılamayacak kadar değerli olan değerli bir mülk.

çöpe at - ve böylece burada unutulmuş ve kaybolmuş bir belirsizlik içinde k almıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Eski garajımız benzer p arça ve parçalar, eski bisikletler, aletler ve manevi değeri olan oyuncaklarla doluydu.

Veya Jess'in dediği gibi *junk*. Evimizi taşımaya geldiğimizde çoğumuz ancak uç noktaya gelmiştik ve Jess sonunda ayağını yere bastı.

Saati salladım. Hiç bir şey. Ama kesinlikle güzel bir hassas zaman işleyi şi parçası, gerçek bir klasik. *EJS* her kimse, böyle bir güzelliğe sahip olduğ u için şanslı bir insandı. Dalgınlıkla saati kuruyorum ve hayret içinde saat y eniden tik tak etmeye başlıyor. İşe yarıyor. *Not broken. Just abandoned, then*. Saklanmak üzere buraya koyun ve unutulu n.

Geriye sadece iki çekmece kaldı. Soldakini açtığımda küçük ve sağlam bir şey çınlıyor. Meşalemin ışığı donuk gümüş renkli plastikten yansıyor v e bir an sonra onun ne olduğunu anlıyorum: Gümüş kasası zamanla matlaş mış eski bir cep telefonu. İlk telefonum buna benziyordu, *so* harika olduğu nu düşündüğüm zamanlarda kapaklı tasarıma sahip kapaklı bir telefondu. Artık modası geçmiş, bir çekmeceye atılmış ve milyonlarca insan gibi unutu lmuş durumda. Bir yerlerde benim de üç veya dört eski telefonum vardı, he r biri sözleşmenin sonunda yükseltildi ve *just in case* olarak saklandı. Jess t elefonunu her zaman eBay'de satıyordu ama ben yeni telefonumun düşmesi, kaybolması ya da çalınması ihtimaline karşı eski telefonlarımı saklamayı se viyordum; üstelik bu hiçbir zaman gerçekleşmemiş olsa da.

Küçük Motorola, iPhone'umla karşılaştırıldığında küçük ve yoğun bir h is veriyor, daha çok küçük bir çikolata boyutuna benziyor. Tatmin edici bir yaylanmayla açılıyor, iç taraftaki ekran boş ve küçük, bir posta pulundan bir az daha büyük. Altında eski usul on iki düğmeli bir tuş takımı ve bir avuç b aşka düğme, çağrıyı kabul etmek, telefonu kapatmak için telefon simgeleri, yukarıyı, aşağıyı, solu ve sağı gösteren dört ok vardı. O kadar eski olamaz a ma bir müze parçası gibi geliyor; bu şeylerin yalnızca telefon görüşmesi ya pmak ve ara sıra mesaj göndermek için kullanıldığı daha basit bir zamanları n kalıntısı.

Başımı sallayıp gülümsüyorum. *God*, babama benziyorum.

Ancak bir cep telefonunu herhangi bir tuşla kullanmak bir yeniliktir. B u tarz cep telefonu o kadar eskiydi, o kadar modası geçmişti ki, aslında tam bir döngüye girmiş ve vinil plaklar ve Polaroid kameralar gibi bir tür retro h avalılığa kavuşmuştu. Sağ taraftaki bir düğmede açma/kapama simgesi bile var; kısa

bir daire içine alınmış dikey çizgi. Ekranı merak ederek başparmağımla bas ılı tutuyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Küçük ekran siyah kalıyor. Elbette öyle; muhteme len yıllardır şarj edilmemiş, pili uzun zaman önce bitmiş. Şarj soketi küçük ve dairesel ama sanırım bir yerde, bir kutuya sıkıştırılmış halde, muhtemele n hâlâ sığabilecek eski bir şarj kablosu var.

Solmuş çiçekli kağıt astar dışında son çekmece boş. Yeni evimin bu tuh af köşesinde bulacak hiçbir şey kalmadığı için biraz hayal kırıklığıyla arka tarafa uzanıyorum.

Ağırlığımın altında yaylar gıcırdayarak eski koltuğa dikkatle oturuyoru m ve yeni keşfettiğim bir ilgiyle elimi şifoniyerin koyu renkli ahşap yüzeyi üzerinde gezdiriyorum. Oldukça rastgele bir öğe koleksiyonu, her birinin k endine ait bir çekmecesi olması gerçeğiyle garipleşiyor. Neredeyse bir çoc uğun en sevdiği nesnelerden oluşan bir koleksiyonu düzenlemesi gibi; her özel şey kendi yerinde. Her çekmeceyi ayrı ayrı kilitledim ve şifonyeri duv ara yaslayarak orijinal konumuna geri ittim. Bir noktada bu odayla, bu eski eşyalarla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek ama bugün değil.

Evin bir yerinden ani bir çılgınlık sesi geliyor, merdivenlerde koşan aya k sesleri var, çocuklarımın sesleri birbiriyle yarışan bir gevezelik halinde yü kseliyor ve Coco yanıt olarak coşkuyla havlıyor.

Ayrılmak için arkamı dönüyorum ve sonra, pek fazla düşünmeden, alt ç ekmecenin kilidini tekrar açıyorum ve küçük kapaklı telefonu çıkarıyorum, onu bir saniyeliğine elimde tutuyorum, yoğun ağırlığını hissediyorum, aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir şekil. Ben gençken en son teknoloji ol an ama artık antika olan teknolojinin ilginç, basit cazibesi.

Onu kot pantolonumun cebine koyuyorum ve dışarı çıkarken eğiliyorum.

Benim *should* yaptığım şey o kapıyı kapatmak ve çivilemekti. Odanın h er tarafını tahtayla kaplayın, yeni raflarla örtün ve tozlu ek binayı unutun. Ç ünkü bazı şeylerin gömülü kalması daha iyi.

Ama bunun için artık çok geçti.

4

Tenis topu anahtarlığının olduğu pirinç anahtar ön kapıya, arka kapıya ya d a evin herhangi bir yerine uymuyor. Sanırım kilitler değiştirilmeden önceki bir zamana ait olmalı. Onu ön kapının yanındaki anahtarlığa bıraktım. *somewhere*'e uygun olmalıdır.

Yeni evdeki ilk yemeğimiz için, Derby Yolu'ndaki bir chippie'den strafo r kutular dolusu balık, cips ve lapa lapa bezelye alıyorum. Yemek masası ç ok geçmeden kağıt tabaklarla, paketlenmemiş yemeklerle, etrafa saçılmış tu z ve karabiber poşetleriyle yayılır; Biz yemek yerken hava sirke tadıyla dolu yor, taze dövülmüş morina balığı ve kalın kesilmiş tuzlu cipslerden ağız sul andıran buhar yükseliyor. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim; Öğle y emeği yarım sandviç ve bir elmadan oluşmuştu; ben kamyondan yük üstün e yük getirmek için nakliyecilerle birlikte çalışırken kurt gibi mideye indirm iştim.

Görünüşe göre herkes benim kadar aç. Daisy bile şikayet etmeden içeri giriyor, büyük bir ketçap havuzuna cips batırıyor, ablası da karidesini ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmak için eğiliyor. Callum paket servisteki taht a bıçağı ve çatalı attı ve onu yerken bir parça morina parçasını tavuk bageti gibi tutuyordu.

Jess masanın başında duruyor ve gelecek kuşaklara bir selfie çekmek içi n telefonunu havaya kaldırıyor.

'Haydi millet,' diyor. 'Peynir!'

Leah yüzünü astı. 'Gerçekten mi anne?'

'Güzel yeni evimizde ilk akşam yemeği.' Fotoğraf çekmek için sırtı bize dönük duruyor, sonra bir fotoğraf daha çekiyor. 'Bu özel bir durum.'

Daisy en sevimsiz gülümsemesini sergilerken Callum da dilini dışarı çık ararak arkasına yaslandı. Masanın uzak ucundaki plastik bardak Prosecco'yu kızarmış ekmekle havaya kaldırıyorum.

Jess birkaç tane daha alıp oturuyor ve Leah ona doğru eğiliyor, işaret p armağı resimler arasında hızla geziniyor.

Büyük kızımız görüntüleri kaydırarak "O değil" diyor. 'Ya da o. Bu *awful*. Kesinlikle mecbur kalırsan sonuncuyu yayınlayabilirsin ama *don't* be ni herhangi bir şeye etiketle.'

Jess gülümsüyor ve kızımızın yanağına bir öpücük veriyor. 'Bunu hayal bile edemezdim sevgili kızım.'

Daisy oturduğu yerde ayağa kalktı. 'Bir bakayım anne!'

En küçüğümüz, ekranda kendi gülümseyen yüzünü görünce sırıtıyor; bir selfienin yeniliği, dört yaşındaki gözleri için hala taze ve büyüleyici. Jess, y üklenen gönderinin cıvıltısı *ping* öncesinde hızla telefona yazarken, geri kal anımız balık ve cipslerimizden geriye kalanlara dönüyoruz.

Prosecco'mu yudumlarken bir yığın karton kutuyu inceliyorum, tatlı bal oncuklar dilimin üzerinde köpürüyor. Perdeleri, halıları veya herhangi bir d ekorasyonu olmayan, tek bir çıplak ampulün altındaki yüksek tavanlı oda, u zun süredir boş olan ve yeniden doldurulmayı bekleyen bir alan gibi, yankılı ve sevilmemiş bir his veriyor. Robinson Removals'ın siyah ve sarı logosun un damgalandığı uzun karton kutular, sürücüye bakan pencerenin yarısına k adar yığılmış. Golden Retriever'ımız Coco, köşeye yığılmış eski toz çarşaf larının üzerine bir yatak yaptı. Odada yalnız bir fotoğraf var: Jess kutularda n birinden çerçeveli bir düğün fotoğrafı çıkardı ve onu gururla şömine rafın a koydu, ikimiz de kayıt ofisinin merdivenlerinde gülünç derecede genç gör ünüyorduk. Jess krem rengi ve kırmızı ipek elbiseyle gülüyordu ve ben de 3/ 4 uzunlukta bir palto, yelek ve neredeyse on yıl önce o temmuz gününde vol kanik derecede sıcak olan kırmızı kravatla gülüyorduk.

Leah resimde inanılmaz derecede tatlı görünüyor; krem rengi ipek elbise li küçük nedimemiz annesinin elini tutuyor. En büyük çocuğumuz bir sürpr izdi, ilk tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra hamile kalmıştı ve biz evlen diğimizde zaten yedi yaşındaydı. Düğünün her dakikasından keyif almıştı v e ertesi hafta her gün nedime elbisesini giymekte ısrar etmişti. Jess hiçbir za man onu satmayı ya da hayır kurumuna vermeyi başaramamıştı; bildiğim k adarıyla küçük elbise artık evin içinde, açılmayı bekleyen düzinelerce kutu, sandık ve kasanın arasında bir yerlerdeydi.

Kedimiz Steve, onun yanındaki sandalyeye atlıyor, çenesi masa hizasınd a, sırayla tabaklarımızın her birine iştahla bakıyor, kızıl burnu taze balık kok usuyla seğiriyor. Jess bir parça dilimledi

hamurun altındaki morina balığını ona uzatıyor, o da onu almak için sandal yeden atlıyor, aynı zamanda gürültülü bir şekilde çiğniyor ve mırıldanıyor.

“Koca çocuğun diyet yaptığını sanıyordum?” diyorum.

“Stresli bir taşınma günü geçirdi.” Beyaz balıktan bir dilim daha alıp ona bırakıyor. "Öyle değil mi Stevie?" Özellikle de bir hafta daha dışarı çıkıp k eşif yapmasına izin verilmediği için.'

'Veteriner onun yeterince tıknaz olduğunu söyledi.'

Jess bana sahte bir şekilde kaşlarını çattı. 'Kızıl oğlumu şişmanlıkla mı utandırıyorsu

‘Eğer daha da genişlerse kedi kanadından geçmekte zorlanacak.’

Erkek kedinin büyük, küt kafasını kaşıyor.

'Kötü adamı dinleme Stevie. Sen olduğun gibi mükemmelsin.' Steve yan ıt olarak mırıldanıyor ve elinin altında memnuniyetle gözlerini kırpıştırıyor. ‘Ona bu tasmayı taktırman yeterince kötü.’

Uzunluğu boyunca 'Lütfen beni beslemeyin' yazan kırmızı tasma, eski k omşularımızı ona ikram vermekten caydırmak için yapılan nafile bir girişim di.

diye homurdandım. 'Ziyaret ettiği tüm küçük yaşlı hanımlar için bunun pek bir fark yarattığından emin değilim.'

'Her halükarda' diyor Jess, 'henüz yeni bir kedi kanadını bile *have* sallamadı.'

'Yapılacaklar listemde. İçinde bulundukları ambalaj kutusundan doğru a letleri çıkarmanız yeterli.'

'Peki yapılacaklar listeniz ne kadar uzun?'

‘*War and Peace*'den biraz daha uzun.”

'En üst kattaki yeni gizli odanızda daha az zaman harcarsanız işleri daha hızlı halledin.'

"Orada neredeyse hiç bulunmadım" diyorum, sesimde protesto tınısını d uyarak. 'Ama bu *is* merak uyandırıcı."

'Ama bu bir öncelik değil, değil mi?'

Omuz silkiyorum; açıklamak zordu. Zeki, mantıklı ve pragmatik karımın anlamayacağını biliyordum ama küçük gizli oda kesinlikle bir öncelik olma sa da, en sinir bozucu şeydi: *unknown*. Cevaplanmamış bir soruydu, düzensi zlikti, anlaşılmazdı; bunların hepsiydi. Orada bulunmasının belirgin bir nede ni olmayan eski telefon, *long*'in nasıl rahatsız edilmeden durduğuna dair baş tan çıkarıcı bir ipucu veriyordu. Bu, kaosun tam tanımıydı ve onu bir tür du ruma koymam için bana bağırıyordu.

emir. Her şeyi anlamlandırmak için. Sanırım bu benim doğamda vardı. K endimi bildim bileli dünyaya böyle bakıyordum.

'Bunu çözmek isterim' diyorum. 'Hepsi bu. Artık burası bizim evimiz, bi zim evimiz ve onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Yukarıdan aşağıya."

"Bu arada, yeni sevimli cep telefonunu beğendim." Bana şakacı bir gülü msemeyle köşedeki sehpanın üzerinde duran küçük kapaklı telefonu işaret e diyor. 'Çok retro.'

"Üst katta buldum." Eski Motorola'yı daha erken şarj etmek için şarja ta kmıştım, beklentiden çok umutla. 'On dokuz yaşımdayken sahip olduğum t elefonun hemen hemen aynısı. Sende de vardı değil mi?'

Başını sallıyor. 'Benimki bir Nokia'ydı.'

"Bunu tekrar çalıştırıp çalıştıramayacağımı, çocuklara eski telefonlarımı zın nasıl olduğunu gösterebileceğimi düşündüm, ancak pili bittikten sonra a çılıp açılmayacağından bile emin değilim..."

'Öyle' diyor. "Sen cips dükkanına gittiğinde çalıştırdım."

"Şimdiden çalıştırabildin mi?"

"Pekala." Ayağa kalkıp onu yan masadan alıyor. 'Açılıyor ama aslında g örülecek pek bir şey yok.'

Daisy ketçapa bulaşmış küçük elini uzatıyor.

'Bir bakabilir miyim anne?'

Jess, kızımızın elini bir parça mutfak rulosuyla hızlıca siliyor.

Motorola'yı kaydırarak, "Bu eski, hareketli telefonları severdim" diyor. ' Baban bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde bunun gibi birinden gelen mesajdı .'

"İğrenç" diyor Leah. 'Ayrıntıları bilmenize gerek yok, teşekkürler.'

Daisy küçük parmaklarıyla ekranı kaydırıyor, hiçbir şey olmayınca haya l kırıklığıyla kaşlarını çatıyor.

Dokunup kaydırarak "Kırık" diyor. 'Nesi var bunda?'

"Ekran yerine düğmeleri var Daisy."

'Neden?'

'Kız kardeşiniz doğmadan önce telefonlar böyleydi.'

Ahize bana bir çocuk oyuncağını hatırlatıyor ve iPhone'umun büyük-bü yük-büyük-büyükbabası gibi beş, altı, yedi nesil eski olmalı. Tesla'nın yanın da eski bir Ford Cortina.

Daisy düğmelere rastgele basıyor. 'Balon Patlatma veya Sayı Blokları v ar mı?'

Jess başını salladı. 'Öyle düşünmemeliyim. Bırak da baban bir baksın.'

En küçüğümüz hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak cipslerini tabağındak i küçük ketçap gölüne batırmaya devam ediyor. Bunun yerine Callum telef onu aldı, ilgisini kaybetmeden önce birkaç kez kapatıp açtı. Onu kalın kesil miş talaşlarla dolu iki Strafor kutusunun arasından bana doğru kaydırıyor.

Küçük Motorola'nın ekranında yarı dolu bir pil simgesi ve saat 00:29 ola rak görünüyor; muhtemelen güç açıldığında saat sıfırlanıyor. Açıldığında, d üğmelerin arkasında, telefon ilk çıktığında muhtemelen inanılmaz derecede yüksek teknolojiye sahip olan ancak şimdi sadece ilginç görünen mavi bir a rka ışık var. SIM kartın çoktan işlevini yitirdiğini biliyorum ama tam olarak anlayamadığım nostaljik bir havası var. Sanki kendi geçmişimin küçük bir parçası gibi, eski bir arkadaşımla tesadüfen karşılaşmak gibi.

Ana ekranda kare şeklinde düzenlenmiş dokuz simge, metinler, çağrılar , ayarlar vb. için temel seçenekler bulunur. Gönderilmiş veya alınmış herha ngi bir kayıtlı mesaj yok ve çağrı kaydında hiçbir şey görünmüyor. Bu şeyl erin e-postası var mıydı? Mavi ve yeşil küreyle işaretlenmiş seçeneği seçti ğimde hiçbir şey olmuyor; Takvim seçeneğinde de hiçbir şey yok ve Hungr y Fish adlı ilkel bir oyunda yüksek puan kaydedilmedi. Ayrıca herhangi bir alım çubuğu veya listelenmiş bir ağ da yok. Sanırım o kadar eski ki 2G ya da 1G olabilir; günümüzün modern 5G ağına bağlanamayacak kadar ilkel. Eğer sözleşme hâlâ ödeniyorsa ki muhtemelen ödenmiyordu.

Ana menü ekranına dönerek, "Biraz hayal kırıklığı" diyorum. 'Hiç kulla nılmamış gibi görünüyor.'

Jess tabağını itip masanın etrafından dolanıp yanıma oturuyor ve bir yığ ın plastik ambalaj kasasının üzerine tüneiyor.

'Sen dışarıdayken üzerinde birkaç ilginç şey buldum' diyor. 'Sana göster eyim.'

Eğilip küçük gümüş düğmelere basıyor. Menüler değişken ve yavaştır ve ana ekran görüntüsü, sabit hattımızdaki hantal ekranla herhangi bir mode rn akıllı telefondan çok daha fazla ortak noktaya sahiptir. Medya seçeneği hafızadaki bir resmi gösteriyor ancak ekran o kadar küçük ve pikselli ki ne o lduğunu söylemek imkansız. Biraz bulanık, belki bir el, bir başparmak ya d a birinin yüzünün yan tarafı? Kamera çok ilkel ve aynı şekilde küçük kare e kran, sadece bir inç genişliğinde ve bu tek resmi bile yüklemek acı verici de recede yavaş.

'Nedir?'

Omuz silkiyor. ‘Eski sahibi olabilir mi? Başka bir şey daha var; bu biraz gizemli.″

Tek bir numaranın listelendiği telefon defterine ulaşmak için düğmelere basıyor. Ancak bir ad yerine basitçe *USE THIS* olarak listelenir. Kime ait olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

"Belki de istenmeyen bir hediyeydi" diyorum. 'Bir büyükanne ve büyükbabanın yetişkin çocuklarıyla iletişim kurması için yedek telefon mu? İsim veya numaralarla dolu sayfalar arasında gezinmek zorunda kalmak yerine, işleri mümkün olduğunca basit hale getirmek için yalnızca bir numara.'

Jess başını salladı. 'Annem büyükbabamla benzer bir şey denedi.'

Büyükbabası Eric, mobil çağa katılma yönündeki tüm çabaları reddetmiş, şimdiye kadar hiç kısa mesaj göndermemiş ve telefonu yalnızca ara sıra telefon görüşmesi yapmak için açmıştı. Daha sonra tekrar kapatıp mutfak çekmecesine koyardı, bir iki hafta daha unuturdu bunu.

‘Belki de onun gibi birine aittir.′ Karısını benim onunla tanışmamdan çok önce kaybetmiş olan ve bir daha hiç evlenmemiş olan Eric'e karşı özel bir zaafı vardı. 'Sizce arayıp kontrol etmemiz mi gerekiyor?'

'Numaranın muhtemelen hizmet dışı olması ihtimali var.'

Bana şakacı bir şekilde dürttü. ‘Öyle olmayı bırak *boring*. Belki hâlâ işe yarar.″

'Ne kadar bahis oynamak istiyorsun?'

'Kaybeden yemeği toplayıp çocukları yatağına mı yatıracak?'

Bir kaşımı kaldırıyorum. 'Yüksek riskler. Sen hazırsın.'

Kendi cep telefonunu yanındaki masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor ve yeşil *dial* düğmesine basmadan önce numaraya dokunuyor, ikimiz de dinlemek için eğildiğimizde hoparlörü açıyor.

Numaraya ulaşılamadığını belirten otomatik bir mesaj bekliyorum.

Bunun yerine bir duraklama var. Bir tıklama.

Ve sonra çalmaya başlıyor.

5

Numara altı kez çaldıktan sonra bir tık daha, bir duraklama daha duyuldu ve sesimizin kesilip kesilmediğinden emin değilim.

“Merhaba?” diyor Jess sessizliğe doğru.

Robotik bir kadın sesi bize ‘Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın.’ diyor.

‘Merhaba.’ Eşim bana garip bir bakış attı. 'Adım Jess, az önce içinde bu numaranın yazılı olduğu eski bir telefon buldum ve onu sahibine iade etmek mi istedim?'

Callum, eğilip küçük kız kardeşinin kalan son fişlerinden ikisini kapmak için bu dikkat dağıtma anını seçti.

Daisy'nin sesi öfkeden tiz çıkıyor. 'O çaldı!'

Parmağımla oğlumu işaret ediyorum. ‘Callum, Daisy’ye cipslerini geri ver lütfen.’

İsteksizce onları tabağına geri bırakıyor.

"Her neyse," dedi Jess bir anlığına savrularak. 'Bunu alırsan beni geri arayabilir misin?'

Aramayı sonlandırmak için telefonunun ekranındaki kırmızı simgeye dokunuyor, sandalyesine oturuyor ve plastik Prosecco bardağını kaldırıyor.

'Görünüşe göre küçük iddiamızı kazandım, bu yüzden sanırım ayaklarımı uzatacağım.' Bana muzaffer bir gülümsemeyle sırıtıyor. 'Şerefe.'

'İki katına mı çıkacak yoksa istifa mı edecek?'

‘Hiç şansım yok. Her neyse,' diyor, 'gizli odanıza dönelim; işin ne olduğunu bize bildirecek birini bulmalıyız. Henüz değil ama düzgün bir şekilde yerleştiğimizde.”

'Ne işi?'

‘O duvarı sökmek. Alanın açılması bir iki metrelik genişlik daha ekleyecek, böylece çift kişilik bir yatağa kolaylıkla sığabilecek.'

Şu anda daha fazla masrafa girme düşüncesi midemin derinliklerinde soğuk bir korku hissine neden oluyor.

'Sizce bundan kurtulmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?'

"Elbette." Sanki cevap çok açıkmış gibi omuz silkiyor. 'Neden yapmaya yalım?'

'Bilmiyorum' diyorum. 'Tarihi falan olabilir. Bu ilginç. Biraz farklı."

Kaşlarını çattı. "Bir taret ilginçtir, Adam. Bahçedeki sauna kabini ilginçtir. En üst katta zar zor ayakta durabileceğiniz penceresiz bir oda sadece yer kaybıdır.'

'Orada olan ufak tefek şeyleri biraz olsun merak etmiyor musun?'

'Bu ev ufak tefek şeylerle dolu; baktığın her yerde bunlar var. Küçük banyoda, kaç yaşında olduğunun anlaşılması için karbon testi yapılması gereken bir tuvalet fırçası kaldı. Ve garajdaki bazı hurdalar hepimizin toplamında daha eski. Sırf merak olsun diye hepsini saklamamızı mı öneriyorsun? Bütün bu rastgele şeyler mi?'

'Elbette hayır' diyorum. 'Bazı kısımlar diğerlerinden daha ilginç, hepsi bu.'

Leah tahta çatalının ucundaki uzun çipi bana işaret ediyor. 'Eski olması onu ilginç kılmıyor baba.'

'Bazen öyle oluyor.'

Bu, tatilde birçok kez yaptığımız bir değişimdi; plaja ve yüzme havuzuna tarihi bir ara olarak en yakın kaleye en az bir günlük gezi konusunda ısrar ediyordum. Ya da Leah'nin deyimiyle, 'bizi sıkıcı eski taş yığınlarının etrafında sürüklemek'. Bunlar her zaman tatilin en popüler günleri olmuyordu ama ben belki, *maybe*, biraz tarih hatasının çocuklarıma da bulaşabileceğini umuyordum. Gerçi buna dair henüz çok fazla kanıt yoktu.

"Ya da kimsenin ondan kurtulamadığı anlamına geliyor." Leah kırmızı-beyaz Converse'ini karton bir kutunun üzerine koyuyor ve arkasına yaslanıyor. 'Ah-ah. Öyle bir bakışı var ki anne."

Jess, kediye son bir parça balık uzatarak, "Biliyorum" dedi. 'Onu cesaretlendirmeyin.'

Ellerimi uzatıyorum, avuçlarım yukarıda. 'Nasıl görünüyor?'

"Biliyor musun?" Leah bir cipsi daha kahverengi sosa batırıyor. 'Bir şeyleri parçalara ayırırken ya da tamir ederken her zaman aldığın o bakış.'

'Sanki siz ikiniz bana saldırıyorsunuz gibi geliyor.'

'Yine de oldukça beğendin, değil mi baba?'

'Ne?'

"Ek bina, gizli oda, her ne diyorsanız." Her zaman bir erkek mağarası is tedin, değil mi?'

'Bunun bir insan mağarası olduğundan emin değilim *is*.'

'O zaman nedir?'

"Henüz bilmiyorum" diyorum ve son bir çipe uzanıyorum. 'Ama öğrene ceğim.'

6

Ağlıyorum.

Kalbim göğsümde acıyla çarparak uyanıyorum ve bir an için saatin kaç olduğu ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Otel mi? Yorganı çekiyorum ve bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, karanlıkta, sert ahşap mobilyalarda olması gereken yerde olmayan bir şeye çarparken sessizce küfrediyorum. Karanlığın içinde gözlerimi kırpıştırırken, ellerimi sağa sola kaldırırken beynim hâlâ nötr durumdaydı.

Sonra hatırladım: eski yatak odamız değil. Yeni evimizde bir *new* yatak odası.

Ağlama yeniden geliyor, her tekrarda tek bir kelime daha da yükseliyor ve daha acil hale geliyor. 'Baba! Baba*dee*!'

Karanlıkta hâlâ aklım karışmış halde, büyük yatağın çevresinden el yordamıyla geçerek sahanlığa çıkıyorum. *pitch* siyahtır.

Sahanlık boyunca bir anlığına gözlerimi kırpıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum ve gözlerimin alışmasını bekliyorum. Bu ev - karanlıkta, gecenin karanlığında - daha önce hiç gezinmek zorunda kalmadığım tuhaf, yeni bir manzara.

Çığlıklar yeniden geliyor, hıçkırıklara dönüşüyor.

Küçük sandık odasında yumuşak oyuncaklarla dolu bir karton kutuya ayağımı çarptım. Mantar şeklinde gece lambasının soluk mavi ışığında, karşı duvara yaslanmış küçük tek kişilik yatağı görebiliyorum. En küçük kızım dik oturuyor, örtüleri beline sarılı, sarı saçları başının etrafında kuş yuvası gibi dolanmış.

Kollarını bana doğru uzatıyor ve bir deniz salyangozu gibi tutunuyor; yanağı gözyaşlarından ıslanmış bir şekilde omzuma yaslanıyor.

Bana sarılıyor, ağlıyor, titriyor ve keskin idrar kokusu burun deliklerime ulaşmadan önce bile ne olduğunu biliyorum. Çarşaf ıslak

onun altında. Her zaman iyi uyuyordu ve en az birkaç yıldır yatağını ıslatmı yordu. Ama sanırım yeni bir evde yeni bir yatak odasının bozulması bir şey leri tetiklemiş olmalı. Hatta artık kardeşiyle paylaşamamanın getirdiği yeni lik, yabancı bir yerde yalnız kalma hissi bile olabilir.

Şimdi buradayım, hıçkırıklarının arasında bir şeyleri defalarca tekrarlıyo r. Sözlerini anlayabilmem biraz zaman alıyor ve onu nazikçe susturuyorum.

"Sorun değil" diyorum. 'Başka kimse yok. Benim. Sadece kötü bir rüy aydı, hepsi bu. Sen iyisin. Hadi sana biraz kuru jim-reçel getirelim ve işini h alledelim.'

Onu banyoya taşıyorum ve yanından geçerken ayak parmağımla gece la mbasını yakıyorum.

'Bir dakikalığına gözlerini kapat Daisy.'

Yüzünü muslin kumaşına gömerek kendisine söyleneni yapıyor ve ben banyonun ışığını yakıyorum. Çıplak ampulden gelen parıltıya karşı gözleri mi kısarak onu dikkatlice yere koydum, bir pazen ıslattım ve biraz temizledi m, yatak odasındaki gardıroptan yeni pijamalar almadan önce kurulamak içi n beline bir havlu sardım. Oradayken nevresimi çıkarıyorum, çarşafı ve yata k koruyucusunu toplayıp hepsini duş kabinine boşaltmak için geri getiriyor um. Sabaha kadar bekleyebilir.

Hâlâ kendi kendine usulca ağlıyor, banyo ışığının parlaklığı karşısında yüzü hâlâ muslinin yumuşak pamuklu kumaşına gömülü. Yüksek tavanlı od anın ortasında, yuvasından düşmüş bir kuş yavrusu gibi ufacık görünüyor; b en de yeni pijamalarını giymesine yardım etmek için diz çöküyorum. Serse mlemiş bir şekilde onları giyiyor; küçük omuzları hâlâ her hıçkırışta sarsılıy or.

"Sorun değil" diyorum onu susturarak. 'Önemli değil. Artık her şey yo lunda, buradayım.'

Tişörtün üstünü başının üstüne çekerken, "Yeni evden hoşlanmadım" di ye mırıldanıyor. 'Eski eve geri dönmek istiyorum.'

'Büyük yatakta benimle ve annemle uyumak ister misin?'

Heyecanla başını salladı, gözleri kumaşının arkasından dışarı bakıyordu. Onu kucağıma alıyorum ve bir maymun gibi tutunuyor, sıska kolları ve bac akları etrafıma dolanıyor, ben loş ışıklı sahanlıkta dikkatlice ilerlerken başı omzumda.

"Ortaya gitmek istiyorum" diye mırıldandı boynuma doğru.

Ana yatak odasına döndüğümde yorganı kaldırdım ve içeri girmesine izin verdim. Hiçbir şey söylemeden, karım uykulu kolunu kaldırdı ve Daisy başparmağı ağzında ve kumaş hâlâ küçük yumruğunda sıkılı halde bir kedi yavrusu gibi ona doğru kıvrıldı.

Birkaç dakika içinde en küçüğüm derin bir uykuya daldı, nefesinin yumuşak mırıltısı yeniden yavaş ve düzenliydi.

Ama saat olmasına rağmen sürüklenemiyorum. Yeni bir evin tuhaf sesleri, eski ahşabın yumuşak gıcırtıları, yabancı odalarda hareket eden havanın ritmi. Son iki haftadır kendime sorduğum soru: Çiğneyebileceğimizden fazlasını ısırıp ısırmadığımız. Aldığımız en büyük ipotek. Şu ana kadar attığımız en büyük borç, en büyük bağlılık, en büyük adım. Ve eşimle hâlâ paylaşmadığım diğer kötü haber. Kimseyle paylaşmamıştı.

Don’t think about it. Everything always seems twice as bad in the dark, in the silence, in the middle of the night.

Daisy'nin sözleri hâlâ düşüncelerimde, dikenli tellerin çektiği yün gibi takılıp kalıyor. Odasına ilk girdiğimde defalarca tekrarladığı kelimeler.

“Beni ele geçirmesine izin verme baba.” Sesi titreyen bir fısıltı gibiydi. 'Beni ele geçirmesine izin verme.'

Don’t let him get me.

7

PAZARTESİ

Henüz beş yaşında olmayan bir çocuğa göre Daisy uyurken yer kaplama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip. Bir şekilde yatağımızın büyük bir kısmını kaplamayı başarıyor, bebekken olduğu gibi kollarını iki yana açmış. Jess ve ben uykumuzdan yuvarlandık ve şimdi iki kitap desteği gibi yatağın kenarlarına tutunuyoruz; yorganın yarısı üzerimden çekilmiş ve esinti sırtımın derisini serinletiyor. Sol ayağımı da yerine sabitleyen sıcak bir ağırlık var; kedi yatağın ucunda uyuyan bir top gibi kıvrılmış, uykusunda yumuşak bir şekilde mırıldanıyordu.

Bir an için Daisy'nin soluk sabah ışığında huzurlu hatlarını, yüzüne düşen sarı saç tellerini, onu gece saatlerinde uyandıran kabusu, görünüşe bakılırsa çoktan kaybolmuş gibi inceledim. Üç çocuğumuz arasında, evin taşınmasına en güçlü şekilde karşı çıkan oydu; bu garipti çünkü son evimizde en az zaman harcayan oydu. On altı yaşındaki Leah, eski odasının iki katı büyüklüğünde bir yatak odasına, kıyafet, çanta, kitap, ayakkabı ve diğer her şeyden oluşan dolup taşan koleksiyonu için daha fazla alana sahip olduğu için mutluydu. Neredeyse dokuz yaşında olan Callum ilk başta itiraz etmişti ama arkadaşlarından ve okulundan çok da uzakta olmayacağını ve hâlâ futbol oynayabileceğini ve ragbi takımlarında oynayabileceğini fark ettiğinde bu fikre vardı.

Ama Daisy ilk başta kafası karışmış, sonra meydan okumuş ve en sonunda da ilk yatağını, ilk oyuncak kutusunu, Noel Baba'dan aldığı ilk Noel çorabını aldığı sıkışık ortak yatak odasından çıkma ihtimali karşısında ağlamaklı olmuştu. Belki de yatağı ıslatmak bunun bir başka tezahürüydü.

Yarım saat sonra ikimiz de kalın çilek reçeli sürülmüş kızarmış ekmek y erken Callum sanki günlerdir yemek yememiş gibi pirinç krispiesini ağzına atıyor. Jess hızlı bir duş alıyor ve Leah henüz yüzeye çıkmamış ama konu o kula gelince mümkün olduğu kadar iyi davranmaya çalışıyor.

Mutfak hâlâ hareketli kutulardan, yerdeki aletlerden, tezgahları tıka basa dolduran teneke kutulardan, paketlerden ve şişelerden oluşan bir kaostan ib aret. Yapılacaklar listemizdeki birçok işten biri olan, tüm tozlu eski rafları ve dolapları çamaşır suyu spreyi ve dezenfektanla baştan aşağı temizleme ş ansına sahip olana kadar beklemesi gerekiyor.

Mutfak tezgâhında tostunu çiğneyen Daisy, dün gece gördüğü kötü rüya dan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Şans eseri her şeyi unutmuş olacak.

Callum portakal suyundan bir yudum alıyor. Kız kardeşi gibi o da okul üniformasının gri ve koyu yeşilini giymişti.

'Daisy neden ağlıyordu?' diyor. 'Dün gece mi?'

"Önemli değil Cal."

"Onu duydum" diye ısrar ediyor. 'Beni uyandırdı.'

"Kötü bir rüya görmüş, hepsi bu." Önemli değil.'

Daisy kaşlarını çattı ve başını bir kere salladı. 'Rüya değil.'

Kardeşi, "Bir adam olduğunu söylemiştin" dedi. 'Seni duydum. Adam k imdi?"

'Rüya değil.'

Küçük elini kendi ellerimle kapattım. "Rüyadaki hiçbir şeyin seni incite meyeceğini biliyorsun değil mi Daisy?" Bu gerçek değil, seni asla anlayam az.'

'Yine de değildi.'

'Tamam, peki seni ne yaptı...'

"Bir hayaletti" dedi kesin bir dille. 'Benim odamda. Kapımın arkasında."

Kahvemi yavaşça bıraktım, dün geceki sözleri aklıma geldikçe tenimde tuhaf bir ürperti dolaştı. *Don't let the man get me*. Daha önce hiç böyle bi r şey söylememişti. *A ghost*. Ara sıra canavarlarla ilgili kötü rüyalar görüy or ve Callum'un onu *Dr Who*'nin özellikle korkutucu eski bir bölümünü ken disiyle birlikte izlemeye ikna etmesinden sonra heykellerden korkmaya başl adığı bir dönemden geçiyordu ama daha önce hiç bu kadar spesifik olmamış tı.

"Bir hayalet," diye tekrarlıyorum, sesimi hafif tutarak. 'Tanrım. Ama h ayaletlerin sana zarar veremeyeceğini biliyorsun Daze.'

Callum mısır gevreğini ağzına atmayı bıraktı, büyük kahverengi gözleri benimle küçük kardeşi arasında gidip geliyordu.

'Ben de bazı komik sesler duydum' diyor. 'Gece.'

"Bu sadece ev, Callum. Geceleri her evden farklı sesler çıkıyor, alışmak biraz zaman alabilir."

"Geceleyin etrafta dolaşan birine benziyordu" diyor sessizce.

'Benden başka kimse dolaşmıyordu dostum. Sana söz veriyorum. Burası artık bizim evimiz; burada başka kimse yok. Sadece biz."

Daisy ağzı dolusu kızarmış ekmeğin arasından, "Ve hayalet," diye mırıldanıyor.

Leah, üzerinde lacivert okul üniforması yla, iki eli göğsünde, mutfağa çıkıyor. Küçük bir çift koyu boncuklu göz parmaklarının üzerinden dışarı bakıyor, pembe burnu kahvaltı kokuları karşısında seğiriyor.

'Bakın *I* kimi buldu' diyor.

Callum kaşığı sütün olduğu kaseye bıraktı.

'Bay Stay Puft!' Ellerini uzatarak ayağa kalktı. "Neredeydi?"

Leah, adını orijinal *Ghostbusters* filmindeki karakterden alan küçük kahverengi hamsteri dikkatlice kardeşine veriyor.

'Onu az önce merdivenlerin yarısında buldum. Özgürlüğü için bir mola vermeye çalışıyormuş gibi ön kapıya doğru gidiyor.' Ellerini yıkamak için lavaboya gidiyor. 'Kafesini açık bırakmamalısın Cal, ona göz kulak olmalısın.'

Callum yüksek sesle, "Ama açık bırakmadım," dedi. 'Yemin ederim.'

Mutfak tezgahına sırtımı yasladım. "Belki de dün gece duyduğun şey buydu, Callum."

Ama artık beni dinlemiyor. Kahvaltısını unutup merdivenlere yöneliyor, hamsteri kucaklıyor ve onunla yumuşak bir sesle konuşuyor. Daisy tabureden iniyor ve kardeşinin peşinden koşuyor; kendisinin de yardım etmek, kafesi görmek ve Bay Stay Puft'u kucağına almak istediğinde ısrar ediyor. *involved* olmak.

Jess içeri girip kahve demliğinden kupasını dolduruyor. Dekorasyon kıyafetleri, rengi solmuş kot pantolon ve eski, gri bir sweatshirt giymişti; kısa siyah saçları hâlâ duştan dolayı ıslaktı. Son birkaç yılda işinden o kadar hoşlanmaz hale geldi ki, büyük bir sigorta şirketinde hesap yöneticisiydi, o kadar ki, izin gününü mobilyaların ambalajını açmak ve monte etmekle geçirse bile, her bir izin gününden keyif alıyor.

'Bütün bunlar neyle ilgiliydi?' diyor.

Ona Daisy'nin rüyası ve hamsterın kaçışı hakkında kısa bir özet veriyorum.

Eşim kahvesini yudumluyor. 'Taşınmanın onun için rahatsız edici olacağını biliyorduk; yeni oda, yeni ev. Her şey yeni. Ve çok canlı bir görünümü var

hayal gücü.'

'Biliyorum başka bir parça kızarmış ekmek almak için uzanın

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. 'Ancak?'

'Ancak . . . odasındaki bir adamı o kadar canlı bir şekilde anlattı ki." Başımı salladım. 'Öyleydi *specific*. Dün gece yanına gittiğimde titriyordu. Bunu nereden aldığını Tanrı bilir.'

'Zavallı bebeğim. Sadece her şeye alışması gerekiyor, hepsi bu, tüm oyuncaklarını paketinden çıkarsın ve her şeyi yerli yerine yerleştirsin.'

'Bir daha olursa bu gece sıra sende."

Sırıtıyor ve yanağıma bir öpücük vermek için eğiliyor. 'Ama korktuğun da hep senin için bağırır. Daima baban için."

'Sırf onu eğittiğin için.'

'Ve *such* iyi bir iş çıkarıyorsun.' Tezgahın üzerinde şarj olan cep telefonunun fişini çekiyor ve dikkati dağılmış bir şekilde ekrana bakıyor.

"Bir cevap aldığını sanmıyorum, değil mi?" Telefonunu işaret ettim. 'Mesajı bıraktıktan sonra mı?'

Ekranda bir şeyler kaydırıyor.

'Ne mesajı?'

'Dün gece' diyorum. 'Küçük kapaklı telefonda bulduğunuz numara mı?'

'HAYIR. Hiçbir şey." Cep telefonunu cebine koyuyor ve tekrar kahvesini alıyor. 'Peki bugün işte ne işin var? Erken kaçabilme şansın var mı?'

Kahvaltılık eşyaları toplamaya başlıyorum. 'Birkaç toplantıdan sonra bitirmem gereken bir rapor var.' Yalan söylemenin ne kadar kolay olduğu konusunda bir suçluluk duygusu. 'Mümkün olduğu kadar erken çıkacağım, bu akşam evde birkaç iş daha halledeceğim.'

'Peki bu işler, bir ihtimal, yine en üst kattaki gizli saklandığın yerde kaybolmanı da gerektirebilir mi?'

'HAYIR.'

"Emin misin?" Tek kaşını kaldırdı. "Çünkü senin nasıl biri olduğunu biliyorum Adam Wylie."

'Neyi *am* beğendim?'

'Kemikli bir köpek.'

Konuyu işimin konusundan uzaklaştırdığıma memnun olarak omuz silktim. 'Yine de bunun ilginç olduğunu düşünmüyor musun? Yıllardır oraya kimse girmemiş, burası mükemmel bir şekilde korunmuş küçük bir zaman kapsülü gibi."

'Belki de son sahiplerine ilginç gelebilir. O yatak odasında fazladan yer olmasını tercih ederim.'

'Ama geride bırakmak tuhaf bir şey. Ve bu eşyaların hepsi tek tek çekmecelerde, sanki bir çocuğun oyun odası falanmış gibi. Bu bizim küçük gizemimiz."

İşlerin nasıl çalıştığını bilmek, onların içine girip *what* her parçanın yaptığını, *why* orada olduğunu anlamak her zaman hoşuma gitmiştir. Çocukken, bir şeyleri parçalara ayırarak, çözmeye çalışarak ailemi çılgına çevirmiştim, hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez babamın alet çantasını yağmalamıştım.

'Ama yine de *stuff*, öyle değil mi?' Jess bana hâlâ dünyanın en şanslı adamıymışım gibi hissettiren gülümsemesini gösterdi. 'Ve zaten gereğinden fazla eşyamız var. Tabii Narnia'ya giden gizemli bir gardırop bulmadıysanız?'

'Maalesef hayır.'

'Ya da Shakespeare'in kayıp oyununun orijinal bir el yazması mı?'

'Hayır.'

'Belki de duvara tuğlayla örülmüş eski bir iskelet?'

Gülümsemesine karşılık verdim. 'Sadece bir sandalye, masa ve içinde birkaç parça olan eski bir Galli şifonyer.'

"Peki o halde, ikimizin de eşyaları boşaltmaya ve evi toparlamaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Haklı olduğunu biliyordum; dekorasyona başlamadan önce evi yaşanabilir bir duruma getirmek için yapmamız gereken milyonlarca şey daha vardı.

'Her neyse,' diyor, 'yeni mobilyalara yer açmamız lazım.'

'Ne?'

"Siparişettiğim tüm yeni şeyler." Tostundan bir ısırık alıyor. 'Gelecek çarşamba geliyor.'

Gülümseme yüzümde donup kalıyor, göğsümün ortasından soğuk bir tedirginlik yayılıyor. Yeni evi donatmak için ortak kredi kartını kullanmak konusunda ne kadar konuştuğumuzu tam olarak hatırlayamadım ama bu bir *lot*'tü. Binlerce lira, işten aldığım ikramiyeyi ödemeye başlamak için kullanacağız. Yemek masası, sandalyeler, kanepeler, gardıroplar, aynalar, çalışma masaları, çocuk yatak odaları için mobilyalar.

Midem bulanıyor, boğazımdan yukarıya bir mide bulantısı kabarcığı yükseliyor.

'Sen . . . Zaten sipariş ettin mi?″ Ses tonumu nötr tutmaya çalışıyorum. "Önce bunu konuşacağımızı sanıyordum?"

'Yaptık, hatırladın mı?'

'Bu yıllar önceydi. *Months*."

'Ama artık buradayız, değil mi? Ve John Lewis'in bir teklifi vardı, bitme k üzereydi bu yüzden hepsini sipariş etmeye devam etmek zorunda kaldım.'

'Sağ.'

'Kendini iyi hissediyor musun Adam? Biraz solgunlaşmışsın.″

“İyi.″ Saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. 'Ben iyiyim. Biliyor musun? Muhtemelen gitmeliyim. İşe geç kalmak istemiyorum.″

Edward

He’d never told anyone. Certainly not his dad.

Not even his mum, not yet anyway. Although he suspected she might already know, deep down – she knew him better than anyone else. Not that he’d gone out of his way to hide it, not exactly, but it just never seemed to be the right time. It was always easier to put it off. And there was something about being an only child that seemed to make it harder.

He’d been meaning to do it for so long, just to get it over with. Craig’s stag do had been the final straw: a whole weekend of lads’ banter, of drinking and piss-taking and the rest of them trying to chat up random women in every pub, every bar. That horrific lap-dancing club on the seafront, blank-eyed girls gyrating in front of them. First the groom, then the best man and then they were all doing it, handing over twenty-pound notes for more of the same until someone – he still didn’t know who – paying for him to have a dance and then this girl right up in his face and Edward trying his best to look as if he was enjoying it. Trying to pretend he was into it, like the rest of them. Cheeks burning, the rest of them seeing how awkward he looked and laughing even louder.

It was getting harder to pretend at home, too.

All that expectation. Awkward questions about girlfriends, about settling down. Listening to yet another of his dad’s outbursts about George Michael or Elton John or Freddie Mercury, the comments so automatic, so routine, that he didn’t even seem to realise he was making them. The weight of his grandma’s expectation, that he would be the one to carry on the family name, as the only son of an only son.

But now, finally, Edward had made up his mind.

Finally, he had met someone.

Someone who understood what it was like to live half your life in secret, how exhausting it was to conceal who you really were, to hide your true self. Who knew it was important to fly under the radar but had promised to be there when he was ready. Had promised to be his wingman, his backup, or maybe more. Someone he could turn to if it all went wrong.

Tonight, they would talk things through again.

And tomorrow, he would tell his parents.

Edward checked his watch: it was nearly time. The watch had been a twenty-first birthday present, and he knew it was expensive, something to take good care of, to wear only on special days. Days like today.

Because, finally, it seemed that things were going to change.

8

Bazen evren sana bir iyilik yapar.

Bu olduğunda, her zaman öylece gitmeniz, çok fazla soru sormadan kab ul etmeniz gerektiğini düşünmüşümdür. Arada bir iyi şanslar kucağınıza d üşer, kozmik zarlar doğru yöne düşer ve sonunda çift altılı elde edersiniz. Evle ilgili teklifimizin kabul edildiğini duyduğumda ilk düşüncem bu oldu; bu yalnızca bir açılış teklifiydi, pazarlığın başlangıç noktası olması gereken sınırda arsız bir teklifti. Hala fiyat aralığımızın en üst noktasına yakındı ama en azından biraz pazarlık yapmayı bekliyordum. İlk teklifin kelime oyunu y apılmadan kabul edileceği aklıma gelmemişti.

Dediğim gibi: Sebebi ne olursa olsun ya da hiçbir sebep yokken bazen e vren size bir iyilik yapar.

Kuyumcu dükkânında on dakika geçirdikten sonra ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Bu bir ilham parıltısıydı, aslında evden çıkmak üzereyken ani bir düşünc eydi. Omzumda iş çantam, ceketim üzerimde, arabanın anahtarları elimde; y eni mobilyaların parasını nasıl ödeyeceğimizi hesaplamaya çalışırken o mid e bulandırıcı korku hissi hâlâ midemde dolaşıyordu.

Sonra aklıma şu geldi: *the watch*.

Birkaç saat sonra, kasabadaki küçük bir kuyumcu dükkanının tezgahında duruyorum; arka sokaklarda yer alan, yüzükler, kolyeler, bilezikler, küpeler ve saatlerle dolu iki güçlendirilmiş vitrini olan bir yer. Mağazanın bir dış k apısı, bir de iç kapısı var; ikisi arasında, gelişinizi inceleyen kameraların old uğu bir tür sıkışık 'hava kilidi' var. Arkamdaki her köşeye, şeffaf plastikten yarım küreler içinde saklanan daha fazla kamera gizlice monte edildi; ana te zgahın arkasında lensini doğrudan öne doğrultan başka bir tane daha

sokağa açılan kapı. En az iki tanesine yakalanmadan bu dükkana girmenin i mkânı yoktu.

Daisy doğduktan sonra Jess'e bir hediye almak için daha önce buraya ge lmiştim; üç küçük yakutla süslenmiş platin sonsuzluk yüzüğü. Sahibi o zam an ve şimdi burayı neredeyse tek başına yönetiyor gibi görünüyor. Sonunda göz merceğini çıkarıyor ve Rolex saatini tezgahın üzerindeki kumaş pedin ü zerine koyuyor.

"Dört" diyor sonunda. İnce kırlaşmış saçları ve boynuna altın bir zincir takılmış yarım ay şeklinde gözlükleri olan, ellili yaşlarında zayıf bir kadın.

Detaylandırmasını bekliyorum ama daha fazla bir şey söylemiyor.

'Dört. . . Ne?'

"Bin" diyor kısaca. 'Bunun karşılığında sana dört bin verebilirim.'

Bir an için savruldum. Bu sabah bir Starbucks'ta eBay'e şöyle bir göz at tığımda bunun biraz değerli olabileceğini düşünmüştüm ama ben gerçekten *believed* buna inanmamıştım, bunun aynı tip, aynı model olduğuna gerçekte n inanmamıştım. Çünkü dört bin pound çok saçma bir miktar gibi görünüyo rdu. Ve neden biri bu kadar değerli bir şeyi arkasında bıraksın, neden onu b u kadar çöp gibi bir çekmeceye bıraksın ki?

'Doğru' diyorum. 'TAMAM.'

Four. Thousand. Pounds.

Bir sonraki düşünceye bir utanç parlaması eşlik ediyor: Belki de önceki sahibi bulmak için *too* çok fazla çabalamayacağım. Ne olursa olsun o benim di. Benim evimdeydi, yani yasal olarak bana aitti, değil mi? En azından kü çük telefon konusunda dürüst davranmıştım, önceki sahibiyle temasa geçme yi denemekle doğru olanı yapmıştım. Denemiştim ve bu kadardı.

Benim asıl planım da saati geri vermekti.

Ya da en azından gizemli numaradan bir geri arama aldığımızda veya ol ursa bundan bahsedin. Gerçi onu kaç yıldır giyilmemiş, açılmamış, sevilme miş bir çekmecede unutulmuş bir çekmecede bırakmış olsaydı, önceki sahi bi için pek bir şey ifade etmezdi *that*. Tanrı bilir kaç yıldır. Emlakçının ban a söylediği başka bir şey daha aklıma geldi:
People are as honest as they can afford to be. Ev taşımanın insanların içind eki en kötüyü ortaya çıkarmasına neden olan şey neydi? Para sanırım. Başk a bir şeye harcayacaklarından daha fazla para.

Kuyumcu tereddütlerimi suskunlukla karşıladı ve gözlüğünün üzerinde n yorgun bir bakışla bana baktı.

'Bunun gibi bir parçayı internette daha fazla görebilirsiniz ve eğer başka bir yerde daha fazlasını bulabileceğinizi düşünüyorsanız, eBay'de veya herh angi bir yerde şansınızı deneyin, misafirim olun.'

'Aslında fark etmemiştim...'

'Arkadaki yazı.' Ters çevirip altın kaplamadaki *EJS 29–11–75* gravürünü gösteriyor. 'Her türlü kişiselleştirme, kural olarak, bir ürünün genel alıcı gö zündeki değerini düşürme eğiliminde olacaktır.'

"Elbette" diyorum. 'Anladım.'

"Yani: dört bin" diyor tekrar. 'Şimdi nakit. Evet?'

'Evet' diyorum. 'Bu harika olurdu, teşekkürler.'

'Aile yadigarı, öyle mi?'

Başımı salladım. 'Bunun gibi bir şey.'

Saati tezgâhın üzerinden kaydırıp arka odada kayboluyor. Onun yerine muhtemelen patronu meşgulken bana göz kulak olmak için sarışın bir genç beliriyor. Siyah kot pantolon ve beyaz bir bluz giyiyor, boynunda dönen gü müş harflerle *Holly* harfleri bulunan bir zincir var. Birbirimize sımsıkı gülü msüyoruz ve gözlerimin cam tezgahın altındaki vitrinlerde dolaşmasına izin veriyorum. Soluk mavi taşlarla süslenmiş altın bileziğin fiyatları doksan be ş sterlinden üç bin beş yüze kadar değişiyor.

Müdür, üstte pembe kopya, altta sarı ve mavi kopyalar bulunan, karbon kopya formlardan oluşan kalın, kare bir kitapla yeniden ortaya çıkıyor. Boş lukları doldurmam için bana bir kalem uzatıyor. İsim, adres, telefon numara sı (sabit hat ve cep telefonu) e-posta, doğum tarihi, satış tarihi, satın alma ta rihi, kararlaştırılan satış fiyatı vb. Şunu yazan bir onay kutusu: 'Bunun satıla cak mülküm olduğunu beyan ederim'.

Tereddüt ediyorum, kalem ince karbon kağıdın üzerinde geziniyor. 'Bu kadar çok evrak işi olacağını bilmiyordum.'

"Kaynak," diye homurdanıyor, başka bir kağıda el yazısıyla ayrı bir ma kbuz yazıyor. Her parmağında altın yüzük, bir bileğinde altın bilezik, diğer inde altın saat var. 'Öğenin menşei konusunda gelecekte herhangi bir soru o rtaya çıkması durumunda.'

"Çalınması ihtimalini mi kastediyorsun?"

Sanki cevap çok açıkmış gibi omuz silkiyor. 'Kurallar bunlar.'

'Bu formda istenen tüm ayrıntılar kesinlikle gerekli mi?'

Yaptığı işi bırakıp yarım ay gözlüklerinin üzerinden gözlerini kırpmada n bana bakıyor.

'Saatinizi satma konusunda fikrinizi mi değiştirdiniz?'

'HAYIR.'

'O zaman cevap evet, bunlar gerekli.'

Kendi evrak işlerine geri dönüyor, siyah tükenmez kalem eski moda ma kbuza sert bir şekilde çizik atıyor. "İki buçuk dolara satmak istemiyorsan, b elki form doldurmaktan vazgeçebiliriz." Bunu söylerken tek bir ritmi bile ka çırmıyor, başını kaldırıp bana bakmıyor, kalemi hâlâ hızlı vuruşlarla form ü zerinde hareket ediyor. Sanki hiç konuşmamış gibi.

'Sorun değil' diyorum. 'Dört bin iyidir.'

Formu doldurmayı bitirdiğimde tekrar arka odada kayboluyor, önümde duran parayı saymak için geri dönüyor, hepsi kırmızı ellili, ardından bankno tları çeyrek inçlik büyük bir deste haline getirip bir zarfa koyuyor. Onu cek etimin cebine koyuyorum, para, Aşağı Parlamento Caddesi'ne doğru beş da kikalık gergin yürüyüş sırasında, kalbimin üzerinde sağlam bir kütle halind e duruyor ve onu bankama ödüyorum. Yıllardır para yatırmadım ve bunun s açmalıkları (çalışan kalemli bir tezgah bulmak, depozito makbuzunu doldur mak, kasiyer için sıraya girmek) sanki farklı bir yüzyıldan kalma bir yankı g ibi geliyor.

Kasiyer fişi damgalayıp koçayı bana uzatırken rahatlamaya başlıyorum.

Belki karmadır, dedim kendi kendime. İşteki sıkıntımdan sonra kozmik kitapların biraz dengelenmesi. Jess'e, takım hedeflerine ulaşıldığı sürece ye ni eve alışırken patronumun esnek çalışmamdan memnun olduğunu söylem iştim.

Gerçek bundan biraz daha karmaşıktır.

Gerçek şu ki artık hedeflerim yok. Veya bir patron.

Taşınmamıza iki hafta kala işten çıkarma bildirimi geldi ve e-posta gele n kutuma bomba gibi düştü. Ertesi gün sabah saat 9'da insan kaynakları dep artmanına, üzerinde adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf ve İK'nın ikiyüzlü k onuşmalarıyla dolu on dakikalık anlamsız bir sohbet almak üzere gizli bir d avet. Bu bir *restructuring*, bir *downsizing*, bir *reallocation of staff and resources in light of changes in project requirements* idi. *And regrettably some difficult choices had to be made.* Mu hasebecilerin gergin olduğu ve belirli sayıda çalışanın tahtada yürümek için seçildiği zamanlar için kullanılan alışılagelmiş kurumsal çakal sözler. Bu se fer sıra bendeydi ve ekibimdeki yarım düzine diğer yazılım geliştiriciyle bir likte. Dürüst olmak gerekirse oldukça kötü bir zamanlama ve yasal olarak a sgari ödeme, bu da mümkün olan en kısa sürede başka bir iş ayarlamam ger ektiği anlamına geliyordu.

İkinci kez de oldu.

Belki o benimdir. Belki çok fazla soru soruyorum; Reddedilmeyi sevm iyorum. Bu kesinlikle ilk seferde böyleydi. Peki bu sefer? Kim bilir.

Belki de beni bu kadar öne çıkaran sadece şanssızlık değildi.

Bu ironik çünkü Jess ve ben birlikte olduğumuz çoğu zaman benden da ha fazlasını kazandı. Ancak geçen yıl bu işi aldığımda nihayet onu geride b ıraktım ve çocuklara birer yatak odası vermek için sıkışık yarı müstakil evi mizden taşınmayı düşünmeye başladık.

Ona söylemedim. Hala yapmadım.

Yeni bir iş bulduğumda ona söyleyeceğim ama o zamana kadar, kendi i şi, çocukları, yeni evi ve diğer her şeyle yetinirken, bir maaşımızın azaldığı haberiyle onu korkutmanın bir anlamı yok. Bu taşınmayı ve her zaman bahs ettiğimiz rüya evini yaratmayı sabırsızlıkla bekleyerek bu kadar uzun zaman harcamıştı. En azından işi oldukça güvenli görünüyor. İnsanların her zama n sigortaya ihtiyacı olacak.

Zaten o aşamada çekilmemiz mümkün değil. Biz zaten noktalı çizgiyi i mzalamıştık; ne olursa olsun hareket edecektik. Sadece kötü zamanlama, he psi bu. İyi olacak. *We'll* iyi ol. Kuyumcu dükkânında kazandığım para, Jess' in sipariş ettiği mobilyaların ilk kredi kartı ödemesini yapmamıza yardımcı olacak; Bu, ipotek ödemelerimin kendi payıma düşen kısmını en az bir ay d aha devam ettirmeme yardımcı olacak, eski işim ile bir sonraki işim arasınd aki boşluğu doldurmaya yetecek kadar.

Ev, saat -en üst kattaki küçük gizli oda- o zamana kadar sırrımı saklama ma yardımcı olacaktı.

9

Öğle yemeğimi Sneinton Market'te Wi-Fi'si iyi olan bir kafede yiyorum. N ottingham şehir merkezinin doğu ucunda, eski meslektaşlarımla karşılaşma riskini en aza indirecek kadar eski ofisimden yeterince uzakta. Peynirli san dviç ve bir fincan demli çay içerken, dizüstü bilgisayarımda iş aramak için bir saat harcıyorum, CV'mi bir avuç şirkete gönderiyorum ve kitaplarında b eni zaten bulunduran birkaç BT işe alım ajansının takibini yapıyorum. İkinc i bir fincanı içtikten sonra yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum ve yeni evimi zin ya da önceki sahiplerinin geçmişiyle ilgili, en üst kattaki odanın tuhaf d üzenine dair ipucu verebilecek, o dönemde inşa edilmiş Viktorya dönemind en kalma evlerin bir özelliği olup olmadığına dair herhangi bir şey araştırıy orum. Yeni katıldığımız seçkin mahalle The Park hakkında pek çok genel ş ey var ama 91 Regency Place'in tarihi hakkında spesifik hiçbir şey yok.

Bir mülk hakkındaki bilgilere nasıl erişeceğimi öğrenmek için Tapu Sic ili web sitesine tıklıyorum, ancak en ucuz seçenek olan tapu kaydının fiyatı 19,95 £'dur. Elbette daha ucuz bir yol var mı? Bunun yerine satışı gerçekle ştiren emlakçıya bir mesaj gönderiyorum ve başka birkaç işe alım ajansına kaydolmak için yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum. Gelen kutumda bir avu ç iş uyarısı var ve her birini gözden geçirip CV'mi hemen işe başlayacak ki şileri arayan birkaç yere gönderiyorum.

Öğleden sonra cep telefonum çaldığında Jess'in numarası ekranda belird i. Başka bir kafeye, buz pateni sahasının arkasında küçük bir yere sığındım; kapalı alanda zil sesi çok yüksek.

"Merhaba" dedi Jess. 'Konuşabilir misin? Yakında eve dönecek misin, yoksa gidebilir misin?'

'Yapabilmeliyim.' Saatime bakma zahmetine girmiyorum. 'Neden, her ş ey yolunda mı?'

'Biraz şeyimiz var. . . durum," diyor sesinde bir gerginlik tonuyla. 'Bahç ede.'

"Nasıl bir durum?" diyorum masadan kalkarak.

"Buraya geldiğinde göreceksin." Ofiste misin?'

Sorusunu görmezden geliyorum.

'Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Çocuklar iyi mi?'

'İyiler.'

'Yoldayım, şimdi ayrılıyorum.'

* * *

Arabaya bindiğimde herkes ön bahçedeydi. Leah'nın sırtında Daisy var, iki si de okul üniformaları giymiş ve ikisi de ön duvardan sarkan geniş meşe a ğacına bakıyor. Kardeşleri yerden yaklaşık üç metre yüksekte bir dalın üze rinde oturuyor, bacakları mutlu bir şekilde sallanıyor ve altındaki dördümüz e sırıtıyor. Jess onun altında duruyor, elleri kalçalarında. Oğlumuz her zam an gözüpek biri olmuştur ve tırmanmayı, koşmayı, bir şeylerden atlamayı s ever. Dokuz aylıkken yürümeyi erkenden öğrendi ve çok geçmeden perdele rin üzerinden sallanmaya ya da merdivenlerden aşağı yığılmış minderlere a tlamaya başladı.

Bugün, yeni ön bahçemizdeki meşe ağacının tırmanma çerçevesi olarak büyük potansiyele sahip olduğunu keşfetmiş görünüyor.

"Callum?" diyorum çakılların üzerinde yürürken. 'Takıldın mı?'

Yumruklarını gökyüzüne kaldırıyor. 'Kral benim! Vay-hoo!'

'Biraz yüksek dostum. Merdiveni alıp aşağı inmene yardım etsem nasıl olur?'

'Sorun değil, baba! Merdivene ihtiyacım yok."

Jess ağacın yukarısını işaret ederek "O değil" dedi. '*Him*.'

Parmağını takip ediyorum: Callum'un kafasının üç metre yukarısında ke dimiz neredeyse dikey bir dalın üzerine yayılmış, büyük cüssesi kabuğa yap ışmış, kulakları kafasına yassı ve kuyruğu korkuyla kabarmış durumda.

Callum, "Steve'e ulaşmaya çalışıyordum" diye bağırıyor. 'Sıkışmış olan o.'

Steve alçak, kederli bir *riaoooow* sesi çıkarıyor, kuyruğu gergin bir şeki lde bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Aptal yaratık," diyorum alçak sesle. "Ne zamandır orada?"

Jess kediye ıslık çalıyor ama kedi yanıt vermiyor.

'Yaklaşık bir saat' diyor. 'Nasıl kaçtığını Tanrı bilir. Callum kuş kutusun a ulaşmaya çalıştığını düşündü. Onu kendim indirmeye çalıştım ama biliyo rsun ki ben yüksekte çalışmıyorum.'

'Sorun değil' diyorum. 'Gideceğim.'

Gözlerimi öğleden sonra güneşinden koruyarak yayılan dalların daha yu karısına bakıyorum ve hemen üstündeki gövdeye iliştirilmiş eski bir ahşap kuş kutusunu görebiliyorum.

Yanımda Leah küçük kız kardeşini sırtında zıplatıyor. 'Ona Tigger deme liydik, değil mi Daze? Ağaçlara tırmanmak iyi ama tekrar inmek berbat.″

"O *is* Tigger gibi turuncu," diye aynı fikirde Daisy.

“O acıkıncaya kadar bekleyebilir miyiz?″ diyorum. ‘Ya da hava kararıncaya kadar.′

Leah, "Kötü olma baba," dedi.

Ceketimi Jess'e verdim, garajdan merdiveni aldım ve onu Callum'un yan ındaki dala dayadım.

“İtfaiye oyunu,″ diyorum, elimi kolunun altına koyup basamaklara çıkm asına yardım ediyorum. 'Ben itfaiyeciyim ve sen kurtarılıyorsun.'

Güvenli bir şekilde ön bahçeye döndüğünde merdiveni hareket ettirip u zatıyorum ve onu Steve'in ağaç kabuğuna yaslanmış yattığı dala yaslıyoru m. Sanki birisinin onu ağaca mahsur bıraktığına inanamıyormuş gibi uzun, üzgün bir *miaow* daha söylüyor. Leah kedi taşıma çantasını almayı teklif edi yor ama uzun zaman önce onu yüksek yerlerden kurtarırken onu kutuya koy maya çalışmanın bir ahtapotu ipli bir çantaya koymaya çalışmak gibi olduğ unu öğrendim. Bırakın kurtarılmanın utancını yaşadığı anları, en iyi zaman larda bile hapsedilmekten hoşlanmazdı.

Bunun yerine ona tırmanıyorum ve gergin bir şekilde bana doğru eğilm esi için ona bir dakika veriyorum. Meşenin topraksı, zengin kokusu burada daha güçlü. Kuş kutusu hemen üstümüzde ama eski ve kullanılmamış görün üyor, ahşap zamanla kararmış ve çatlamış. *Nothing for you there, Steve.* Kedi yeterince yaklaştığında onu iki elimle kaldırıp göğsüme getiriyorum. Ağacın kabuğuna saplanmış olan pençeleri artık polo gömleğimin içinden i ğne gibi geçiyor, yukarıya tırmanıp boynuma dolanıyor, öfkeli kızıl bir şal g ibi omuzlarıma dolanıyor.

Tekrar sağlam zemine döndüğümüzde sırtımdaki deri, pençeleriyle deli nmiş ve acı veriyordu. Atlayıp koşuyor

Arkanıza bakmadan evin yan tarafında dolaşın.

"Ah," diyor Jess ensemin arkasına bakarak. 'Savlon'u alayım mı?'

'Sorun değil' diyorum. 'Ama sanırım o kuş kutusunu aşağı indirebilirim. Zaten parçalanıyor ve o da ancak bunun ardından yeniden ayağa kalkacak.'

'Dikkat olmak.'

Ağaca tırmanmaya daha uygun kıyafetler giymek için içeri giriyorum. Yatak odasında spor ayakkabılarımın bağlarını bağlarken sahanlığın karşı tarafından elektrikli süpürgenin çalışma sesi bana ulaştı. En azından merak uyandırıcıydı çünkü Jess ve çocuklar hâlâ dışarıdaydı.

Kot pantolonlu ve açık pembe sabahlıklı bir kadın, Callum'un yatak odasında ortalığı süpürüyor.

Makineyi kısa, kuvvetli hareketlerle halının üzerinde kaydırırken sırtı bana dönük. Küçük ve hafif, fare gibi kahverengi saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Ben kapı eşiğinde durduğumda, sanki daha önce onlarca, yüzlerce kez yapmış gibi, tecrübeli bir aşinalıkla ışık düğmesine bakmak için arkasına bakmadan uzanıyor. Sanki bu evi benden daha iyi biliyormuş gibi.

Gürültü yüzünden beni duymadan önce iki kez merhaba demek zorunda kalıyorum, sonunda Dyson'ı kapatıp yüzünü bana çeviriyor.

'Çok üzgünüm' diyor. 'Orada kendime ait bir dünyada.'

'Merhaba, ben Adam. Üzgünüm . . . Sen kimsin?'

Kırklı yaşlarının ortalarında ve sonlarında, vaktinden önce kırışmış yüzünde güzel hatlar var. Sarı Kadife çiçeği eldivenli elini havaya kaldırıyor.

'Helena' diyor. 'Temizleyici.'

Kaşlarımı çattım. 'Doğru, tamam.'

'Karınla mı konuştum? Ben Bay Hopkins'in yerine gelirdim.' Aksanında çok hafif bir ahenk var, sesli harflerde ise bir ağırlık. 'Ne kadar beyefendi. Onun için on yıldan fazla çalıştım. Gerçi ev boşken içeri kimse girmemişti, dolayısıyla yapılacak *lots* iş var.'

'Elbette. Devam etmene izin vereceğim.'

Başını sallayıp Dyson'ın güç düğmesine tekrar basıyor ve küçük odayı gürültüyle dolduruyor.

Bahçeye döndüğümde başparmağımla evi işaret ediyorum.

Jess'e, "Temizleyicinin nesi var?" diyorum. "Onu nerede buldun?"

‘İkisi de son sahibi *and* için çalışıyordu ve mahalledeki WhatsApp grubu nda tavsiye edilmişlerdi. En azından yerleşirken pazartesi ve cuma günleri birkaç saatliğine bunları kullanabiliriz diye düşündüm. Her şeyin derinleme sine temizliğe ihtiyacı var.'

‘Ne demek istiyorsun *them*? İki tane mi var?'

'O ve kuzeni Tobias. Şu anda arka bahçede, çitlerin üzerinde çalışmaya başlıyor.'

İşim olmadığında, para gelmediğinde ev işlerinde yardım almanın getir diği ekstra masraftan dolayı içten içe siniyorum. Haftalık masraflar çok geç meden artacaktı.

"Temizleyicisi olan bir aile değiliz" dedim sessizce. 'Öyle miyiz? Daha önce hiç sahip olmamıştık. Bırakın bahçıvanı da.”

'Daha önce hiç bu büyüklükte bir evimiz olmamıştı' diyor. ‘Eski yerimiz in iki katı büyüklüğünde ve iki katı odası var.’

‘Bunu önce konuşabilir miydik?’

'Yaptık, unuttun mu? Evi ilk teklif ettiğimizde.”

'Öyle mi yaptık? Bu *months* önceydi."

'Kesinlikle yaptık' diyor ses tonundaki kesinlik ile. 'Şimdi, o ağaca çık man gerektiğine emin misin?'

"Merdivenleri çıkardım artık" diyorum omuz silkerek. "Mayıs da olabilir."

Garajdan bir takım tornavidalar getirdim ve alüminyum merdiveni gideb ildiği kadar yükseğe çıkardım, tekrar yukarı tırmanarak neredeyse kuş kutu suyla aynı hizaya geldim. Yakından bakıldığında açı garip ama yuva yapan bir serçe veya çalıkuşu için yeterince büyük olan küçük dairesel açıklığın bi r parça yumurta kabuğu tarafından kısmen kapatıldığını görebiliyorum. Eğe r kullanılıyorsa, yuvayı rahatsız etme riskine girmek yerine muhtemelen yılı n ilerleyen zamanlarına kadar bırakmalıyım.

Yaklaştım, ağırlığımı merdivene vererek kutunun içini kontrol edebileyi m diye kutunun üst kısmını kaldırdım, gömleğimin pamuklu kumaşı terden sırtıma yapışmıştı. Kapak kımıldamayacak. Bir avucumu ağacın sert kabuğ una dayayarak daha da öne eğiliyorum ve kapağı yukarı kaldırmaya çalışıy orum. Parmak uçlarımla, kapağı sıkıca yerine sabitleyen birkaç vidanın pürü zsüz metal başlarını hissedebiliyorum. Ancak açı, bir tornavidayla herhangi bir satın alma işlemi yapmak için çok garip.

Callum'un yüksek sesi aşağıdan bana ulaştı. 'Hiç yumurta ya da kuş va r mı baba?'

“Henüz emin değilim Cal.”

Jess'in sesi daha yüksekti. “Bu şekilde eğilmek güvenli değil Adam.”

'Tam olarak ulaşamıyorum.'

Kutuya daha yakından bakmak için bir ayağımı merdivenin basamağınd an kaldırdım, solumda yükselen dala dayadım ve gözüme akan bir ter damla sını göz kırparak uzaklaştırdım. Ağaca tutunduğum yerdeki kol kaslarım y anmaya başlayınca ağırlığımı daha da karşıya kaydırdım ve neredeyse tam olarak ağaçtaki küçük dairesel açıklığın önünde oldum. Deliği neyin tıkadı ğını görebilecek kadar yakın.

Ne olduğunu görünce midemde soğuk, sıvı bir his oluştu.

Çünkü bu bir yumurta ya da bir kabuk parçası değil.

Bir kameranın merceğidir.

PART II

You learn to blend in, to hide in the crowd like a regular person. To satisfy your craving in other ways: to go where you want, to see someone's true nature behind the artifice. To see how they live, knowing that you hold their life in the palm of your hand. But you never forget who you are.

You know that when the day comes, you can do what needs to be done.

10

"Doğrudan evi işaret ediyordu" dedim sessizce. ‘Tam araba yolunda ve ön k apıda.’

Mutfak masasında oturup çay içiyoruz, Jess karşımda. Aramızdaki masa nın üzerindeki kuş kutusu açıldı, içindeki ekipmanlar çıkarıldı. Yaklaşık bir sigara paketi büyüklüğünde gri bir dikdörtgen, ona kırmızı ve mavi sarmal k abloyla bağlı küçük bir kameranın şeffaf plastik yarım küresi. Başka bir ko yu kahverengi tel (muhtemelen kabuğa karşı kamufle etmek için) kutudan ç ıkıp yukarıdaki bir sonraki dala gidiyordu; burada avuç içi büyüklüğünde bi r güneş paneli yerden görülmeyecek bir konuma takılmıştı. Hepsini meşe a ğacından çıkarmak üç çeyrek saatimi almıştı, bu da ilk etapta ayağa kalkma nın ne kadar zaman aldığını merak etmeme neden oldu.

Jess kollarını kavuşturuyor. 'Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Sence ne kadar zamandır orada?'

“Söylemesi zor.” Bir tornavidayla işaret yapıyorum. 'Rağmen . . . bunlar ı görüyor musun? Braketi ağaca tutan vidalar hâlâ parlaktır, hava koşulların dan dolayı aşınmamış veya rengi solmamıştır. Bu yüzden orada çok uzun sü re kalmış olabileceğini düşünmüyorum.'

Jess sanki cihaz canlanıp onu ısıracakmış gibi eğildi.

"Devre dışı bıraktığınızdan emin misiniz?"

‘Pili izole ettim. Ona gidecek hiçbir güç yok.”

Çocuklar arka bahçede, köpekle frizbi oynarken heyecan sesleri açık pe ncereden bize ulaşıyor. Daisy ve Callum'a kameranın kutunun içinde yuva yapan kuşları incelemek için olduğunu söyledik; Leah küçük kardeşlerini ç ok fazla korkutmamak için sessizce kurguya uymayı kabul etti.

"Anlamıyorum" dedi Jess. "Ne diye orada?"

Cihazı elime alıyorum ve sanki yanıtları barındırıyormuş gibi kamera m erceğinin pürüzsüz cam gözüne bakıyorum.

"Sanırım onu son sahibi takmış olabilir" diyorum. 'O uzaktayken evine göz kulak olacak mısın?'

'Ancak . . . Bir ağacın yirmi beş metre yukarısında mı?" İkna olmuş gö rünmüyor. 'Bir yuvalama kutusunda mı? Kameralara sahip olmanın asıl am acının, hırsızın filme alındığını bilmesi için onları açıkça ortaya koymak old uğunu sanıyordum?'

Bu bizim için yeni bir bölgeydi; hiçbir zaman bu tür bir güvenliği hak e decek kadar büyük bir eve sahip olmamıştık.

'Belki bazıları görünür,' diyorum 've bazıları gizli. Bu kaldırmayı unuttu kları bir şey miydi yoksa öyle bir şey mi?'

"Ama az önce oldukça yeni göründüğünü söyledin."

'Yüksek sesle düşünüyorum.'

"Yine de polisi aramalıyız" dedi kararlı bir sesle. 'Her ihtimale karşı.'

Omuz silkiyorum. 'Neyi söylemek için? Önceki sahibinin bıraktığı bir kamera mı bul

Ciddi bakışlarından biriyle bana bakıyor, kaşlarının arasındaki küçük çi zgi derinleşiyor.

'Peki ya başka biri olsaydı?'

'Kim gibi?'

'En azından bunu rapor etmeliyiz. Bu şeye bakması için birini çağırın.'

Telefonunu alıp 101'i tuşladı, bir dizi çağrı yöneticisine göz attı ve ayrın tıları alabilecek birine bağlanmayı bekledi.

O beklemedeyken koridora gidiyorum ve bu evin satışını yapan emlakçı Jeremy Swann'ı arayıp evde kurulu herhangi bir CCTV sistemi veya bahçed eki kameralar hakkında bilgisi olup olmadığını soruyorum.

Jeremy bir an düşündükten sonra, "Gerçekten eski bir hırsız alarmı oldu ğuna inanıyorum" dedi. Sanki araba kullanıyormuş gibi geliyor. 'Fakat bil diğim kadarıyla yıllardır işe yaramıyor. Benim hatırladığım kadarıyla Bay Hopkins bunun çok geriye gitmesine izin vermişti ve bir daha asla yenilenm emişti. Güvenlik şirketinin hâlâ var olduğundan bile emin değilim. Senin için tekrar kontrol edeceğim ama donanımlar ve donanımlar listesinde herha ngi bir harici kameranın olduğunu hatırlamıyorum.'

Jeremy, 91 Regency Place'deki üç izlememizde de oradaydı; ilham vere n bilgili bir sükunet ve sessiz bir profesyonellik içindeydi.

kendinden emin. Woodthorpe'da kendi evimizi satmak için kullandığımız e mlak acentesinin tam tersi, özellikle de incelemelerle ilgilenmek için gönder ilen kıdemsiz personel; son derece iyi insanlardı ama çoğu zaman evin satış noktaları hakkında sokaktaki ortalama bir yabancıdan daha fazla fikirleri yo ktu. Oysa Jeremy her zaman çok bilgili görünüyordu; çoğu The Park'ta ol mak üzere üst düzey mülklerle ilgilenen bir uzmandı.

'Dinle' diyor. 'Aslında bu bölgedeyim, köşeyi incelemeyi yeni bitirdim, istersen uğrayabilir miyim? Zaten bırakacağım bazı evraklar vardı."

Parıldayan beyaz Tesla'sı birkaç dakika sonra dikkatlice yola çıktı. Koy u lacivert üç parçalı takım elbisesiyle çakılların üzerinde uzun adımlarla yür ürken, sürücü koltuğundan kalkıp el sallayıp gülümseyerek beni selamlıyor. Ufak tefek, derli toplu bir adam, koyu renk saçları kısa kesilmiş ama *too* kıs a değil, her zaman dakik ve kusursuz giyinmiş.

Önünde kabartmalı altın harflerle, arka tarafında emlak acentesinin gizli markası olan 'Yeni Evinize Hoş Geldiniz' yazan kalın, krem rengi bir A4 zar f veriyor. Diğer elinde hediye kutusunda bir şişe Moët & Chandon şampan yası ikram ediyor. Gelecekte onun ajansını kullanmamızı gerçekten *was* isti yor.

'Gelişinizi kutlamak için' diyor. "Peki işler nasıl gidiyor Adam?"

"Oldukça telaşlı" diyorum. "Ama yerleşiyoruz. Aslında burada olduğun a göre sana başka bir şey sorabilir miyim?" Piyasaya süreceğiniz yeni bir mülkün kat planlarını hazırladığınızda bunu kim yapıyor?'

'Genelde bu ben olurum.'

'Ve her odanın metrekaresini mi hesaplıyorsunuz?'

"Lazer ölçümle." Belli belirsiz evi işaret ediyor. 'Dürüst olmak gerekirse , sadece onu kaldırıp işaret ediyorum, gerisini o hallediyor. Otomatik olara k hesaplar. Bunu ofisteki Fliss'e iletiyorum ve o da yüklüyor.'

'Ama bu ölçümlere boşluklar, depolama alanları ve bunun gibi odalar da hil değil mi?'

'Kural olarak hayır, yalnızca merdiven olmadan erişilebilen potansiyel o larak yaşanabilir alanlar olmaları durumunda. Yine de bütünlüğü sağlamak için genellikle kilerlerin, müştemilatların ve garajların boyutlarını ekleyece ğiz. Enerji Kimlik Belgesi için her şeyin doğru olması gerekiyor." Tereddü t ediyor. "Bir sorun mu var Adam?"

'Hayır, hiç de değil. Yatak odalarından birinin yanında fazladan bir alan keşfettim. Fazla bir şey değil, belki fazladan elli metrekarelik bir alan ama Rightmove'un planlarında kesinlikle yoktu.'

'Bu eski mülklerin bazılarında her türlü köşe ve bucak var' diyor, sesind e hüzünlü bir tonla. 'Bunlar gözden kaçabilir, özellikle birden fazla kez geni şletilen veya yeniden düzenlenen bir yeriniz olduğunda, bazı şeyler bazen k apatılıp unutulabilir. West Country'deki eski evlerin şöminenin arkasında gi zli odalara sahip olduğu ve böylece Kraliyet Donanması adamları savaş ge milerinde görevlendirmeye geldiğinde saklanacak bir yerlerinin olduğu eski evlerle ilgili hikayeler var.'

"Ama burada denizden oldukça uzaktayız, değil mi?"

'Fakat bir mülkün bazı eski bölümlerinin unutulması duyulmamış bir şe y olmazdı. Özellikle bir satıcının daha yaşlı olduğunu söyleyebilir miyiz? O zaman elbette başka faktörler de devreye girebilir.″

'Diğer faktörler mi?'

'Bir satıcının...' . . "hatırlama" diyor dikkatlice. ‘Bir mülkte yirmi, otuz, k ırk yıldır yaşayan bir satıcıdan bahsediyorsanız ve o kişi taşındığında sekse nli ya da doksanlı yaşlarındaysa, bunun nasıl olabileceğini görebilirsiniz.′

'Elbette.'

‘Bir şeyler gözden kaçabiliyor, unutulabiliyor ya da yakınlara bilgi aktar ılamayabiliyor. Bir müşterim, taşındıktan birkaç hafta sonra, gömme dolapt aki sahte bir panelin arkasına gizlenmiş altı kasa şarap bulan bir müşterim v ardı. Bu da iyi bir şeydi. Hikayeye göre, önceki sahibi boşanma anlaşmasın da bunları beyan etmek istememişti ama sonra hepsini unutmuştu.'

'Peki yasal olarak o şarap yeni sahibine mi aitti?'

Boğazından kararlı olmayan bir ses çıkarıyor. 'Hımmm. Gri bir alan. Dü rüst olmak gerekirse çoğu zaman geride kalan şeyleri *nobody* ister. Bunlar e ski şilteler ve kırık bahçe mobilyaları ya da satıcıların sökmeye zahmet ede meyecekleri eski bir kanepe. Daha sonra iş kimin sorumluluğunda oluyor v e hukuki çekişmelere falan girebiliyorsunuz.'

'Yirmi yıldan fazla süredir bir şeye dokunulmasaydı nasıl olurdu?'

'Sanırım...' . . Eğer daha önce sahibine geri dönecekseniz, o zaman evet, zaman geçtikçe muhtemelen mevcut sahibine geçecektir.'

‘Sahibi unutsa bile ev hatırlıyor mu?′

Bir an sessiz kaldı. 'Sanırım olaya bakmanın bir yolu da bu.'

'Son sahibi, sizce bu fazladan yatak odası alanını biliyor olabilir mi?'

"Bay Hopkins mi?" Jeremy şüpheli görünüyor. "Oğlu bana merdivenler i çok zor bulduğunu, bu yüzden arka taraftaki zemin kattaki çalışma odasını n küçük bir yatak odasına dönüştürüldüğünü söyledi. Haftada bir gelen bir t emizlikçisi vardı ama aramızda kalsın, onun yıllardır üst kata çıktığını sanmı yorum.'

'Onunla konuşmak mümkün olabilir mi?'

'O iyi bir adam değil. Yakındaki bir bakım evine taşındı. Yıllardır bu bü yük eski evde tek başına takırdıyordu. Oldukça üzücü, gerçekten."

"O halde başka bir aile üyesi mi?" Satışı kim yaptıysa."

'İsterseniz numaranızı oğluma iletebilirim, ondan sizi aramasını isteyebil ir miyim?'

'Teşekkür ederim, minnettarım.'

'Kevin'inki. . . Jeremy, nötr bir ses tonuyla, "Yine de meşgul bir adam," diyor. 'Biraz alışılmadık bir karakter. Bu yüzden nefesini tutmayayım.'

Vedalaşıyoruz ve Tesla'sına dönerken şampanya için ona teşekkür ediy orum. Mutfağa geri döndüğümde Jess kuş kutusu kamerasının farklı açılar dan fotoğraflarını çekiyor ve bunları WhatsApp'tan kardeşine gönderiyor. Dom, Nottingham Üniversitesi'nde güvenlik sorumlusu olarak çalışıyor ve b u tür şeylerden bilgisi olabilecek bir adam.

Telefonunu işaret ediyorum. 'Polis ne dedi?'

Kayıtsızca elini sallıyor. 'Fazla bir şey değil. Bilgilerimi aldım ve herh angi bir şüpheli davranış fark edersek tekrar aramamı söyledim. Konuştuğu m çocuk -ki sesi yaklaşık on iki yaşındaydı- muhtemelen önceki sahibi taraf ından oraya bırakıldığını söyledi.' Parmağını bana doğrultuyor. 'Ve *don't* sa na öyle söylediğimi söylüyorum.'

Jeremy ile yaptığım konuşmanın kısa bir versiyonunu aktarıyorum.

Kamerayı kendisinden uzaklaştırarak, "Burada ne işi varsa, onu evde ist emiyorum" diyor. 'Kapalı olsa bile burada olması düşüncesine dayanamıyor um. Bundan hoşlanmadım. Hiç hoşuma gitmedi."

Kutuyu ve içindekileri topluyorum. 'Şimdilik garaja koyacağım.'

'Ama şimdilik bunu saklamalıyız' diyor. 'Kanıt için.'

"Neyin kanıtı?"

'Başka birinin mahremiyetinin ihlal edilmesine karşı bir tür yasa olmalı.' Ayağa kalkıyor ve derin bir nefes veriyor. 'Ben bunu yapacağım

çocuk çayı. İş nasıldı bu arada?"

“Her zamanki gibi.” Onunla göz göze gelmek zorunda kalmamak için ar kamı döndüm. 'Bilirsin. Aynı şeyler, farklı gün.”

Kutuyu garajdaki yüksek bir rafa saklıyorum.

11

Kapı zili çaldığında daha fazla kamera olup olmadığını kontrol etmek için d ışarı çıkmak üzereydim.

Altmış yaşlarında, kalem inceliğinde, gri hırka ve etek giymiş, uzun bo ylu bir kadın beni karşıladı. Oğlum çekingen bir tavırla onun yanında duru yor, oldukça isteksizce elini tutuyor, diğer kolunun altına ise aşınmış turunc u bir futbol topu sıkıştırıyor.

"İyi günler" diyor hızlı bir şekilde. "Sanırım sizinkilerden biri?"

‘Merhaba.’ Oğlumu işaret ediyorum. "Kusura bakma, Callum..."

Kadın, 'Bu genç beyefendiyi arka bahçemde buldum' diyor. 'Sardunyalar ım arasında yiyecek arıyorum. Bu yüzden belki de onu sana geri vermenin d aha iyi olacağını düşündüm. Yan tarafta doksan üç numaradayım.'

"Teşekkürler" diyorum. "Bu arada ben Adam."

“Eileen,” dedi, yüzü ifadesizdi. 'Tanıştığıma memnun oldum.'

Garip bir şekilde el sıkışıyoruz. Avucu soğuk, tutuşu şaşırtıcı derecede sağlam ve kendi elimin hâlâ ağaç kabuğuyla kirli olduğunun farkındayım.

Sanki kaçmak için can atıyormuş gibi görünen oğlumu işaret ediyorum.

“Ne yapıyordun Callum?” diyorum. 'Ne oldu?'

‘En iyi futbolumu devirdim.’ Yere bakıyor. 'Çitte bir delik vardı, o yüzde n geçip geçemeyeceğimi görmek istedim ve sonra topumu bulmaya çalıştım ama bulamadım ve sonra bayan geldi ve ben...'

"Artık bunun bir önemi yok" diyor ve onun sözünü kesiyor. "Öyle mi genç adam?"

"Üzgünüm" diyor Callum. "Daisy ve Leah'nın yanına dönebilir miyim?"

Elini bırakıyor ve arkasına bakmadan mutfağa doğru koşuyor.

'Yerleşmek tamam mı?'

'Evet, teşekkür ederim. Yapacak çok şey var.'

'Eminim.'

Sesi, başkalarına hitap etmeye ve dinlenmeye alışkın olan bir öğretmeni n veya avukatın yavaş, bitkin tonunu taşıyor. Ama garip tokalaşmamızdan sonra biraz fazla yakınımızda duruyor, hırkasından hafif bir lavanta kokusu yükseliyor. Koridora geri adım attığımda bunu bir davet olarak algılıyor gib i görünüyor, beni takip ediyor, gözleri merdivenleri, fayans zemini ve mutfa k kapısını tarıyor.

'Bu eski evin içini son gördüğümden bu yana çok uzun zaman geçti' diy or. ‘*Such* uzun zaman oldu.’

“Öyle mi?” . . Bay Hopkins'i iyi tanıyor musun?'

‘Ah, *well* diyemem. Eric kendini kendine saklamayı seven türde bir insa ndı, ne demek istediğimi anlıyor musun?' Gözleri nihayet bana dönmeden ö nce merakla koridora bakmaya devam ediyor. 'Oğlu da hemen hemen aynı k umaştan kesilmişti. Hakkında çok az şey gördüğüme göre oldukça antisosy al bir tip.'

'Mahremiyetlerini beğendiler, değil mi?'

'Bu şekilde koy' diyor. 'Annemden bana miras kaldığından beri, yedi yıl dır doksan üç numarada yaşıyorum ve bu, bu eve yalnızca ikinci kez ayak b asışım.'

Öğleden sonra ön kapının üzerindeki vitraydan süzülen ışıkta daha genç görünüyor. Altmışlı yıllar yerine ellili yılların ortaları. Mutfağa doğru işar et ediyorum ve o da beni takip ederek içecek teklifimi reddediyor. Gözleri k arton kutulara, yorgun ünitelere, eski gazlı ocakta kaynayan bezelye tavasın a, eskilikten donuk ve yıpranmış tezgahlara bakarken garip bir sessizlik var. Bakışları bana döndü ve ben de onun beni ölçüp biçtiği, yırtık kot pantolonl u ve eski, boya lekeli Pearl Jam tişörtlü bu yeni komşu hakkında hızlı bir ka rar verdiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Tezgaha yaslandım. 'Her gün ev hakkında yeni şeyler keşfediyoruz.'

'Eminim öyledir.'

'Bu garip bir soru gibi gelebilir' diyorum. "Fakat Bay Hopkins'e CCTV taktırıp kurmadığını bildiğinizi sanmıyorum?"

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor, dudakları geriliyor, çenesinde bir nabı z atıyor. Ama sonra gitti, yüz hatları eski haline döndü.

'Ne demek istiyorsun?'

'Kameralar' diyorum. ‘Güvenlik için. Bugün bahçede bir tane bulduk ve onu oraya kimin koyduğunu bulmaya çalışıyorum.'

'Dürüst olmak gerekirse böyle bir şey hakkında hiçbir fikrim yok' diyor başını hızlıca sallayarak. ‘Dediğim gibi, kendini kendine sakladı.’

Pencereden Jess'in bahçede Daisy ile yakalamaca oynadığını görebiliyor um. Callum yanlarından koşarak geçip çimenliği geçiyor ve yan kapıdan dı şarı çıkıyor. Kolunun altında turuncu futbol topuyla ve Coco'nun peşinde, m utlu bir şekilde havlayarak evin etrafında tur atıyor gibi görünüyor. Müstaki l bir eve sahip olmanın, onun etrafında sürekli bir döngü halinde bütün bir d evreyi koşabileceği anlamına geldiğini keşfetmek onu çok mutlu etti.

Eileen dudaklarını hafifçe bükerek onlara bakıyor.

'Bazı çocukları tekrar evde görmek çok güzel. Burada, böyle büyük bir aile evinde gençler yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.' Kısık ifadesi, kaşl arının arasındaki sert çatık çizgi, sözleriyle çelişiyor gibi görünüyor. 'Çok uz un.'

"Yani Bay Hopkins'i iyi tanımıyordunuz?"

Bakışları Daisy'nin üzerinde duruyor, sünger topunu yakalamaya çalışıy or ve onu düşürürken kıkırdıyor.

'İstediğim kadar iyi değil.'

"Onunla ev hakkında konuşmayı çok isterdim" diyorum. 'Tarihini biliyo r musun? İçeride yaptığı işler, tadilat ve...”

Keskin gözlerini bana çeviriyor. “Korkunç bir uzatma çalışması planla mıyorsun, değil mi?” Kelimeleri sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi ya vaş yavaş telaffuz ediyor. 'Tüm orijinal özellikleri söküp değiştirmek mi? İnşaatçıların kamyonetleri caddeye park edilmiş, yolda atlamalar ve günün her saatinde gürültü, toz ve çöp ve aylar boyunca Allah bilir daha neler var?'

'Hayır, hayır' diyorum başımı sallayarak. 'Öyle bir şey değil. Eski özell iklerin hepsini seviyorum, ikimiz de seviyoruz, eve ilk aşık olmamızın nede nlerinden biri de bu. Taş işçiliği, koridordaki fayanslar, vitraylar. Zaten bü yük bir işi yaptırmaya gücümüz yetmiyor.'

Boğazından bir ses çıkarıyor, kabul ettiğini mi yoksa küçümsediğini mi belli edemiyorum.

'Çok yazık' diyor. 'Düzgün bir şekilde bakılmadığı için.'

Aylar önce evi ikinci kez incelediğimizde Jeremy'nin bize söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Hem Jess hem de ben buna aşık olduğumuzda, ço cukların hangi yatak odalarına sahip olabileceğini, mutfağı nasıl yeniden dü zenleyebileceğimizi ve Fransızca'yı nasıl koyabileceğimizi konuşuyorduk.

pencereleri arka bahçeye bakmaktadır. Jeremy bizi tuzağa düşürdüğünü za ten biliyordu. Hatırladığım kadarıyla oğul yıllar önce yurtdışına taşınmıştı; Fransa'ya mı, İspanya'ya mı? - ve ev sahibi, ev onun için artık idare edemey ecek kadar ağır bir hal alana kadar, takip eden yıllarda burada çoğunlukla y alnız yaşamıştı. Oğlu, satışta ve Jeremy ile olan ilişkilerde onun adına hare ket etmişti.

"Bay Hopkins burada uzun süredir mi yaşıyordu?"

Eileen "Yirmi yıl kadar" diyor. 'Ama felçten sonra asla tam olarak iyile şemedi, zavallı adam. Ve bu yıllar önceydi, yan eve taşınmamdan çok önce ydi."

'Bu kadar büyük bir eve tek başına bakmak kolay olamaz.'

'Ah, günlük işlerde yardımı vardı. Yazın bahçıvan, yıl boyu temizlikçi. Gerçi Tanrı biliyor ki, onu gördüğüm kadarıyla oturup telefonda sohbet etm ek daha çok ilgimi çekiyordu. Yine de hiç yoktan iyiydi, sanırım, özellikle de sağlığı kötüleştikten sonra. Ve onun oğlu da hiç burada olmadı." Başını salladı. 'Her zaman denizaşırı gezilere çıkmak, mavi ayda bir uçağa binmek için geri dönmek, hiçbir zaman orayla pek bir şey yapmak istiyormuş gibi g örünmüyordu. Çok yazık. Demans ortaya çıktıktan sonra sonunda her şey E ric için çok fazla oldu.'

Çaydanlıkta su olup olmadığını kontrol edip çalıştırıyorum. "Bir fincan çay ya da kahve içmeyeceğinden emin misin?"

Gözleri yerdeki açılmamış kutulara, lavabonun etrafına yığılmış kirli ka hvaltı tabaklarına ve fincanlara kaydıktan sonra tekrar bana döndü.

"Sanırım seni bu işlerle baş başa bırakmalıyım" diyor gergin bir gülüms emeyle. 'Ellerin dolu gibi görünüyor.'

Onu ön kapıdan dışarı çıkarken görüyorum ve bahçe yolundan yukarıya doğru yürüyüşünü izliyorum, siyah terlikleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Hızlı yürüyor, omuzları geride, omurgası dik, sanki geçit törenindeymiş gibi .

Mutfağa döndüğümde Jess iki küçük çocuğu arka kapıdan geçiriyor ve onlara çaydan önce ellerini yıkamalarını söylüyor.

Bana şöyle dedi: 'Tahmin et ne oldu?'

"Başka bir kamera mı buldun?"

Bezelyelerin kaynadığı gazlı ocağı kapatarak başını salladı. 'Az önce bir yanıt aldım.'

Dolaptan iki tabak alıp mutfak masasının üzerine koyuyorum, çatal bıça k takımı ve ketçapı da ekliyorum.

'Kimden gelen yanıt?'

“Üst katta bulduğunuz eski telefondaki gizemli numara.” Sesini alçaltıy or. 'Bana mesaj attılar.'

12

Eşim, Callum ve Daisy'nin çaylarını (pirinç ve bezelye ile doğranmış balık parmakları karıştırılmış) içmelerini bekliyor ve ardından telefonunu bana uz atıyor, ekran kilidi açık. Aynı numaradan iki kısa mesaj var.

Thx for message. Pls return phone and all other personal items found in house asap.

Altında ikinci bir metin Nottingham'daki bir posta kutusu adresinin ayrıntılarını veriyor.

Jess, "Dün gece aradığım numara bu" dedi. ‘O eski telefonun hafızasınd aki numara. Tuhaf değil mi? Ve haddini bilmez, yarı kibar ama aynı zaman da kaba.'

Mesajın adı veya imzası yok, adı bile yok. Kevin Hopkins tarafından mı gönderilmişti? Evde bulduğum, zaten satılmış ve ulaşamayacağım tek şey olan saati düşündükçe içimde bir huzursuzluk oluştu.

'Haklısın' diyorum. 'Bu çok kaba'

'Klasik pasif-agresif.'

Telefonu ona geri veriyorum. 'Tuhaf bir kısa mesaj göndermek yerine n eden aramanıza cevap vermediklerini anlayamıyorum.'

“Bundan hoşlanmadım.” Yüzü endişeden buruşmuş. 'Peki 'diğer tüm ki şisel eşyalar' ne anlama geliyor? Sanki aslında doğru olanı yapmaya çalışır ken onları alt etmeye çalışarak sahtekârlık yapmışız gibi.'

'Biz taşınmadan önce evi temizlemek için pek fazla zamanları yokmuş g ibi değil.'

'Ben bunun sadece önemsiz olduğunu düşündüm, o üst odadaki telefonu n yanında ne buldun?'

Yutuyorum. 'Evet. Hiçbir şeyin gerçekten hiçbir değeri yok."

'Kim bu kişi *is*? Öğrenmek için Jeremy'yi arayabilir miyiz?'

'Zaten yaptım. Bilgilerimi iletecek.'

'Keşke şu anda numaram olmasaydı, keşke o aptal aramayı yapmasaydı m. İhtiyacım olan son şey rastgele kızgın bir yabancının bana mesaj atması.' Ekrana bakıyor. 'Ne söyleyeyim?'

Midemdeki suçluluk duygusu yeniden nabız gibi atıyor.

'Dinle' diyorum. 'Cevap vermene gerek yok. Ben halledeceğim. Bu nu marayı engelleyebilirsin, böylece sana bir daha mesaj gönderemez, tamam mı? Bunu bana bırak."

Rahatlamış bir tavırla başını salladı. 'Ne söyleyeceksin?'

'Bırakın bu konuda endişeleneyim' diyorum. 'Bir şeyler düşüneceğim.'

* * *

İki küçük çocuk banyo yapıp bir hikaye anlatarak yatağa yatırıldığında saat sekizi geçiyordu. Leah kanepede telefonunda oturuyor, Jess ise iPad'inde ev mobilyaları web sitesinde gezinip yataklara, sehpalara ve resim çerçevelerin e bakıyor. Televizyonda bir realite şovu var ama ikisi de gerçekten izlemiy or.

Birkaç saat önce bilinmeyen numaraya cevap gönderdim.

Please clarify re: personal items left at 91 Regency Place mentioned in your last text.

Şu ana kadar herhangi bir yanıt gelmedi.

Birkaç kutuyu daha açmak için üst kata çıkıyorum ve sonunda kendimi gıcırdayan koltuğu ve üzerimde hafifçe sallanan çıplak ampulüyle en üst kat taki ek odaya çekilmiş buluyorum. Belki *had* tıpkı Jess'in dediği gibi bir tür saklanma yeriydi. Jess veya ben, üç çocuk, bir köpek, bir kedi, çeşitli balıkl ar ve çeşitli çocuk yatak odalarındaki kafesleri işgal eden ve periyodik olara k özgürlük için teklifte bulunan hamster, gerbil ve kobay fareleriyle aile hay atının günlük karmaşasından yalnızca on beş sessiz, kesintisiz dakika uzakt a olmak için iyi para ödeyeceğimiz zamanlar vardı.

Peki oda neden hiç boşaltılmamıştı? Peki neden birisi geride bırakılan b irkaç eski ıvır zıvırı kurtarmaya bu kadar hevesliydi?

Gizlilik düzeyi ve bu küçük alanı yaratmak ve bulunmasını bu kadar zorl aştırmak için harcanan çaba, buranın bir çalışma odası, bir inziva yeri veya i nziva yeri olmaktan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Bunda çok dah a kasıtlı, çok daha uzun vadeli bir şey vardı. Sadece alçıpan değil, üst kısmı nda ustalıkla hazırlanmış ahşap paneller bulunan tuğlalar da vardı, böylece duvar, sıradan bir gözlemciye bir dış duvar kadar sağlam hissettirecekti. As lında o kadar iyi saklanmıştı ki, birisi daha sonra kapının önüne gömme dola plar koymuş ve hepsini unutmuştu.

Belki de burası bir panik odasıydı; evinize zorla girilmesi ve aşağıya ka çmak yerine yukarıya kaçmak zorunda kalmanız durumunda son çare olarak başvurabileceğiniz bir yerdi. Eğer içeriden kilitleyebilseydiniz bu işi kesin likle oldukça iyi yapardı.

Mandalın yumuşak *click* sesini duyana kadar kapıyı kapatıyorum. Sonra uzanın ve ışık kablosunu çekin, karanlık anında ve mutlaktır.

Gözlerim alıştıktan sonra bile, günlük yaşamda bulunması neredeyse im kansız olan türden mükemmel bir siyahlık var. Evin başka bir yerinde, hatt a gece yarısı bile, perdenin kenarından size ulaşan bir ışık fısıltısı, dijital saa tin üzerindeki rakamların kırmızı parıltısı, gece boyunca şarja takılan bir cih azın sessiz nabzı vardır. Dışarıda sokak lambalarıyla, güvenlik ışıkları ve far larla, sürekli yanan mağaza vitrinleriyle, her zaman aydınlatmaya olan süre kli ihtiyacımızla karanlığı uzak tutmaya çalışıyoruz. Gözlerinizi kapattığını zda bile göz kapaklarınızdan sızan ışığı hala görebilirsiniz. Güneşin doğuş uyla uyanmak için bu şekilde geliştik.

Ama evimin tepesindeki gizli oda tamamen karanlık.

Tamamen, tamamen siyah, sanki okyanusun dibindeymiş gibi. Hiçbir şe y içeri sızmaz, dışarıdaki herhangi bir şeyin en ufak gri izi bile.

Karanlığa ek olarak gizli oda da o kadar nadir görülen bir şekilde sessiz ki neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Tam ve kesintisiz bir sessizlik, etrafımı saran tuğlalar, duvarlara ve zemine sabitlenmiş kalın kilimler yüzü nden dışarıdan gelen tüm sesler bastırılıyor. Trafik gürültüsünü, köpek havl amalarını ya da Leah'nın odasında bıraktığı müziği ya da herhangi bir şeyi duyamıyorum. Bu küçük alan, dışarıdaki gün ışığı dünyasına paralel olarak var olan ayrı, sessiz bir dünya gibidir. Her ne olursa olsun, çok iyi inşa edil miş.

Karanlık o kadar yoğun ki cildime baskı yaptığını neredeyse hissedebili yorum, o kadar tam ki yüzümün önündeki parmakları göremiyorum bile.

sadece birkaç santim uzakta. Tavandan da ışık girmiyo
r. Kör olmak gibi bir duygu. Gömülmek.

13

En üst yatak odalarının en küçüğünün duvarındaki eski gömme dolapları sö küp, tozlu şifonyer ve unutulmuş şeylerin rengarenk koleksiyonuyla bu tuh af, örümcek ağlı alanı keşfettiğimden beri, taşınalı ancak otuz altı saat oldu. Kendi merak açlığımı gidermek için yanıtlar aradığım ama yalnızca daha fa zla soru bulduğum bir buçuk gün.

Küçük ek binanın gizemi her yeni soruyla birlikte daha da merak uyandı rıcı ve sinir bozucu hale geliyordu. Anlamadığım bir şeyi uyandırdığıma ve belki de kendi başıma kalmamın daha iyi olması gerektiğine dair rahatsız ed ici duyguyu bastırmışken bile. Rüzgârda yaklaşan bir fırtınanın habercisi ol an bir fısıltı gibi bir tehdit ya da uyarı.

Küçük, çekingen bir adım atıp parmak uçlarım eski koltuğun güve yeni ği kumaşına değene kadar eğiliyorum. Dönüp eski yaylar ağırlığımın altın da gıcırdayana kadar kendimi aşağıya doğru bırakıyorum. Orada, mükemm el karanlıkta otururken aklımın başka yere gitmesine izin verdim. Burası ge rçekten birinin iradesi dışında tutulduğu bir yer olabilir mi? Bu olabilir mi? Hayır, mantıklı değildi. Tuğladan bir bölme duvarı vardı ama var gücüyle b ağıran birinin sesi evin diğer kısımlarından hâlâ duyulabiliyordu. Belki zem in kata kadar değil ama birinci ve ikinci katlarda, neredeyse kesinlikle. Bağ ırabilen, çığlık atabilen herkes en yakın odalarda sesini duyurabilecekti.

Meğer ki . . . bütün ev boş muydu? Bağırılacak bir pencere yoktu ve evi n bu tarafı arka bahçeye bakıyordu, bu yüzden ses evin geri kalanının tuğlal arı ve keresteleri tarafından bastırılacak, bastırılacaktı.

Buradaki birinin, seslerinin üst kattaki odalardan veya ona bağlanan sah anlıktan duyulmadığından emin olmak için oldukça hareketsiz ve sessiz otu rması gerekirdi.

onlara.

Sakin ve sessiz.

Ani parlaklık karşısında gözlerimi kırpıştırarak ışığı tekrar açıyorum. J ess haklıydı. Bu çok saçmaydı. Emlakçıya göre Eric Hopkins bu evde geçird iği son yıllarda merdivenleri zar zor çıkabilmişti; birinci ve ikinci katların b u kadar ihmal edilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Neden buradaki üç oda diğer her şeyden, insan dokunuşundan bu kadar uzak, sanki hepsi terk e dilmiş gibi hissettiriyordu?

Şifonyerde kalan eşyaları toplayıp öyle ya da böyle kurtulmak üzere alt kattaki koridora bırakmak için cebimde bir plastik torba var.

Belki de eşyaları paketleyip posta kutusu adresine göndermeliyim, her ş eyi unutup yoluma devam etmeliyim. Jess elbette haklıydı. Hepsini elden ç ıkarmalı, duvarı yıkmalı, tüm yatak odasını yeniden dekore etmeli ve bu küç ük odacığın var olduğunu unutmalıyız.

Ama plastik torba hâlâ boş ve katlanmış halde arka cebimde. Şifonyerin üstüne yerleştirilen eşyaların toplanması.

Sorun, Jess'in temiz bir kaçış yapma ve bu gizli odanın tüm izlerini evi mizden silme içgüdüsüydü.

Benim içgüdüm tam tersi.

Ve aldığı kısa mesaj gizemi daha da derinleştirdi ve bulmacayı daha ilgi çekici hale getirdi. Kaşımak zorunda kaldığım bir kaşıntı.

Bu birine *meant* bir şey katıyor.

Saat elbette değerli olduğu için. Şu anda banka hesabımda duran nakit p ara. Ama geri kalanıyla ne gibi bir ilgileri olabilir ki? Birkaç eski yüzük, bir çift gözlük, bir eşarp mı?

Bu sorunun cevabı sadece bir gizemi çözmekle kalmayacak, aynı zaman da gizemli mesajı atan kişiyi de sırtımızdan atabilir. Çünkü ne aradığını beli rtmemişti *actually*. Ve eğer belirli bir saatin 'kişisel eşyalar' arasında yer al dığını bilmiyorsa, o zaman ona geri kalan eşyaları verebilirdim ve o da daha akıllı olmazdı. Bizi yalnız bırakacaktı.

Eski deri cüzdanı alıp elimde evirip çeviriyorum. Ön alt köşede aşınmış gümüş harfler *DF*, iç kısımda okunamayacak kadar soluk, daha küçük bir da mga. Notlar için iki bölme, açtığınızda kartlar için altı yuva, bozuk paralar i çin küçük, düğmeli bir kese vardır. Daha fazla kart için bir tarafta daha fazl a yuva. Tutarak her birini tekrar kontrol ediyorum.

ampulün altında, yıpranmış kahverengi deri avucumun üzerinde yumuşacık. İşaret parmağımı her yuvaya kadar uzatıp herhangi bir şey, bir resim, bir not, üzerinde isim olabilecek bir şey bulmak için onu kaydırdım. İlk defa kaçırdığım bir şey olabilir.

Hepsi boş. Hariç . . .

not boş. Pek değil.

Bozuk para kesesinin arkasındaki kredi kartı büyüklüğündeki yuvada parmağım, sıradan bir aramanın ortaya çıkaramayacağı, astarın tam üstüne itilmiş bir şeye sürtüyor. Daha da uzanıp onu büyük bir heyecanla çekiyorum: Birkaç kez katlanmış, küçük, beyaz bir kare şeklinde küçük bir kağıt parçası. Belki bir isim? Bir adres mi? Dikkatlice açtım ve ne olduğunu ve neden muhtemelen hiç gözden kaçırılmadığını gördüğümde hayal kırıklığıyla iç çektim.

Bu bir bankamatik makbuzu. Soluk siyah mürekkeple basılmış rakamlar ve harfler, £60 tutarında bir miktar ve Market Harborough'daki bir ana cadde şubesinin adı. Saat, dakika, saniye cinsinden tarih ve saat. Yirmi birinci Mayıs 2000, akşam 9'dan hemen önce. O zamanlar on beş yaşındaydım ve GCSE'lerime çalışıyordum - bir ömür önce. Fişteki hesap numarası, son iki hane olan üç ve dokuz dışında yıldız işaretleriyle gizlenmiştir. Sert katlanmış oluklar, aradan geçen yirmi dört yıl boyunca kağıt şeridini çapraz bir desenle işaretledi.

Yıllardır duvardaki delikten bunlardan birini istememiştim; sonunda hep cüzdanımı ya da ceketimin ceplerini tıka basa doldurmuşlardı. Onu tekrar katlayıp küçük kareye koyuyorum ve tekrar cüzdanın içine kaydırıyorum, baş parmağımı ön taraftaki basılı baş harflerin üzerinde gezdiriyorum, hayal kırıklığıyla karışıyor hayal kırıklığı.

Who are you, DF? Who were you? What did you spend this sixty pounds on?

Yanındaki köpek tasmasının üzerindeki etiket eskilikten dolayı matlaşmış ama başımın üzerindeki ampule yaklaştırdığımda gravür hâlâ okunabiliyor. *Woody.* Ve diskin diğer tarafında, *167 Sumner Street*. Altında yazılı olan telefon numarası yalnızca yedi hanelidir ve alan kodu yoktur. Woody parka kaçmış olsaydı sahibinin alan koduna ihtiyacı olmayacağını çünkü o kadar uzakta olmayacağını tahmin ettim. Geçen hafta Coco ve Steve için kestiğim yeni etiketlerin üzerinde sabit hat yerine cep telefonu numaram yer alıyordu. Artık bu tür şeyler için sabit hat kullanan var mı? alıyorum

telefonumu çıkar ve yerel alan kodunun önüne eklenen numarayı yaz. Elektr onik bir kadın sesi gelmeden önce kısa bir sessizlik oluyor.

'*I’m sorry, that number isn’t recognised*.'

Adresi Google'da arattım. Belki Woody'nin eski sahipleri hala orada ya şıyordu ve bu etiketin neden ve nasıl evime saklandığını biliyorlardı. Belki bir noktada burada yaşamışlardı - kiracı, misafir ya da akraba - ve çok sevil en bir evcil hayvanın bu son hatırasından ayrılmaya dayanamamışlardı. Bel ki Bay Hopkins buraya taşınmadan önce orada yaşamıştı.

Bulabildiğim en yakın Sumner Caddesi buradan üç mil uzakta, küçük K imberley kasabasında; ayrıca ülke çapındaki kasaba ve banliyölerde düzinel erce başkaları da var gibi görünüyor. Ama Kimberley başlangıç için en az diğer yerler kadar iyi bir yerdi.

Kimse gittiğimi bilmeden oraya gidip yarın dönebilirim.

14

SALI

Çarşaflara dolanmış bir halde irkilerek uyandım. Rüyalarım yabancılarla, ev deki yüzlerini göremediğim insanlarla, hava şartlarına açık kapı ve pencerel erle doluydu. Şafak vakti çok geçmeden, ben perdeleri takacak vaktim olun caya kadar, geçici perde olarak hazırladığımız battaniyelerin arasından dar b ir gün ışığı sızıyor.

Bir de gürültü var.

İnsan yapımı bir şey, bu eski Viktorya dönemi evinin gıcırtılarının ve iç çekişlerinin ötesinde bir şey. İnce, spesifik bir ses.

Tap-tap.

Bir duraklama. Sonra aşağıdan bir yerden tekrar geliyor.

Tap-tap.

Rahatsızlıkla ürpererek bacaklarımı yataktan kaldırıyorum ve kot pantol onu ve dünkü tişörtü üzerime geçiriyorum. Gözlerimi ovuşturarak sahanlığ a doğru yalınayak yürüdüm, önce Daisy'nin, sonra Callum'un odasının önün de durdum, yataklarında hâlâ rahat uyuduklarını kontrol etmek için her kapı yı yavaşça iterek açtım. Belki de Bay Stay Puft yine dolaşmaya çıkmış, bir yerlerde sıkışıp kalmıştı. Ama gürültü ne olursa olsun, bunun için biraz yük sek görünüyordu. Callum'un yatak odasındaki gölgelere bakınca hamster ka fesinin kapısı kapalı gibi görünüyor. Coco da yatağının ucunda kıvrılmış, de rin bir uykuya dalmış durumda.

Tap-tap.

Yavaşça aşağı iniyorum, sabahın ince gri ışığı ön kapının yanındaki pe ncerelerden gönülsüzce sızıyor. Sürücüde kimse yok. Telefonumu üst katta, komodinin üzerinde bıraktığımı fark etmeden önce dalgın bir şekilde kot pa ntolonumun cebine hafifçe vurdum. Gürültüyü tekrar dinliyorum ama

bir şey yok. Normalde bu saatte erken kahvaltı için gürültüyle yalvaran ked imiz Steve bile ortalıkta görünmüyor. Mutfağın soğuk fayanslı zemininde d urup kulaklarımı zorlayarak sesin kaynağını bulmaya çalışıyorum. Muhtem elen Steve'in elinde bir fare ya da pencereye vuran sarkık bir ağaç dalı var: Ön ve arka bahçelerde kesmem gereken tonlarca yaprak var. Nabzım yavaş layarak normale yakın bir düzeye iniyor.

Çaydanlığı doldurup kaynatıyorum ve dolaptan iki kupa alıyorum. Artı k uyandım ve çocuklar kıpırdamadan tekrar uyuyamayacağımı biliyorum. T erliklerimi bulup büyük dört litrelik sütü buzdolabından dışarı çıkardım ve k apıyı dirseğimle iterek kapattım.

Arka kapının buzlu camının ötesinde karanlık bir figür beliriyor.

'İsa!'

Mutfağımın sessizliğinde kendi sesim yüksek çıkıyor ve neredeyse sütü düşürüyorum, kalbim boğazıma atıyor.

Figür elini kaldırıyor. Camın arkasında boğuk bir selamlama sözcüğü duyuldu.

Sabah altı on beşte arka kapımda duran adamın kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. El yordamıyla kolu bulmaya çalışırken, serin sabah havasıyla açıldım ve ona mutfağa gelmesini işaret ettim.

"Dom" diyorum. 'MERHABA.'

Kayınbiraderim iri yapılı bir adamdır, göğsü ve beli kalın, kısa kesilmiş siyah saçları ve gür sakalı vardır. Onun ve Jess'in küçük çocuklar olduğu es ki aile albümü fotoğraflarında hafif bir yüz benzerliği vardı, ancak o zaman dan beri yan yana dursalar bile bir araya getiremeyeceğiniz tebeşir ve peyni r türü kardeşlere dönüştüler. Şimdi Dom, üniversitenin üç yüz dönümlük p ark alanı kampüsünde birkaç bin öğrenciyi denetleyen bir güvenlik amiri ol duğu iş için giydiği koyu lacivert üniformayla heybetli bir figür sergiliyor. Hırpalanmış yeşil Skoda arazisi şu anda ön yola park edilmemişti; muhtem elen sokakta bırakmıştır.

"Günaydın Adam" diyor neşeyle. 'Gece vardiyasından yeni çıkmıştım, kapı zilini çalıp çocukları rahatsız etmek istemedim. Seni uyandırmadım de ğil mi?'

"Hayır" diyorum. 'Zaten ayaktaydım. Yapılması gereken çok şey var.'

"Demek yeni ped bu, öyle mi?" Alçak bir ıslık çaldı. 'Çok gösterişli, ço k gösterişli. Artık sana malikanenin lordu demem mi gerekiyor?'

Jess'in ağabeyinde her zaman olduğu gibi, mickey'i mi aldığını, yoksa i şteki ekip üyeleriyle ve diğer herkesle bu şekilde mi konuştuğunu asla tam olarak anlayamadım.

Başımı sallıyorum. 'Bu arada senin için bir anahtarımız var. Buralarda bi r yerde."

Tezgaha yaslanıyor, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturuyor v e yüksek tavanı, kileri ve kilere açılan kapıyı görüyor. Her şeyin geneli *size*, Viktorya dönemi mimarisinin büyük ölçeği, ayrıntılı kornişler, dışarıdaki b ahçenin genişliği.

'Jess benden bulduğun kameraya bir göz atmamı mı istedi?'

'Teşekkürler, garajda. Ama önce biraz kafeine ihtiyacım var." Dolaptan üçüncü bir kupayı elime alıyorum. 'Çay mı kahve mi?'

* * *

Kahve demlenirken Dom ve ben havadan sudan konuşuyoruz ve kupalarımı zı garaja götürüyoruz; burada çukurlu beton zeminin çoğu hala boş kutular ve taşınmadan sonra hâlâ bir yuva bulamadığım tuhaf mobilyalarla kaplı. C allum'un erişemeyeceği bir yerde tutmak istediğim bahçe makası, testereler ve bıçaklı diğer her şey ve kuş kutusu en yüksek rafta, uzak duvarın önünde duruyor.

Kayınbiraderime 'Jess evde kamera olmasını istemedi' dedim. 'O yüzden onu buraya koydum.'

Testerenin yanına dokunarak geriniyorum ama parmaklarım yeterince y ükseğe ulaşamıyor. Rafın en arkasına itmiş olmalı. Plastik bir ambalaj sandı ğı çıkarıp üzerine çıkıyorum ve iki elimle uzanıyorum.

Ama raf boş.

Kamera ve kuş kutusu gitti.

15

'Anlamıyorum' diyorum başımı sallayarak. "Dün öğleden sonra buraya koy dum. *Right here*, kutuyu da.'

"Emin misin?"

'Olumlu.'

Dom başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek, "Az önce içeri gi rdiğimizde yan kapıdaki asma kilidin açık olduğunu fark ettim" diyor. "Dün gece güvence altına aldın mı?"

'BEN . . . öyle mi düşünüyorsun? Yani muhtemelen.' Dün geceyi düşü ndüğümde gün o kadar doluydu ki, zihnim yeni olan o kadar çok şeyle meş guldü ki bunu yaptığımı gerçekten hatırlamıyordum. 'Kilitlediğimden yüzde doksan eminim.'

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmadan devam etti. Ken di ailesi olmayan bekar bir adam olarak, küçük kız kardeşine ve özellikle de çocuklara karşı her zaman çok korumacı olmuştur. Çoğu zaman -kasıtlı olar ak ya da başka bir şekilde- eğer zorlanırsa, onlara kendi başıma bakma işin i benim üstleneceğimden emin olmadığı izlenimini veriyor.

Kapıyı inceleyerek, "Başka anahtarı olan var mı?" dedi.

'Sadece biz. Bence.'

'Görünüşe göre biri gece boyunca seni ziyaret etmiş.'

Bu düşünce şimdiden kafama bir baş ağrısı gibi yerleşmeye başlamıştı: Biz üst katta uyurken burada, benim mülkümde bir *stranger* vardı. Araba y oluna gelmişler, patikanın etrafından dolaşmışlar ve garajın yolunu bulmuşl ardı. Eve bağlı olmayabilir ama mutfaktan sadece birkaç metre uzaktaydı; a ilemle aralarında sadece arka kapı vardı. Kahve ağzımda acı bir hal alıyor.

'Bu çılgınlık' diyorum. 'Sadece iki gündür buradayız.'

'Çalınan başka bir şey var mı?'

İki gün önce taşıma ekibinin istifl ediği bahçe mobilyaları, bisikletler, ça dırlar, aletler ve kutulardan oluşan dağınıklığa bakıyorum.

'Bilmiyorum. Bunu söylemek zor. Başka bir şeyin eksik olduğunu göremiyorum."

"Her iki durumda da," dedi asık suratla, "muhtemelen şimdi kilitlemek e n iyisi." Ve bunun yerine yeni bir asma kilit almayı düşünün.'

Beş dakika sonra, Dom'un kahve kupası yeniden doldurulduktan sonra, Jess'in ona WhatsApp'tan gönderdiği kuş kutusu kamerasının resimlerini ka ydırırken onunla birlikte mutfak masasında oturuyorum.

Telefonunun ekranını yakınlaştırarak "Güzel bir set" diyor. 'İyi yapı kali tesi, düşük ışık koşulları için kızılötesi. Muhtemelen ya zayıf güvenlikli Wi -Fi'yi kullanıyor ya da Bluetooth kapsama alanına her girdiğinde belirli bir t elefona yükleme yapıyor; örneğin o kişi dışarıdaki sokağa park ediyor, kam era telefonuna bağlanıyor ve en son görüntüleri yüklüyor. Yalnızca birkaç s aniye sürer."

"Orada ne kadar süredir kalmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diy orum. 'Kedi oraya çıkana kadar kuş kutusunun farkına bile varmadık.'

Kayınbiraderim geniş omuzlarını silkerek üniteyi nadir bir tropik böceği n leşini inceleyen bir böcek bilimci gibi inceliyor. Bana bunun kampüsteki yeni laboratuvarlara ve amfilere yerleştirilen kameralardan pek de farklı ol madığını söyledi. Açıkçası fark edilmeden kalması gerektiği gerçeği dışınd a.

'Güneş enerjili ve yedek pilli' diye ekliyor, 'bu tür bir şey haftalarca içeri k kaydedebilir. Aylar, hava koşullarına ve ortam ışığına bağlı olarak.'

'*Content*,' diyorum, midemin aşağılarında bir mide bulantısı nabzı atıyor . "Bizi, beni, Jess'i, çocukları, geliş gidişlerimizi mi kastediyorsun?" Kendi küçük *Truman Show*'imizde mi?'

Yavaşça başını salladı. "Cepheyi tam olarak gördüğünü varsayarsak. Y irmi dört yedi saat boyunca hareketleriniz gözetleniyor, evde kim var, kim y ok. Ne zaman çıktın, ne kadar zamandır dışarıdasın? Potansiyel olarak günl ük rutinlerinizi, kalıplarınızı ve ziyaretçilerinizi yakalayın. Her şey.'

'Eski bir güvenlik sistemi vardı, tuş takımı ön kapının yanındaydı. Belki de kamera bunun bir parçasıydı, mülkün CCTV'si miydi?'

Kayınbiraderim kontrol etmek için koridora çıkıyor, başını sallayarak ge ri dönüyor.

'Bu sistem çok eski' diyor. 'Yirmi yıldan fazla ve hiçbir şeyle bağlantılı görünmüyor. Öte yandan kamera çok daha yeni bir teknoloji ürünü. Son nes il.'

'Belki de güvenliğin genel olarak iyileştirilmesinin bir parçasıydı?'

Bana şüpheci bir ifadeyle kaşlarını çattı. ‘Önceki sahibi doksan yaşında değil miydi?’

'Seksen yedi' diyorum. ‘Ama bir oğlu var, belki de babasına göz kulak o lmak için takmıştır bunu. Ona bir mesaj gönderdim.'

“Bana söylemediğin bir şey mi var, Adam?” Sesini alçalttı. "Burası hak kında mı?"

'Ne demek istiyorsun?'

'Bu kamera standart bir ev CCTV sisteminin parçası değil. Muhtemelen önceki sahibi tarafından yerleştirilmiş, üst düzey bir gözetleme kiti. Birisini n kız kardeşimi, yeğenlerimi ve yeğenlerimi gözetlemek isteyeceğini düşü nmüyorsan? Senden mi?"

Bir an, gizli odayı, saati, eski kapaklı telefonu ve kısa mesajı onun için p lanlamalı mıyım diye düşündüm. Ama gurur beni sıkıştırıyor ve kelimeleri boğazımda durduruyor. Aileme bakamayacağımı düşünmesini istemiyorum ; Bunu kendim hallettiğimde ona söylerdim.

"Bunun bizimle bir ilgisi olabileceğini hayal edemiyorum" diyorum. 'A ma her iki durumda da öğreneceğim.'

“Bana karşı gizemli davranıyorsun, Adam.”

'Mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim.'

“Hmm.” Kahvesinin son yudumunu büyük bir yudumda içti. 'O halde ba na büyük bir tur verecek misin? En azından zemin kat.”

Ona salonu, hâlâ kutularla dolu olan diğer resepsiyon odasını, dinlenme odasını, oyun odasını ve malzeme odasını hızlıca gezdiriyorum. Yemek oda sında durur.

“Şunları görüyor musun?” Duvarın tavanla buluştuğu köşeyi işaret ediy or. Çıkıntının hemen altına küçük, kırık beyaz bir plastik küp monte edilmiş, elini ona doğru salladığında ön kenarında kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. 'A şağıdaki odalarınızda hâlâ bu eski hareket dedektörleri var. Eski bir sisteme benziyor ama hâlâ elektrik şebekesine bağlı.”

'Eski alarmla bağlantılı' diyorum. ‘Senin de söylediğin gibi, artık hiçbiri düzgün çalışmıyor.’

“Biliyorum.” Gözlerini kısıyor. 'Belki de sadece paranoyaklık yapıyorum.'

'Ancak?'

Dedektörün tam altında duruyor, kırmızı ışığı ona doğru yanıp sönüyor.

‘Sadece düşünüyordum. . . Bir kamera buldun. Ya daha fazlası varsa?'

16

Koridorda bir gizli kamera, mutfakta da üçüncü bir gizli kamera buluyoruz.

Her biri, odaların köşelerindeki eski hareket dedektörlerinden birinin içi ne gizlenmiş; yerden yükseğe sabitlenmiş büyük, kirli beyaz plastik küpler. Her ünitedeki hantal eski devre kartları ve kabloların yerini, geçen yüzyılda ki konağının kabuğunun içinde yaşayan ultra modern bir parazit olan, füme camdan bakan küçük, müstakil bir dijital kamera aldı.

Dom ve ben duvarlardaki eski hareket dedektörlerini *all* söküyoruz, için de gizli bir şey olup olmadığını, ailemi gözetlemek için eklenmiş olabilecek herhangi bir şeyi kontrol etmek için her birini söküyoruz. Birkaçı yerinde b oyandı, bu yüzden onları uzun bir tornavidayla duvardan kaldırıyorum ve bu sırada onları kırıyorum. Sarkan plastik cihazlar pek hoş değil ama kimsenin yaptığımız her hareketi gözlemlemediğinden emin olarak bir odadan her ge çtiğimde kırmızı ışıkların bana göz kırptığını görmek yerine onları tamamen devre dışı bırakmayı tercih ederim.

Dom, bağlantısı kesilen kameraların küçük dijital iç kısımlarını incelerk en sessizce "Bu çok tuhaf" diyor. ‘*Seriously* tuhaf.’

Jess dışarıdaki olayla ilgili polisi aradı ama polisler ilgilenmiyor gibi gö rünüyordu. Bugün tekrar deneyeceğim.″

Dom şüpheci görünüyor. 'Bu konuda iyi şanslar.'

'Buna değmeyeceğini mi düşünüyorsun?'

'Elbette haber vermeye değer. Ama polisler artık daha önce hiç bilmedi ğim kadar sıkı çalışıyor. Onlarla haftalık olarak ya da hafta sonları günlük o larak ilgileniyoruz ve hiçbir zaman şu anki kadar az personele sahip olmadıl ar.' Kameradan başını kaldırıp bakıyor. "Aslında neden Beeston'da tanıdığı m bir çavuşla biraz konuşmama izin vermiyorsun?" Bakalım bundan ne çık armış.'

"Teşekkür ederim Dom."

Dikkatini kamera ünitesine çevirerek onu ters çeviriyor.

'Görünüşe bakılırsa bu ikisi dışarıdaki kamerayla aynı marka ve tipte. N e kadar süredir orada olduklarını söylemek zor; aylar ya da yıllar sürebilir. Açık olanı belirttiğim için kusura bakmayın ama üçü de gizli. Hepsi gizlen miş, gizlenmiş. Hangisi. . .' durakl ıyor ve sözlerini daha dikkatli seçiyor '. . . olağandışı.″

"Sesleri de alabileceklerini mi sanıyorsun?"

'Öyle görünmüyor. Ama bu, gece ziyaretçinizin neden garaja bakmayı b ildiğini açıklayabilir.'

'Mutfaktaki kamera dün onu arka kapıdan çıkardığımı gördü.'

Dom başını salladı. "Ya tekerlekli çöp kutusuna ya da garaja götüreceği ni sanıyorum." Eğer seni biraz olsun tanıyorlarsa, istifçi olduğunu ve onu ö ylece çöpe atamayacağını anlayacaklar.'

Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum.

"Beni *know*onlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. ′Artık seni iki gün öncesine göre biraz daha iyi tanıyorlar , orası kesin.′

Birinin ailemi gözetleme düşüncesi cildimin altında sivri uçlu bir cam gi bi yerleşiyor. Birisi taşındığımızdan beri bizi sessizce izliyor, gözetliyor ol abilir. Pazar günü ilk gece yemeğimiz. Çocuklar okuldan eve gelip ön bahç ede oynuyorlar.

Her ne kadar kameraların bizimle bir ilgisi olduğuna hâlâ inanamıyor olsam da.

Biz bu konuyu daha fazla tartıştıkça ev etrafımızda uyanmaya başlıyor. Steve ve Coco ortaya çıkıyor ve kahvaltı için bana beklentiyle bakıyorlar. B üyük kızıl kedi her zamanki gibi önce beslenmeyi talep ediyor. Sonra Jess, p ijamalarının içinde uykulu bir Callum'la ortaya çıkıyor; küçük kız kardeşi de onu yakından takip ediyor ve mor saçlı bir bebeği göğsüne bastırıyor.

Hepsi Dom'u büyük bir şaşkınlık ve coşkuyla selamlıyor, Callum amcas ının sırtına tırmanıyor ve Daisy, Pirinç Krispies'ini yerken onun yanına otur ması konusunda ısrar ediyor. Jess çocukların kahvaltılarıyla meşgulken ben de Jess'e kızarmış ekmek ve çay yapıyorum ve onu bir kenara çekmek için b oş bir zamanı olmasını bekliyorum.

Çocuklar duymasın diye sessizce ona bulduğumuz diğer kameralardan bahsettim. Dondurucunun üst kısmını işaret ettiğimde gözleri alarmla geni şledi.

Şimdilik bunları koydum.

“Ne oluyor?” Yarısı yenmiş kızarmış ekmek dilimini tabağına koyuyor. 'Bu kesinlikle çılgınca, polisi tekrar arıyorum.'

"Bunu Dom yapıyor" diyorum. 'İşinden tanıdığı bir çavuş. Dinle, bugün öğle yemeği için şehirde buluşmaya var mısın? Bir saatliğine dışarı çıkabil irim, ofisinizin yakınındaki yere gidebiliriz, tüm bunları gerektiği gibi konu şabiliriz.'

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Son iki haftadır bu konuda da ha iyi olmamdan ve bunun neredeyse rutin hale gelmesinden nefret ediyoru m. Ne olursa olsun birbirimize karşı her zaman dürüst olmaya çalıştık. An cak istikrar ve güvenlik kurgusunu sürdürmek bu sabah her zamankinden da ha önemli görünüyor.

Başını sallıyor. 'Yapamam. Sabah toplantısı artı Zürih ofisinden bazı m eslektaşlarımla öğle yemeği ve ardından bu öğleden sonra doğrudan ekip li derlerim ile arka arkaya görüşmelere başlayacağım.'

“O zaman bu konuyu bu gece konuşuruz, tamam mı?” Ona hızlıca sarıldı m. 'Her şey yoluna girecek. Sanırım kameralar önceki sahibinin babasına g öz kulak olmak isteyen oğlu tarafından bırakılmıştı. Ama onları bulduk, ka pattık ve bu sorun çözüldü.'

'Bana mesaj atan kişiden herhangi bir yanıt aldınız mı?'

“Henüz bir şey yok.” Onu alnından öpüyorum. ‘Muhtemelen onlardan bi r daha haber alamayacağız.’

Jess duş alıp banyoda hazırlanırken ben Daisy ve Callum'u giydirip ayak kabılarını giydirip yüzlerini yıkatmak için yukarıya götürüyorum. Çocuklar dişlerini fırçalarken ben de üzerime temiz bir gömlek giyip yatak odasından iş çantamı alıyorum.

Ben koridorda ayakkabı ve kitap çantalarını toplarken, Leah nihayet aşa ğıya iniyor, meyve kasesinden bir muz alıyor ve otobüsüne geç kaldığını sö yleyerek ön kapıdan dışarı fırlamadan önce bize el sallıyor.

Dom arka kapıdan çıkar.

"Arka bahçeni hızlıca taradım ama orada samanlıkta iğne var dostum." Büyük olay örgüsü, aşırı büyümüş; eğer gerçekten istersen başka bir kamer ayı saklayabileceğin milyonlarca yer var.'

İşaret parmağıyla yukarıyı işaret ederek bana şöyle diyor: 'Bundan sonr a öncelik üst katı kontrol etmek. Banyolar. Ve yatak odaları.”

Başımı salladım. 'Okula gittiklerinde.'

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. 'İşe geç kalmayacak mısın?'

Saatime bakma gösterisi yapıyorum. Dom'u kandırmak neredeyse karım a yalan söylemek kadar kötü hissettiriyor, ama bunun farklı bir nedeni var: Çünkü o yalanların kokusunu almakta çok iyi. Her gün kendisine yalan söyl eyen insanlarla (çoğunlukla sarhoş, uyuşturulmuş veya başka şekilde yara mazlık yapan öğrenciler) ilgileniyor ve bu, saçmalık dedektörünü ince ayarl ı bir araca dönüştürüyor.

'Evet' diyorum. 'Aslında ofise gitmem lazım. Daha sonra üst kattaki od aları detaylı bir şekilde kontrol edeceğim.'

Cebinden arabasının anahtarını çıkarıyor. "İstersen seni işe bırakabilirim ?"

"Bir gün için yeterince şey yaptın, Dom." Kapının yanındaki kancadan k endi arabamın anahtarlarını alıyorum. 'Eve gitmeli ve birkaç saatliğine kafa nı eğmelisin. Arabayı kendim kullanacağım.'

Evi arkamızdan kilitledim ve kendi arabamın motorunu çalıştırmadan ö nce onun Skoda'sına binip uzaklaşmasını bekledim.

Gittiğinden emin olmak için yolda rölantide bir dakika daha bekledim.

İki dakika sonra Derby Yolu kavşağına yanaşıyorum. Buradan sağa dö nüş beni yokuş yukarı şehre, artık sahip olmadığım işe, artık çalışmadığım yere götürecek.

Bunun yerine arabayı sola çevirip yokuş aşağı hızlanıyorum.

17

Evden çıkmak iyi bir duygu.

Bu çok çılgınca, çünkü onu satın almak için kendimizi ipotek altına aldık, tüm birikimlerimizi de buna yatırdık. Altı ay boyunca hayallerimizin evini aradık ve diğer altı ayı da zincirin tamamlanmasını, evrak işlerinin tamamlanmasını bekleyerek geçirdik - ama yine de burası başka birinin malı gibi geliyor. Sanki hâlâ kovulmayı bekleyen eski hayaletlerle dolu gibi. Henüz cevabı olmayan eski sorularla dolu.

Belki bugün bu sorulardan birine cevap verebilirim.

Nottingham'ın batı banliyölerinin hemen ötesinde küçük bir kasaba olan Kimberley'nin tabelalarını görene kadar M1 otoyolunun kıvrımlı gri arterinin ötesinde, şehrin kuzeybatısına doğru ilerliyorum. Bölünmüş yoldan çıktıktan sonra, telefonumdaki haritalar uygulaması beni eski künye üzerindeki adrese yönlendirirken, ana alışveriş caddesini geçerek depoları, sanayi birimlerini, tahsisleri ve futbol sahalarını geçiyorum. Sumner Caddesi kasabanın kenarında yer alıyor; küçük ön bahçeleri ve çukurlu blok kaldırımlarıyla kısa araba yolculukları olan, savaş sonrası dönemden kalma uzun bir dizi dikkat çekici olmayan yarı bina. Kimberley eski bir çukur köyüdür ve yıllar boyunca zor zamanlar geçirmiştir; elbette iyi insanlarla doludur, ancak The Park gibi lüks bir mahalleden *long* çok uzaktaymış hissi verir.

167 numara yolun üçte ikisi kadar. Arabayı caddenin karşısında durdurup bir an evi inceledim. Perdeler açık ve dışarıda araba yok, alt kattaki pencereden başka hiçbir yaşam belirtisi görünmüyor. Köpek tasmasını plastik bir alışveriş çantasına koydum - sanki kayıp bir evcil hayvanı arıyormuşum gibi elimde taşımak çok tuhaf geliyor - ve arabayı kilitlemeden önce onu yolcu koltuğundan alıyorum ve

sürücüden yukarı doğru yürümek. Zil, eski moda, iki tonlu bir çandır; ön ka pının benekli camında kederli bir şekilde çınlayan bir *ding- dong* sesidir.

Cevap yok.

Kapı zilini tekrar çalmadan önce bekliyorum, sonra metal posta kutusun a hafifçe vurup, önlem almak için onu gürültülü bir şekilde çırpıyorum. Am a hala kapıya kimse gelmiyor. Sabahın ortası, sanırım sahipleri iş başında. Arabama dönmeden önce umut dolu bir dakika daha orada duruyorum, torpi do gözünde bir kalem ve kağıt arıyorum.

Ben notun altına cep telefonu numaramı karalıyordum ki küçük kırmızı bir Peugeot yanımda yavaşladı ve dikkatlice 167 numaralı sürücüye doğru d öndü, kaldırıma çarptığında süspansiyonu duyulabilir şekilde gıcırdadı. Bir kadın sürücü koltuğundan iniyor ve bagaja doğru giderek şişkin iki alışveri ş torbasını çıkarıyor. Elli yaşlarında, tulum ve spor ayakkabı giymiş, yanakl arı kızarmış ve kahverengi saçları sade bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Bagajı açık bırakarak alışverişe çıkıyor ve yandaki eve doğru yürüyor; bura da terlikli, bastona yaslanmış yaşlı bir adam tarafından kapı açılmış. İçeride kayboluyor.

Birkaç dakika sonra eli boş çıkıyor ve Peugeot'dan kalan iki alışveriş ça ntasını alıp 167 numaraya girip ön kapıyı ayağıyla iterek kapatıyor. Ona bir dakika veriyorum ve ardından on dakika içinde üçüncü kez kapı zilini çalıyo rum. Bu sefer o yaklaşırken buzlu camdan hareketin şeklini görebiliyorum, kapıyı çekerken konuşmaya başlıyor.

"Sana söylemiştim Bill, zaten bir alışveriş yapıyordum ve bunun için fa zladan para almıyorum..."

Beni görüyor ve duruyor.

"Merhaba" diyorum, selamlamak için elimi kaldırıyorum. 'Sizi bu şekild e gördüğüm için üzgünüm.'

'Ah' diyor. 'Komşu olduğunu sanıyordum.'

'Bir dakikanız var mı?'

Yüzündeki gülümseme siliniyor. 'Alışverişin paketini açıyordum, sonra oğlumu almadan önce halletmem gereken başka işler var.'

'Gerçekten fazla sürmeyecek...'

'Ve kapı eşiğinde alışveriş yapmam ama istersen bir broşür bırakabilirsi n.'

'Hiçbir şey satmıyorum' diyorum. ‘Seninle sadece köpeğin hakkında konuşmak istedim.’

Kapıyı iterek kapatmaya başlıyor. 'Üzgünüm, sanırım yanlış eve geldin, aşkım. Benim köpeğim yok.'

“Yakasını buldum.” Plastik torbayı kaldırdım. 'Bugün oradan geçiyordum ve sana bırakayım dedim.'

'Dediğim gibi' diye tekrarlıyor, 'benim köpeğim yok. Yıllardır bir tane bile yemedim.”

Onun bu kesinliği karşısında küçük bir hayal kırıklığı hissediyorum, umut balonu sönüyor.

"Bu adreste ne kadar süredir yaşadığınızı sormamın bir sakıncası var mı?"

Araba yolunda arkamda başka biri var mı diye bakmak için eğiliyor.

'Bu bir çeşit şaka mı?'

'Köpek daha önceki birine ait olabilir...'

“Ne kadar süredir burada olduğumun seni ilgilendirdiğinden emin değilim.” Kapıyı tamamen kapatmak için harekete geçti. 'Üzgünüm ama sana yardım edemem.'

“Adı Woody’ydi.” Tasmayı plastik torbadan çıkarıp etiketi ona gösterme k için uzatıyorum. 'Köpek. Tasmayı evimde buldum ve oraya nasıl geldiğini merak ediyordum.'

Bir an için kapıyı suratıma çarpacağını sandım ama bunun yerine durdu, ağzı hafifçe açıktı ve gözleri yıpranmış siyah deri yakaya odaklanmıştı. İsi m etiketinin donuk gümüş diskine dokunmak için tereddütle elini uzattığınd a alnındaki üçlü kaş çatma çizgisi derinleşiyor. Bir o yana bir bu yana çeviri yor, bir avuç harf ve rakamı okuyor, başparmağıyla metale kazınmış kaba g ravür çizgilerini ovalıyor.

Yanaklarının tüm rengi çekilmişti.

“Nerede?” diyor sonunda, tasmayı iki eliyle birden tutuyor. 'Bunu nered e buldun?'

Evimde bulduğum konusunda söylediklerimi çok fazla detaya girmeden tekrarlıyorum, sokak adını veriyorum. Yakadan başını kaldırıp gözlerimi bu ldu ve sonra ön kapıyı açarak beni sağda merdivenlerin ve sonunda da küçü k, düzenli bir mutfağın olduğu kısa bir koridora soktu. Soldaki başka bir açı k kapıyı işaret ederek beni bej ve koyu kahverengi tonlarında seyrek döşen miş bir salona yönlendiriyor. Pencere kenarındaki kanepeye oturmamı işar et etti. Yarısını bekliyorum

köpeğin odaya girip beni iyice kontrol etmesini sağladım. Ama ev sessiz ve hareketsiz; ikimiz dışında boş geliyor.

Sanki hâlâ bana güvenip güvenmeyeceğinden emin değilmiş gibi kapının yanında duruyor, tasmayı iki eliyle tutuyordu.

'Bir içki ister misin?' diyor. 'Çay?'

'Hayır, teşekkür ederim.'

'Bu arada ben Maxine. Çoğu insan bana Max der.'

'Adem' diyorum. 'Tanıştığıma memnun oldum.'

Bir karara varmış gibi odanın içinde biraz daha ilerliyor.

Sonunda 'Woody kocamın köpeğiydi' dedi. 'En azından ilk başta. Onu kurtarma yerinden çıkaran, kabuğundan çıkaran, eğiten kişi Adrian'dı." Başını sallayarak durdu. 'Üzgünüm, bunların birdenbire ortaya çıkması biraz şok oldu.'

Yakayı dikkatlice kanepenin üzerine koyuyor ve şömine rafından siyah çerçeveli bir fotoğraf alıp bana uzatıyor. Yeşil anorak giymiş, nazik, açık yüzlü, zayıf, gözlüklü bir adamın kırdan çekilmiş bir fotoğrafı. Eli sevgiyle, dili dışarıda, cılız, karamel renkli bir melezin başına dayanıyor; köpek gülümsüyormuş gibi görünüyor.

'Woody'yi iki ya da üç yaşındayken bir kurtarma kulübesinden aldık, kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyorlardı ama korkunç derecede kötü muameleye maruz kaldığını biliyorlardı. Kanepenin arkasından çıkması bir hafta sürdü, birinin onu okşamasına izin vermeden önce de bir ay. Herkesten ve her şeyden korkuyordu. Ama bu kötü bir şey değil, sadece taşlaşmış. Adrian onu kendine getirdi. İkimiz de onu seviyorduk. Ama hiç düşünmedim. . Koltuğa oturuyor. İlk kez sol elinin değil, sağ elinin dördüncü parmağına altın bant taktığını fark ediyorum. Taktığı diğer tek takı sade gümüş bir kol yeydi ve artık bir eliyle madalyonu zincir boyunca kaydırıyordu. ‘O köpeğe tek başıma bakacağımı hiç düşünmezdim.’

'Üzgünüm.'

'Her şeyi geri getiriyor, biliyor musun?'

'Kocanız. . .?' Sorunun havada kalmasına izin verdim ve soruyu hassas bir şekilde ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. 'Sen değilsin . . . artık birlikte miyiz?'

'Hayır.' Şömine rafının üzerine dizilmiş diğer resimlere bakıyor. 'Hayır, birlikte değiliz. Adrian'ı yirmi yıldan fazladır görmüyorum.'

Adrian

Woody didn't care about the rain.

In fact, he seemed to enjoy it, racing through puddles with his coarse yellow fur plastered to his back, splashing and skidding along the path by the woods. Running for the old green ball again and again, returning each time with a delighted wag of his tail. It was hard to believe he was the same dog as a year ago, back when he'd been a skinny little thing frightened of his own shadow.

Adrian checked his watch, drops of rain spattering the digital display. Almost time to head back, to get both of them dry and warm, to put the fire on for Woody. Time to sit down with Max and ask about her day. Tea would be almost ready.

He was winding up to throw the ball one last time when he heard the cries. The same name, over and over again, a single word that he couldn't quite identify over the steady patter of rain on the hood of his anorak.

The calls grew louder as a figure came into view, splashing unsteadily along the path and still shouting that single word into the woods, thick with dark dripping trees. A slight figure in a long yellow coat, face hidden beneath the soaking spines of a purple umbrella. Young, perhaps twenty, a brown leather leash doubled uselessly in their other hand.

Adrian called to his own dog, who came obediently to heel to have his black collar clipped to the lead. He looked into the trees as the figure approached, but the light was fading and his rain-spattered glasses made it difficult to make out any movement.

'Are you OK?' he called out. 'Have you lost someone?'

The figure turned towards him, tentative, but moving a little nearer.

'My dog, she's still a puppy really and we're still training her, my dad said I shouldn't let her off the lead yet but I thought if I kept her close it

would be OK.' The words came out in a rush, tumbling over each other. 'Then she saw a rabbit and just went flying off into the woods and I couldn't keep up with her. Dad's going to kill me.'

'She can't have gone far,' Adrian said calmly. 'What's her name?'

'Bella.' The voice was high and tight, almost hitching with a sob. 'I'm just worried that if she gets through to the other side of the woods there's a road there and she's not really the best with roads, she doesn't understand the danger. She's lovely but she's silly, you know? She loves everyone she meets but when she gets excited she just runs and runs, oblivious to everything else. God I'm so stupid for unclipping her. She's a Dalmatian, as mad as they come.' Woody allowed his head to be stroked, tail wagging slowly. 'What breed is yours?'

'Oh, this little guy is a Heinz beans breed – fifty-seven different varieties.' He took his glasses off, wiped them on his jeans. 'Look, do you have any dog treats on you, that Bella likes?'

'No, they're at home.'

'She's probably close by,' Adrian said. 'Don't run when you see her because she might think that's part of a game and run away even further, or else she'll get scared. And when she does come back to you, don't be cross with her, OK? Just be calm, and positive.'

The stranger stared into the trees.

'Could you . . . help me look?' Another sob. 'Just for a few minutes?'

Adrian checked his watch again. He didn't like leaving Max at home on her own too long. She'd been so low recently, always blaming herself – especially after the last time, getting to fourteen weeks before things went wrong. He'd been thinking maybe it was time they asked for help: there was a lot they could do now on the NHS. They would find a way. And maybe one day it would be his own son or daughter out by these woods, walking a dog, asking a stranger for help.

He would help a fellow animal-lover today.

Then he would go home.

'Of course,' he said. 'Come on, let's find Bella.'

18

'O sadece...' . . ortadan kayboldu." Maxine iki eliyle beyaz bir porselen finc an çayı tutuyor. 'Bir akşam dışarı çıktım ve bir daha geri dönmedim.'

İkimize de birer fincan hazırladı ve şimdi oturma odasındaki küçük kane pede karşımda oturuyor. Karşı duvar Adrian'ın resimleriyle, Maxine'le birli kte çekilmiş bir düğün günü fotoğrafıyla ve birkaç çerçeveli tatil fotoğrafıy la süslenmişti; renkler zamanla solmuştu. Bu evin eşiğinde de bir bebeğin, şık okul üniforması giymiş gözlüklü bir çocuğun, ardından bir ergenin ve s on olarak da mezuniyet elbisesi giymiş bir gencin resimleri var.

Ev tüyler ürpertici derecede sessizdi; duyulan tek ses dışarıdaki sokakta ara sıra dolaşan arabanın sesi ve Maxine'in bana yirmi yılı aşkın süredir gör mediği kocasını anlatırken çıkardığı yumuşak Nottinghamshire sesli harfler i.

'İşten döndü ve çaydan önce köpeği dışarı çıkardı' diyor. 'Tıpkı her zam an yaptığı gibi. Aynı saatte, aynı yerde, yolun sonundaki parkta. Normal gö rünüyordu ve asla yarım saatten fazla kalmıyordu ve o gece yağmur yağıyo rdu, bu yüzden geri dönmeye istekli olacağını düşündüm. İlk başta muhte melen Royal Oak dart takımından biriyle tanıştığını ve gevezelik ettiğini dü şündüm. Ama bir saat sonra endişelenmeye başladım; çayını asla bu kadar kaçırmazdı. O gittikten bir buçuk saat sonra, havanın oldukça karanlık olma sına ve parkta hiç ışık olmamasına rağmen oraya kendim yürüdüm. İşte o z aman Woody'yi iliklerine kadar sırılsıklam ve titrerken, tasması ve kurşunu olmadan kendi başına dolaşırken buldum. Hayır Adrian. O gece, herhangi birinin onu gördüğü veya ondan haber aldığı son seferdi. Hiçbir anlamı yo ktu. . . hâlâ yok."

"Çok üzgünüm," diyorum kelimelerin yetersizliğini hissederek. 'Bunun ne kadar berbat olduğunu hayal bile edemiyorum.'

'Bazı komşuların kapısını çaldım, onu görüp görmediklerini sordum ama kimse görmedi. Sonra arkadaşlarımın etrafını aramaya başladım, her zaman onun kapıdan içeri girmesini, yüzünde bir gülümsemeyle ve şu ya da bu konuda anlatacak bir hikaye ile içeri girmesini bekliyordum. O noktada nerede olduğu umurumda değildi, sadece eve gelmesini istiyordum. Bundan bir saat sonra polisi aradım."

'Ve bundan hiç bahsetmemişti. . .'

Zaten başını sallıyor.

'Ayrılmak mı? Hayır. Asla. Mutluyduk, o bana bunu asla yapmazdı.' Pişman bir ifadeyle gülümsüyor ama bunca yıl sonra bile içi acı dolu. Daha da önemlisi, Woody'yi bir yolun kenarında başıboş dolaşırken bırakmazdı. O köpeği seviyordu. Onu bu şekilde terk etmezdi. Woody ilk sahipleri tarafından gençken terk edilmişti, bu yüzden onu barınaktan aldık.'

'Polis bu konuda ne yaptı?'

'Fazla değil. Banka hesabına dokunulmadığı, onu gören hiçbir görgü tanığı olmadığı, yurtdışına gittiğine dair hiçbir ipucunun olmadığı bir hafta geçmesine rağmen hiçbir zaman gerçekten devam ediyor gibi görünmüyorlardı. Yani pasaportu bile yoktu. Onu bulmak için hiçbir zaman fazla çaba harcamamış gibi görünüyorlardı, onun bir çocuk ya da savunmasız bir yetişkin olmadığını, sömürülme ya da kendisine ya da başka birine zarar verme riski altında olmadığını söylediler, falan filan. Onlara Charlie'ye hamile olduğumu söylediğimde durum daha da kötüleşti, sanki dünyadaki en eski hikayeymiş gibi:
sketchy bloke gets his missus pregnant, decides he doesn't want to be tied down, goes out for a packet of fags one night and never comes back. Bu tür bir şey."

'Ama bu Adrian'ın karakterine aykırı olurdu, öyle mi?'

'*God* evet. O, dünyada böyle bir şey yapacak son adam olurdu.'

Bana öyle geliyor ki, ondan önce muhtemelen bir milyon kadın benzer bir şey söylemişti, ama ses tonu bunca yıl sonra bile değişmez.

"Yani polis onun kesip kaçmasına mı karar verdi?"

"Az çok." Dudağını ısırıyor. "Sonra banka kartı birkaç hafta sonra Flamborough Head yakınlarında, kayalıkların yakınındaki bir otoparkta bulunduğunda oraya gitmesinin tek bir nedeni olduğunu varsaydılar. Ama Adrian bunu da yapmazdı. *Never*."

'Herhangi bir telefon kaydı var mıydı?'

'Onun yoktu.'

Çayımı bitirip kupayı yan sehpanın üzerine koyuyorum ve kendimi onun durumunda hayal etmeye çalışıyorum. Jess kaybolursa, bir gün ortadan kay bolursa ve bir daha geri gelmezse, çocukların iyiliği için yola devam etmem gerektiğini bilerek geride kalan kişi olmak. Ona ne olduğunu bilmeden, ons uz bir yaşam fikri neredeyse düşünülemez, imkansız. İnanılmaz.

'Kapınızın eşiğine gelip her şeyi yeniden karıştırdığım için üzgünüm. B unun senin için çok zor olduğunun farkındayım.'

Hayır, dedi başını sallayarak. 'Özür dileme. Adrian hakkında konuşma yı seviyorum ama artık kimse sormuyor anlıyor musun? Onu yetiştiren ilk k işi sensin. . . Tanrım, kaç yıldır bilmiyorum. Onun hakkında konuşmayı sev iyorum ama insanlar bunu yapmanız gerektiğini düşünüyor *move on*. Peki y a devam etmek istemezsen?'

'Kocanız nasıl biriydi?'

Gözleri yaşlarla doluyor.

'Tür. En çok hatırladığım şey bu. Ve kendi tarzında da komikti. Utangaç ve çekingen görünebilirdi. Zıt kutupların birbirini nasıl çektiği hakkında söy lenenleri biliyor musun? Bizde hiçbir zaman durum böyle olmadı. Kendi k üçük dünyamızda, sadece ikimizden oluşan küçük ekibimizde mutluyduk. R uh eşleri. Sonra Woody geldi ve bebek bunu tamamlayacaktı.' Tulumunun cebinden bir mendil çıkarıp onunla gözlerini sildi. 'Hiçbir zaman bir cevabı m olmadı, hiçbir zaman doğru düzgün yas tutamadım. Hiç cenazemiz olma dı, mezar taşı yok, onu anacak bir şey yok. Charlie'yi hiçbir yere götüreme m. Sanki Adrian var olmamış gibi. Ben ve Woody dışında herkes unutmuş gibiydi: O köpek yıllar sonra onu bekliyordu. Her zaman akşam saat altıya ç eyrek kala ön kapıya giderdi, Adrian işten o zaman gelirdi. O küçük köpek neredeyse sonuna kadar orada oturup beklerdi.'

Daha çok Adrian'dan, depo görevlisi olarak yaptığı işten, hobilerinden v e nasıl tanıştıklarından bahsediyor. Onun ortadan kaybolmasını yerel polisi n ve bölge sakinlerinin radarında tutmak için yıllar boyunca gösterdiği çaba lar.

'Yıllar boyunca medyanın ilgisini çekmeye çalıştım' diyor. 'Yerel gazetel erde orada burada birkaç hikaye çıktı, ama hiçbir sonuca varmadı. Her zam an hiçbir şey *new*, yeni bir *angle* veya yazılacak herhangi bir şey olmadığın ı söylüyorlar. Hatta şu kayıp kişiler podcast'lerinden birini bile almaya çalı ştım

yirmi yıl dönümüyle ilgilendiler ama bana geri dönüş bile yapmadılar. Sanır ım onlar için yeterince ilginç ya da sıra dışı değil.'

Buraya sormaya geldiğim soruyu sormadan önce biraz bekliyorum.

'Sizce o tasma neden benim evime geldi?'

"Gerçekten mi?" Başını salladı. 'Hiçbir fikrim yok. Parka hiç gitmedim b ile ve eminim ki Adrian'ın da oraya gitmek için bir nedeni olmazdı. O büyü k evlerden birinde yaşamadığınız sürece orada olmanızın bir anlamı yok, de ğil mi?'

'Pek sayılmaz.' Bu yeterince doğruydu. The Park'ta hiçbir işletme, bar v eya kafe yoktu. Ofis blokları yok, mağazalar yok. İlçenin batı yakasındaki k üçük bir kasabadaki küçük, yarı müstakil bir ev ile şehrin kalbindeki bir ev arasında görebildiğim belirgin bir bağlantı yok.

Yukarıya bakıyor. Aklınıza yeni bir fikir geldiğinde küçük bir hmpakıltısı

'Belki kiracıydı, evin misafiriydi, belki başka bir yere giderken orada bir süre kalmıştı? Belki . . . Bilmiyorum.'

Ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sanırım bu mümkün."

Sessizliğe bürünüyoruz. Tasmayı yeniden alıp dikkatle, neredeyse sayg ıyla, sanki her an toz haline gelebilecek değerli bir esermiş gibi tutuyor.

'Yapabilir miyim? . . saklayabilir miyim? En azından birkaç günlüğüne mi?'

'Polise göstermek için mi?'

Başını sallıyor. 'Polis kocamın başına gelenlerle ilgilenmeyi çoktan bıraktı. İlk etapta gerçekten yaptıklarından değil. Hayır, bunu oğluma gösterm ek istiyorum."

'Elbette.'

'Görüyorsun, babasıyla hiç tanışmadı. Bir kez bile değil. Ve birbirlerin e bu kadar benzemeleri gerçekten esrarengiz; tavırlarında, gülümsemesinde her gün onda benim Adrian'ımı görüyorum.'

Tulumunun cebinden telefonunu çıkarıp dokunuyor ve bana uzatıyor. Ek ran, yirmili yaşlarının başında, geniş, dişlek bir gülümsemeye sahip, koyu ç erçeveli gözlüklü, sıska bir genç adamın resmiyle dolu. Siyah bir tişörtün ü zerine siyah deri bir ceket giyiyor; saçları uzun ve dağınık, metal bir baston a yaslanmış.

Gülümseyip telefonu geri verdim. 'Sana benziyor.'

"Tek görebildiğim Adrian." Tekrar yakaya bakıyor. 'Başka bir şey buld un mu? Adrian'a ait olabilecek bir şey var mı? Bu olurdu

O zamandan beri ona ait başka bir şeye sahip olmak benim için çok şey ifade ediyor.'

Gizli odada bulduğum diğer şeylerin (Rolex dışında) kısa bir tanımını yapıyorum ve ben her bir parçayı anlatırken o da beni dikkatle dinliyor. Belki de her biri geçmişe bir bağlantıdır.

"Ama onları yanımda getirmedim" diyorum. 'Sadece yaka. Üzgünüm.'

'Yakında işte olmam gerekiyor ama hafta sonunda Nottingham'da olacağım, belki seninle bir yerde buluşabiliriz?'

Telefon numaralarını değiştiriyoruz ve bana haber vereceğini söylüyor, sonra Maxine'i anılarıyla birlikte boş evinde huzur içinde bırakıyorum.

Yolun aşağısındaki, onun bahsettiği parka, herkesin Adrian'ı gördüğü son yere doğru arabamı sürüyorum. Kuzey tarafında kalın bir ağaç şeridiyle yoldan uzaklaşan uzun ve ince, oldukça dikkat çekici bir yeşil alan. On dakika boyunca etrafta dolaşıyorum ama yalnızca tek bir köpek gezdiricisini görüyorum. Şimdi bile biraz huzur ve sessizlik bulmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Where did you go, Adrian?

Who did you meet?

What happened that day?

Küçük kasabanın ana alışveriş caddesinde bir kafe buldum ve jambonlu salatalı sandviç aldım ve Google'da Adrian Parish adını aratarak onu yedim. Yalnızca bir avuç sonuç var; bunların en yenisi, ortadan kayboluşunun on beşinci yıldönümüne ilişkin bir yerel gazete yazısı. Dedektif Polis Memuru Phil Goode'un halktan bilgi istediğinden kısaca bahsediliyor, ancak kayıp adama ne olduğunu bulma konusunda herhangi bir ilerleme olduğuna dair bir belirti yok. İnternette bahsedilen diğer birkaç kaynağa göz attığımda, dijital ayak izinin ne kadar küçük olduğunu, onu bulmak veya başına ne geldiğini öğrenmek için harcanan çabanın ne kadar sınırlı olduğunu fark ettim. Sanki Adrian Parish hem buradayken hem de gittikten sonra dünyada birkaç küçük dalga bırakmış gibi.

Göğsüme bir ağırlık gibi oturan hikâyenin bir ağırlığı, bir hüznü var.

Bir şey çok açık görünüyor: Artık kimse Adrian Parish'i gerçekten umursamıyor gibiydi. O, neredeyse unutulmuş, asla geri dönmemiş kayıp bir kişiydi. Yıllardır kimse ona ikinci kez düşünmemişti.

Maxine hariç.

19

Kafeden çıkmak üzereyken Jess bana mesaj attı.

Where are you? x

Cevap yazarken hissettiğim suçluluk hissini bastırarak doğruldum.

In town, getting a sandwich for lunch.

Bu teknik olarak doğruydu ama onun varsayabileceği bir kasaba değildi.

What's up? x

Callum's year are doing futuristic day at school tomorrow so can you get a load of tinfoil and silver spray paint or something? Will bodge something up later. x

Ben de başparmak yukarıya mesaj atıyorum. Okul birkaç ayda bir bu günlerden birini düzenliyor gibiydi ve çocuklardan birinin veya diğerinin giyeceği bir şeyler yaptırmak için her zaman çılgınca bir telaş vardı. Tesco Express'ten Callum'un okul kıyafeti için gerekli olan şeyleri (folyo, yapıştırıcı, gümüş bant ve sihirli kalemler) alıp arabaya geri dönüyorum.

Max'in kayıp kocası hakkında bana söylediği her şeyi düşünürken, Adrian ile evim arasındaki bağlantıyı kurmaya çalışırken şehre dönüş yolculuğumuz hızla ilerliyor. Arkadaşları ve o sırada sahip olduğu küçük aile Kimberley'deydi. Komşu kasaba Eastwood'da okula gitmişti. Nottingham'da çalışmıştı ama Beeston Rylands'ta, The Park'ın yakınında olmayan büyük bir sanayi bölgesinde çalışıyordu.

Bu sabah cevap aramak için yola çıkmıştım ama bunun yerine daha fazl a soru buldum.

Merak bir uyuşturucu gibi, *quite* kaşıyamadığım sarhoş edici bir kaşıntı .

Şehre döndüğümde, Castle Bulvarı boyunca dur-kalk trafikte sürünerek nihayet sola Peveril Drive'a dönüp giriş kapısında kısa bir araba kuyruğuna katılabiliyorum, her sürücü bariyerin kalktığını gösteren yeşil ışığı bekliyor . Yola çizilen büyük bir STOP işareti, daha büyük harfli talimatlarla birlikte, göz hizasındaki bir başka tabela tarafından da yankılanıyor:

YALNIZCA OTURUMA SA
HİP OLANLAR İÇİN ANPR
ERİŞİM İÇİN KULLANILIY
OR

Arabayı yavaş adımlarla ilerleterek, otomatik plaka tanıma sisteminin ar abanın önünü taramasını, çelik bariyerin tamamen kapanmasını ve ışık yeşil e dönmesini bekliyorum. Mahallede hâlâ yeterince yeniyim, daha önce yanı ndan geçtiğim bir yolu kullanabilecek kadar küçük bir yenilik var. Her ne k adar kuzey tarafındaki ve doğudaki mülkün girişleri (kalenin yanından) her zaman açık görünse de, bu yüzden neden buraya güney tarafından erişimi kı sıtladıklarından hâlâ tam olarak emin değilim. İnsanların karşıya geçmesini engellemek ve genel olarak trafiği azaltmak için sanırım.

Yola boyanmış saatte yirmi mil hız sınırı tabelasının üzerinden geçiyoru m, hız tümseğini aşıyorum ve Peveril Drive'ın hafif eğiminden The Park ar azisinin kalbine doğru ilerliyorum. Olgun ağaçlar, her biri kendi cömert ala nına sahip, güzel Viktorya dönemi evlerinden oluşan geniş bir yol boyunca sıralanıyor ve buraya geldiğimiz gerçeğinin gerçekdışılığı beni bir kez daha şaşırtıyor. Erişim kapıları ve RESIDENTS ONLY tabelalarıyla şehrin ortasındak i bu garip yerleşim bölgesi, hepsi tepenin yukarısındaki kalenin soluk taşları na bakmaktadır.

Regency Place'e dönüyorum ve polis bağlantısından henüz bir haber alı p almadığını öğrenmek için Dom'u ahizesiz kullanımdan aramak üzereyim. Ama evimin garaj yoluna girdiğimde kelimeler boğazımda ölüyor.

Bir adam, ellerini cama dayamış, salonun penceresine bakıyor.

Ben yukarı çekerken bana dönüyor ve büyük elini bana doğru kaldırıyor.

Kolayca 1,80 boyunda, benden birkaç santim daha uzun, omuzları lacive rt bomber ceketine doğru uzanıyor ve gri V yakası onu vurguluyor.

göğsünün şişmesi. Bir eliyle sırt çantasının askısını omzunun üzerinden tut uyor.

‘Size yardım edebilir miyim?’ Tesco alışveriş çantasını yolcu koltuğund an alıp arabayı kilitledim. 'Birini mi arıyorsunuz?'

"Merhaba," diyor kirli sakallı yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. 'Rahat sız ettiğim için özür dilerim, kötü bir zaman mı bu?'

'Buna bağlı.'

Gülümsüyor. 'Elbette.'

Kalın boynunda bir kordon yok, bir şey sattığına ya da bir hayır kurumu na kayıt topladığına dair bir belirti yok. Yol boyunca yürürken anahtarları s ağ elimde tutuyorum.

Birkaç saat önce Max'i kapısının eşiğinde nasıl şaşırttığımı hatırlayarak , "Özür dilerim" diyorum. “Kural olarak kapı eşiğinde alışveriş yapmam am a eğer bir broşürünüz ya da başka bir şeyiniz varsa bırakabilirsiniz.” . .'

“Sorun değil, hiçbir şey satmıyorum.” Sırt çantasının askısını geniş omz unun biraz yukarısına takıyor. 'Fakat acaba birkaç dakikanız var mı? Bana b ir konuda yardım edebileceğinizi düşünüyorum ve bunu gerçekten takdir ed iyorum. Bu arada benim adım Shaun.”

Kare çenesi ve karmaşık olmayan yüzüyle bir rugby oyuncusuna göre y akışıklı. Sesi kalın ve derin, yerel bir aksan ama güçlü değil.

‘Sana ne konuda yardım edeceğim?’ diyorum. 'Şu anda biraz meşgulüz, yeni taşındık ve hâlâ evi toparlamaya çalışıyoruz.'

'Biliyorum, bu yüzden buradayım.'

'Gerçekten mi?'

'Emlakçıyla konuştum ve o da gelmemin sorun olmayacağını söyledi.'

Kaşlarımı çattım. "Jeremy'yle mi konuştun?"

'Evet.'

'Bir sorun mu var? Normalde konuşmamız gereken bir şey olursa beni arar ama ben tüm yasal işlerin yapıldığını ve tozdan arındırıldığını sanıyord um.'

“Hayır, sorun değil.” Doğal olmayan beyaz dişlerle dolu bir gülümseme daha takındı. 'Aslında daha çok bir iyilik. Ailem, biz ev taşımayla ilgili tü m işleri hallettik, her şeyin üzerinden geçtik ve açıkçası bunların çoğu sakla maya değmez. Yani çoğu, çok eski olduğu için uçta kalacak.”

"Ah," diyorum sonunda bağlantıyı kurarak. 'Sağ. Bay Hopkins sizindir . . . büyükbaba?'

"Evet." Vurgulu bir şekilde başını salladı. 'Üzgünüm. Burası onun eviydi. Bilirsin, daha önce."

'Anlıyorum.'

"Sen Adam'sın, değil mi?" Yarım adım daha yaklaşıyor. "Yani, evin içindeki her şeyi inceledik ve söylediğim gibi bunların çoğu çöp, ama bulamadığımız birkaç şey var." Manevi değeri olan aile eşyaları, hatıralar ve benzeri. Büyükbabama ait olan şeyler." Omzumun üzerinden arkamdaki eve bakıyor. 'Ve olay şu ki...' . . eğer çok sorun olmazsa onları geri isteriz.'

20

Shaun, başparmağını sırt çantasının kayışının altına dolamış halde dimdik a yakta duruyor.

'Bu olur mu?' diyor. "Büyükbabamın eşyalarını geri almak için mi?"

Ön kapı anahtarıma uzanıyorum. 'Bu kısa mesajla mı ilgili?'

'Ne mesajı?'

'Eşim, bulduğumuz herhangi bir şeyi posta kutusu adresine gönderip gö nderemeyeceğimizi soran bir mesaj gönderdi.'

Başını yavaşça sallıyor, ağzının köşeleri kısaca aşağıya doğru kıvrılıyo r.

'Hayır, bu...' . . Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.'

Bir süre ona baktım, herhangi bir aldatma belirtisi var mı diye baktım. Derin gözlerinde herhangi bir sinir parıltısı. Ama ya çok iyi bir oyuncu ya d a gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyor.

'Garip' diyorum. "Bu yüzden burada olduğunuzu varsayıyordum."

'Bildiğim kadarıyla kimse mesaj göndermedi.'

Sorularıma aldırış etmeden orada durmaya devam ediyor ve görünüşe g öre ben onu içeri alana kadar sohbete devam etmeye istekli. *come back at another time* veya *let me ask my dad about that text*'e herhangi bir teklif yok. Oldukça hareketsiz duruyor, ayakları omuz genişliğinde açık, ne ilerli yor ne de geri çekiliyor. Onu ön pencereden bakarken gördüğüm anda ilk iç güdüm onu yola göndermek olmuştu. Kameraların keşfi, Jess'in aldığı tuhaf mesaj ve bugün Maxine Parish'ten duyduğum tuhaf hikayeyle birlikte, tama men yabancı birinin sözüne güvenmeyecektim.

Ve yine de. . .

Onun gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar ben de gitmesini istemedi m. Ve bildiğim kadarıyla doğruyu söylüyor olabilirdi. Belki o *was* Bay Hop kins

kıdemlinin torunu. Bu, kısa mesajı gönderen kişinin tamamen başka biri olduğu ve evimizdeki hiçbir şeye hakkı olmadığı anlamına geliyordu.

'Yani' diyorum, 'baban yurt dışında olduğu için mi geldin, öyle mi?'

'Evet' diyor. 'Bu doğru.'

'Üzgünüm, soyadınızı anlayamadım.'

'Hopkins' diyor. 'Bu arada, tanıştığıma memnun oldum.'

Kafamda bir fikir oluştuğunda ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim.

'Dinle,' diyorum, 'bana bir saniye verebilir misin? Mutfak kapısının kapalı olduğundan emin olmalıyız, aksi takdirde köpek koşarak kaçacaktır.'

Gözlerini benden ayırmadan başını salladı. 'Elbette.'

Ön kapının kilidini açıp koridora çıkıyorum. Sırtım ziyaretçiye dönük olarak telefonumu çıkardım ve evi Bay Hopkins adına satan satıcının emlakçısı Jeremy'ye mesaj attım.

Hi did you speak to Mr H son/grandson today about him coming to the house?

İletinin yanındaki iki onay işareti iletinin iletildiğini gösterir. Okunduğunu göstermek için maviye dönmelerini isteyerek ekrana bir süre daha baktım. Ama inatla gri kalıyorlar. Telefonu tekrar cebime tıktım.

Coco mutfağın köşesindeki sepetinde kıvrılmış uyuyor.

Salona dönüp Shaun'a içeri girmesini işaret ediyorum ve ona bir fincan çay teklifini kabul edeceği mutfağa kadar yol gösteriyorum. Tesco poşetini bir kenara atıp çaydanlığı doldurup çalıştırıyorum ve dolaptan iki kupa alıyorum.

"Dağınıklık için kusura bakmayın" diyorum. 'Taşındığımızdan bu yana yalnızca birka

O, tezgâhın yanındaki yüksek siyah taburelerden birine cüssesini yerleştirirken, biz de evin taşınmasıyla ilgili sohbet ediyoruz. Etrafında bir tıraş losyonu kokusu var; hafif ve narenciye keskinliğinde bir şey aramızdaki havayı dolduruyormuş gibi görünüyor. Yakından bakıldığında biraz daha yaşlı görünüyor, yirmili yaşlarının ortasında ya da sonlarında, gözünün altında hafif bir yara izi kıvrılıyor.

'Açıkçası ev taşıma sırasında tonlarca eşya temizlendi, yaşlı çocuğun bir sürü eşyası.' Gözleri mutfakta, yiyecek, tabak, bardak ve aletlerle dolu kutular, çantalar ve kasalar üzerinde gezindi. 'Çoğu saçmalık, biliyor musun? Kullanmak veya satmak için çok eski. Ama biz orada düşünüyorduk

Özellikle nakliyecilerin gözden kaçırdığı, belki geride bırakılan ya da bir ye re saklanan birkaç şey vardı.'

'Beni arayabilirdin.'

Omuz silkiyor. 'Babam şahsen yapmanın daha kolay olacağını düşündü.'

"Peki büyükbaban sana tam olarak ne tür aile yadigârı aradığınızı ya da bunların nerede olabileceğini söyledi mi?" Büyük bir ev, bir sürü oda, ayrıc a kiler, iki çatı katı alanı, garaj, baraka ve yazlık ev.'

Başını hafifçe sallıyor. ‘Büyükbabam gerçekte değil. . . artık onunla. Zat en çoğu zaman. Demans. Onun iyi günleri ve kötü günleri var, biliyor musu n? Bazen onunla bir nevi sohbet edebilirsiniz ama çoğu zaman o sizin kim olduğunuzu bile bilmiyor. Bırakın eski aile yadigarlarını saklamak için nere ye koymuş olabileceğini. Gerçekten trajik.″

“Baban kameraları bu yüzden mi koydu?″ Ona bir fincan çay uzattım. " Ona göz kulak olmak için mi?"

Kaşlarını çattı. 'Hangi kameralar?'

“İçeride iki tane.″ Mutfak kamerasının monte edildiği pencereyi işaret e diyorum. 'Ve bir tanesi dışarıda, bir ağacın üzerinde, yola bakan.'

Soru karşısında yine gerçekten şaşkın görünüyor.

Ve yine onun çok yetenekli bir aktör mü olduğunu yoksa gerçekten ned en bahsettiğimi bilmediğini anlayamıyorum.

‘Baba asla. . . Bundan bahsetmiştim.″ Omuz silkti. 'Ama o işlerle iyi ge çinen bir tip.'

'Ah' diyorum. 'Meraklı.'

Bir anda aramızda tuhaf, heyecanlı bir atmosfer oluşuyor ve evde yalnız olduğumuzun fazlasıyla farkındayım. Coco büyüyü bozmak istercesine mut fağın köşesindeki sepetinden kalktı. Ön bacaklarını uzatıyor, tembelce salla nıyor ve Shaun'un yanına park etmek için dolaşıyor. Dili dışarıda, hayranlık la ona bakıyor, başının üstünü okşarken kuyruğu muşamba üzerinde yavaş ça ileri geri sallanıyor.

"Güzel kız" diyor çenesinin altını kaşıyarak. 'Bizim de her zaman av kö peklerimiz oldu. Dünyanın en iyi köpekleri.″

‘*We*, olduğu gibi . . .'

'Ben ve babam. Aile.' Coco'ya gülümsüyor ve diliyle bir tık sesi çıkarıy or. 'Retriever'lar en iyisidir, değil mi kızım?'

Bana kendi köpeği Mabel'den, yakın zamanda sahip olduğu altı yavruda n ve en küçüğü Bonnie'den bahsetmeye başladı.

plan tüm yavruları satmak olmasına rağmen onu korumak. O konuşurken hızla telefonumu kontrol ediyorum. Jeremy'ye gönderilen mesaj teslim edilmiş ancak hâlâ okunmamış olarak görünüyor, iki tik işareti hâlâ gri.

"Yani," diyorum onu tekrar yoluna sokmaya çalışarak. 'Aradığınız bu aile yadigarları, bana herhangi bir ipucu verebilir misiniz? Büyük? Küçük? Masraflı? Burada oldukça fazla şey kalmıştı."

'Babam muhtemelen hep birlikte aynı yerde olacaklarını söyledi.' Bir an düşündü. 'Ve çoğu şey bilmeyen biri için çöp gibi görünebilir.'

Çayımdan bir yudum alıyorum. 'Sağ.'

'Dediğim gibi, çoğunlukla sadece manevi değer. Aile eşyaları, kimse için pek değerli değil.' Tezgahın üzerindeki çayına uzanıyor, bombacı ceketinin kolu yukarı doğru kalkıyor ve bileğini saran büyük bir dövmeyi, sivri dişleri görünen bir kobrayı ortaya çıkarıyor. 'Tek bir şey hariç. Eski bir saat."

21

Sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi midemde n ahoş bir kasılma var. Bir yalan söylerken yakalandım. Bu çok saçma çünk ü hiçbir yasayı çiğnemedim, yasa dışı hiçbir şey yapmadım. Bu evdeki her şey bana ait ve eğer onu satmaya karar verirsem bu benden başka kimseyi i lgilendirmez.

Yine de nabzım bir çentik atıyor.

He knows.

Sanki bu haberi ilk kez duyuyormuşum gibi yavaşça başımı salladım.

"Saat mi?"

"Evet." Bakışları benimkilere odaklanıyor. 'İyi yapılmış, kurmalı, belki biraz antika. Dediğim gibi aslında hiçbir değeri yok ama babam için anlamı çok büyük.'

Shaun'un ziyareti daha anlamlı olmaya başlıyor: Babası Rolex'in birkaç bin değerinde olduğunu biliyor ama yine de bulamıyor. Bu yüzden onu ger i alması için oğlunu bu göreve gönderdi.

*It's not really worth anything.*Onun yalanı benimkine uyuyor.

'Büyükbabana aitti, değil mi?'

"Evet." Çayından bir yudum daha alıyor. 'Bu yüzden . . . buna benzer b ir şeyle karşılaştın mı?"

Coco ağır adımlarla sepetine geri dönüyor ve *huff* memnuniyetle arkasın a yaslanıyor.

Yukarı çıkıp ek binadaki eşyaların geri kalanını, yüzükleri, eski anahtarı, eski telefonu ve diğer her şeyi alıp hepsini ona verebilirdim. Kol saati hakkı nda yalan söyle, onu hiç görmemiş gibi davran. Ama o zaman tüm bunların ne anlama geldiğini asla bilemeyecektim; Küçük odanın gizemini asla çöze meyecektim.

Daha da önemlisi, bu yabancıyla ilgili -hikayesinde- hâlâ pek doğru gel meyen bir şeyler var. Henüz ne olduğunu çözemedim.

"Hiçbir şey çağrıştırmıyor" diyorum başımı sallayarak. 'Üzgünüm.'

Yüzü düşer. 'Bu çok yazık. Emin misin?'

'Oldukça eminim. Bana bir numara bırakın, bir şey olursa sizinle iletişime geçeceğim

Telefonumu çıkarıp söylediği rakamları yazıyorum. Sanki hâlâ onun adı nı yazıyormuşum gibi, gelişigüzel bir şekilde telefonu sessize alıp kamerayı seçip karşımda oturan adamın gizlice fotoğrafını çekiyorum. Eğer bunu ya ptığımı fark ederse hiçbir şeyi ele vermez.

Kapı zili çaldığında karşılığında ona numaramı vermek üzereydim.

Eileen Evans beni kapının eşiğinde karşılıyor. Güneşli havaya rağmen koyu yeşil kuşaklı bir yağmurluk ve onunla uyumlu bir şapka, uzun mor bi r etek ve kalın tabanlı siyah ayakkabılar giymiş. Turuncu kapaklı, yuvarlak, beyaz bir kek kalıbı bir kolun altına dikkatlice sıkıştırılmıştır.

Kısa bir selamlamanın ardından şöyle diyor: 'Umarım Victoria süngerini seviyorsunuzdur? Siz ve sevgili aileniz için küçük bir taşınma hediyesi.'

'Bu çok nazik' diyorum. 'Teşekkür ederim. Çocuklar buna bayılacak.'

Kek kalıbını iki eliyle tutuyor.

'Umarım evde alerji, intolerans, vegan ya da gıdayla ilgili başka saçmalı klar yoktur?'

Başımı sallıyorum. 'Hayır, onlar kesinlikle pasta tutkunları. Özellikle C allum yemek yiyebilir...'

'Güzel' diyor. 'Bunu duyduğuma sevindim. Bana göre bugün bu tür saç malıklar çok fazla.'

"Tekrar teşekkürler, Eileen, bu gerçekten çok hoş bir hediye." Arkamı m utfağa doğru işaret ettim. 'Dinle, gerçekten üzgünüm ama şu anda burada g erçekten birisi var mı? Muhtemelen yapmalıyım. . .'

"Anlıyorum" diyor kısaca. 'Bu durumda misafirinizin yanına dönmenize izin vereceğim. Umarım pandispanyayı beğenirsiniz.'

Geri döndüğümde Shaun arka kapının yanında duruyor, boş kupası mutf ak tezgahının üstünde.

"Kupa için teşekkürler." Tekrar salona baktı. 'Aslında yola çıkmadan ön ce tuvaletinizi kullanabilir miyim?'

'Elbette.'

Yavaşça giriş salonuna geri döndü ve önce rahat odanın kapalı kapısına, ardından merdivenlerin altındaki dolaba baktı.

'Merdivenlerin tepesinde' diyorum. 'O halde sağa dönün.'

Utangaç bir tavırla baş parmağını kaldırıp merdivenlerde gözden kayboluyor.

Telefonumu çıkarıp mesajlara baktım ama Jeremy'den hâlâ yanıt gelmed i. Daha sonra Shaun'un fotoğrafını kontrol ediyorum ve sinsice çekilmiş ol masına rağmen tatmin edici derecede keskin olduğunu görüyorum. Resmi ve telefon numarasıyla onun söylediği kişi olup olmadığını anlamanın bir y olu olmalı.

Ama bir şey hâlâ beni rahatsız ediyor ve daha telefonu kot pantolonumu n cebine koymadan önce bunun ne olduğunu anlıyorum. Arka kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Banyonun kapısı açık, oda boş. Koridorun sonundaki küçük tuvalet de.

Shaun'u ana yatak odasında, sırtı bana dönük, komodinin çekmecesini hı zla kapatırken buldum.

22

Kapıyı sonuna kadar itiyorum, alarmın elektrikli bir nabzı omurgamda hızla yükseliyor.

'Ne yapıyorsun?'

Shaun arkasını dönerek tam boyuna doğruldu ve sırt çantasını omzuna k aldırdı.

'Kusura bakmayın, onun yerine banyoyu kullandım, bulamadım...'

'Yani ne yapıyordun, yatağımın yanındaki çekmeceye bakıyordun?'

'Göründüğü gibi değil' diyor. 'Gerçek bir hata.'

'Burası büyükbabanın evi, değil mi?'

"Evet." Bir kez başını salladı. 'Ya da en azından eskiden öyleydi.'

'Onu sık sık ziyaret ettin, öyle mi?'

'Zaman zaman, o...'

"Ama alt katta tuvalet olmadığını bilmiyordun." Kollarımı göğsümde ka vuşturuyorum. 'Bana nerede olduğunu sorman gerekiyordu.'

Geniş boynunun dibinden yukarıya doğru kırmızı bir kızarıklık başlıyor. 'Buraya son gelişimden bu yana epey zaman geçti.'

'Neden yalan söylüyorsun?'

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Adam."

"Daha önce buraya hiç gelmemiştin, değil mi?" Midemde adrenalinin ür pertisini hissediyorum. 'Sen kimsin? Bana bir kimlik göstermeye ne dersin ?'

Yüzündeki dost canlısı gülümseme kayboluyor. 'Sana kim olduğumu söyledim.'

'Neden buradasın?'

"Sana bunu da söylemiştim." Sırt çantasının askısını omzunun daha yuka rısına asıyor. 'Büyükbabam için bir şeyler topluyorum.'

"Büyükbabanı mı kastediyorsun?"

Gözleri daraldı. 'Ne?'

"Birkaç dakika önce ona büyükbabam demiştin" diyorum. 'Şimdi dedey i arayacaksın. Hangisi?"

"İkisi de" dedi sinirle omuz silkerek. 'Herhangi biri. Ne önemi var? Me sele şu ki, onun eşyaları sende ve ben onu geri almak için buradayım.'

Başımı sallıyorum. 'Bu evdeki her şey artık bana ait. İşler böyle yürüy or."

'Bu saçmalık.'

"Hayır" diyorum. 'Kanun bu.'

'Hepsini teslim edersen senin için daha iyi olur.' Bana doğru bir adım att ı. 'Bu konuda bana güvenin.'

Ellerimi yanlarıma bırakıyorum. 'Sen *threatening* ben misin?'

'Sizin için, karınız ve çocuklarınız için daha iyi olur.'

Göğsümde sıcak bir öfke topu parlıyor.

'Gitmen gerek' diyorum. 'Doğru *now*.'

Yaklaşıyor, aramızdaki gerilim statik elektrik gibi çatırdıyor, hızlı adren alin akışı parmak uçlarıma kadar karıncalanıyor.

'Kim olduğunu bilmiyorum' diyorum. 'Ama evimden çıkmanı istiyorum.'

Yüzümden yalnızca bir adım uzaktayken durakl ıyor; gözleri siyah çakıl taşları kadar düz ve sert. Arkalarındaki karanlığı görebileceğim kadar yakın .

'Her neyse' diyor. 'Bu konuda pislik olmana gerek yok.'

Sonra yanımdan geçti, terinin keskin kokusu tıraş losyonunun sert naren ciyesine karışıyor, giderken bir karton kutuyu tekmeleyerek yolunun dışına çekiyor. Merdivenin tepesine döndüğünde sırt çantasının askısını tutan elin eklemlerinin beyaz olduğunu fark ettim.

"Çantanız," diyorum, o uzaklaşırken korkumu bastırarak. 'Bana göster.'

'Ne?'

'Bana çantanda ne olduğunu göster.'

Merdivenlerden inmeye başlar. 'Gülüyor musun?'

Mavi sırt çantasını arkadan alıp omzundan çekip alıyorum. Kayışı tutma ya çalışıyor ama zaten üçüncü basamakta dengesini kaybetmiş durumda ve artık yükseklik avantajı bende. Merdivene doğru döndü ve bir anlığına bana doğru çekilip kendi etrafında döndü, sonra kayışı bırakıp tırabzanı yakaladı.

“Ne oluyor!” Ellerini iki yana açıyor, avuçlarını yukarı kaldırıyor ama m erdivenlerden bana doğru çıkmıyor. 'Seni dışarı vurmamı mı istiyorsun dost um?'

Sırt çantasının fermuarını açtım, tamamen açtım ve içindekileri karıştırdı m. İçinde yarısı dolu bir Sprite şişesi, bir telefon şarj kablosu, siyah bir bey zbol şapkası, boş bir plastik Asda çantası, yıpranmış bir güneş gözlüğü, kü çük bir kutu turuncu sprey boya, iki tornavida ve bir el feneri var.

Bu içerikler arasında küçük Motorola kapaklı telefon da yer alıyor.

Onu çıkarıp ona doğru tutuyorum.

'Bu çantana mı düştü, değil mi?'

'Kahretsin.'

Telefonu cebime atıp sırt çantasını ona geri fırlatıyorum ve o da çantayı göğsüne yaslıyor.

‘Seni bir daha görürsem polisi arayacağım’ diyorum.

"Bundan şüpheliyim" diyor çantanın fermuarını çekip tekrar omzuna ata rken. 'Çünkü bir dahaki sefere geldiğimizi görmeyeceksin.'

Ben Shaun'un yolda gidişini izlerken Jeremy'nin mesajıma yanıtı aklıma geliyor.

No, not heard back from Kevin Hopkins yet. Can I help with something?

23

Jess telefonumdaki görüntüye, kendisine Shaun Hopkins diyen adamın gizli ce çektiğim resmine bakıyor. 'Peki nerede yaşadığımızı nereden biliyordu?'

Bolonez usulü spagetti akşam yemeği için soğanları dilimlerken öğlede n sonraki tuhaf ziyaretimi ona anlatıyorum.

'Önceki sahibinin torunu olduğunu söyledi. İlk başta oldukça gerçek gör ünüyordu.″

"Peki Jeremy onun adını hiç duymamış mıydı?"

'HAYIR.'

Telefonu bana geri verdi ve kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuştur du, sanki kendi üzerine katlanmış gibi.

'Ama yine de onu içeri aldın mı?'

‘Jeremy ayrılana kadar mesajı alamadım.′

Onun gerçek adının Shaun Hopkins olduğuna inanmıyorum ve Google'd a yapılan bir aramada beş milyon sonuç çıkıyor, bunların hiçbiri zaten alaka lı görünmüyor. Sanırım internette fazla bir izi yoktu ama takma ad olma ihti mali çok daha yüksekti. Önceki sahibiyle eşleşecek sahte bir isim, onu kapı dan içeri sokacak sahte bir hikaye. Ya da belki bir tür aile bağı vardır, yaşlı Bay Hopkins'in taşınma sırasında birkaç pahalı ıvır zıvırı gözden kaçıracağı nı tahmin eden uzak bir akraba.

Shaun'un bana verdiği cep telefonu numarası tanınmıyor.

'Oldukça genç bir adamdı' diyorum, 'Ben arabayı çektiğimde ön kapının önünde duruyordu. Ne istediğini merak ediyordum.'

‘Bazen keşke biraz *less* meraklı olsaydın diyorum, Adam.'

Bunu yorum yapmadan bırakıyorum. Bunun yerine dolaptan iki şarap b ardağı alıyorum.

'Bir bardak kırmızı mı?'

Sanki hayır diyecekmiş gibi görünüyor, sonra da iç çekiyor. 'Devam et o zaman, sadece küçük bir tane. Polisi tekrar denememiz gerektiğini mi düş ünüyorsun?'

Ocağın yanındaki yarım şişe Pinot Noir'a uzanıp her birimize yarım bar dak dolduruyorum. "Peki onlara ne söyleyelim?"

'Bu tuhaf adam eve girip yatak odamızda bir şeyler mi karıştırıyordu?'

'Peki asıl suç ne olabilir?'

'Bilmiyorum Adem. Buna ne diyorlar, dikkat dağıtma hırsızlığı mı?' Şar ap kadehine bakıyor ama dokunmuyor. 'Peki ya ben çocuklarla yalnız kaldı ğımda geri gelirse? Ya kapıyı Leah açarsa? Peki ne olacak?'

'Sadece...' . . dikkatli ol, tamam mı? Birkaç gün evden çalışabilirim, tetik te olacağım. Zinciri kapıda tutacağız.'

Arka kapıya gidiyor, kilitli olup olmadığını kontrol etmek için kolu deniyor.

'Özellikle aradığı bir şey var mıydı?'

Cevap vermek, ona saatten bahsetmek için ağzımı açtım. Ama ona Role x'ten bahsetmek, ona kuyumcudan ve onu sattığım kalın para zarfından bahs etmek anlamına gelirdi. Ve buna girmek, *why*'u sattığımı açıklamak anlamın a gelir.

Bunun yerine, akşam yemeği için buzdolabından havuç alırken, "Aslınd a belirtmedi" diyorum. "Az önce manevi değeri olan bazı aile yadigarları ol duğunu söyledim."

Gizli odada bulduğum şeyleri nöbeti dışarıda bırakarak listeliyorum. Y arı gerçeğin bana bu kadar kolay gelmesi karşısında keskin bir suçluluk duy gusu hissettim.

'Aman Tanrım' diyor. 'Az önce aklıma bir fikir geldi: Ya bunlar çalıntı mallar falansa? Ya bunlar onun bile değilse?'

"Yaşlı Bay Hopkins'in seksen yedi yaşında bir kedi hırsızı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

'Her zaman seksen yedi yaşında değildi, değil mi?'

Elimi onun koluna koydum. 'Dinle, eğer tekrar iletişime geçerse ona he r şeyi bıraktığımızı söyleyebiliriz, değil mi? Ona bulduğumuz her şeyin uç noktalara gittiğini söyle.'

Hiçbir şey söylemiyor ve bana bakmıyor.

"Jess?" diyorum. 'Her şey yoluna girecek. Geri döneceğini sanmıyorum.'

“Bundan hoşlanmadım.” Şarabından küçük bir yudum alıp titreyen eliyle bardağı tekrar tezgaha koyuyor. 'Herhangi biri. Önce kameralar, sonra mes ajlar, şimdi de bu yabancı ortaya çıkıyor. Bu evin yeni bir başlangıç olması, istediğimiz her şeye dönüşebilmesi için temiz bir sayfa olması gerekiyordu ama artık tamamen bize ait değilmiş gibi hissetmeye başlıyoruz.'

Sesi çok yumuşadı ve bunun kısmen çocukların konuşmamıza kulak mis afiri olmasını engellemek için olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda bug ünkü ziyaretçi hakkında ona söylediklerimden dolayı sinirinin bozulması ve tedirgin olması da yüzünden. Ona sarılıyorum, yakınımda tutuyorum, elmal ı şampuanının kokusu bu sabah sürdüğü dumanlı parfümün en hafif kalıntısı na karışıyor.

Tekrar “Her şey düzelecek” diyorum. 'Bunu çözeceğiz. Sadece birkaç g ündür buradayız, işler yakında sakinleşmeye başlayacak. Söz veriyorum. Bu arada muhtemelen yabancıların yanında dikkatli olmamız gerekiyor.'

"Bundan hoşlanmadım" diyor, başını göğsüme yaslayarak. ‘Burada, evi mizde, her şeyimize sahip tuhaf bir adamın *being* olmasından hoşlanmıyoru m.'

‘Geri dönmeyecek.’ Bunu hissettiğimden çok daha büyük bir güvenle sö ylüyorum. 'Ve eğer öyleyse, polisi ararız ve onların halletmesine izin veririz .'

Bir süre daha öyle durduk, bedeninin sıcaklığı benimkine baskı yaptıkça aramızdaki gerilim yumuşadı. Taşınma telaşı, çocukları yeni bir eve yerleş tirme telaşı, buraya gelmek için eski hayatımızın tüm planlama, organize et me ve sökme telaşıyla günlerdir ilk defa bu kadar yakınlaşmışız gibi geliyor . Sadece ikimiz için neredeyse hiç zamanımız olmadı ve bunu özledim. *her* kaçırıldı.

Eşim tekrar konuştuğunda sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyor. "Tehlik eli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Merdivenlerdeki yüzleşmeyi, sırt çantasını aldığımda gözlerindeki bakış ı hatırladım. Tehdit. *You want me to bang you out, mate?*

'Öyleydi. . . düşmanca,' diyorum. 'Tehlikeli olmaktan ziyade.'

'Fark nedir?'

“Eh, mutlu değildi ama bana saldıracağını da düşünmüyordum.” Sırtını okşadım. “Ondan kurtulduğumda oldukça sinirliydi ama gerçekten aptalca b ir şey yapacağını düşünmemiştim. Her şeyden çok gösteriş amaçlı olduğun u hissettim, sanki bunu sadece bir noktaya değinmek için kullanıyormuş gib i.'

Bana biraz daha sıkı sarılıyor, küçük avuçlarını kürek kemiklerime yaslı yor.

"Belki de onun istediğ i şeyleri paketleyebilirsin," diyor, başı hâlâ göğs ümde, "ve eğer eve tekrar gelirse teslim etmeye hazır bir şekilde onları bir y ere koyabilirsin?" Yani ondan kurtulabilecek miyiz?'

Sırtını ovuşturuyorum. 'İyi bir fikir. Sana ya da çocuklara bir şey olması na izin vermeyeceğim. Ailemize bakacağım. Her şey düzelecek, söz veriyo rum.'

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

'Peki sana kim bakacak?'

24

Dizüstü bilgisayarımı salona aldığımda ev sessizliğe bürünüyor. Jess yukarı çıktı, ışıkların çoğu kapalı, hayvanlara yem veriliyor, ön ve arka kapılar kilitli, çocuklar yatakta. Callum'un yarın okulda Fütüristik Gün için giyeceği kıyafet (gümüş folyoya sarılı bir ceket ve bisiklet kaskı ile metalik gri sprey boyayla boyanmış eski bir çift spor ayakkabı) eşimin iki saatlik özenli çalışmasının ardından yemek odasında hazır hale getirildi.

Bugün ikinci kez Google'ı açıp arama çubuğuna 'Shaun Hopkins' adını yazıyorum ve bu sefer sonuçları daha dikkatli inceliyorum. Ama bu öğleden sonra kapıma gelen adamla ilgili olabilecek hiçbir şey yok. On dokuzuncu yüzyıl Amerikalı bir demiryolu yöneticisi için LinkedIn sayfalarından, Facebook hesaplarından, işletmelerden ve Wikipedia girişinden oluşan uzun bir koleksiyon. Bu yabancıyla yirmi üç yıllık bir kayıp vakası arasındaki bağlantı neydi? Shaun Hopkins - ya da gerçek adı her neyse - kendisi de henüz yirmili yaşlarının ortasındaydı, belki birkaç yaş daha büyüktü. Yani Adrian Parish'in ortadan kaybolmasına karışmış olamaz.

Dört kelime 'Shaun Hopkins Adrian Parish' kullanılarak yapılan bir arama, bir bağlantıya işaret edebilecek hiçbir şey ortaya çıkarmaz. Onları birbirine bağlayan hiçbir şey yok. Sonraki saat, çeşitli internet tavşan deliklerinden aşağıya inerek, Kimberley'deki Sumner Caddesi'ni baş harfleri kazınmış antika bir saate, adresimize veya küçük gizli odadaki diğer buluntulardan herhangi birine bağlamaya çalışmakla geçiyor ama başarısız oluyor. Hatta Adrian'ın kısa mesaj göndermiş olabileceğini düşündüm: eşyalarının kendisine iade edilmesini isteyen oydu.

Kanepeye yaslanıp televizyonun üstündeki tavandan dökülen sararmış Artex parçasına bakıyorum. Saat on bir buçuk oldu ama artık kendimi yorgun hissetmiyorum.

Jeremy numaramı iletti̇ğine dair güvence vermesine rağmen Kevin Hop kins beni hâlâ aramadı. Bayan Evans'a göre Kevin, yurtdışında çalışmak üz ere İngiltere'yi terk etmiş, önce Dubai'ye, sonra da İspanya'ya gelene kadar dünyanın çeşitli yerlerine gitmişti. Şu anda nerede olduğundan ya da tam ol arak ne yaptığından emin değildi; bilgisayarlarla ilgili bir şey, diye düşünd ü.

Eileen Evans bana alçak sesle, "Yurtdışındaki işlerinin yalnızca birkaç a y sürmesi gerekiyordu" demişti. "Fakat kalışlar uzadıkça uzamaya başladı, ta ki o neredeyse hiç ziyarete gelmeyene kadar. Zavallı Eric yıllarca bu büy ük evde tek başına kaldı.' Google'ın Kevin Hopkins hakkındaki bulguları da benzer şekilde zayıf sonuçlar veriyor.

Düşüncelerim Shaun'a dönüyor. Elimde onun gerçek isminin olmadığı a çık görünüyordu ama *did* onun resmi elimdeydi: daha önce çektiğim kısa fo toğraf. Telefonumdan çıkarıp yüzünün sert hatlarını, yanları kısa kesilmiş k oyu renk saçlarını, kolundan çıkan kobra dövmesini inceledim. Tek sorun ş uydu ki, resimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Her ne kadar uzak ihtimal gibi görünse de onu tanıyabilir diye Maxine'e gönderiyorum ve yarın hâlâ buluşmak isteyip istemediğini soruyorum. Son ra da Jeremy'ye, belki o adamı inceleme yaparken evin etrafında dolaşırken görmüş olabilir, hatta belki teklifimiz gelmeden aylar önce, hâlâ piyasadayk en ona etrafı gezdirmişti bile...

Merdivenlerden bir gıcırtı geliyor.

Donuyorum, baş parmaklarım telefonun üzerinde geziniyor, kapıya bakıyorum.

Sessizlik.

Zar zor nefes alarak dinliyorum.

Dizüstü bilgisayarı sessizce ve dikkatlice yanımdaki kanepeye koyuyoru m ve ayağa kalkıp elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapıya doğru ilerli yorum.

Bir süre daha ayakta duruyorum, sessizlikte kulaklarım uğulduyor, kalbi m göğsümde küt küt atıyor. Yalnızca bir avuç ışık hâlâ açık ve büyük, yüks ek tavanlı oda koyu gölgelerle dolu.

Gıcırtı tekrar geliyor.

Just the sound of an old wooden staircase, that's all. The sigh of an old house as it cools down for the night.

Salon boş ve yemek odasında kimse yok. Yine de Fransız kapılarının kil itli olup olmadığını bir kez daha kontrol ettim. Coco mutfakta, radyatörün y anındaki sepetine kıvrılmış, uykusunda sessizce horluyor.

Sahanlık ışığını açtığımda merdivenlerde bir figür aydınlanıyor.

Oğlum, pijamalarıyla, ani aydınlığa karşı kendini korumak için elini yüzüne kaldırıyor.

"Cal?" diyorum. 'Dostum, bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?'

Kalın kahverengi saçları her yöne doğru çıkıyor.

'Onu bulamıyorum.'

'DSÖ?'

'Bay Stay Puft.'

"Yine mi dışarı çıktı?"

Başını salladı, hâlâ ışıkta gözlerini kırpıştırıyordu.

'Sesler beni uyandırdı. Onu kontrol etmek için kalktım ama göremedim.″

Merdivenlerden yukarı çıkıp küçük elini avucumun içine alıyorum. 'Hadi, onu birlikte bulalım.'

Çocuklarımın 'kaybolan' kıyafetleri ve 'kaybolan' oyuncakları ile uğraşma deneyimimden dolayı ilk önce en belirgin yere bakıyorum. Callum'un odasındaki ışığı yaktım ve tabii ki hamster hâlâ orada, güvende ve sağlam bir şekilde kafesinde, büyük bir parçalanmış gazete yığınının dibinde yuvalanmış durumda.

Callum'un sesinde kafa karışıklığı vardı.

'Ama onu göremedim. Tekrar kaçacağını sandım.″

'O iyi' diyorum. 'Sadece uyuyor. Olman gerektiği gibi.″

Onu tekrar yatağına yatırdım, kapısını kapattım ve sahanlıkta durup yeniden evi dinledim.

Everything's OK.

Dizüstü bilgisayarımı almak için salona dönüyorum. Ama kapatmak yerine tekrar kanepeye oturup telefonumu kontrol ediyorum. Shaun'un ziyaretinden bu yana gizemli numarayı üç kez daha aradım ama her seferinde sesli mesaja düşüyordu.

Steve küçük bir *miaow* ile kapı eşiğinde göründüğünde saat gece yarısını çoktan geçmiş, kehribar rengi gözleri uykulu bir şekilde yanıp sönüyordu. Ön bacaklarını uzatıp pençelerini halıya doğru uzatıyor, sonra yavaşça bana doğru atlıyor ve yarısı bana, yarısı da klavyenin üzerine atlıyor. Birisi hâlâ uyanıksa, Steve'in programında her an yemek zamanı olabilirdi ve şu an da herhangi bir zaman kadar iyi bir zamandı. Telefonuma gelen elektronik *ping* mesajıyla kesintiye uğramadan önce, o derin bas mırıltısını mırıldanırken ben tekrar esniyorum ve boş boş karnını ovuşturuyorum.

Maxine tekrar buluşmak istiyor.

Ve bu sefer gizli odada bulduğum her şeyi görmek istiyor.

25

ÇARŞAMBA

Daisy o gece yine yatağını ıslatır.

Ona yeni pijamalarını giydirmek, küçük tek kişilik yatağını çıkarmak ve - kaçınılmaz olarak - gecenin geri kalanında onu yatağımıza getirmek için o dasına gittiğimde bu sefer çığlık atmıyor ve hayaletten bahsetmiyor. Sabah Jess, Leah'yı okula bırakmak için evden çıktığında ve Callum da gümüş fol yolu astronot kıyafetiyle koridorda gürültüyle bir aşağı bir yukarı kayarken, onun Pirinç Krispies'inin üzerine süt döküyorum ve nazikçe yine kötü rüya görüp görmediğini soruyorum. Ama o sadece kaşlarını çatıyor ve başını sall ıyor, turuncu plastik bir kaşıkla mısır gevreğini karıştırıyor.

Umarım kapının arkasındaki adamı unutmuştur.

İkisini okula bıraktıktan sonra eve döndüğümde, bir fincan kahve koydu m ve hızlı bir duş aldım, gardıroptan en iyi takım elbisemi çıkardım ve CV' min birkaç yeni kopyasını bastım. İş görüşmesi sadece altı aylık bir sözleş me için ama daha kalıcı bir şey bulana kadar devam etmemi sağlayacak. Şe hre gitmeden önce hâlâ yarım saatim var, bu yüzden elimde taze bir fincan k ahveyle mutfak masasına oturup 101'i tuşladım. Maxine Parish polisten vaz geçmiş olabilir ama onları deneyebilirim.

On beş dakika sonra, hâlâ telefonu kulağıma bastırmış oturuyorum, mut fak penceresinden yan çitin aşağısındaki boşluğa bakarken bekleme müziği dönüp duruyor. Bunu gerçekten düzeltmem gerekiyordu.

Adrian Parish'in ortadan kaybolmasıyla ilgili en son haberlerde adı geçe n polis memurunun emekli olduğunu öğrendiğimde kalbim biraz acıdı. Am a kimse DC'nin kime miras kaldığını bilmiyor gibi görünüyor

Phil Goode'un davaları ya da benim aramamla ne yapılacağı. Sonunda bir tı k sesi duyuldu ve hatta daha yaşlı bir kadın sesi duyuldu; kendisini DC Tan ya Rubin olarak tanıtan ve dördüncü kez soruşturmamın niteliğini soran bir kadın sesi duyuldu. Adrian Parish, köpek tasması ve onu bulduğum yer hak kında konuşmayı bitirdiğimde, hattın onun ucunda gerçekleşen diğer konuş maların hafif gürültüsüyle dolu kısa bir sessizlik oldu.

"Yani," diyor DC Rubin sonunda, "çalıntı mal bulduğunu bildirmek için mi arıyorsun?"

"Hayır" diyorum. ‘Çalıntı değil, yani olabilir. Bunu evimde buldum ve a dresi Google'da araştırırken bu kayıp adamla bir bağlantı olabileceğini öğre ndim.'

'Beyefendi akrabanız mı yoksa geniş ailenizin bir üyesi mi?'

'Hayır, onunla hiç tanışmadım. Onu az önce internette buldum. Ama ka rısıyla, eski karısıyla, dul eşiyle ya da her ne ise onunla tanışmaya gittim.'

Hatta bir anlık sessizlik oluyor ve memurun iç çekip başını salladığını h ayal ediyorum.

"Ceza gerektiren bir suçu bildirmek için mi arıyorsunuz efendim?"

Hayır, dedim. 'Tam olarak değil. Demek istediğim, olmuş olabilir. Ba y Parish bir süre önce ortadan kayboldu.”

'Ama sen en yakın akraban değilsin, öyle mi?'

'HAYIR.'

'Aslında bu kişinin akrabası değil mi?'

'Hayır değilim ama...'

“Efendim?” Dedektifin sesi sabırsızlığın eşiğindeydi. 'Açıklamak gereki rse, bildiğiniz kadarıyla bu güncel ya da güncel bir olayla mı ilgili?'

'Bir süre önceydi, yani yirmiden fazla yıl önce oldu ama...'

"Yirmi *years*?" diyor. ‘Üzgünüm, az önce bunun yirmi *days* önce olduğ unu söylediğini sanıyordum.'

‘Hayır, ondan. . . bir süre önce."

Arka planda, onun ucunda bir erkek sesi bir ismi çağırıyor. *Tanya? Where’s Tanya?* Bir dakikalık bir duraklama oluyor, geri dönmeden önce sa nki elini ahizenin üzerine koymuş gibi ses boğuk çıkıyor.

Sesine bir öfke tınısı siniyor. "Yani bu eşyanın Bay Parsons'a ait olduğ unu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Parish" diyorum. 'Adrian Parish. Kimberley'de yaşıyordu, Woody adı nda bir köpeği vardı ve kendisi kayıptı. Dediğim gibi bir süredir kayıptı. Bu şeyin evimde ortaya çıkmasının ilginç olduğunu düşündüm ve polise haber vermem gerektiğini düşündüm, hepsi bu.'

'Tasmanın köpeğine ait olduğuna ya da bu beyefendinin hâlâ kayıp oldu ğuna ve bulunamadığına dair herhangi bir kanıtınız var mı?'

"Hayır, kesin bir kanıt değil ama nereye gittiğini ve başına ne geldiğini göstermeye yardımcı olması ihtimaline karşı polisin bilmesi gereken bir şey olduğunu düşündüm."

'Yanlış anlamayın efendim ama Netflix'te çok fazla gerçek suç izleyen b iri misiniz? Kendinizi biraz uzman, belki de amatör bir araştırmacı olarak m ı görüyorsunuz?'

'Hayır, pek değil.'

'Peki öyle oldukların ı sanan insanlardan kaç tane telefon aldığım hakkın da bir fikrin var mı? İşi bizden daha iyi bildiklerini düşünen insanlardan mı ?'

'Gerçekten bunda daha fazlası olduğunu düşünüyorum' diyorum. 'Hiç o rtaya çıkarılmamış bir şey.'

Ucundaki ses yine boğuk.

"Doğru" diyor, konuşmanın bittiğini belirten ses tonuyla. 'Dinle, boğazı mıza kadar bu işin içindeyiz ve benim gitmem gerekiyor. Ancak iletişime g eçtiğiniz için teşekkürler, birisi konuyla ilgilenecektir.'

Adımı ve numaramı alıp birisinin beni arayacağını söyledi ve ben elveda bile diyemeden aramayı kesti.

26

Mülakat pek iyi gitmiyor.

İçeri girdiğiniz andan itibaren beden dillerinden, ilk soruyu yanıtlarken yüzlerinden kötü bir hava aldığınız insanlardan biri. Aday olarak sizi sevme dikleri ve sizin de onları gerçekten sevmediğiniz, ancak her ikinizin de en a z yarım saat daha uzatmanız, dansı yapmanız, merhametli bir şekilde sona e rdirilmeden önce gerekli adımları atmanız gerekir. Her ne kadar içten içe, o büyük ipotek ödemelerinin ilki ortak hesaptan çıktığında bana sadece gecele ri uyuyabilmem için bir rol teklif ederlerse ellerini çekeceğimi bilsem de.

Acılarımı boğacak bir kafe buluyorum, koyu bir kahve içiyorum ve CV' mi başka bir işe alım ajansına gönderiyorum. Ağır bir ipoteğim var ve işim yok, ancak bir şey ortaya çıkana kadar hala bir amacım var: anlamlı bir şey yapma şansım. Maxine ve oğluna yardım etme şansı.

* * *

Pazar Meydanı, doğuda eski Meclis Binası ve batıda bir su özelliği - çeşmel eri kullanım dışı - ile sınırlanan, gri granitten oluşan geniş, açık bir alandır. Ana meydanın her tarafında, düzinelerce mağaza, pub, bar ve restorana ev s ahipliği yapan 1960'ların çirkin gri bloklarıyla karışmış, on dokuzuncu yüz yılın sonlarından kalma güzel binalar var.

Birkaç dakika erken geldiğim için merdivenlerin sol tarafında uzanan bü yük uzanmış aslan heykelinin önünde yerimi alıyorum. Soldaki aslan, şehri az da olsa tanıyan herkesin geleneksel buluşma yeri olup, konsey binasının girişini koruyan bir çift heykelden biridir.

Meydan her zamanki gibi kalabalık. Öğle tatilinde sandviç yiyen ofis ça lışanları, çantalarla dolu alışveriş yapanlar, bir grup genç kaykaycı

yanımdaki merdivenlerde uzanıp gülüyor ve şakalaşıyor, tahtasını çevirip sağ tarafı yukarı gelecek şekilde telefonlarını arkadaşlarından birine doğrultu yorlardı.

Esintide hafif ama kalıcı bir ot kokusu var. Gümüş-yeşil bir tramvay ya vaşça tepeden aşağıya ve meydanın kenarından dolanarak Wetherspoons'un önünde durup yolcuları South Parade'e boşaltıyor.

Tam Maxine'in beni ektiğini düşünmeye başladığım sırada, arkama dön düğümde siyah deri ceketli genç bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Yirmili yaşlarının başında, çılgın siyah saçlı ve koyu çerçeveli gözlüklü, me tal bir bastonun yardımıyla istikrarlı ama dikkatli bir ilerleme kaydediyor. S anki beni ölçüyormuş gibi önümde duruyor.

'Adam?' Sesi sakin ve oldukça yumuşaktı.

Şahsen annesine olan benzerliği daha da dikkat çekicidir. Belki birkaç s antim daha uzundu ama aynı ince yapı, aynı elmacık kemikleri, çenesindeki aynı gamze.

'Evet' diyorum. 'Merhaba, öyle olmalısın. . . Charlie mi?'

"Evet." Elini uzatıyor ve tokalaşıyoruz. 'Annem geç kaldığımız için üzg ün olduğumuzu, park yeri bulmanın tam bir kabus olduğunu söyledi ve beni biraz daha yakına bıraktı.'

'Sorun değil.'

Meydanı işaret ediyor. Friar Lane'in hemen dışında sevdiği küçük bir y er var. Bizimle orada buluşacak.'

Stapley's Tea Room adlı eski moda bir yer olan kafeye doğru ilerliyoruz ; Charlie, elindeki sopanın *tap-tap-tap* sesi eşliğinde kaldırımda istikrarlı bi r şekilde yanımda yürüyor.

'Serebral palsi' diyor. 'Eğer merak ediyorsan. Çoğu kişi bakıyor ama sor mak istemiyor ya da sopanın bir moda aksesuarı olduğunu varsayıyor.'

'Üzgünüm.'

'Ne için?' Ses tonu sanki bu onun birçok kez yaptığı bir konuşmaymış g ibi düzdü. 'Annem beni acil sezaryenle doğurttu. Doğduğumda boynuma k ordon dolanmıştı.'

Biz geldiğimizde Maxine çoktan tezgâha varmış, tereddütle el sallayara k beni selamlıyor ve oğlunun peşinden uzak köşedeki bir masaya doğru git meden önce ne içmek istediğimi soruyor. Sadece iki masa daha dolu; çaylar ını yudumlayan bir çift yaşlı kadın ve pencere kenarındaki koltukta genç bir oğlu olan bir çift. Hava, taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu ve tez gahtaki kalın buzlu keklerin keskin tatlılığıyla dolu.

Sırt çantamı çıkarıp bir sandalye çekiyorum. Charlie dimdik karşımda o turuyor, bastonunu duvara dayayıp dikkatli, zeki gözlerle beni değerlendiriy or.

"Annem senin hakkında konuşmayı bırakmadı" diyor sessizce. 'Sen son a eren bir tüccar değilsin, değil mi?'

'Kesinlikle hayır.'

"Hiç öyle bir tipe benzemiyorsun." Gözlüğünü burnuna doğru itti. 'Ama yine de bunu söylemek zor olabilir.'

Dün Maxine tepside kahvelerle gelip önümdeki masaya bir kapuçino bır aktığında beni annesinin evine neyin getirdiğini anlatmaya başlıyorum.

'Geldiğiniz için teşekkürler' diyor. 'Charlie de seninle tanışmak istedi, u marım sorun olmaz.'

'Elbette.'

Beyaz kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor, kafenin sıcaklığına rağme n çıkarmaya bile cesaret edemediği hafif bej bir ceket giyiyor.

"Bu çok tuhaf" diyor aniden, başını sallayarak. 'Hala kafamı toparlayam ıyorum.'

'Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.'

"Özür dilerim." İki elini de havaya kaldırıyor. 'Adrian'ın ortadan kaybol masıyla ilgili *anything* gibi bir şey duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki. O kadar uzun zamandır bizden başka kimse ondan bahsetmemişti. Sıfır bekl entiye sahip olmaya alıştım; ne olduğunu, nereye gittiğini veya nereye gitti ğini asla bilemeyeceğimiz fikrine alıştım. . . şu anda nerede?'

'Umarım yardımcı olabilirim.'

"Özür dilerim" diyor tekrar. 'Bunu içimden çıkarmam gerekiyordu. Gece nin yarısında bunu düşünerek uyanık kaldım.'

Charlie elini onun koluna koyuyor. 'Özür dilemeyi bırak anne. Önemli değil.'

Sırt çantamı açtım ve şifonyerin içindekileri tek tek aramızdaki masanın üzerine yerleştirdim. Eşarp. Cüzdan. Gözlükler. Eski cep telefonu. Tek a nahtar, iki halka anahtarlığın içinden geçiyordu. Tozlu küçük koleksiyon, t ül perdeleri ve masalardaki bardak altlıkları ile bu sade kafede uyumsuz gör ünüyor. Maxine bunu söylemiyor ama köpek tasmasının tek seferlik olmam asını umarak bunlardan bazılarını tanımayı umduğunu biliyorum. Çünkü bu rada kocasına ait olanlardan daha fazlası varsa, daha fazlası

ipuçları bulursa belki de ona ne olduğunu öğrenmeye bir adım daha yaklaşa caktır.

Gerçeğe bir adım daha yaklaştık.

"Bir cevap bulabilecek miyiz bilmiyorum" diyorum, sırt çantamı yere ko yuyorum. "Ama belki de bu, polise kocanız hakkında tekrar sorular sorabile ceğimiz anlamına gelir."

Hopkins ailesini Adrian Parish'e bağlayabilecek ipi hayal etmeye çalışıy orum. İlçenin farklı yerlerinde yaşamışlar ve muhtemelen farklı çevrelere t aşınmışlardı. İki adam birlikte çalışmış olabilir mi, yoksa başka bir ortak n okta mı vardı? Adrian Parish şu anda ellili yaşlarında, Eric Hopkins'ten onla rca yıl daha genç olacaktı. Belki iş yoluyla profesyonel bir bağlantı kurulm uştu. Dün gece Google'da yapılan bir aramada adlarını birleştirmek yararlı b ir şey ortaya çıkarmamıştı; ancak yirmi yılı aşkın bir süre önceydi, interneti n bugünkü gibi hiçbir yanı yoktu.

Maxine'in gözleri bir nesneden diğerine geçiyor ve sanki ağlamaktan ko rkuyormuş gibi eliyle ağzını kapatıyor. Uzun bir süre sonra tereddütle uzan ıyor ve cüzdandan başlayarak her bir eşyayı sırayla almaya başlıyor. Parçal ara düşmesinden endişe ediyormuşçasına, ihtiyatla, neredeyse saygıyla tutu yordu onu. Her açıdan inceliyor, yakından görebilmek için gözlüğünü alnın a kaldırıyor.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Charlie bir parçadan diğerine geçerken koru yucu elini sırtına koyuyor. Bir an gözüme takıldı ve mesaj ilk oturduğumuz zamankiyle aynıydı: *This better not be a wind- up*. Ona sıkı bir gülümseme yle karşılık verdim ve Maxine'e döndüm; Maxine cüzdanı masanın üzerine bırakıp kırık lensli gözlükleri aldı. Kafedeki diğer sesler, mutfağın bir yerin deki radyonun alçak uğultusu, ara sıra gelen tabak takımı *chink*, başka bir m asadaki konuşmanın yumuşak mırıltısı.

Sonunda Maxine titreyen elleriyle son parçayı da masaya bırakıyor.

Yüzünden aşağı gözyaşları akıyor. Charlie ona bir peçete uzatıyor.

"Ne var anne?" diyor. 'Bu eşyaların bir kısmı da mı babama aitti? Onu t anıyor musun?'

Konuşmaya çalışıyor ama ilk başta boğucu bir hıçkırıkla çıkıyor ağzından.

Bunun yerine başını sallıyor.

"Yapacağımı umuyordum" diyor gözyaşlarının arasından. 'Bunu yapabil mem için dua ettim. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tek bir şey bil e yok."

27

Charlie kolunu annesinin omuzlarına doluyor.

'Sorun değil anne. Sorun değil. Denemeye değerdi."

Maxine hâlâ başını sallıyor. Anahtarı tekrar alıyor, çeviriyor, tekrar yeri ne koyuyor. Çenesinden ağır bir gözyaşı yivli ahşap masaya düşüyor.

'Düşündüm. . Kokluyor. 'Eğer bütün bunlar, bütün bunlar onun olsaydı, *mean* bir şey olabilirdi, biliyor musun? Benden ayrıldıktan sonra bir yere gi tmiş ya da başka bir yerde yaşamıştı; benden bıkmıştı ve temiz bir ara verm ek, yeni bir başlangıç falan istiyordu. İkimiz arasında özel bir şey vardı am a içimde her zaman küçük bir parçam onun *had* gitmesini, benden sıkıldığın ı ve yeni bir hayata başlamak istediğini umuyordu. Çünkü hayal etmek alter natifinden daha kolaydı."

Ona olan sempatim, güçlü bir hayal kırıklığı duygusuyla, yanıtları olma yan daha fazla soru keşfetme duygusuyla yumuşatılıyor. Başka bir çıkmazı n çöktüğü hissi, şimdiye kadarki tüm çabalarımın boşa çıktığı hissi. Ama y enilgiyi kabul etmeyi hiçbir zaman sevmedim ve bu beni ona ve oğluna yar dım etme konusunda daha da kararlı kılıyor.

Charlie onun kolunu okşadı ve nazikçe kahvesinden biraz içmesini öner di. Ona sulu bir gülümsemeyle bakıyor ve fincanı iki eliyle sımsıkı kavramı ş haldeki latte'sinden bir yudum alıyor.

Bana şöyle dedi: 'Bulduğun tasma Woody'ye mi aitti? Peki ya polis bun u adli kanıt veya başka bir şey için analiz edebilseydi? Babamı bulmam için bir ipucu olabilir."

'Ben de öyle düşünmüştüm' diyorum. 'Bu sabah bir dedektifle konuşma yı denedim ama pek ilgilenmedi.'

Çok fazla vakası olan ve yeterli zamanı olmayan çok çalışan bir dedektif olan DC Rubin ile yaptığım görüşmeyi anlatıyorum.

Maxine homurdanıyor ve kahve fincanını takırtıyla yerine koyuyor.

"O zamanki polisin Woody'nin neden tasmasız bulunduğuna dair teorisi ni bilmek ister misin?" Öfkeyle bir gözyaşı daha atıyor. 'Onların parlak teori si, Adrian'ın Woody'yi bir başkasının yanına almasını istediği için bunu kası tlı olarak çıkardığı, onu tasmasız, sahibi olmadan dolaşırken görecekleri ve onun yeni bir yuvaya ihtiyacı olan bir başıboş olduğunu varsaymalarıydı. B u tam bir saçmalık. O zaman öyleydi ve hâlâ da öyle."

Geldiğinden beri en hareketli hali bu; kocasını yıllar önce kaybetmiş ol masına rağmen hala için için yanan ateşin bir izi. Kahve fincanım üzerinden bir süre onu inceledim, yalnızca diğer müşterilerin alçak gevezelikleri ve ka hve makinesinin vızıltısı sessizliği dolduruyordu.

'Yani hiçbir zaman ceza soruşturması yapılmadı mı?'

'Adrian yalnızca kayıp kişi olarak sınıflandırıldı, bu da onun ne kadar ilg i gördüğü açısından büyük bir fark yarattı. Polis bunu hiçbir zaman daha yü ksek, daha acil bir şeye yükseltmedi - ve bu Facebook'tan ve diğerlerinden önceydi, bu yüzden bunu duyurmak için fazla seçeneğim yoktu.' Oğluna hü zünlü bir gülümsemeyle bakıyor. 'Ve tabii ki hamileydim, sonra küçük bir b ebeğe bakıyordum, bu da polisi kızdırmaya devam etmeyi daha da zorlaştır dı.'

'Elinden geleni yaptığına eminim' diyorum. 'Daha fazla yardımcı olama dığım için üzgünüm.'

Biz konuşurken Charlie eski Motorola'yı inceliyor ve onu elinde çeviriy ordu. Şimdi sanki iznimi istermiş gibi onu bana doğru tutuyor.

'Devam et' diyorum. 'Şarj ettim. Yine de muhtemelen senden daha yaşl ı olduğunu düşün."

Kapağı hafifçe vurarak açıyor, yüzünde bir konsantrasyon resmi var.

"Vay canına." Güç düğmesini basılı tutuyor, ekran aydınlanırken yüzünd e hafif bir gülümseme var. 'Bu şey *ancient*.'

'Maalesef pek fazla bir şey yok.'

"Peki ya senden önce orada yaşayanlar?" Bunu bana bakmadan söylüyor ve hâlâ eski cep telefonunun tuşlarına basıyor. 'Sana bu konu hakkında hiçb ir şey söyleyemediler mi?'

'Baba huzurevinde, oğlu ise yurtdışında yaşıyor. Emlakçı numaramı oğ luna iletti ama o bunu biraz anlıyor.'

Telefonumdan Shaun'un resmini açtım ama ikisi de onu tanımıyordu. C harlie, telefonun menülerine tıklamaya devam etmeden önce, kafasını sallay acak kadar uzun bir süre Motorola'dan başını kaldırdı.

'Peki torunu değilse kimdi?'

'Hiçbir fikrim yok.'

'Tersine görsel aramada işaretlenen bir şey yok mu?'

'Tersi ne?'

Bir kaşını kaldırıyor.

'Buna *done* sahipsiniz, değil mi?'

'Olumsuz . . . Bunlardan birinin ne olduğunu biliyorum."

Bana en büyük kızımın bazen baktığı gibi bakıyor; inanmama, acıma ve eğlence karışımı. Leah'dan birkaç yaş büyük ama kuşak farkı hala bir uçuru m gibi geliyor.

"Gerçekten mi?" diyor.

'Gerçekten mi.'

'Eh, aslında sadece bir resim yüklüyorsunuz' diyor gerçekçi bir tavırla, 'v e o da eşleşme arıyor. Bunu Google'da yapabilirsiniz veya aynı şeyi yapan tonlarca farklı uygulama vardır. Nesnelerin ve yerlerin belirli görüntüleriyle daha iyi çalışır ancak yine de baş-omuz çekimiyle denemeye değer. Karşıla ştırma algoritmaları AI ile her geçen gün daha iyi hale geliyor.'

Ben ondan daha fazla açıklama yapmasını isteyemeden küçük kapaklı te lefonu bana uzattı.

'Resimlerden bahsetmişken, bu nedir?'

Minik ekran, Jess'in Pazar gecesi kapaklı telefonda bulduğu resmi göste riyor; görüntü o kadar bulanık ve belirsiz ki, bir el, bir başparmak, bir yüz y a da hiçbir şey olmayabilir; muhtemelen bir cep kadranının fotoğraf eşdeğe ri.

"Senin tahminin benimki kadar iyi" diyorum. 'Bu kadar küçük bir ekran da bunu anlamak imkansız.'

'Ancak kontrastla, doygunlukla ve renklerle oynarsanız orada *something* olabilir.'

"Evet ama onu çıkarmanın bir yolu olmadığını varsayıyordum." Telefon un temel bağlantı bağlantı noktalarını işaret ediyorum. 'Telefon bir ağda de ğil

artık gönderemediğiniz için USB yok, kablo için modern bir konektör yok, Bluetooth yok.'

Bana yine o bakışı attı.

“Her zaman bir yol vardır Adam, eğer nasıl yapılacağını biliyorsan.” Tel efonu kapattı. 'Bunu birkaç günlüğüne ödünç almamın bir sakıncası var mı?'

"Elbette" diyorum. 'Ne bulduğunu bana haber ver.'

Biz konuşurken Maxine önümüzde masaya serilen tüm eşyaların fotoğr aflarını çekiyordu.

'Evde eski fotoğraf albümlerim var' diyor. 'Eskiden. Bunlardan herhang i birinin eski bir fotoğrafta bir yerde görünmesi ihtimaline karşı, bunları göz den geçirip tekrar kontrol etmem gerektiğini düşündüm.'

Ona döndüm. 'Sana bir şey döndü mü? Bir şey çağrıştırıyor mu?'

Anahtarlığa küçük işaret parmağıyla tekrar dokunuyor, sanki anahtarın kendi evine ait olup olmadığını sadece dokunarak anlayabilirmiş gibi anaht arın dişlerinin tırtıklı çıkıntılarını takip ediyor.

'Sanırım...' . . belki bu? Sadece hatırlamıyorum. Biraz ön kapı anahtarı mıza benziyor ama emin olamıyorum.'

"Olay olduğundan beri kilitleri değiştirdin mi?"

“Yapmam gerekirdi ama çok kesin görünüyordu.” Sesi hâlâ çok küçük v e çok alçaktı. 'Onun kendi evinin dışında kalmasını istemiyordum, bu, anaht arını bir daha kapıda duyamayacağımı kendime itiraf etmek gibiydi.'

Pirinç anahtarı masanın üzerinden ona doğru itiyorum.

'O halde onu eve götürmelisin' diyorum. 'Uygun olup olmadığına bakın.'

Carys

Running was pure. It was simplicity. There was no day-to-day, no juggling all of the usual crap that came with everything else. Not having ten things bouncing around inside your head at the same time. With running there was only one thing: don't stop. Keep going. Don't surrender to the burning in your lungs, the iron-heaviness of your legs, don't listen to the little voice in your head that says just take a little rest, give yourself a breather, just for a minute.

Carys knew better than to listen to the little voice.

She also knew it was bad form to stick to the same old route, week after week, however pretty the scenery might be. Even if it was the most accurate way of comparing one time with another. Overall, it was better to get used to novelty, to terrain she'd never seen before. Especially if she was going to have a chance at that ultra-marathon in Norway. The local marathon had been fine, and the Iron Man and the other events, but it was better to challenge herself, to do something different – she would be able to get more in sponsorship for the charity that way. She'd be able to achieve the target she'd set herself by the end of the year, keep the promise she'd made.

She climbed through the stile, up the track towards the big field, the familiar burn in her legs and lungs telling her to keep going, keep pushing. Rolling countryside stretching out below the ridge as she climbed.

Being out here, doing something, anything, was preferable to the helplessness she'd felt as her dad slowly faded away, a spectator to the slow cruelty of a disease as it ravaged his body. That vast bottomless feeling that nothing could be done apart from sitting and waiting for the inevitable. And, most important of all, it was peaceful. The quietest route, especially on a weekday. You might see a few ramblers, the occasional runner, but mostly it was just sheep out here. No ogling teenagers, no catcalling builders, no

white van men hooting and shouting disgusting things as she ran by. No idiot ex who wasn't willing to accept that it was over between them.

Out here she was unencumbered, just the key on its key ring zipped inside her pocket, stopwatch running on her wrist, trainers pounding the path. It was pure. Simple.

She nodded to a runner coming the other way, dressed in dark orange and pale green. Something vaguely familiar about the stride, the smile. It would be good to have a pacer, Carys thought. A running buddy to give her that little bit extra motivation when the mornings were cold and dark, like this one.

Someone else who understood the beauty of it all.

28

Daisy'yi sürücü koltuğundaki yükseltici koltuğundan kurtarırken cebimdeki telefonum iki kez titriyor. Callum çoktan arabadan inmiş ve ona yetişmeye çalışan kız kardeşinin önünden eve doğru ilerliyordu. Fütüristik kıyafeti yırtık pırtıktı, ceketinden gümüş folyo şeritler sarkıyordu ama okulda iyi vakit geçirmiş gibi görünüyor; eve dönerken bana coşkulu uzun uzun, sabah tatilinde arkadaşlarıyla oynadığı ve Josh'un okul müdürünün ofisine gönderilmesiyle biten bir etiket oyununu anlattığını anlatıyordu.

Kitap çantalarını, yüzme çantalarını, paltoları ve sanat eserlerini arka kol tuktan toplayıp bir koluma takıyorum ve boştaki elimle telefonumu çıkarıyorum. Kısa mesajlar Maxine'in oğlu Charlie Parish'ten geliyor ve bana anahtarın evlerindeki hiçbir kapıya uymadığını bildiren ilk kişi. İkinci metinde ters görsel araması yapacak DiscoverImage365 adlı bir web sitesine bağlantı bulunmaktadır. Üzerine tıklayıp talimatlara göz atmaya başlıyorum, hepsi oldukça basit görünüyor, sadece yüklemem gerekiyor—

Yüksek perdeden bir alarm sesi başımı yukarı kaldırmama neden oldu.

Daisy.

Telefonu cebime soktum ve koştum ve ön kapıya çıkan iki geniş taş basamağın iki yanında duran çocukları buldum. Daisy bir eliyle ağzını kapatıyor, hem kendisi hem de erkek kardeşi aralarında yerde olan bir şeye bakıyorlar. Yaklaştıkça, kapı eşiğinde küçük ve solgun bir şeyin, hareketsiz bir hayvanın gözüme çarptığını görüyorum.

İlk düşüncem şu: *Steve, please don't let it be Steve, please don't let him have got out of the house, out onto the road where some idiot was driving too fast.*

Ama bu Steve değil.

Yaklaştıkça ön kapının hemen yanında büyük bir güvercinin tombul, har eketsiz şeklini seçebiliyorum. Yan yatmış, kanatları geriye doğru kıvrılmış , pençeleri sımsıkı kıvrılmış. Kuşun minik gözleri yarı kapalı, gagasında ve başında kan rengi koyulaşmış.

Daisy elimi tutuyor, sesi titriyor.

'Kuşa ne oldu baba?'

Sanki küçük bedene dokunacakmış gibi hareket ediyor ama ben ona tutunuyorum.

"Sanırım az önce pencereye uçtu Daze." Kapıya bakıyorum ama camın h içbir yerinde belirgin bir iz yok. 'Bazen kuşlar bunu yapar. Çok hızlı uçtukl arında kafaları karışıyor ve bir şeylere çarpıyorlar.'

Ama söylerken bile bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Ön ka pının üst yarısındaki cam, küçük paneller halinde buzlu ve renklidir; uçmakt a olan bir kuşun kafasını karıştıracak bir yansıma yoktur. Bu durum daha ön ce eski evimizde bir veya iki kez yaşanmıştı ama yalnızca büyük, şeffaf ca mlı Fransız pencerelerinde olmuştu.

Midemden bir huzursuzluk yükseliyor.

Callum, sanki bakışlarını başka tarafa çeviremiyormuş gibi, kapısının e şiğindeki manzara karşısında hâlâ şaşkına dönmüştü.

"Öyle mi?" . . uyuya kalmak?'

"Sanırım kafasına çok büyük bir darbe almış olmalı, Cal."

"Peki onu uyandırabilir misin?" Sesinde şüpheli bir ton vardı. 'Babacığı m? Onu içeri alabilir miyiz?'

Daisy elimi çekiştiriyor. 'Kuşu daha iyi hale getir.'

Eğiliyorum ve yaralı yaratığa daha yakından bakıyorum. Tamamen har eketsiz, gagasındaki kan kurumaya ve koyu kırmızı bir kabuğa dönüşmeye başlıyor. Dokunmadan bile yardım edilemeyeceğini söyleyebilirim.

"Bunu içeri almamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?" diyor Daisy. 'Neden yapamıyoruz?'

'Önce hepimiz içeri girelim, sonra ben onu arka bahçeye götüreceğim ve iyice bir bakacağız.'

Callum hareket etmiyor.

"Öldü mü?" diyor basitçe.

Arabadan duyduğu tüm coşku yok oldu, yerini normalde sadece futbol s ahasında o olaydan sonra gördüğüm, ağzına doğru aşağıya doğru eğilme a ldı.

kötü bir oyun. Ortanca çocuğum normalde neşeli, coşkulu bir türdür ve çoğu şeyin kendisini rahatsız etmesine izin vermez.

"Evet" diyorum gönülsüzce. "Sanırım öyle."

Daisy'nin yanağından bir gözyaşı süzüldü.

“Neden öldü baba?” Sesi titriyordu. ‘Neden bizim adımızda öldü?’

Sonunda ikisini içeri soktum, hepimiz dikkatlice kapı eşiğindeki cesedin etrafından dolaştık, normalde çay saatinden önce izin verilmeyen televizyonla dikkatlerini dağıtmaya çalıştık. Ama on dakika sonra güvercini plastik bir poşetin içinde alıp evin yanından arka bahçeye taşıdığımda hala sorularla dolular.

Kuş için bir ayakkabı kutusu buluyoruz, Daisy bunu mendille kaplaması konusunda ısrar ediyor ve ben yabani otlarla dolu olmayan birkaç çiçek tarhından birinde bir delik kazarken her iki çocuk da izliyor. Callum sanki güvercinin ölümden dirilip derme çatma tabutundan fırlamasını hâlâ bekliyormuş çasına kutuya kaçamak bakışlar atıyor. Kutu dikkatlice gömüldükten sonra toprağı tekrar deliğe itiyorum ve ikisi taş döşeli bahçeden küçük beyaz çakıl taşları toplayarak yerini işaretliyor ve bunları çiçek tarhının düzleştirilmiş alanında orantısız bir daire oluşturacak şekilde yerleştiriyorlar.

Her şey bittiğinde ayağa kalkıp küreği çite dayadım. Daisy'nin ağabeyinin elini tuttuğunu, küçük yüzünün ciddi olduğunu, pantolonunun dizlerinin taş toplamasına yardım etmekten dolayı çamurlandığını görünce yüreğim sıkışıyor. Yeşil okul kazağının koluyla gözyaşlarını kelepçeleyerek burnunu çekiyor.

“Haydi, siz ikiniz.” Callum’un diğer elini tutuyorum. 'Haydi içeri gireli m ve bir şeyler oynayalım. Ve mutfakta yeni sevimli komşumuz Bayan Evans'tan güzel bir pasta var. Kim bir dilim yiyebilmek için ellerini yıkayacak?'

* * *

Pandispanyadan üç dilim kestim ve her birine küçük plastik bir tabağa birer parça verdim, çıplak elimle aç bir şekilde kekin içine girmelerini izledim. Telefonum birbiri ardına gelen bir dizi mesajla çalmaya başladığında kendi dilimimden bir ısırık aldım. Öyle olduğunu varsayarak cebimden çıkarıyorum

Charlie'ye ters görsel aramada şansım olup olmadığını sordu. Ama bu o değil. Eski kapaklı telefonda bulduğumuz numaradan.

Mesaj dizisine tıkladım, her birini sırayla okurken tüylerim diken diken oldu.

I asked you politely.
You didn't listen.
You know what we want, and how to get it to us.

Elimde sımsıkı tuttuğum telefonla cevap verdim.

Stay away from my house.

Mesajımın okunduğunu gösteren mavi tikler hemen beliriyor. Cevap saniyeler sonra geliyor.

This is your last chance.
Otherwise what happens next will be your fault.

29

Jess, Polise gitmeliyiz dedi. ‘Bu bir tacizdir.’

Telefonumdaki mesajları incelerken, işaret parmağını ekranda yukarı aş ağı kaydırarak hâlâ iş kıyafetleriyle (soluk kahverengi bir ceket ve beyaz bir bluzla pantolon) üzerindeydi. Ön kapıdan içeri girer girmez Callum ve Dais y ona güvercinin ve arka bahçeye gömülmesinin öyküsünü ciddi ayrıntılarla anlatmışlardı. Şimdi Leah salonda iki küçük kardeşiyle Aç Suaygırları oyun u oynarken, Jess ve ben de mutfak masasında oturuyoruz, kafalarımız birbiri ne yakın, alçak sesle konuşuyoruz.

O eller telefon bana geri döndü. 'Bu kesinlikle bir şey güzel.'

'Daha önce konuştuğum dedektif DC Rubin'e zaten bir mesaj bıraktım.'

‘Bundan daha fazlasını yapmamız gerekiyormuş gibi geliyor.’

"Biliyorum" diyorum. 'Sadece bu kadar. . .'

'Ne?'

'Mesajı gönderen kişi aslında güvercini bıraktığını kabul etmiyor ve eğe r etse bile polisin buna göre hareket edip etmeyeceğini bilmiyorum. Yani he rkesin söyleyebileceği kadarıyla o kuş pencereye uçmuş ya da bir kedi taraf ından öldürülmüş olabilir.'

Kaşlarını kaldırıyor.

'Bunun gerçekten bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Açık çası, oraya bir nedenden dolayı konuldu, dolayısıyla metinler de. Ölü bir ku ş; iğrenç.”

“Kabul ediyorum' diyorum. ‘Polisin muhtemelen ne diyeceğini düşünüyorum.’

'Ama bir yasaklama emri falan alabilir miyiz?'

'Kime karşı?'

‘Yapabileceğimiz *something* daha fazla şey olmalı.’ Derin bir nefes veri yor. ‘Telefon numarasını takip edip kim olduğunu bulabilirler mi? Ve ne

Kanıt hakkında, fotoğrafını çektiniz mi?'

'Bir resim mi?'

'Güvercin hakkında.'

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Çocuklarla zav allı yaratık hakkında konuşmak, ölümle ilgili sorularını yanıtlamak ve çiçek tarhına derme çatma bir mezar kazmak arasında, itiraf etmeliyim ki fotoğraf çekmek aklıma gelmemişti.

"Sanırım tekrar kazabilirim" diyorum. "Ama dediğim gibi, elimizde bir r esmin olup olmaması bir şeyi kanıtlamaz. Tabii bugün yolda birini gören bi r tanık yoksa."

Bana şaşkın bir bakış attı, yüzünde endişe vardı.

'Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu hafta giderek daha da tuhaflaşıy or, sanki birisi bizimle oynuyor, bizimle oynuyor ve her an kötü bir şey yap maya karar verebilirmiş gibi. Bundan hiç hoşlanmadım.'

'İnan bana, ben de senin kadar yaralıyım' diyorum. 'Ama aynı zamanda tüm bunları arkamızda bırakmanın en iyi yolunu bulmak istiyorum.'

Eşim eski meşe mutfak masasının yivli yüzeyine bir çizgi çiziyor, sağ e linin parmak uçları ileri geri hareket ediyor. Bir süre sessiz kaldı ve tekrar k onuştuğunda bana bakmadı.

'Ya sadece...' . . onlara istediklerini mi verdiniz?'

"Her şeyi teslim etmeyi mi kastediyorsun?"

'Beni tanıyorsun' diyor. 'Zorbalardan nefret ediyorum. *Hate* onları. Ve o kuldan eve gelirken onu ilk görenlerin muhtemelen çocuklarımız olacağını bildikleri halde, ölü bir hayvanı ön kapımıza bırakmalarından nefret ediyoru m. Peki ya sadece . . Vazgeçerek omuz silkiyor. 'Ya onların istediklerini al malarına izin verirsek? O zaman gideceklerini mi sanıyorsun? Bizi yalnız m ı bırakacaksınız?'

İtiraf etmek dilimin ucunda. Bunun bir seçenek olmadığını kabul etmek gerekir; çünkü gizli odadaki küçük koleksiyon artık üç farklı yerde. Tasmay ı ve anahtarı Maxine'den geri almak sorun olmayacak ama ona saati bir kuy umcuda nakit karşılığında sattığımı söyleyemem; Daha fazla endişeye kapıl madan ve yepyeni bir solucan kutusu açmadan ona işten çıkarılma konusun u anlatamam. Son birkaç günde bulduğum amaç duygusunu, bir yanlışı düz eltme, bir şeyler yapma şansını açıklayamam *good*.

Bunun yerine kolay yolu seçiyorum, boğazımın dibinde bir utanç yanıyo r.

"Sanırım şimdi pes edersek, muhtemelen gelecek hafta gelip başka bir şey isteyecekler." Elimi onun elinin üzerine koydum. 'Daha fazlası için.'

Karıma yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama ona henüz tüm gerçeği *just* anlatamam. Bunun yerine ona ulaşana kadar DC Rubin'i denemeye devam edeceğimi, eve gelen daha fazla ziyaretçiyi yakalamak için bir kapı zili kamerası almayı düşüneceğimi, tehditlerin arkasında kimin olduğunu bulacağımı ve polisin bu bilgiye göre harekete geçmesini sağlayacağımı söylüyorum. Her şeyden önce ailemizi güvende tutacağıma söz veriyorum. Çocuklarımızı güvende tutun.

Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim, dedim sessizce. 'Söz veriyorum.'

* * *

Küçük çocuklar yataklarına gömülene kadar Charlie Parish'in önerdiği web sitesine göz atma şansım olmuyor. Shaun'un fotoğrafını dizüstü bilgisayarıma indiriyorum ve DiscoverImage365'in web adresini tarayıcıya yazıyorum. Site kendisini 'istediğiniz sonuçları elde etmek için en son AI teknolojisini kullanan premium ücretsiz arama hizmeti' olarak tanıtıyor. Charlie bana bunun, Shaun'u mutfağımda çektiğim fotoğrafla eşleşen birçok siteden biri olduğunu internette arayacağını söylemişti ama bana öyle geliyor ki, Shaun dikkat çekmeyen bir insansa, internette ortaya çıkabileceği tüm farklı yollara rağmen yüzünü internetten uzak tutmayı başaran nadir insanlardan biriyse bu işe yaramaz. Yine de bu tür insanların bugünlerde küçük bir azınlıkta olduğunu tahmin ediyordum.

Web sitesi, sol üstte bir arama çubuğu bulunan oldukça basit bir arayüze sahiptir. Üzerine tıklıyorum ve içine bir resim sürüklememi isteyen bir bilgi kutusu açılıyor. Mutfağımda Shaun'un çektiğim resmi seçip 'Ara'ya tıklıyorum. Sayfa sonuçlarla dolmadan önce çok kısa bir süre önce bir yumurta zamanlayıcısı beliriyor; ekranın sol tarafında orijinal resmim ve sağ tarafta bir sürü benzer resim var; hepsi dün evime gelen adama güçlü bir benzerlik taşıyan güzel görünümlü koyu saçlı adamlar. Başlıkta 'DiscoverImage365, seçtiğiniz görsel için 0,8 saniyede 67,5 milyardan fazla görsel aradı.' yazıyor.

Sonuçlar sayfasında, çoğunlukla yirmili yaşlarının sonları ile kırklı yaşların ortaları arasındaki genel olarak yakışıklı erkeklerin baş-omuz fotoğrafları olan sıra sıra resimler gösteriliyor; hepsi sanki şehrin aynı köşesinden çıkmış gibi görünüyor.

gen havuzu. Süpermen aktörü Henry Cavill'in ve Shaun'un güçlü çenesini v e kısa siyah saçlarını paylaşan diğer adamların pek çok fotoğrafı var. Sayfa yı hızla aşağı kaydırıyorum. Yüzlerce sonuç var.

Yavaş yavaş, sıra sıra çekiyorum ve her resmi sırayla kontrol ediyorum. Öne çıkan başka aktörlerin yanı sıra iş web sitelerinden çok sayıda profesyo nel vesikalık fotoğraf, LinkedIn'den küçük resimler, bloglar ve anlamadığı m dillerdeki makaleler var. Sayfayı aşağı kaydırdıkça yenilenmeye devam ediyor: Sonuçların sonu yok. Birkaçı çok yakın eşleşmeler ama onu tanıyab ilmem için birkaç yüz fotoğrafa bakmam gerekiyor.

There.

Yarım düzine fotoğraf yan yana. Sanki bir stüdyoda çekilmiş gibi görü nen profesyonel çekimler. Birkaçında evimin eşiğinde kullandığı aynı kend inden emin sırıtışla gülümsüyor ve ben dijital samanlıkta bu özel iğneyi bul ma başarısının verdiği adrenalin uğultusunu hissediyorum. Aynı zamanda s essiz bir alarm nabzı da var; bilinmeyen sularda ayak parmaklarınız dibe do ğru uzatılmış haldeyken, zaten derinlikten çıkıp çıkmadığınızdan emin olam adığınızda hissettiğiniz o duygu.

Bağlantıya tıklıyorum ve beni, kendisini profesyonel iş arayan her seviy eden aktör ve modele yönelik bir web sitesi olarak tanımlayan PortfolioPro adlı bir web sitesine götürüyor.

Got you.

Burada onun daha fazla fotoğrafı var; sağ bileğinin iç kısmındaki kobra dövmesini açıkça gösteren, karamsar siyah-beyaz tişörtlü fotoğrafı da dahil. Adı Shaun Rutherford olarak listeleniyor ve kendisini saatlik, yarım günlük veya günlük olarak çalışmaya uygun, yarı profesyonel bir model ve istekli b ir oyuncu olarak tanımlıyor. Kısa bir biyografisi var: 'Rahatım, geçinilmesi kolay ve çok samimiyim. 5+ yıldır modellik yapıyorum ve her türlü oyuncul uk/fotoğraf/reklamcılık işini değerlendirmeye hazırım.'

Benim evimde yaşayan hiç kimseyle akraba değildi. O bir aktördü, saht eydi, başkası gölgede kalsın diye biçilmiş kaftandı.

Bir iş yapmak üzere işe alınmıştı. Tek yapmam gereken onu kimin kira ladığını bulmaktı.

İmleci 'Tanıtım sohbeti rezervasyonu yapın' yazan düğmeye getiriyorum ve yazmaya başlıyorum.

30

PERŞEMBE

Shaun Rutherford tanışmaya çok hevesli. Web sitesinin mesajlaşma servisi nde Anthony Smith adı altında bir profil oluşturuyorum ve sabah boyunca marinanın yanındaki bir barda otururken mesajlaşıyoruz. Ben ona bir giyim perakendecisinde en az üç günlük iş modeliliğim olduğunu ve bu iş için *perfect* olacağını düşündüğümü söylerken profesyonel geçmişi hakkında şi irsel bir dille konuşuyor.

Dom, hiçbir iknaya ihtiyaç duymadan benim eküritim olmayı kabul etti ve taktikleri konuşabilmemiz için yarım saat erken Canalboat Inn'de bana k atıldı. Gece vardiyasında ama zaten geniş olan vücudunu vurgulayan bir kap üşonlu, kot pantolon ve şişme bir ceket giymek için eve gitti. Kısa kesilmi ş saçları ve sakalıyla, Dom'un tam bir tatlım olduğunu bilmiyorsanız, genel etki oldukça korkutucu olurdu. Saat bire on dakika kala barın yarı boş barın dan geçip ayrı bir kabine oturuyorum. Sırtım kapıya dönük ve eski mavi bey zbol şapkamı taktığım için Shaun'un içeri girdiğinde beni tanımayacağını u muyorum.

Dakiktir, ona bunu vereceğim. Saat 13.00'te ortaya çıkıyor. ve onu heme n tanıdım; hatta evime geldiğinde giydiği koyu renk bomber ceketin aynısın ı giyiyordu. Dom ziyaretçiye elini kaldırıyor, Shaun'a barın arka tarafındaki bir standta kendisine katılmasını işaret ediyor ve kendisini Anthony olarak t anıtıyor.

Karşılarında oturuyorum, *Racing Post*'nin bir kopyasının arkasına yarı g izlenmiş durumdayım ve iki adamın hoş sohbetlerini dinliyorum. Bir dakik alık kısa bir konuşmanın ardından Dom bara gideceğini söyleyerek ayağa k alktı (önceden ayarladığımız sinyalle) ve ben de aynı anda ayağa kalktım. Ama genç adama bir şey satın almak yerine

İçki içtikten sonra Dom yanına oturuyor ve onu kabinin cam kenarında sıkış tırıp çıkış yolunu kapatıyor. Kayınbiraderimin az önce boşaldığı bankın karşısındaki koltuğa kaydım.

'Ne . . .?' Shaun bir benden Dom'a, sonra tekrar bana bakıyor. 'Neler oluyor? Sen kimsin?'

Beysbol şapkasını çıkarıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Merhaba Shaun" diyorum. "Birkaç gün önce tanışmıştık, hatırladın mı?"

İfadesi onu tanırken sertleşiyor, kara gözleri kısılıyor. Ağırlığını verdi ve bir anlığına tekme atacağını sandım ama sonra Dom koltuğunda ona doğru döndü, omuzlarını dikleştirdi ve sağ yumruğunu masaya koydu. Başını tek bir hareketle sallıyor. Yıllarca güvenlikte çalıştı, ondan önce de fedai olarak - her türden aptalla, kabadayılık yapan her sarhoşla ve her sert adam özentisiyle uğraşarak - ve herhangi bir yüzleşmede en iyi sonucun *not* savaşmak zorunda kalmak olduğunu biliyor. Diğer adamı ilk yumruğu atmanın çok kötü bir fikir olacağına ikna etmek.

Shaun Rutherford'u yakalamak çok hızlı. İri bir adam ama sanırım kasları yapışkan zeminli bir barın arka odasında kavga etmek için değil, spor salonu için, selfieler için, bayanlar için yaratılmış.

Dom usulca, "Sadece sessiz bir sohbet edeceğiz" dedi. 'Sadece üçümüz. Drama yok.'

Shaun ayağa kalkıp masanın üzerinden dışarı çıkacakmış gibi hareket ederek, "Bu saçmalık" diyor. ‘Buraya bunun için gelmedim.’

“Otur.” Dom ağır elini onun omzuna koyuyor. '*Down*.'

Shaun'un gözleri bara doğru kaydı. Ancak müşterilerin çoğu ve personelin tek üyesi barın ön kısmındaki lounge bardadır.

Telefonumu aramızdaki masaya koydum.

‘Seni kim işe aldı?’ diyorum. 'Benim evime gelmek için mi?'

'Sana hiçbir şey söylemiyorum. Bu gizli bir bilgi.”

'Bana bir isim ver.'

'Kahretsin.'

'Sana hangi talimatları verdi?'

'Sana söyledim, müşteri hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Veya herhangi bir müşteri, bu benimle onların arasında.'

“Dinle, ya bana sorabilirsin.” Dom'u işaret ettim. 'Ya da o. Seçim senin.”

"Biliyor musun?" Shaun elini ceketinin cebine götürdü. 'Ben arıyorum...
'

Dom yumruğunu masaya sert bir şekilde indiriyor, o kadar hızlı ki zar z or farkediyorum bile; düz, ağır bir *crack* tüm kabini sarsıyor ve Shaun'un gö zle görülür bir şekilde koltuğuna geri sıçramasına neden oluyor.

Dom, çakıllı bir monotonlukla, "Onu arkadan çıkaralım derim" diyor. 'O toparkta biraz *chat* bulundurun.'

Shaun elini kaldırıp kabinin köşesine çekildi. Evimde nasıl olduğunu ha tırlıyorum: potansiyel olarak tehdit ediciydi ama sadece yüzeysel bir şekilde . Arkasında hiçbir şey olmayan bir yaygaraydı bu.

'Tamam' diyor. 'TAMAM. İsa. Her neyse. Sadece bir adamdı, tamam mı?'

'DSÖ?'

'Bilmiyorum. Tıpkı senin yaptığın gibi bana siteden mesaj attı, kısa süre de ödenecek bir işi olduğunu ve hassas bir şekilde ele alınması gerektiğini söyledi. Makul, baskı altında sakin, doğaçlama konusunda iyi birini istiyor du ve ben de ona "Evet, evet, tüm bu şeylerde iyiyim" diyordum. O da bana adresi verdi ve bu işin bir an önce yapılması gerektiğini söyledi. Beş yüz st erlin peşin, saati ve diğer her şeyi alırsam bir beş yüz sterlin daha.'

'Peki başka ne elde etmeyi bekliyordun?'

Shaun olanları hatırlayarak kaşlarını çattı. 'A . . . cüzdan mı, telefon m u, eski bir eşarp mı yoksa başka bir şey mi? Gerisini hatırlayamıyorum am a hepsinin tek bir yerde bir arada olacağını tahmin ediyordu. Yurt dışında y aşadığını ve Birleşik Krallık'a gidemediğini, tüm resmi kanallardan, tüm ya sal işlemlerden geçmek istemediğini, sadece büyükbabasının eski saatini ve diğer birkaç ufak tefek şeyi almak istediğini söyledi. Kanser sonunda onu e le geçirmeden önce onları yaşlı çocuğa geri verin. Eski eşyalarını kurtarma nın en hızlı yolunun bu olacağını hissettim."

'Peki bu sana biraz tuhaf gelmedi mi? Biraz pelerin ve hançer mi?'

Omuz silkiyor. 'İyi paraydı. Son zamanlarda işler biraz sıkışık, bir sürü seçmelere katılıyoruz ama hâlâ haber almayı bekliyoruz. İnanın bana bunda n daha tuhaf oyunculuk işlerim oldu. *Much* daha tuhaf. Ama işte bu yüzden sıkıcı bir dokuza beşe çalışmaktan daha iyidir."

"Peki müşteri bir erkek miydi?"

'Demek istediğim . . . bunların hepsi web sitesindeki mesajlaşma uygula masında yapıldı. Oyunculuk çalışmalarımdan birkaçını showreel'lerimden b azılarını gönderdim. Ama onlarla hiç konuşmadım ya da yüz yüze tanışmad ım, sadece...'

Dom araya giriyor. "Onların çalıntı mallar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Shaun ona döndü.

'Ne?'

“Ve seni işin içine katarak seni bir suç faaliyetinin suç ortağı haline getirdi.” Bu çalıntı mallarla birlikte çekip gitmiş olsanız da olmasanız da, ortak suç girişimine ilişkin genel hukuk doktrini kapsamında zaten suç ortağısınız; her birey grup tarafından işlenen suçlardan sorumludur.'

Dom şu anda özgürce hareket ediyor, ilerledikçe bunu uyduruyor ama sesi neredeyse bir polis memuruna benziyor ve işe yarıyor gibi görünüyor. Shaun'un gözleri alarmla genişledi.

'Ne?'

Seni kullandı. Seni kurması için astım.”

'Bakın, yasadışı hiçbir şeye bulaşmak istemedim. Bunların aile yadigarı olduğunu söyledi ama asla öyle olmaması gerekiyordu...'

'Sana tüm riskleri aldırdı, hatta paranın tamamını bile ödemedi. Ona herhangi bir sadakat borcun yok. Ona hiçbir şey borçlu değilsin.'

Shaun'un yanakları koyu sakalının altında kızarıyor, burun delikleri genişliyor. Ama sanki aniden durumunun gerçeğini görmüş gibi başını salladı.

"Adı Mason'du" diyor gönülsüzce. “En azından web sitesinde kullandıkları isim bu.” Bunun bir soyadı olduğunu sandım ama aslında sormadım.”

"Güzel" diyor Dom. 'Bu iyi. Mason başka ne söyledi? Size verdikleri talimatlarda olağandışı bir şey var mı?'

'Bana biraz tuhaf gelen birkaç şey vardı.'

Ona doğru eğildim, kollarımı masaya dayadım. 'Devam et.'

“Eşyanın tam olarak nerede bulunduğunu sizden öğrenmeye çalışmam gerektiğini söylediler. *exactly* gibi. Çatı katı odası gibi mi yoksa döşeme tahtalarının altı mı, tam olarak nerede ve hangi oda olduğunu öğrenmeliyim. Bu konuda ısrar etmeye devam ettiler. Büyükbabaları onları geri getirdiği sürece nerede olduklarının neden önemli olduğunu gerçekten anlamadım, değil mi?'

'Peki diğer şey neydi?'

'Geri alınacak yedi şey olduğunu söylediler: saat, telefon, cüzdan ve hatırlayamadığım diğer şeyler. Neyse, bu konuda çok net konuştular, geri kalan beş yüz sterlini almak için hepsini almam gerektiğini söylediler. Sadece birkaç tane almak iyi değildi. Yedisine de ihtiyaçları vardı. Ya hep ya hiç.”

31

Eve giderken kırmızı trafik ışığında oturuyorum, Shaun'la yaptığım konuşma hâlâ kafamda çınlıyor. Tüm bu konuşmada tuhaf, gerçeküstü bir yoğunluk vardı, her şeyin altında gizli bir gerilim vardı. Sanki bana bin parçalık bir yapbozun iki parçası daha verilmiş gibi geldi; ama hâlâ parçaların nereye gittiğine ya da nasıl birbirine uyabileceklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ancak yine de bu birkaç bilgi parçasının *something* anlamına gelmesi gerekiyordu.

'Mason'un kendisine anlattığı hikaye açıkça sahteydi, ancak Shaun'un kendisinin de söylediği gibi: Bulundukları evde *where* ne fark ederdi? Belki bir merakı gidermek dışında hiçbir şeyle alakalı görünmüyordu. Daha da önemlisi, öğelerin yalnızca bir kısmının değil de *all* öğesinin kurtarılması neden bu kadar önemliydi? Mason tamamlayıcı, ya hep ya hiç tarzı bir insan olmadığı sürece bu neden önemliydi? Eğer her biri daha büyük bir bütünün bir parçasını temsil ediyorsa bu ne olabilir? Shaun'u işe almanın nedeni mali olamaz çünkü gerçek değeri olan tek şey Rolex'ti. Geri kalanı ortalama araba bagajı satışına ikinci kez bakmayı zar zor hak eder. Shaun'un yedisini de kurtarmakla görevlendirilmiş olması, bir şekilde hepsinin eşit derecede değerli olduğunu gösteriyordu. Aynı derecede önemli.

Ya da belki aynı derecede tehlikeli.

Trafik ışığı yeşile döndüğünde, düşüncelerimin şimdiye kadar direndiğim bir yöne gitmesine izin verdim; ciddi bir düşünceyi hak edemeyecek kadar tuhaf, fazla fantastik görünen bir yön.

Tenime bir ürperti yayılıyor ve günün sıcaklığına rağmen ürperiyorum.

Kendine özgü anahtarlığıyla birlikte anahtar, Adrian Parish'e ait değildi. Karısı – dul? - uzun zaman önce çok sevilen bir aile hayvanının taktığı tasma ve etiket dışında hiçbir şeyi tanımamıştı.

Peki, eğer tasma kayıp bir kişinin bağlantısıysa peki ya atkı, gözlükler v e diğer ufak tefek şeyler? Ya odada keşfettiğim eşyaların her birinin anlata cak benzer bir hikayesi varsa?

Shaun'un önemli olabileceğinin farkına bile varmadan ağzından kaçırdı ğı bir şey daha vardı. Mason'un ona söylediği bir şey.

He said he lived abroad.

Eskiler yalan hakkında ne diyordu? En inandırıcı yalanların hepsinin bir parça gerçeği içerdiğini mi? Çünkü *was* evime doğrudan bağlantısı olan, y urt dışında yaşayan biri var. Mesajıma hala cevap vermeyen biri.

Önceki sahibinin oğlu: Kevin Hopkins.

Callum ve Daisy'yi almak için okula erken geliyorum, oyun alanına çıktıklar ında *there* olmam, etrafta gizlenen yabancılara veya olağandışı herhangi bir şeye karşı ekstra tetikte olmam gerektiğine dair düşük seviyeli bir endişe vı zıltısı. Beklerken Jeremy'yi aradım ve sesli mesajını aldım ve acilen numara mı tekrar Kevin Hopkins'e iletmesini isteyen bir mesaj bıraktım.

Arkada çocuklar varken yola çıktığımda, bugün kapı eşiğinde kötü bir s ürpriz kalmadığını rahatlayarak görüyorum. İçeri girmeden önce, Bayan Ev ans için önceki gece hazırladıkları teşekkür kartını teslim etmeleri için iki ço cuğu da yan odaya götürdüm. Normalde etrafı kendim hallederdim ama onl arı birkaç dakikalığına bile olsa evde yalnız bırakmak istemiyorum.

Doksan üç numaranın kapı zili hâlâ yankılanıyorken kapı aniden açılıyor . Bayan Evans, gri kaşmir kazağının ve eteğinin üzerindeki leylak rengi bir pinyonla, sarı lastik eldivenlerle ve elinde gümüş saplı küçük bir soyma bıç ağıyla orada duruyor.

"Merhaba" diyorum zarfı uzatarak. ‘Bu çocuklardan, pasta için bir teşek kür.’

Yüzü ifadesiz bir halde onu benden alıyor.

'Ne kadar tatlı.' Bıçağının tek bir darbesiyle zarfı açıyor ve kartı çıkarıyo r, kalın pastel boya vuruşlarını tek bir gülümseme bile olmadan kısa bir süre inceliyor. Daisy ön tarafa bir pasta ve beş çubuk insan resmi çizmiş, Callum da içine birkaç kelime ve her ikisinin de ismini eklemiş.

Bayan Evans, kartı önlüğünün cebine koyarken, "Harika" diyor.

Arkasındaki hol bizimkine benziyor; kapılar oturma odasına ve yemek o dasına açılıyor, soldaki ikinci kabul odası, doğrudan arkadaki mutfağa açılı yor. Onunkinin dekoru bizimkinden bile daha eski görünüyor, solan duvar kağıtları, sararmış süpürgelikler ve duvardaki koyu ahşap çerçeveli büyük b ir yelkenli gemi resmi dışında.

"Görünüşe bakılırsa bir şeyin ortasındasın," diyorum elimi kaldırarak. ' Yoksa bir dakikanız var mı?'

'Küçüğünüz okuldan nasıl hoşlanıyor?' Daisy'ye gözünü kırpmadan bakı yor. "Bayan Pett'in sınıfına mı yerleşiyor?"

'Evet teşekkürler, çok seviyor.' Komşuma Daisy'nin öğretmeninden bah settiğimi hiç hatırlamıyorum. 'Sen . . . Okulu biliyorsun, değil mi?'

'Onun kazağı. Okul arması mı?' Göğsüne hafifçe vuruyor. 'O ne... dört buçuk mu?'

'Temmuzun sonunda beş.'

"Ama yaşına göre oldukça küçük."

'Bir nebze.'

"Ama bir düğme kadar parlak." Bıçağın keskin kısmını parmak ucuna si liyor. "Bayan Pett'in resepsiyon dersi verdiğini biliyorum. Okuldaki tüm ö ğretmenleri tanıyorum.'

'Bütün çocuklar onu seviyor gibi görünüyor.'

'Elbette öyle yapıyorlar.'

Ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Eğer kendi çocukları ols aydı -ki hiç bahsedilmemişti- ilkokul çağını çoktan geçmiş olmaları gerekir di. Ama Bayan Evans gerçekten de herkesin işine burnunu sokan insanlard an birine benziyordu. Gözlemci, gözlemci. Bir gerçekler koleksiyoncusu.

Ön kapıyı biraz daha araladı ve gözüm bana bakan bir düzine çift göze t akıldı. Merdiveninin altındaki pencere pervazında, elleri kucaklarında kavu şturulmuş, ay yüzlü ve pasif bir dizi gerçekçi oyuncak bebek sıra halinde ot uruyor. Korkunç derecede gerçek görünüyorlar, küçük çocuklar gibi giyin mişler, cam gibi gözleri hiçbir yere bakmıyor ama yine de hepsi bana odakl anmış gibi görünüyorlar.

'Sormak istedim' diyorum, 'dün evime gelen birini gördün mü? Bir şey t eslim ediyor ya da bir şey bırakıyormuş gibi görünen biri var mı?'

'Bir *Amazon* kişi mi?'

"Hayır" diyorum. 'Bir teslimat şirketi değil. Başka biri, belki arabada ya da yaya.'

Başını sallamadan önce bir süre düşünüyor.

'Kapının eşiğinden çalınan bir paketiniz mi var? Bu olayı duydum. Skandal. İnsanlar cesurca dolaşıp onlarla birlikte yürüyorlar.'

'Hayır, öyleydi. . Daisy'ye baktım ama pencere pervazındaki oyuncak bebeklere hayran kalmıştı. 'Kapının eşiğinde bir güvercin kalmıştı.'

"Ah." Şaşırmış görünüyor. 'Bu çok kötü. Sanırım o büyük kızıl kediniz olabilir mi?"

"Henüz Steve'in çıkmasına izin vermiyoruz" diyorum. 'Yeni evde yönünü bulana kadar. Yani kimseyi görmedin mi?'

'Korkarım hayır.'

Callum elimi çekiyor ve sessiz bir mesaj şöyle diyor: *Dad, can we go now?* Yavaşça geri çekiyorum: *In a minute*.

Komşuma 'Bir şey daha vardı' diyorum. "Ve oldukça rastgele bir soru için kusura bakmayın ama Adrian Parish ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Bir süre gözlerini kırpmadan beni süzüyor ve ardından başını tek bir sallamayla sallıyor.

'Öyle olduğunu söyleyemem, hayır. O kimdi?"

"Bay Hopkins'in arkadaşı olup olmadığını merak ettim."

'Korkarım bu isim pek de çağrıştırmıyor.'

'Önemli değil, sadece...'

"Onların arkadaş olduğunu sana düşündüren ne?"

"Hiçbir şey" diyorum. 'Önemli değil.'

Bıçak eldivenli elinde hâlâ sımsıkı tutulmuştu, çelik ucu jilet gibi keskin bir noktaya doğru inceliyordu. Gömleğimin yakasında tuhaf bir his var ve ancak bir an sonra ensemdeki küçük tüylerin dikildiğini fark ediyorum. Çitlerin arasından evime bakmak için pozisyonumu değiştiriyorum. Arabamın girişinde, ön kapının kenarından seçebiliyorum. Hepsi sessiz.

Tüyler ürpertici oyuncak bebeklerin cam gibi bakışlarından bir adım geri çekiliyorum.

'Her neyse, pasta için tekrar teşekkürler. Seni bu işlerle baş başa bırakacağım.'

Ancak mutfağa döndüğümde çocukların çayı için tavaya makarna koyduğumda Eileen'in sözleri aklıma geldi. *Who was he?* Yol

Adrian Parish'ten geçmiş zaman kipiyle bahsetmişti. Yoksa bu onun özelli klerinden biri miydi? Belki de evim ve önceki sahibiyle ilgiliyse her şeyin geçmiş zaman olduğunu varsayıyordu. Konuşmamızın geri kalanını düşünü rken hafif bir ses yanıma ulaştı, hızla artan ses, garaj yolumuzun üzerindeki çakılların çıtırtısı. Koşan ayaklar eve doğru vuruyor, gitgide yaklaşıyor, ta ki çıtırtı yerini çaresizce kapıya vurulmaya bırakana kadar - *bang bang bang* - aynı anda geçici kapı zili çalıyor, sonra kapının ahşap çe rçevesine daha fazla darbe geliyor - *bang bang bang*—

Ön kapıya koşup kapıyı açtığımda Leah'nın yüzü kızarmış, nefes nefese, kendini koridora attığını ve büyük ön kapıyı arkasından çarparak kapattığını gördüm. Kocaman bir iç çekip iki büklüm oluyor, koşmanın verdiği eforda n dolayı elleri dizlerinin üzerinde.

Adrenalinin ilk atışları şimdiden göğsümde, bacaklarımda, yumrukları mda, en büyük çocuğumu koruma ve herhangi bir tehditle başa çıkma ihtiya cımda uğuldamaya başlıyor.

Ellerimi onun ince omuzlarına koydum, okul çantasının askıları sıkılaşm ıştı. Korkudan titriyor. 'Leah, iyi misin? Ne oldu?'

Konuşmak için yeterince nefes alması biraz zaman alıyor ve sonunda ge ldiğinde sesi bir hıçkırıkla bölünüyor.

'Biri beni takip ediyordu.' Hâlâ nefesi kesiliyor, titrek derin nefesler alıy or. 'Arabadaki biri beni eve kadar takip etti.'

32

‘Yaralandın mı?′ Herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye kızımı inceliyo rum. Onu bu kadar üzgün görmek nadirdir ve sorumlulara karşı bir öfke patl aması hissediyorum. 'İyi misin?'

'Ben iyiyim' diyor. Artık gözyaşları akıyor, korku yerini şoka bırakıyor. ‘İyiyim, koştum, beni yakalayamadılar.′

Pencereden dışarı, sürücüye bakıyorum. 'Ne tür bir araba, Leah? İyice baktın mı?'

Birkaç kelimelik açıklamayı nefesi keserek söylüyor. Uzun bir araba, gri , kirli, eski. Yabancı bir marka ama hangisi olduğunu bilmiyor.

“Burada kal.” Koridordaki masadan telefonumu alıyorum. 'Kapıyı arkam dan kilitle ve benden başka kimsenin içeri girmesine izin verme, tamam mı? Başka kimse yok.'

Başını salladı ve ben de kapıyı açıp sokağa doğru koşmaya başladım. Adrenalin artık içimde hızla akıyor, rasyonel düşünceyi yok ediyor ve yalnı zca hayvanın tehditle yüzleşme, onunla başa çıkma, buraya bir daha asla gel memelerini sağlayacak kadar güçlü bir şekilde onunla yüzleşme arzusunu b ırakıyor. *Fight or flight*. Diskten çıkan küçük taşlar acı verici bir şekilde ço raplarıma batıyor ama rahatsızlığı zar zor hissedebiliyorum.

Gri bir araba bulmak için sokağın ortasına koşuyorum, gözlerim sola, sa ğa, tekrar sola bakıyor. Günün bu saatinde arazide çok az trafik var, tepeni n aşağısındaki kavşaktan sadece birkaç araba geçiyor. *Think*. Park arazisin e erişim kontrol ediliyordu ve günün bu saatinde yalnızca kuzeye giden birk aç yol ve doğuya giden bir yol açık olacaktı. Sola dönüyorum ve sokağın o rtasından sürücüyü kuzeye, Derby Yolu'na götürecek kavşağa doğru hızla k oşuyorum, görebildiğim her arabayı kontrol ediyorum.

Kavşağa çok hızlı giren siyah bir Audi benden kaçınmak için fren yapm ak zorunda kalıyor, korna çalıyor ve gerektiğinden daha dramatik bir şekild e direksiyonu çeviriyor. görmezden geliyorum

Şoför buradan uzaklaşan üç yolu tarıyor ama görebildiğim kadarıyla gri bir araba yok. Arabamın tepesine doğru koşup duruyorum, ön kapının hâlâ güvenli bir şekilde kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra da gözlerimi kısarak uzak uçtaki kavşağa doğru güneşe bakıyorum.

There.

Tunç grisi bir Volvo kaldırıma sıkıca çekilmiş, ön camı kapalı, egzozundan bir buhar hayaleti yükseliyor.

"Hey!" Ona doğru ilerliyorum ve koşmaya başlıyorum.
See how you like being pursued, you bastard. 'Merhaba sen!'

Ben hâlâ yirmi metre uzaktayken, Volvo kaldırımdan uzaklaşıp caddeye doğru hızlanıyor, motor yüksek devirde çalışıyor, otomatik şanzıman hızla vites değiştiriyor. Daha hızlı koşuyorum, ciğerlerim yanmaya başlıyor.

'Durun!' Arabanın arka camı kirden opak ve bir kir tabakası plakanın yarısını gizliyor, ilk dört karakter *FP55* veya belki *FP58* gibi görünüyor ama geri kalanı kabuklanmış çamur tabakasının altında gömülü. Volvo hızlanmaya devam ediyor ve yan aynaya bir anlık bakış, siyah saçların ve güneş gözlüklerinin parıltısını ortaya çıkarıyor. Ama erkek mi kadın mı olduğunu söylemek çok hızlı.

Sokakta çıplak ayakla koşarken bacaklarım ve kollarım hareket ederek yeniden bağırıyorum. 'Durmak!'

Bir minibüs, Volvo ile çarpışmayı önlemek için, kavşakta hiç durmadan hızla ilerlerken sert bir şekilde fren yapıyor ve aramızdaki mesafeyi artırmak için geniş yolun tam ortasına doğru ilerliyor. Sonunda elimdeki telefonu hatırladım ve hala koşarken kilidini açmaya ve kamerayı seçmeye çalışıyorum, Volvo uzaklaşırken titrek bir fotoğraf çekmek için duruyorum. Yoldaki bir virajda gözden kayboluyor ve kayboluyor.

Duruyorum, ellerim dizlerimin üstünde, nefes almak için nefes alırken göğsüm inip k

Yoldan yukarı çıktığımda üç çocuğun da yüzleri cumbalı pencereye dönük. Leah, Daisy'yi kucağına almış ve ön kapıyı açarken onu kalçasında tutuyor.

En büyük çocuğuma sarılmadan önce kapının tekrar çift kilitlendiğinden emin oluyorum.

'İyi olduğundan emin misin?'

Başını salladı. 'Sadece . . . Evet. Ben iyiyim. Korkunçtu."

Ona mesaj attığımda Jess hemen geri arıyor ve birkaç dakikamı ona en büyük kızımızın sarsıldığını ama iyi olduğunu söyleyerek rahatlatıyorum. Leah olgun

onun yaşında ve erkek ve kız kardeşiyle her zaman o kadar iyi anlaştı ki ba zen onun hâlâ on altı yaşında olduğunu, kendisinin de hâlâ bir çocuk olduğ unu unutuyorum. Kardeşlerinin tüm detayları duymamasını tercih ederdim a ma ikisi de ablalarının yanından ayrılmayı reddediyorlar, bu yüzden Leah ol anları anlatırken mutfakta birlikte oturuyoruz.

Arabayı ilk kez bu sabah okulun dışında gördüğünü söylüyor. Arkadaşı Liv bir yorum yapmıştı çünkü araba okul kapısının yakınındaki sarı zikzak ç izgilerin üzerine park edilmişti; orada ebeveynler sürekli olarak isimlendiril iyor ve okul müdürü tarafından okulu bırakmak veya almak için durdukları i çin utanıyorlardı. Daha sonra okul gününün sonunda Aspley Lane'deki otob üs durağında beklerken Volvo'yu tekrar gördü. Normalde bir arkadaşıyla bir likte otobüse binerdi ama bugün tek başınaydı.

Şehrin ortasında otobüsten indiğinde araba yine oradaydı, diyor titrek bi r sesle.

Leah, 'Yolun karşısında bekliyordu' diyor. 'Angel Row'da otobüsten ind im ve bir taksi durağındaydı, orada öylece duruyordu, geri kalanların hepsi siyah taksiler olduğu için yersiz görünüyordu. Eve her zamanki yolumdan y ürümeye başladım ve bunun sorun olmayacağını düşündüm çünkü burası şe hrin ortasıydı ve etrafta bir sürü insan vardı, değil mi? Sonra, on dakika son ra, Kale Kapısı'na doğru geliyorum ve onun gittiğini sandım, iyi olduğumu düşündüm çünkü artık Park'a geri dönmüştüm. Ama tepeden aşağı iniyoru m ve onu yine yan sokakta, motoru çalışır halde otururken gördüm.' Bir göz yaşını siliyor. 'Korktum, panikledim, eve asla dönemeyeceğimi düşündüm. Geçen hafta Netflix'te sokaktan kaçırılan kızla ilgili gördüğüm şeyi düşünü yordum. . Aniden iki küçük kardeşinin ona iri gözlerle baktığını fark ederek konuşmayı bıraktı. 'Ben de koşmaya başladım ve oradan eve kadar koştum.'

O kavşaktan evimize yarım milden az bir mesafe vardı ama takip edilme kten, takip edilmekten ve her an köşeye sıkıştırılıp sokaktan uzaklaştırılmak la tehdit edilmekten duyduğu korkuyu hayal edebiliyordum. Gerçi bunu hay al etmeme gerek yoktu; kapıdan içeri daldığında bunu yüzünde görmüştüm. Bu arabanın onu The Park'ta bir yan yolda bekliyor olması, sürücünün bölge yi iyi tanıdığı ve araziye erişim sınırlı olduğu için çok az trafik olduğunu bi ldiği anlamına geliyordu.

Burada yaşamanın iyi yanlarından biri de buydu ama aynı zamanda soka kların nadiren kalabalık olduğu anlamına da geliyordu. Sessiz bir perşembe öğleden sonra muhtemelen

etrafta birkaç yaya var.

Aslında birisini görünmeden kaçırmak için mükemmel bir yer. Onları bi r arabanın arkasına toplayıp uzaklaşmak için.

Sonuç açık ama yine de göğsüme bir tekme gibi çarpıyor: Bu her kimse, Leah'nın rutinini zaten biliyorlardı. Okulunu biliyorlardı, hangi otobüse bind iğini biliyorlardı, otobüs durağından eve kadar olan rotasını biliyorlardı. Pe ki o zaman Leah çoktan eve kaçıp kapıyı arkasından kapatmışken neden ken ara çekip benim sokağımda beklemişlerdi? Bakmak için dışarı çıktığımda n eden hala oradalardı?

Cevabını zaten biliyorum: çünkü bana başka bir mesaj göndermek istedi ler.

We know where you live. We can get to your family. Unless you give us what we want.

33

Orada mutfak masasında otururken öfke hâlâ yanıyor, boğazımın dibinde bi r asit kabarcığı var. Ancak öfkeyi bastıran bir korku da var; bir ebeveynin o n altı yaşındaki bir kızın şehrin sokaklarında tek başına ne kadar savunması z olabileceğine dair en karanlık korkusu. Dünyada en çok sevdiklerime gel en saf, saf zarar korkusu ve dolaylı olarak sorumlu olabileceğim duygusu.

Elini mutfak masasının üzerine sıkıyorum. "İyi olduğundan emin misin ?"

“Evet baba.” Portakallı kabaktan bir yudum alıyor. 'Artık bunu bana sor mayı bırakabilirsin.'

‘Anahtarlarına ne oldu?’ diyorum.

'Bilmiyorum' diyor. 'Çantamda olduklarını sanıyordum ama koşarken b akamadım. Muhtemelen odamda bir yerlerde.”

'O alarm hâlâ okul çantanda mı?'

Başını salladı. Leah son birkaç yıldır okul sırt çantasında (Jess'in çantası ndakinin aynısı) bir saldırı alarmı taşıyordu.

Sokakta çektiğim fotoğraf neredeyse işe yaramaz. Yakınlaştırmaya zam an olmamıştı ve Volvo, çekimin kenarında geriye doğru dönen bulanık, gri bir lekeydi. Bırakın plakayı, sürücüye dair hiçbir şey ya da arabanın üzerin de herhangi bir işaret fark edilemiyor.

Callum tüm bu süre boyunca ablasının elini tutarak yanında oturdu.

“Arabasında neden bir adam vardı, Leah?” Sesi alışılmadık derecede ses sizdi. 'Ne yapıyordu?'

“Bilmiyorum Cal,” diyor kolunu onun küçük omuzlarına dolayarak. 'Am a artık her şey yolunda, değil mi? Babam burada ve hepimiz iyiyiz.'

'Yapmaya mı çalışıyordu? . . anladın mı?'

'HAYIR. Tabii ki değil.'

'Ama sen kaçtın.'

'Sadece biraz korktum çünkü sürekli aynı arabayı görüyordum, hepsi bu. Ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Oğlum ciddi bir tavırla, 'Ben kaçardım' diyor. ‘*so* hızlı koşardım.’

Ona bir öpücük veriyor. 'Sen iyi bir koşucusun, küçük adam.'

'Geri dönecek mi?'

‘Hiç şansım yok. Eğer bunu yaparsa babam onu kötü bir duruma sokar.' Bana anlamlı bir bakış attı. 'Öyle değil mi baba?'

'Kesinlikle' diyorum. ‘Sonra bir polis onu alıp hapse atacak.’

101'i aradım ve olayı anlattım; çağrı sorumlusu, anlayabileceğimi düşün düğüm plaka parçasını aldı ve araba geri dönerse 999'u aramamı tavsiye etti . Önümüzdeki birkaç gün boyunca bölgeye daha fazla devriye göndermeye çalışacaklarını söyledi.

Leah'nın itirazlarına rağmen okulunun ana ofisini aradım ve onlara ne ol duğunu anlattım ve arabanın tanımını verdim.

Son on beş dakikadır iPhone'una dalmış durumda ve artık birkaç saniye de bir endişeli arkadaşlarından gelen yeni mesajlar geliyor. Ben ona Nutella ile kadeh kaldırıyorum ve o da cep telefonunda iki başparmağıyla hızlı bir ş ekilde yazı yazarken, o da alışılagelmiş gençlik kayıtsızlığının bir kısmı ger i dönmeye başlıyor.

Tek seferlik olabilir elbette. Bunun *happens* gizli oda ve gizli kameralar ın keşfedilmesinden birkaç gün sonra gerçekleşmiş olması bir tesadüf. Kapı ma ilk kez bir yabancıyı getiren bir telefon görüşmesi yapmak.

Ama buna gerçekten inanmıyorum.

“Leah?” diyorum. "Yarın evde kalmaya ne dersin?"

'Matematik ve İngilizce için GCSE revizyon dersleri. Onları kaçıramam.'

'Seni okuldan almama ne dersin?'

Başını telefonundan kaldırmıyor. 'Dokuz yaşında değilim baba.'

'Cidden, bu öğleden sonra olanlardan sonra yarın tekrar otobüse binme f ikrinden hoşlanmıyorum.'

'Ama Hannah geri döndü, onunla tekrar yürüyebilirim. Evi hemen köşe de.”

Başımı sallıyorum. 'Sabah annen seni bırakacak, günün sonunda seni ok uldan alacağım.'

'İhtiyacım yok...'

"Yalnızca yarın, o zaman gelecek hafta ne yapacağımıza bakarız." Ona gülümsedim. 'Ya da ben bir gün izin alabilirim, sen evde kalıp dekorasyonda bana yardım edebilirsin.'

Bir nefes veriyor. 'İyi.'

Jess işten erken dönüyor ve ben Callum ve Daisy'ye çay hazırlarken Leah da ona her şeyi yeniden anlatsın. Sonra arabama biniyorum ve mahallede yavaş yavaş tur atıyorum, yakınlardaki tüm sokaklarda bir aşağı bir yukarı geziniyorum, son gün ışığı alacakaranlığa doğru kaybolurken gri Volvo'yu arıyorum. The Park'taki ışıklar ilginç ve otantik olan ancak normal sokak lambaları kadar ışık yaymayan orijinal gaz lambalarıdır. Bunun yerine, geniş caddelerdeki boş kaldırımların sessizliğini, üç katlı Viktorya dönemi evlerinin oluşturduğu derin gölgeleri vurgulayan gönülsüz bir parıltı yayıyorlar.

Geri döndüğümde Jess bana sorgulayıcı bir bakış attı ama ben sadece başımı salladım.

Bana bir kadeh şarap uzatırken, "Bundan hoşlanmadım" diyor. 'Sanki...' . . Bilmiyorum.'

'Ne?'

'Bu ev.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Gizli kameralar, gizli bir oda, kapımızın önündeki ölü kuş, buraya gelip bizi kandırmaya çalışması için para alan garip bir adam.' Kendi şarabından bir yudum alıyor. "Artık Leah okuldan eve kadar takip ediliyor. Bir haftadır buraya gelmedik bile."

'Biliyorum. Ama bunu çözeceğiz. Sana ya da çocuklara bir şey olmasına izin vermeyeceğim.'

'Belki de buraya gelmek bir hataydı. Sanki varmış gibi. . Uzun bir süre sessiz kaldı. 'Bilmiyorum. Bu evi ilk gördüğümüz andan itibaren çok sevdim. Hayallerimizin eviydi değil mi? Mekanın karakterini, mimarisini ve Viktorya dönemine ait tüm küçük tuhaflıklarını sevdim. Bölgeyi, tarih duygusunu çok sevdim. Ama şimdi sanki başka bir tarafı daha varmış gibi geliyor. Daha karanlık bir taraf."

'Perili evlere inanmıyorsun.'

'Öyle değil. Daha çok, belki de bunda biraz *off* bir şeyler olduğu hissine benziyor.' Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. 'Biraz hafif bir resim gibi

odak dışıdır ve ancak gerçekten yakından baktığınızda farkına varırsınız.'

'Ne demek istediğini biliyorum' diyorum. ‘Yerleşmek oldukça zor oldu.’

‘Eh, hiçbir yere yerleşemedim.’ Başını salladı. 'Aslında tam tersi.'

Şarabımızı bitirdikten ve o yukarı yatak odasına gittiğinde telefonumu çı kardım ve dünkü mesajlaşmayı açtım. Yeni bir mesaj yazıp, daha sonra ne y apacağımı bile düşünmeden gönderiyorum.

I’ll talk to you, but leave my family out of this.

Bittiğinde bir tane daha yazıyorum ve sonunda 'gönder'e basmadan önce bir anlığına düşünüyorum.

By the way I gave your number plate to the police.

Yanıtlar neredeyse hemen geri geliyor, üç mesaj birbiri ardına düşüyor.

Your daughter is very pretty
You know what we want. And you know how to make this go away
Otherwise this is just the start

34

CUMA

Jess, ertesi sabah Leah'ı okuldan uzak tutmak istiyor.

Daisy de içeri girmek istemiyor.

Ve Callum, günü sınıfta geçiren tek kişinin kendisi olması fikrine kesinl ikle karşı çıkıyor.

Kısa bir kafa karışıklığı, tartışma ve sabah programının genel olarak boz ulmasından sonra üçü de normal şekilde okula gidiyor. Jess, Leah'yı okulun kapısına kadar izleyeceğine söz vererek bırakıyor ve ben de St Jude İlköğret im Okulu'na koşuyorum.

Daisy'nin Resepsiyon sınıfına sıraya giren diğer dört ve beş yaşındaki ç ocuklardan oluşan sıraya katılmasını izlerken göğsümde hafif bir ağrı var. Bayan Pett her zaman yaptığı gibi kapının yanında gülümsüyor, her çocuğu ismiyle selamlıyor ve biraz fazla oyalanan ebeveynlere söylenmemiş mesajı veriyor: *You can go. Your child will be fine. I've got it from here.*

Hiçbir tehlike yok, diyorum kendi kendime. Onlar buradayken değil. Bu rası iyi bir okul, iki metrelik çelik çitlerle çevrili güvenli bir yer ve personel ne yaptığını biliyor.

Callum'u ortaokul tarafına doğru yürütüyorum, güvenli bir şekilde kapı dan içeri girene kadar bekleyip izliyorum. Geri dönerken acele etmeden par k etmiş uzun araba sıralarını gri Volvo'ya dair herhangi bir işaret var mı diy e kontrol ediyorum, ofise ya da otoyola giderken aceleyle arabalarına geri d önen insanları inceliyorum. Günün geri kalanına devam etmek için daha az acelesi olan, evde oturan ebeveynlerin düğümlerini de kontrol ediyorum. *That's me now*, bunu bir tanıma duygusuyla anlıyorum. Haftasından bu yan a ilk kez

Daisy'nin doğumundan sonra aldığım babalık izninden dolayı ben de evde oturan bir ebeveynim. Her ne kadar bunu karıma henüz itiraf edemesem de.

Gri bir Volvo yok ve özellikle uygunsuz görünen kimse yok.

Ama eve geldiğimde evimin önünde park edilmiş bir polis devriye arabası var.

Ben arabaya binerken iki üniformalı polis ön kapımı çalıyor. Buraya bana kötü bir haber vermek için geldiklerini hayal ederken midemde hastalıklı bir alarm hissi oluştu; bir kaza olduğunu, bir kaza olduğunu, Leah ile Jess'in dün geceki mesaj tehdidinden sonra hastanede olduklarını. *What comes next will be all your fault . . .*

"Bay Wylie?" diyor genç polis memuru.

Arabadan inerken, "Her şey yolunda mı?" diyorum. 'Bir şey mi oldu?'

Düzgün sakalında gri tutamlar bulunan, ince ve sırım gibi yaşlı olanı, sakinleştirici elini kaldırıyor.

'Her şey yolunda efendim. Dün hakkında kısa bir sohbet yapmayı umarak mahalledeydik.'

Kendisini Çavuş Goodridge ve genç meslektaşını PC James olarak tanıtırken biraz rahatladığımı hissediyorum. Her ikisinin de kemerlerinde bıçaklı yelekler, radyolar, keseler, cepler ve ekipmanlar var. PC James daha genç, taze yüzlü, en az 1,80 boyunda ve bir rugby oyuncusu gibi yapılı.

Onlara çay ikram ederek salona götürdüm, ikisi de su yerine reddettiler.

"Öyleyse" diyor Goodridge kanepenin kenarına tüneyerek. "Dün kızınızın dahil olduğu bir olayı mı bildirdiniz?"

Ben Leah'nın okulunun önünde bekleyen arabayı ilk fark etmesinden, arabanın eve giderken üç kez daha ortaya çıkmasına ve eve doğru hızla koşmasına kadar dün yaşanan olayları gözden geçirirken küçük bir not defterine notlar alıyor. Volvo'yu bulmak için sokağa fırladığımı anlattığımda kaşlarını çattı.

'Kural olarak,' diyor düz bir sesle, 'genellikle kapılarınızı kilitlemenizi, ailenizle birlikte içeride kalmanızı ve bu tür bir durumda - eğer bir daha olursa - ilk önce bizi aramanızı tavsiye ederiz. Cezai bir suç işlemiş veya işlemiş olabilecek biriyle yüzleşmek için sokağa koşmak yerine.'

"Onu evine kadar takip etti" diyorum. 'Bu konuda 'olabilir' diye bir şey yok. Ve ben bir çatışma aramıyordum.'

'Peki *were* ne arıyorsun?'

'Kim olduğunu görmek için hâlâ orada olup olmadığına bakın. Ona bir bakın.'

"Peki sen yaptın mı?"

'HAYIR.'

'Plaka ne durumda?'

O not defterine yazarken gördüğümü düşündüğüm araba plakasının kısmını anlatıyorum.

'Anladım' diyor. 'Kızınız üzgündü. Bu kişiyi korkutmak istedin.'

'Eğer mecbur kalırsam evet.'

Bardak suyundan bir yudum alıyor. 'Bunu anlıyorum. Ancak size veya ailenize yönelik acil bir tehdit yoksa, her zaman – *always* – üç dokuzu tuşlayıp bu işi bize bırakmanız daha iyi olacaktır.' Not defterine başka bir şey karalıyor. 'Peki bu kişinin özellikle kızınızı hedef almış olabileceğini düşünmenizin herhangi bir nedeni var mı?'

Ona telefonumdaki kısa mesaj dizisini, *This is just the start* uyarısını gösteriyorum.

'Numaranın izini sürebilir misin? Kim olduğunu öğrenip ailemi taciz etmelerini önleyebilir miyim?'

Goodridge meslektaşına dönüyor. 'PC James, buna cevap vermek ister misin?'

Genç subay biraz daha dik oturarak boğazını temizliyor. 'Ciddi bir suçtaki bir şüpheliyle, yani hapis cezası gerektiren bir suçla ilgilenirken polis, bir kişinin telefonundan bilgi almak için 2016 Soruşturma Yetkileri Yasası'na başvurabilir. Böyle bir soruşturma yöntemini haklı çıkaracak yeterli gerekçeyi gösteren bir yargıçtan veya kıdemli bir polis memurundan bu izin için başvuruda bulunmaları gerekiyor.'

Sanki eğitiminin bir parçası olarak yakın zamanda ezberlediği bir kılavuzdan okuyormuş gibi konuşuyordu.

Goodridge ona onay vererek başını salladı. 'Çok iyi, Michael.'

Genç PC'den çavuşuna bakıyorum.

'Yani aslında hiçbir şey yapamayacağını mı söylüyorsun? Bu numarayı takip edemez misin, gidip onlarla konuşamaz mısın?'

Goodridge 'Doğru' diyor. ‘Hayati tehlike ya da ciddi bir suç olmadığı y a da kayıp bir kişinin güvenliğine ilişkin gerçek endişeler olmadığı sürece hayır.’

'On altı yaşındaki kızımın okuldan eve kadar takip edilmesi oldukça cid di bir durum.'

“Endişelerinizi anlıyorum Bay Wylie, ama korkarım ki bu durum ciddi s uç faaliyeti eşiğini karşılamıyor. Ayrıca bu aracın görünümünü aldığınız kı sa mesajlarla ilişkilendirecek açık bir kanıt da yok.'

‘Fakat *obviously* bağlantılılar, bunun nedeni şu ki—’

‘Olabilir efendim ama tesadüf de olabilirler.’ Sanki daha fazla soru sorm amak istermiş gibi kalemiyle telefonumu işaret ediyor. 'Yani aslında bu kiş iyi tanımıyor musun, onunla hiç tanışmadın mı?'

"Hayır" diyorum sessizce. ‘Evde kendisine ait bir şey olduğunu düşünü yor ve onu iade etmemi istiyor.’

Goodridge, sanki bu tür bir mahalle anlaşmazlığını daha önce milyonlar ca kez görmüş gibi yorgun bir şekilde kaşlarını çatıyor; ufak ufak başlayan ve giderek daha da hırçınlaşan bir kavga, sonunda kimse bunun neden başla dığını bile hatırlayamaz hale geliyor.

‘Ve bu sadece bunu getirmek için yapmayı düşüneceğin bir şey değil. . . Anlaşmazlık sona mı erecek?'

'Bu bir anlaşmazlık değil' diyorum. 'Nerede yaşadığımı, çocuklarımın n erede okula gittiğini bilen birinin yaptığı kötü niyetli ve tehditkar bir davran ış. Meslektaşınız DC Rubin ile konuştunuz mu?' Başını salladığında ona k öpek tasmasını, Maxine Parish ve kayıp kocası Adrian'ı, bulduğum kameral arı ve Shaun Rutherford'un ziyaretini anlatmaya başladım. Ancak anlatıyı t anınabilir bir şekle sokmak çok belirsiz ve çok zor; hikaye benim kulakları ma bile bozuk ve tutarsız geliyor. Sonuna gelmeden duruyorum.

Goodridge saatine bakıyor. Not almayı çoktan bıraktı. “Sen de bunu bil dirmek için aradın, değil mi?”

'Birkaç gün önce' dedim. ‘DC Rubin birisinin konuyu araştırıp beni aray acağını söyledi ama şu ana kadar aramadılar.'

Ortağıyla yan yan bakışıp not defterini bıçak yeleğinin üzerindeki kesey e geri koyuyor.

“Onunla görüşeceğim.” Genç polis memuruna işaret verdi ve iki adam d a ayağa kalktı. Önümüzdeki birkaç gün içinde Park'a fazladan birkaç devriy e göndereceğiz, tamam mı? Bu arada o arabayı tekrar görürseniz hemen biz i arayın. Kendi başına peşinden koşma.'

İki polis memuru kasklarını tekrar takarak salona doğru ilerliyorlar. Ön kapıyı açtım ve geldikleri için onlara teşekkür ettim.

PC James arabaya adım atarken "Güzel ev" diyor. 'Su için teşekkürler.'

Kapı eşiğinde durup, devriye arabalarına doğru aceleyle geri dönmeleri ni izliyorum. Bir sonraki çağrıya, bir sonraki olaya, bir sonraki anlaşmazlığ a veya aile içi veya toplumsal karışıklığa doğru yola çıkıyoruz. Yoğun bir ş ehrin polis gücüne yönelik bitmek bilmeyen talepleri zaten çok zayıftı.

Çözüm ne kadar nahoş olursa olsun, bunu düzeltmek, durumla ve ailem e yönelik tehditle başa çıkmak *me*'daydı.

Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum.

35

Kasabaya giderken Maxine'i aradım ve tasmaya ve kapaklı telefona mümkün olan en kısa sürede ihtiyacım olacağını söyleyen bir mesaj bıraktım. Arabamı Trinity Meydanı'ndaki çok katlı binaya park edip cadde hizasına iniyorum ve daha birkaç gün önce yatırdığım parayı çekmek için yolda bankanın önünde duruyorum. İlk ipotek ödemesinden kalan para çoktan tükendi ve bende tasarruf hesabımda kalan az miktardaki paradan tamamlamak zorundayım; tezgahtar, elli sterlinlik banknotlardan oluşan kalın bir desteyi sayarken aynı tezgahta duruyorum.

Silverjoy'un tek müşterisi benim. Dükkan sahibi beni ağır ön kapıdan dükkâna yönlendiriyor ve gözlüğünün üzerinden gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Tezgahın altındaki camlı vitrinlerden birini kilitlerken onu gülümseyerek selamlıyorum.

'Pazartesi günü buradaydım' diyorum. ‘Benden bir kol saati aldın.’

Dikkatli bir şekilde tanıdığını belli eden bir baş sallama hareketi yapıyor. 'Bugün sizin için ne yapabilirim efendim? Pencerenin hemen orada, çok makul fiyatlı ve değerlerini çok iyi koruyan birkaç güzel Tag saatim var. Ya da belki karınız için birkaç küpe? Doğum günü, öyle mi? Yıl dönümü?'

“Hayır, öyle bir şey yok.” Çenemi ovuşturuyorum. 'Aslında aynı saatle ilgili.'

'Ah, evet. Rolex mi?'

'Bu doğru.'

'Çok güzel bir parça.'

'Olay şu ki' diyorum, 'onu geri satın almak istiyorum.'

Başını hafifçe bir tarafa doğru eğiyor. 'Üzgünüm?'

Cebimden evrakları çıkarıyorum, makbuzu ve dört gün önce bana verdiği pembe karbon kopyayı açıp ikisini de tezgahın üzerine koyuyorum.

‘Bu saat.’ Faturaya dokundum. 'Onu geri istiyorum. Param var, aynı bede li ödeyeceğim. Nakit ya da kredi kartı, ne istersen.'

“Ah,” dedi tekrar. 'Anlıyorum. Korkarım bu mümkün olmayacak efendi m.”

'Bunun tuhaf bir istek olduğunu biliyorum ama saati geri almam çok ön emli. Nedenini gerçekten açıklayamam ama bu o olmalı.'

'Anladım efendim. Çok güzel bir parçaydı.”

“Satıyordum.” . . Görünüşe göre bu bir hata.' Onun tereddütünü hissedeb iliyorum. 'Benim sattığım fiyat artı yüzde beşe ne dersiniz? Zahmetine karşı lık fazladan iki yüz pound bu.”

‘Bu fiyat meselesi değil. O parça satılık değil.”

'Neden?'

'Çünkü artık stokta yok. Sen geldikten birkaç gün sonra başka bir müşte ri satın aldı.”

Midem düşüyor. *Shit*.

‘Ama düşündüm. . . Bu fiyata bu kadar çabuk satılacağını düşünmemiştim.'

‘Bazı müşteriler sadece ne istediklerini biliyorlar.’ Sol tarafında, içinde s ıra sıra saatlerin olduğu, her birine küçük kağıt fiyat etiketleri iliştirilmiş bi r vitrini işaret ediyor. 'Tarz ve tasarım açısından oldukça benzer başka parça larım var ya da kaynak bulabilirim...'

‘Başka bir saat istemiyorum, *that* bir saat olmalı. Onu geri almalıyım. O nu senden kim aldı?”

Gözleri kısıldı. 'Bir müşteri.'

Geçen hafta bu zamanlardaki konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum. Ka yıt dışı bir anlaşma yapılabileceğine, burada bir müzakere başlatılabileceği ne dair bir ipucu var mıydı?

‘Alıcı erkek miydi, kadın mıydı?’ diyorum. 'Yaşlı mı, genç mi?'

'Bu verebileceğim bir bilgi değil...'

‘Eğer bizimle iletişime geçebilirseniz onlara bir teklifte bulunabilirim.’

Sertleşiyor. 'Açıkçası efendim, kişisel müşteri bilgilerini ifşa edemem.'

Arkamdan kimsenin girmeyeceğini kontrol etmek için omzumun üzerin den baktım.

“Bak, bunun yerine sana para ödeyebilirim.” Pembe karbon kopyayı tekr ar tezgaha vurdum. "On yıllık satış kayıtlarınıza bir göz atmama izin verin. "

saniye, bir adınız, adresiniz veya telefon numaranız olmalı, değil mi? Ve sa na o iki yüz poundu şimdi vereceğim.'

'Sana yardım edemem.'

Kot pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıyorum. 'Üç yüz mü?'

Dükkanın bu tarafını görüntüleyen duvara monte edilmiş kameraya bakı yor.

'Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsunuz efendim?'

"Ne?" Başımı salladım. 'HAYIR. O saati geri almam lazım. Bu gerçekt en *really* önemli. Ailevi nedenlerden dolayı." Ona ne kadarını söylemem ge rektiğine karar vermeye çalışıyorum; ne kadar dürüst olmam gerektiğini. A ma kaybedecek hiçbir şeyim yok gibi görünüyor. 'Gerçek şu ki, bir . . . yanl ış anlaşılma ve bunun kendilerine ait olduğunu düşünen başka biri var. İğr enç olmaya başladılar. Karşılık vermediğim sürece tehdit ediyorsun.'

Yüzü endişeyle yumuşadı.

'Bu durumda polise gitmelisin.'

'Bunu zaten denedim. Yapabilecekleri pek bir şey olmadığını söylediler , bu yüzden buraya geri döndüm.'

Yarım ay gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, gözlerinde bir sıcaklık h issi var.

"Belki de" dedi sonunda, "numaranı bana bırakabilir misin?" Alıcıya bir mesaj bırakacağım, bilgilerinizi ileteceğim. İletişime geçip geçmeyeceğini ona bırakın.'

"Teşekkür ederim." Makbuzun arkasına numaramı yazdım. 'Gerçekten minnettarım.'

'Açıkçası herhangi bir söz veremem' diyor. 'Ama asla bilemezsin. Belki bir anlaşmaya varmak isteyebilir."

36

Leah'nın okul günü saat 14.30'da bitiyor. ama oraya kırk dakika erken varıy orum. Bluecoat Akademisi çevre yolunun yanında duruyor ve ben de yakınl arda park edilmiş gri bir Volvo bulmak için ikili ana yoldan çıkıp okul alanı nın çevresinde birkaç kez yavaşça dolaşıyorum. Buna dair hiçbir işaret yok.

Kuyumcuyla konuşmamı tekrarlıyorum. Saati kim satın aldıysa muhte melen onu başka bir mağazaya geri satmazdı; çevrimiçi satarak elde edilece k kar marjı daha fazlaydı. Pencereleri kapatıyorum ve on beş dakikamı eBay 'de, Facebook Marketplace'te ve diğer birkaç satış sitesinde dolaşıyor ümidi yle harcıyorum, ama yerel bir satıcının reklamını yaptığı Rolex'in benzeri bi le yok.

Eğer satmak isteselerdi bile.

Leah'nın isteği üzerine Aspley Yolu'ndaki bir yan sokakta, okulun ana g irişini görebilecek şekilde ama çok da yakın olmayan bir yerde bekliyorum. Ayrıca anlaştığımız gibi arabada kalıyorum ve dikkatleri üzerime çekecek h içbir şey yapmıyorum. *No waving, Dad, no shouting and definitely no hugging*. Kontrol panelindeki dijital saat iki buçu ku geçiyor ve aralarında Leah'ın da bulunduğu gri üniformalı öğrencilerin k apılardan dışarı akın etmesini izliyorum. Yolcu tarafına geçti ve sanki görül mek istemiyormuş gibi koltuğunda aşağı doğru kaydı. Motoru çalıştırıp ka vşağa doğru çekiyorum. 'Selam, Leah. Günün nasıldı?'

"Korkunç" diyor emniyet kemerini indirirken. 'Onbirinci Sınıfın başkan ı, tüm yıl süren toplantı sırasında dün olanları büyük bir olaya dönüştürdü v e herkesi 'dikkatli olun', 'mümkünse bir arkadaşınızla birlikte yürüyün' ve 'ş üpheli her şeyi bildirin' konusunda uyardı. Aman Tanrım, bu *so* utanç veric iydi. Neredeyse ölüyordum."

"Adından mı bahsetti?"

'Hayır, elbette değil. Ama ilk molanın sonunda herkes benim olduğumu biliyordu. *So* utanmak. Mesela ilkokuldayken sürekli "yabancı tehlikesi"nd en bahsederlerdi.'

Sadece beş dakika sonra, çevre yolundan sağa döndükten sonra -şehirde n, evden uzağa- normal rotadan saptığımızı fark etmemiş gibi görünüyor. E krandan başını kaldırıp baktı, yüzündeki gülümseme soldu.

'Neden yanlış yola gidiyorsun baba?'

Eve giden direkt yoldaki yol çalışmaları hakkında bir şeyler mırıldanıyo rum ve trafik sıkışıklığına takılmak istemiyorum. Bir süre sonra Snapchat'e geri dönüyor, bir dizi mesajı okurken, yanıtlarken, yanıt verirken başparmak ları cep telefonunun ekranı üzerinde uçuşuyor.

Ona dikiz aynasında gördüğüm gri arabadan bahsetmedim.

Birkaç dakika önce arkamızdaki şeride girdi ve o zamandan beri dur-kal k trafiğine ayak uyduruyor. Sadece şerit değiştirdiğimde, sürekli olarak ara mızda en az üç araba daha bulundurarak şerit değiştiriyorum. Geçmek için hızlanmıyorum ya da dönüş yapmıyorum, dikiz aynamda neredeyse görüleb ilen gri ışıklar var.

Gri araba beni Crown Island'daki çifte kavşak boyunca takip ediyor, ben küçük yoldan çıkarken hala arkamda sabit duruyor ama hiçbir zaman sürücü yü iyice görebilecek kadar yaklaşmıyor. Wollaton Park'ın etrafında uzun yol dan gideceğim, bu kavşağa kadar tüm yolu dolaşacağım - tam bir daire çiz eceğim, gri arabanın *is* gerçekten beni takip etmesi dışında hiçbir anlam ifa de etmeyecek.

Aslında bundan daha iyisini yapabilirim. Üçüncü vitese geçiyorum ve hı zımı saatte yirmi mile düşürüyorum, arkamdaki beyaz minibüsün geçmesi i çin kolumu pencereden dışarı sallıyorum. Minibüs sürücüsü yaklaşırken sol elimle direksiyonu biraz daha sıkı tutuyorum, farlarını yakıp söndürüyor, ko rnasını çalıyor, sonra egzoz sesiyle dışarı çıkıyor ve Wollaton Yolu'ndaki tu runcu trafik ışıklarında yanıp sönerek yanımdan geçiyor. Gri arabayı yeteri nce yakına getirebilirsem plakasını not edip sürücüyü iyice görebilirim. Tu haf bir an için direksiyonun arkasında Maxine'in mi yoksa Charlie'nin mi ol duğunu merak ettim. Ama bu hiçbir anlam ifade etmez.

Işık yeşile dönüyor ve yavaş yavaş uzaklaşıyorum, hızımı düşük tutuyo rum ve siyah bir SUV'un yanımdan geçmesi için el sallıyorum. Dörtlü flaşö rlerimi yakıyorum

iyi bir önlem ama sollamadan önce trafikte bir mola verilmesini beklemek z orunda. Artık sadece iki araba var.

Leah başını tekrar telefonundan kaldırdı. 'Ne yapıyorsun baba?'

'Yoldan sapma.'

'Hayır' diyor, 'Yani neden tehlikeleri taktın?'

'Motor komik bir ses çıkarıyor.'

Bir süre dinliyor. "Öyle mi?"

Onu korkutmak istemiyorum. 'Üçüncü viteste bir vuruntu sesi duyuldu ğunu sanıyordum.'

"Hiçbir şey duyamıyorum." Omzunun üzerinden arka camı dolduran ka myonetin ağır ızgarasına bakıyor. 'Bu adam *very* yakında ve sanki bir şeyler bağırıyor gibi.'

Kamyonet nihayet hareket ediyor ve öfkeli bir hızlanma patlamasıyla on u geçiyor, ancak aynı anda arkasındaki gri araba sağa dönerek trafik hattını kesiyor ve sağ tarafımdan geçen kamyonetin büyük bir kısmı aynamı kararti yor.

Aynalarım netleştiğinde arkamdaki sokak boşalmış oluyor. Gri araba b ir yan yolda gözden kayboluyor, bir toplu konut alanına doğru gidiyor, gitm eden önce kuyruk ucu sadece bir saniyeliğine görülebiliyor. Sonuçta bunun bir Volvo arazisi olduğundan bile emin değilim.

Leah bana sanki konuyu kaybediyormuşum gibi bakıyor. 'Tamam, bu çok tuhaftı.'

'Haklısın' diyorum. 'Motor şu anda iyi görünüyor.'

'Neredeyiz *are* bile?'

Wollaton. Tehlikeleri kapatıyorum ve hız sınırına kadar hızlanıyorum. " On dakika sonra evde."

Kızım başını salladı ve yolculuğun geri kalanını sessizce geçirdik.

Evde, doğrudan yatak odasına yöneliyor ve ben salona girip ön pencere den sokaktan geçen trafiğe bakıyorum. Ama öğlen vakti ve çok az araba va r; zaten gri Volvo yok.

Telefonum WhatsApp'tan bir bildirimle titriyor; Charlie Parish'ten iki m esaj. Bunlardan ilki sesli nottur.

'Tamam' diyor, kayıtlı sesi hızlı ve net, onunla şahsen tanıştığım zaman kinden daha eski bir sese sahip. 'Yani ben de o fotoğrafla mı oynuyordum, eski kapaklı telefonun anısındaki fotoğrafla? Çıkarmayı ve Mac bilgisayarı ma indirmeyi başardım ve üzerinde bazı çalışmalar yapıyorum.

ayrıntıyı geliştirin, keskinleştirin, aydınlatın, gürültüyü giderin vb. Çözünürl ük yükseltme için yapay zeka algoritması kullanan, boşlukları doldurup oriji nalinden daha iyi hale getirmeye benzeyen bir yazılımım var. Temel olarak, var olan en iyi yazılım bu.' Kayıtta birkaç saniyeliğine duraksadı. "Her neys e, istemiyorum." . . resimden ne çıkarılacağını gayet iyi biliyorum, ama bir bakın ve ne düşündüğünüzü görün. Beni ya da annemi geri ara, olur mu?'

İkinci mesaj, başlığı olmayan bir resimdir. Tam ekran boyutuna getirme k için ekrana dokunuyorum. Bu, Jess'in Pazar akşamı Motorola'da keşfetti ği bulanık resimden anlaşılıyor. Ancak daha önce buzlu camın arkasından bir el, başparmak veya birinin yüzünün yan tarafı olan bir şeye bakmak gibi küçükken, şimdi daha büyük, daha keskin ve çok daha net, net çizgiler ve fa rklı şekiller.

Görüntüyü havaya uçurmak için kıstırıyorum ve yakınlaştırıyorum.

Görünen cilt fildişi solukluğunda, içinden ince mavi bir damar çizgisi g eçiyor. Bu bir el değil, tam olarak değil. Bu bir bileğin alt kısmıdır; biri di ğerinin üzerine yerleştirilmiş iki bilek.

Bilekleri birbirine sıkıca bağlayan mor kareli bir atkıdır.

Sian

She couldn't sleep. She'd dropped off for maybe an hour or two after the usual shouting and screaming and door slamming had blown itself out. But in truth she hadn't really slept properly, deeply, in months – it was hard when she always listening for Colin's heavy tread as he crossed the landing, the squeak of her door swinging open, his rough hands reaching for her in the darkness. It was the reason she'd started to go to bed fully clothed, to make it just that little bit more difficult for him at one or two or three o'clock in the morning when he crept out of the main bedroom and came looking for her instead, the air around him thick with the cloying stink of rum and sweat and expectation.

Today, there was another reason for sleeping in her clothes.

Today was going to be different: the first good day in a long time.

Silently, she pulled off the blanket and sat up, swinging her legs out of bed. She unplugged her phone from the charger, bundled up the cable and stashed it in her backpack. The little Nokia's cracked screen said it was 4:04 a.m. Still a couple of hours of darkness left. She wouldn't make the same mistake as last time, or the time before that, she would be long gone before they realised she wasn't in bed, before the call from the college truancy officer, before either of them emerged in search of a fresh bottle.

Sian crept down the stairs, taking care to avoid the creaky third step from the bottom. She pulled on her Reeboks, the old size fours as familiar as a best friend, slid her arms into the sleeves of her denim jacket and looped her favourite purple-checked scarf once around her neck. Reached for her key on the windowsill and stopped, pulled her hand back when she remembered: she wouldn't need the key anymore. She wasn't coming back. She would walk out of this house and by the time the sun came up she'd be on her way to London. To a new life. Any life had to be better than this one.

The only thing she'd miss about this place was currently scratching at the kitchen door. She opened it and Samson blinked up at her with his yellow-gold eyes, winding his way between her legs with his tail held high. Sian knelt down and buried her face in his fluffy tabby fur, kissing the top of his head and whispering her goodbyes. Telling herself not to cry, not now. She found a half-full box of Whiskas amid the chaos of the kitchen table and poured some into his bowl, the tomcat eating and purring at the same time.

Out on the street, the air was frosty with cold and sharp enough to take her breath away. She used the cut-through down past the corner shop, hooked left and in a few minutes she was out on the footpath beside the A52. She turned right and started walking towards Radcliffe-on-Trent, the little backpack bouncing with every step, her breath steaming in the chill of a dark January morning.

It was too early for the buses to run, and besides, the little spare money she had in the pocket of her jeans was better spent on a bacon cob at the station in town. She would buy it from the kiosk and eat it when the coach left, when she was on her way. There wasn't much traffic around, but she crossed to the other side and stuck her thumb out anyway at the first sound of an approaching car. It passed her without slowing, headlights blazing on full beam. A second car droned by a minute later, then a speeding lorry that passed so close she was buffeted by a backwash of diesel-tainted pre-dawn air. She pulled the scarf a little closer around her neck and picked up her pace. Sooner or later, someone would stop; some city-bound driver would pull over and give her a lift.

She stuck out her thumb again as more headlights approached.

Sure enough, this car began to slow as it passed her, engine tone shifting down through the gears, its indicator blazing bright amber in the darkness. The car – something dark and nondescript with a smiley face sticker in the back window – pulled to a stop ten metres in front of her.

Sian smiled as she walked quickly towards it.

Today was going to be a good day after all.

37

Eşarp şifonyerin üstünde katlanmış halde duruyor.

Ona dokunmak istemiyorum. Şimdi değil.

Bunun yerine telefonumu yanına tutuyorum, görüntü ekranı dolduruyor, deseni karşılaştırıyor.

Bu resimdeki eşarp olabilir mi? Renkler solmuş, yün zamanla yıpranmış, bileklere çok sıkı bağlandığından resimdeki desen bozulmuştu. . .

Titriyorum.

looked aynı.

İsa. Resimdeki elleri arkadan bağlı olan bu kişi kimdi? Bir an Adrian Parish mi diye düşündüm ama bilekler fazla ince, fazla kadınsı görünüyordu. Neredeyse çocuksu. O değilse kimdi ve onlar da aynı kaderi mi yaşamışlardı? Elbette bunun gibi binlerce atkı vardı, seri üretimdi ve fotoğraftakine benzemesi de tesadüf olabilirdi.

Ancak işler zaten bunu bir tesadüf olarak yazamayacak kadar ileri gitti.

Düşüncelerim Shaun Rutherford'la yaptığım konuşmaya ve evimden alması gereken eşyalarla ilgili kendisine verilen talimatlara dönüyor.

It was no good just getting a few. They needed all seven. All or nothing.

Eşarpın kibrit gibi göründüğünü ekleyerek Charlie'ye bir teşekkür mesajı gönderiyorum.

Fotoğraf önemli geliyor ve onu neredeyse kaçırıyor olduğumuz gerçeği cildimin altına bir kıymık gibi yerleşiyor; bu resmi neredeyse göz ardı ettiğimiz, onu indirmeye veya ne anlama geldiğini anlamaya çalışmadığımız bilgisi ve

Bunu ancak Charlie'nin ilgisi ve uzmanlığı sayesinde anlayabildik. Neredeyse yanımızdan geçmişti.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Eğer bunu kaçırmış olsaydık, neyi *else* kaçırmış olurduk?

Elimi uzatıp şifonyerin pürüzsüz, masif ahşap yüzeyini buluyorum. Parmak uçlarımla her çekmecenin ön tarafındaki küçük metal kulpları takip etmesine izin verin. Burada başka bir şey mi vardı? Odayı keşfettiğim o yoğun ilk günde gözden kaçırdığım, o günden sonra fark edemediğim bir şey mi vardı?

Çekmecelerin anahtarı, şifonyerin arka tarafında ustaca saklanmıştı ve ben her şeyi duvardan çekip çıkarana kadar görünmeyen, oymalı ahşaptan küçük bir oyuk içine yerleştirilmişti. Şimdi de aynı şeyi tekrar yapıyorum, şifonyerin arkasını görebilmek için şifonyerini küçük odanın ortasına doğru kaldırıyorum. Belki burada başka bir şey daha vardı, buranın henüz vazgeçmediği başka bir sır.

Telefonun fenerini arkayı incelemek, çerçevedeki diğer kusurları veya tutarsızlıkları, başka bir şeyi gizleyebilecek panelleri veya boşlukları bulmak için kullanıyorum. Ama sadece eski, koyu renkli, zamanla küflenmiş ahşap var. Daha sonra öne doğru hareket ediyorum ve tüm çekmeceleri tek tek dışarı çekiyorum, her birinin alt tarafını inceliyor ve daha önce fark etmediğim herhangi bir boşluk veya panel olup olmadığını kontrol ediyorum. Dizlerimin üzerinde meşaleyi şifoniyerdeki her bir oyuğa tuttum, her açıyı aydınlattım ve bu şeyin içinde gizlenmiş olabilecek herhangi bir şeye uzandım.

Hiç bir şey.

Ayağa kalkıp küçük alana bakıyorum, duvarları, tavana tutturulmuş kalın keçeyi hissediyorum. Ama hepsi güvenli, sımsıkı çivilenmiş, ilk günkü kadar kalın ve sağlam. Eski koltuğun kumaşı eski ama sağlam, başka bir şeyin saklanabileceği hiçbir delik ya da açıklık yok. Yanındaki küçük yan sehpa sade olup çekmecesiz ve süslemesizdir.

Hayır. Eğer burada başka bir şey olsaydı, her şey gibi o da şifonyerde olurdu. Olması *had*.

Burada hâlâ taşındığımız günden kalma bir avuç dolusu alet var; keski, kırık tornavida ve koltuğun altında terk edilmiş levye. Levyeyi alıp elime kaldırıyorum; masif çelikten ciddi bir ağırlık, büyük boy bir tornavida gibi her iki ucunda yarım inçlik bir bıçağa dönüşüyor. Bıçağı iki parça arasında çalıştırmak yeterince kolay olurdu.

Şifonyerin tahta bağlantılarını ve İngiliz anahtarını elimden geldiğince sert bir şekilde kullanarak bölümleri parça parça ayırdım, tüm kanlı şeyi parçala yıp parçaladım, ta ki hâlâ sakladığı son sırları da verene kadar. Levyenin ke skin ucunu çerçevedeki küçük bir boşluğa yerleştiriyorum ve ağırlığımı bu na vermeye hazırlanıyorum.

Mor kareli eşarbın görüntüsü beni duraklatıyor. Bağlı ellerin görüntüsü hâlâ canlı ve bazı şeyleri henüz kabul etmek istemediğim, hatta anlayamadı ğım bir şekilde değiştirdi. Levyeyi tekrar kaldırdım ve durdum. Şifonyeri yok ediyorum *could* ama bu süreçte başka neleri yok edebilirim? İçinde bul duğum eşyalar gibi kendi başına da önemli olabilir mi?

Bu çok saçmaydı. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Ağır ağır koltuğa ot uruyorum ve levyeyi tiksintiyle bir köşeye fırlatıyorum.

Tuhaf bir *thud* ile halının üzerine düşüyor.

Bu gürültü yalıtımlı odada garip bir şekilde içi boş bir ses.

Telefonun fenerini çatının eğiminden dolayı dik duramadığınız köşeye doğru çeviriyorum. Kafanızı çarpmamak için eğileceğiniz için ayakta dur manıza gerek kalmayacak bir yer.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum, sonra levyeyi kenara çekti m ve halının kenarını yoklayıp duvara sıkıştığı yerden yukarı çektim. Ağır dokuma kumaşı bana doğru çekiyor, yüzüme toz bulutu yükselirken öksürü yorum. Telefonumun feneri halının altındaki eski meşe döşeme tahtalarını a ydınlatıyor; ahşap döşemeler tamamen düz ve düz, birbirine sıkı sıkıya daya nıyor.

Biri hariç hepsi.

Tam köşede, döşeme tahtalarının on beş santimlik bir kısmı yanındakiyl e pek aynı hizada değil. Işığı daha yakına tuttum ve birleşim yerleri daha g örünür hale geldi, ahşap duvarla buluşmadan hemen önce düzgün bir şekild e kesildi. Kırık tornavidayı alıyorum ve ucunu yavaşça birleşim yerine sok uyorum, tahta kısmı geri kalanlardan kurtulana kadar ileri geri hareket ettiri yorum. Temiz bir şekilde ortaya çıkıyor ve altında birkaç inç derinliğinde v e kalın plastikle kaplı küçük bir boşluk ortaya çıkıyor. Boşluğun içinde, ön tarafında sakallı bir denizci resmi bulunan eski moda dikdörtgen bir tütün k utusu var. *Player's Navy Cut Cigarettes*. Kapağı kaldırıyorum ve sanki yıl lar geçmesine rağmen hiç dokunulmamış gibi kolayca çıkıyor. İçinde siyah bir Bic çakmak, bir kalem ucu ve bir

yarısı boş Swan Vesta kibrit kutusu. Çakmak kıvılcım çıkarıyor ama alev y ok; Sanırım yakıt uzun zaman önce buharlaştı.

Kalayın altında ince, koyu renkli bir kül yatağı var. Başka bir şey daha. Yarısı yanmış bir not kağıdı parçası.

38

Kağıdın geriye kalan kısmı kupkuru, top şeklinde buruşturulduğu yerde za manla sertleşen kırışıklıklar var, sanki düzleştirdikçe parçalara ayrılacakmış gibi. Bir zamanlar beyaz olabilirdi ama şimdi, yüzyıllardır gün ışığına çıkm ayan eski bir el yazması gibi, yaşla sarılaşmış durumda. Alt yarısı gitmiş, k enarı kahverengileşmiş ve düzensiz, çok eski bir alev tarafından tüketilmiş. Kâğıdın geri kalan kısmında siyah kurşun kalemle yazılmış karalamalar sol uk ama hâlâ okunaklı, sayfanın ortasından aşağı doğru çizilmiş bir çizgi ve her iki yanında altı çizili bir başlık yazılı.

Metni taradığımda umutlarım suya düşüyor: Tek kelimesini bile anlaya mıyorum. Soldaki başlık şu şekildedir: *Yziild*. Çizginin sağında *Kzipvi* var . Her birinin altında, sayfanın bir tarafında beş tane, diğer tarafında ise kağı dın kavrulmuş kenarının üzerinde sadece üç tane olmak üzere daha fazla kar ışık harf vardı. Herhangi bir kalıp veya anlamı ayırt etmeye çalışarak gözüm ü sol sütundaki ilk girişlere kaydırdım.

xlmurin nvvgrmt
olxzgrlm
zxxvhh

Yabancı dil mi? Ünlülerin ve ünsüzlerin yerleşimi çok gelişigüzel görünüy ordu. Daha çok bir tür şifrelemeye benziyor. Kağıdı alt kata alıp mutfak m asasındaki dizüstü bilgisayarımın başında çalışmaya başladım.

Belki de bunlar anagramdır? Bir A4 defterine her iki başlığı da yazıyor um, harflerle oynuyorum ve onları farklı bir sıraya koyuyorum. Ancak hiçbi ri inandırıcı görünmüyor ve V, Z ve H harflerinin sayısı o kadar çok ki, gerç ek kelime olamayacak kadar çok. Başlıkların her birini Google'a koymak,

sonuç Daha önce gördüğümden emin değilim:
It looks like there aren't many great matches for your search. Arama motoru, rastgele marka adları ve tam olarak eşleşmeyen yabancı kelimeler ortaya çıkarıyor. Aynı sonuçla başka kelimeler de denedim. Aramaya o kadar dalmışım ki, arkamdaki havanın hareketini hissedene kadar evde kimsenin sesini bile duymuyorum. Geriliyorum ve dönüyorum.

'Leah, beni zıplattın. . .'

O benim kızım değil.

Temizlikçi Helena, kadife çiçeği eldivenli elinde bir paspas ve kovayla mutfak kapısında duruyor.

"Özür dilerim" diyor sakince. 'Seni korkuttum mu?'

"Hayır, sorun değil." Ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. 'En büyüğüm olduğunu sanıyordum.'

'Ben üst kattaydım' diyor. 'Tuvaletleri yapıyorum. Evde olduğunu fark etmedim.'

That makes two of us, Bence. Aklıma bir fikir geliyor. "Aslında bir şeyi merak ediyordum: Eşim sizin Bay Hopkins için çalıştığınızı mı söyledi?"

Başını salladı ve yanımdan geçip lavaboya doğru ilerledi. Sabahlığının üzerinden hafif bir sigara dumanı yükseliyor.

'On yıl veya daha fazla.'

'Onunla ev hakkında konuşmak isterdim, burası çok eski ve muhteşem bir yer. Çok fazla tarih var.'

'Burada yeniden küçük çocuklu bir ailenin olması güzel. Daisy ve Callum'un da biraz alana sahip olması güzel sanırım.'

Bu yabancının en küçük iki çocuğumun isimlerini ne kadar kolay söylediğini görünce midemde bir huzursuzluk oluştu ama ses tonumu ilgisiz bir tonda tutmaya çalışıyorum.

"Bay Hopkins çok fazla yenileme işi yaptı mı, biliyor musunuz?" Yenideninşa etmek veya . . . yeniden yapılanma mı?'

"Karısı vefat ettikten sonra asla değiştirmek istemedi." Paspas kovasını lavaboya boşaltıyor. 'O öldükten sonra her şeyin aynı kalmasını istedi. O hayattayken nasılsa öyle kalsın.'

"Elbette." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. 'Yani bildiğiniz kadarıyla düzende değişiklik yapmadı mı? Herhangi bir odanın kat planını değiştirmediniz mi?'

Gözleri hafifçe kısılıyor. "Hangi oda?"

'Herhangi biri.'

"Yatak odalarından birini mi kastediyorsun?"

Omuz silkiyorum. 'Yatak odaları, resepsiyon odaları, yemek odası, mutf ak. Gerçekten hepsini merak ediyorum.'

'Bildiğim kadarıyla Janet vefat ettikten sonra eve dokunmadı, Allah rah met eylesin. Hiçbir zaman hiçbir şeyi değiştirmek istemedim."

"Bu biraz rastgele olacak ama Adrian Parish adında birinden bahsettiğin i hiç sanmıyorum." Belki bir arkadaş? İş arkadaşı?'

Yüzünden hızla bir şey geçti ama ben onu tanımlayamadan gitti.

'Bana arkadaşlarından bahsetmedi' dedi ve arkasını döndü. 'O her zaman çok özel bir adamdı. Muhtemelen artık işlerime devam etmeliyim."

Paspas kovasının üzerindeki her iki musluğu da sonuna kadar açıyor ve ben başka bir şey sormaya fırsat bulamadan aramızdaki havayı akan suyun sesiyle dolduruyor.

39

Kısa bir süre sonra Jess, Daisy ve Callum'la birlikte geliyor ve ben de not kağıdı parçasını cebime koyuyorum. Eşim ve ben, çalışma günlerimiz hakkında her zamanki kısaltılmış güncellemeleri paylaşıyoruz ve ben de ona polis ziyaretinden bahsetmek için hızla harekete geçiyorum. Çocuklar akşamın erken saatlerinde ton balıklı fırında patates çayını içerken, buzdolabından bir kaç tane sıfır alkollü bira alıp ona bir tane ikram ediyorum.

Helena hâlâ üst katta çalışıyor, dedim. 'Daha önce bir tür ninja gibi üzerime sinsice yaklaştı. Yemin ederim, tam arkama gelene kadar onu duymadım bile."

Jess birayı benden alıp açıyor.

'Ama hoş görünüyor, sence de öyle değil mi? Biraz tanrının lütfu.' Yüz ümdeki şüpheci ifadeyi görünce şunu ekliyor: 'Ne?'

'Ben sadece...' . . Bilmiyorum. O da kim *is*?' Elimde biramla tavanı işaret ediyorum, şu anda bile dolaplarımızı karıştırıyor olabileceğini hayal ediyorum. Cebimdeki şifreli not, evin tepesindeki gizli odayı keşfettiğimden beri fokurdayan tuhaf biranın yeni bir maddesi. 'Onu tanımıyoruz. Herhangi biri olabilir."

Ona Shaun'un birdenbire kapımızın eşiğinde belirmesinin yalnızca birkaç gün önce olduğunu hatırlattım.

Jess telefonunu çıkardı ve WhatsApp'ı açarak listenin en üstündeki Park West Sakinleri adlı grubu seçti. Üyelerinin bizim yolumuzda ve yarım düzine komşu sokaktaki ev sahiplerinden oluştuğunu söyledi. Kaçırılan teslimatlardan ve düşüncesizce park edilmiş arabalardan güvenilir bir boyacı ve dekoratör tavsiyelerine kadar her şeyi içeren en son mesajları gözden geçiriyor. Çoğu oldukça sıradan görünüyor ama yine de beni gruba eklemesini rica ediyorum.

Jess şöyle diyor: 'Taşınmaya hazırlanırken bir temizlikçi sordum ve yeni komşularımızdan bazılarıyla sohbet etmeye başladım. Helena önerildi; gerç ekten iyi referanslar da vardı."

'Bir temizlikçiye paramız yetebilir mi?'

'Haftada sadece birkaç saat ama evdeki her konuda bize gerçekten bir av antaj sağlayacak. Ve bu hafta yaşananlar göz önüne alındığında, sanırım ik imizin de çocukları doğru dürüst gözetleyebilmemiz için aklımıza ihtiyacım ız var; eğer bu büyük eve kendi başımıza bakıyorsak ve ikimiz de tam zama nlı çalışıyorsak, hem etrafta koşuşturup hem de çocukların yaz tatillerinde t adını çıkarabilmeleri için bahçenin ormanını yeniden dekore edip kesiyorsak bunu yapamayız.'

"Kuzeni de mi burada?"

Jess mutfak penceresinden dışarıyı işaret ederek "Tobias" dedi. 'İşte burada.'

Evin arkasındaki çimenlik alanda parmağını takip ediyorum. Arka taraft aki çitler fazlasıyla büyümüş, çimenler diz boyu ve yıllarca süren çürüyen y apraklar yarım metre derinlikte yığılmış. Çitin yanında kot pantolon, iş botl arı ve soluk *JCB* logosu taşıyan yırtık pırtık siyah bir eşofman giymiş küçü k, mütevazı bir adam duruyor. Koyu renk saçlarının tamamı kısa kesilmiş v e yanaklarındaki sakalların altında rüzgardan yanmış bir kızarıklık var.

Eldivenli ellerinde, kavisli makas bıçağı olan bir çift uzun çift kollu ma kas kullanıyor ve Bayan Evans'ın at kestanesi ağacından sarkan dalları kesiy or. Her biri hilal şeklindeki bıçakların tek bir temiz dilimiyle düşüyor. *Chop* . Kopmuş bir dal daha ayaklarının dibine düşüyor.

"Tobias'a bir nevi ikiye bir anlaşma teklif etti." Görünüşe göre ucuza çal ışıyor ve buradaki pek çok bahçeyi yapıyor. Dışarıda olmayı tercih ediyor. Helena öyle olduğunu söylüyor. . . kapalı kalmaktan pek hoşlanmıyor. Kap alı alanda kalmaktan gerçekten hoşlanmıyor.'

Bahçemde çalışan adama pencereden bakıyorum.

'Ama bu iyi bir fikir mi? Bu hafta olanlardan dolayı eve yabancıları mı getirmek istiyorsunuz?'

'Onlar yabancı değil' diyor. 'Onlar tavsiye edildi. Ve bu sadece bir dene me süresi için; birkaç hafta boyunca nasıl olduklarını göreceğiz ve oradan d evam edeceğiz. TAMAM?'

* * *

Ancak daha sonra, küçük çocuklar yataklarına girdiğinde dizüstü bilgisayarı mı tekrar açıyorum ve yarı yanmış garip not kağıdına dönüyorum.

üst oda.

Jess beni mutfakta buluyor. Ona şifreli notu göstermeden önce kapıyı k apatmasını işaret ettim ve ardından Charlie'nin birkaç saat önce gönderdiği resmi telefonuma açtım. Bir anda çok fazla boş zamanım kaldığını kabul et meden ona Maxine ve oğlundan bahsetmenin bir yolunu hâlâ bulamadım. B unun yerine ona bunun Dom'dan geldiğini söylüyorum.

Resmi incelerken kaşlarını çatıyor.

‘Öyle görünüyor. . Alnındaki çizgiler derinleşiyor. 'Bu çok korkunç. Sa nki birisinin bileklerine dolanmış gibi. Korkunç.”

'Biliyorum.'

'Ya bulduğunuz eşarbın aynısıysa? Önemli olabilir, değil mi?'

Bu hafta onlarla kaç kez temasa geçtiğimizi anlatırken polise yönelik ba şka bir yaklaşımı tartışıyoruz.

Jess içini çekerek, “Bizim zaman harcadığımızı düşünecekler” diyor. 'D ikkat arayanlar.'

'Bazılarının zaten bunu yaptığını düşünüyorum.'

Leah bize TikTok'ta bir video göstermek için elinde telefonuyla sırıtarak içeri giriyor. Başlığı 'Tatilde Tuhaf Utanç verici Babalar' Cilt. 3' ve orta ya şlı bir adamı ve onun ergenlik çağındaki çocuklarını utandırdığı tüm yolları konu alıyor.

'Bu *so* sensin, baba.' Omzuma yaslanıyor, ben izlerken kıkırdıyor, kolu g ömleğimin altından sıcak. Videoda orta yaşlı bir adam, dans pistinde Bee G ees'in 'Stayin' Alive' şarkısına garip bir şekilde çekingen hareketler yapıyor ve iki utangaç genç tarafından izleniyor. Klip bitip bir sonrakine geçerken, d izüstü bilgisayarımın yanındaki buruşuk, yarı yanmış not kağıdını işaret edi yor. 'Bu da ne?'

'Bunun bir çeşit şifreli mesaj olduğunu düşünüyorum. Üst katta saklı buldum.”

Burnunu kırıştırıyor. 'Yine de yansıtıcı bir şifre pek de kod sayılmaz, de ğil mi?'

"Ne?"

‘Bunları bilgisayar biliminde yaptık. Mesela birkaç yıl önce."

Dizüstü bilgisayarımdaki bir tarayıcıyı açıyor ve arama çubuğuna *reflecting cipher* yazarak ilk sonuca tıklıyor. Sayfada, görünüşe göre ayna k odları veya Atbash şifreleri olarak da adlandırılan şifreleri yansıtan birkaç s atırlık metin ve 'Mesajı buraya girin' yazan bir metin kutusu var. . .

Kızım not kağıdına ilk girişi yazıyor.

xlmurin nvvgrmtconfirm meeting olur.

Ekranda soldan sağa A'dan Z'ye alfabenin sıralandığı bir grafiği işaret e diyor. Altında ise harf sırası sağdan sola doğru olacak şekilde ters çevrilmi ştir.

"Gördün mü?" diyor Leah. 'Her harfi sırayla tersiyle eşleştirirsiniz, böyl ece A Z olur, B Y olur, C X olur vb. Aslında pek bir kod değil. Çok kolay."

Metin kutusuna sözcükleri ardı ardına yazıyorum ve şifresi çözülmüş gi rdileri kurşun kalemle orijinallerin yanına yazıyorum.

location
access
traffic
call log

Kodu çözülmüş, bu sütunun üst kısmındaki başlık *barrow*'tir.

' Jess, "Bu da ne?" dedi. 'Bir yer, bir kişi ?'

'Göller Bölgesi'ne çok da uzak olmayan bir kasaba. Sanırım Cumbria."

"Ya da Loughborough yakınındaki Barrow-on-Soar'da mı?" Burası bize çok daha yakın.'

Leah omzumun üzerinden listeyi inceliyor. 'Höyük bir Viking mezar hö yüğü falan değil mi?'

Sağdaki sütunun üstüne kodlu başlığı yazıyorum ve *parker* sonucunu alıyorum.

Üçümüz, şifresi çözülmüş kelimelerin karalanmış sütununu inceliyoruz. Sanırım bu liste Google var olmadan önce yazılmış olabilir. Şifreyi çözmed en önce, bir web sayfasına harf yazmak kadar kolaydı. Ciddi bir araştırmacı yı bir dakikadan fazla rahatsız etmezdi ama sıradan bir izleyiciden, tesadüfe n rastlayan birinden ne olduğunu gizlemeye yeterli olurdu.

Belki de evde tesadüfen karşılaşmış başka biri.

"Anlamıyorum" dedi Jess. "Kutunun içinde başka bir şey var mıydı?"

'Bir çakmak, biraz kibrit. Teneke, sanki kağıt daha önce orada yakılmış gibi, küçük bir kül yığınının üzerindeydi.'

"Bu cümle nedir?" diyor sessizce, neredeyse kendi kendine. '*Burn after reading*?'

'Ben de bunu düşünüyordum.'

Kızımız yine telefonuna dalmış halde oradan uzaklaşıyor. Jess sağ taraf taki *parker* başlığının altındaki üç kodlu kelimeyi işaret ediyor. Üç şifreli g iriş, geri kalanı muhtemelen yandı.

'Diğer sütundaki kelimeleri yapın.'

Aynı süreci tekrar yaşıyorum, her girdinin kodunu çözüyorum ve yanına kurşun kalemle düz metni yazıyorum.

Bitirdiğimde ikimiz de sessizce oturup listenin diğer yarısına bakıyoruz.

cable ties
shoe covers
spades x2

Midemde hasta bir burkulma var.

Bu bir mesaj değild
i. Bu bir yapılacakla
r listesiydi.

40

CUMARTESİ

Kötü uyuyorum, uykuya dalamıyorum ve gece boyunca evin çıkardığı her t uhaf sese defalarca uyanıyorum. Uyanık, karanlıkta yatıyorum ve birkaç şif reli kelimenin taşıdığı tuhaf nota ve karanlığın ipuçları hakkında ne yapma mız gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Uyurken rüyalarım, her ikisi d e anlayamadığım bir dil konuşan Adrian Parish ve Shaun Rutherford'un, Le ah'nın ve onu okuldan eve kadar takip eden arabanın rahatsız edici bir karışı mı.

Helena ve Tobias da ortaya çıkıyor.

İkisinde tam olarak oturmayan, kulağa doğru gelmeyen bir şeyler var. Bize hiç tanımadığımız birinden WhatsApp aracılığıyla gelen bir tavsiye üz erine gelmişlerdi ve ilk olarak neredeyse biz eve taşınır taşınmaz ortaya çık mışlardı. Helena bize önceki sahibi için çalıştığını ve biz de onu olduğu gib i kabul ettiğimizi söylemişti. Peki ya bundan daha fazlası varsa? Ya araların da başka bir şey olsaydı?

Huzursuz düşüncelerim, tıpkı gerçek kuzeyi gösteren bir pusula gibi, ko dlanmış listedeki son öğeye dönüp duruyor.

Spades x2

Tek bir kürek bile yok. İki.

Ortaklar. Her biri yapılacaklar listesinin farklı bir yarısına sahip. *Parker* yerel DIY mağazasından satın alınabilecek şeylere dair basit bir not; *Barrow* izleme, bekleme ve izlemeyle ilgili daha fazla beyinsel görevle. İsi mlerde tanıdık bir şeyler var ama onları daha önce nerede duyduğumu hatırl ayamıyorum.

Beynimi çalıştırmak için kafeteryada güçlü bir bira hazırlıyorum ama kü çük çocukların ikisi de erken kalkmış ve oturacak zaman yok ve gerçekten

Onları doyurup giydirmek, Daisy'nin yüzme dersi için ihtiyaç duyduğu her şeyi almasını sağlamak ve küçük arkadaşı Olive'in hemen ardından gelecek olan doğum günü partisi arasında düşünüyorum. O Cheerios'larını yerken h ediyeyi paketliyorum. Callum'un bu sabah futbol maçı yok, bu yüzden salon a yerleşip Xbox'ta Minecraft oynuyor. Leah en azından öğlene kadar uyuya cak.

Jess, Daisy'yi yüzme dersine götürür götürmez kahvemi alıp salonda Cal lum'la oturuyorum, telefonumdan WhatsApp'ı açıp Park West Sakinleri grub una dalıyorum. Konu, yarı yararlı olanlardan akıllara durgunluk verecek kad ar önemsiz olanlara kadar uzanan, güvenilir esnaf tavsiye etme taleplerinden yerel su basıncı hakkındaki sorulara ve düşüncesiz park etme konusundaki p asif-agresif mesajlara, eksik tekerlekli çöp kutuları için ricalara ve istenmey en ikinci el kıyafetler, kitaplar, tahta askılar, bitki saksıları, çocuk süslü elbis e eşyaları ve insanların kurtulmaya çalıştığı diğer her şeye kadar her şeyin büyük bir mesaj deposudur.

Menüde ‘Ara’ seçeneğini bulup ‘Parker’a giriyorum. Sonuçlar, yakındak i Wollaton *Park*, *Park* Drive'dan vurgulanan bahisler ve insanlardan kötü bi r şekilde *parked* olan arabaları hareket ettirmeleri yönündeki talepler olarak görünüyor. Gerçek kelimenin kendisiyle eşleşme yok. 'Barrow', mahallede ödünç alabileceği bir el arabası olup olmadığını soran bir sakin hakkında te k bir arama sonucu üretiyor.

Arama fonksiyonundan çıkıyorum.

Grup üyeleri, şehirdeki en seçkin WhatsApp gruplarından birine üyelikl erini belirtmek için, hepsinin adı, bazılarının soyadı, birçoğunun ev numaras ı ve sokak baş harflerinden oluşan bir kullanıcı adı karışımı kullanıyor. Her yeni mesaj geldiğinde sürekli ping atılması nedeniyle Jess'in beni gruba ekl emesinden sonraki bir gün içinde başlıktaki bildirimleri sessize aldım; Yalnı zca son birkaç günden kalma düzinelerce var.

Ama sonunda, bu bataklıkta aradığımı buldum: Jess'ten, taşınmamızdan bir gün önce gönderilen, yeni komşularımızdan herhangi birinin bir temizlik çi ve/veya bahçıvan tavsiye edip edemeyeceğini soran bir talep. Yarım saat içinde kendisine Sarah@84GT diyen birinden Helena ve Tobias'ın 'çok güve nilir bir çift, mükemmel iş, iyi oranlar' olduğunu öne süren bir yanıt geldi.

Yardımsever bir komşudan yararlı bir tavsiye. Başka bir şey olmadığı sürece.

Çünkü Sarah@84GT *actually*'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de yapmadık. Ama Helena ve Tobias'ın önceki ev sahibi için çalıştıklarını iddia ederek evime gelmelerinin nedeni oydu. 'Sarah' bir boşluktu, bir gizemdi. Bilinmeyen bir miktar.

Yoksa sadece paranoya mı yapıyordum?

Havuzdaki Jess'e mesaj atarak 'Sarah'dan herhangi bir özel mesaj alıp almadığını ya da tavsiyeyi verdikten sonra onunla telefonda konuşup konuşmadığını sordum.

Bana hemen mesaj atıyor.

No and no.
You need to google those names from last night.
I just did.

Telefonumda bir tarayıcı penceresi açıp *parker* yazıyorum. Yüz milyonlarca sonuç var ve anlamlı bir sonuç bulmak için sayfayı aşağı doğru kaydırıyorum. Ama bu çok belirsiz; çok rastgele. Aynısını *barrow* ile denedim ve benzer çığ gibi sonuçlar elde ettim; bunların çoğu Barrow Futbol Kulübü ve yüz seksen milden daha uzak olan Cumbria'daki kasabanın kendisi hakkındaydı. Bu elektronik samanlıkta bir iğneydi. Her iki kelimeyi birlikte *parker barrow* arama kutusuna yazıyorum ve bu yalnızca yedi milyon sonuç veriyor. İlk düzine bağlantının tamamı Nashville, Tennessee'den bir Amerikan rock grubuyla ilgili. Parça listeleri, tur tarihleri, yeni bir albüm, YouTube videoları ve diğer sosyal medya hesapları. Bunun altında bazı kurumsal girişler ve rock grubuna ve müziklerini yayınlayan sitelere daha fazla bağlantı var.

Geri kalanların arasında tek bir Wikipedia girişi yer alıyor ve aniden soyadlarının neden belli belirsiz tanıdık geldiğini fark ediyorum.

Gerçi neredeyse bir asır önce Yasak dönemi Amerika'sında kanlı bir yol açtıklarında ilk isimleriyle çok daha iyi tanınmışlardı.

Bonnie Elizabeth Parker ve Clyde Chestnut Barrow.
Bonnie ve Clyde.

41

Bonnie ve Clyde'ın 1934'te bir polis pususundaki şiddetli ölümlerine kadar i şledikleri soygun, adam kaçırma ve cinayet çılgınlığını anlatan Wikipedia s ayfasına bakıyorum. Birisi bir noktada bunları evimde saklanan şüpheli bir "yapılacaklar" listesinde takma ad olarak kullanmıştı. Bu kişi ayrıca, birisi l isteyi yok etmeye çalışmadan önce, alevlerin işini yapıp yapmadığını kontr ol etmeden, listenin içeriğini gizlemek için basit bir kod kullanmıştı.

Jess'e bir mesaj gönderdim.

Bonnie and Clyde??? Seriously?

I know. What's that about?

Telefon elimde çalmaya başladığında onu aramak üzereydim: her zamanki zil sesim değil ama WhatsApp'taki bir aramanın tiz çınlama sesi. Ekranda ta nınmayan bir numara gösteriliyor. Arayan kişiyi temkinli bir şekilde selaml ıyorum ve o da aynı şekilde cevap veriyor, ses tonu kırpılmış.

Jeremy benimle ev hakkında konuşmak istediğini söyledi, dedi. Nerede yse sonradan aklına gelmiş gibi şunu ekliyor: 'Bu arada ben Kevin Hopkins' im.'

'Doğru' diyorum. 'Evet, geri aradığınız için teşekkürler. Sen önceki sahi binin oğlusun, değil mi?'

'Evet.'

Kırklı yaşlarındaymış gibi konuşuyor. Hatırladığım kadarıyla bu adam İ spanya'da bir yerlerde yaşayan bir göçmendi. Onu bir sahil kafesinde, espre ssosunu yudumlarken, okyanusa bakarken, tüm bunlardan uzak bir dünya ol arak hayal ediyorum.

Kayınbiraderim ve benim sorularım sırasında Shaun Rutherford'un ağzı ndan kaçırdığı şeyi hatırlıyorum. *He said he lived abroad*. Bu telefon hattını n diğer ucundaki adam onu işe alan kişi olabilir miydi?

'Bana geri döndüğün için minnettarım' diyorum. ‘Ev hakkında sormak i stediğim bir şey vardı, kulağa biraz saçma gelebilir—′

‘Sorun değil.′ Arka planda bir çeşit yüksek ses var. 'Dinle, tüm bunlar ne yle ilgili? Dürüst olmak gerekirse pek de iyi bir zaman değil. Ve eğer yapı sal araştırmayla ilgili bir sorununuz varsa, sizi orada durdurmak ve konuyu araştırmacılarla görüşmenizi söylemek istiyorum. Sanırım babamın evinde çok iyi bir anlaşma yaptın.″

Soruşturmamın kötü niyetli olmadığı konusunda ona güvence veriyoru m, bunun yerine onu buraya ne zaman taşındığı ve ikinci katta ne tür kozme tik değişiklikler yapılmış olabileceği konusuna yönlendirmeye çalışıyorum . Ama eğer üst yatak odasındaki gizli kapıyı sorduğumdan şüpheleniyorsa, bunu hiçbir şekilde belirtmiyor.

"Babam için bazı değişiklikler yaptım" diyor neşeli bir tavırla. 'Birkaç modernizasyon ama annem öldükten sonra pek fazla şey yapma fikrinden h oşlanmadı. Dediğim gibi, eğer bu bir tür hukuki iddia ise, eğer anketi geri çevirmeyi düşünüyorsanız ya da herhangi bir kötü niyet sorunu varsa, bunu unutabilirsiniz.'

Zaten telefonu kapatmaya yaklaştığını hissediyorum.

"Hayır, hayır" diyorum hızla. 'Öyle değil. Biraz tadilat yapmayı düşün üyorum ama eşim mümkün olduğu kadarını elinde tutmak istiyor ve ben de onu çoğunun göründüğünden çok daha yeni olduğuna ikna etmeye çalışıyo rum. Mesela yatak odalarından birinde büyük gömme dolaplar vardı; onları sen mi koydun?'

Sanki bir ana yolun hemen yanındaymış gibi, trafik gürültüsü onun ucun da daha da artıyor.

'Ne?'

'En üst kattaki odalardan birinde büyük gömme dolaplar. Ahşap panelli bir duvarın tam üstünde.″

Hatta uzun bir duraklama oldu, sanki telefonu bir kulağından diğerine a ktarıyormuş gibi bir statik çıtırtı duyuldu.

"Hayır" dedi sonunda. ‘O dolapları ben koymadım.′

Kendimi biraz sönük hissetmeden edemiyorum. İşin ne zaman bittiğini, gizli kapının ne zaman kapatıldığını ve unutulduğunu öğrenebilseydim, bu bana en azından geri dönmek için bir başlangıç noktası verirdi.

“Yani zaten oradaydılar?” diyorum. "Sen ve ailen buraya ne zaman taşın dınız?"

'Ben öyle demedim. Ben bunu *I*'ın yapmadığını söyledim; bunları bir ad ama, bir uzmana, bir marangoza falan yaptırdım.'

Bir nefes alıyorum. Bu en azından ilerlemenin küçük bir kısmı, bir inç ileri.

"Doğramacı kimdi?"

'Cidden mi dostum? Scooby değil. Bu yıllar önce eşeğinkiydi.”

“Yeterince adil.” Sesimi hafif tutuyorum. ‘Peki hangi yıl olurdu?’

'Tanrım, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.' Sinirle içini çeki yor. 'Annem ve babam evi satın aldılar. . . 2002 yazı mı? Evet, Dünya Kup asıydı, çeyrek finalde Brezilya'ya elenmemizi izlemek için televizyonu zam anında çalıştırmaya çalıştığımı hatırlıyorum, hepimiz salondaki kamp sanda lyelerine tünemiştik. Lanet olası David Seaman bize o maça mal oldu, tam bir çöptü. Brezilya'da on kişi kaldı ama onları hâlâ yenemedik.'

Maçı hiç hatırlamıyorum ama hafızasına kazınmış olduğu açık.

'Bu yüzden . . . marangoz mu?'

“Evet, yani bundan kısa bir süre sonra gelmiş olmalı çünkü annem bütün eski kıyafetlerini, am-dram yaptığı zamanlardaki eski kostümlerini saklayac ak bir sürü saklama alanı istiyordu. Evi satın aldıkları yaşlı kadın duldu ve a niden ölmüştü; Taşındığımızda burası iyi durumdaydı.'

"Sanırım onun adını hatırlamıyorsun, değil mi?"

'Ne?'

'Evin ailenizden önceki sahibi mi?'

Bir nefes veriyor. 'Vay canına. Bu lanet olası *Columbo* gibi.'

‘Kusura bakmayın, sadece buranın tarihindeki bazı boşlukları doldurmaya çalışıyorun

Hatta, yankılanan zemindeki sert ayak sesleriyle noktalanan daha fazla s essizlik var.

“Biliyor musun?” diyor. ‘Ben *do* hatırlıyorum. Garip şeylerden biriydi a ma adı o TV şovundakiyle aynıydı. Barış yapın. *Dempsey & Makepeace*'te n hoşlandınız mı?'

‘Benden biraz önce olmuş olabilir.’

'Elizabeth, işte bu kadar. Elizabeth Makepeace. Tam bir ağız dolusu.”

"Ve o bir duldu" diyorum. 'Yalnız mı yaşadı?'

'Bir vardı. . . torunu, belki de yeğeni? Ya da bir vaftiz oğlu olabilirdi. O adamla hiç tanışmadım.' Onun ucunda genç seslerden oluşan bir gevezeli k var ve aramaya dönmeden önce hattın ucundaki taraf bir süreliğine sessiz kalıyor. 'Bak Alan...'

'Adem.'

'Adam, bu aslında neyle ilgili? Beni gerçekten de gardıroplar hakkında s ohbet etmek için Costa del Sol'a kadar takip etmedin, değil mi?'

Aramamın gerçek sebebini açıklayıp açıklamayacağımdan, bulduğum ş eyi tamamen yabancı biriyle paylaşıp paylaşmayacağımdan emin olamadığ ım için tereddüt ettim. Ama merak galip gelir.

"Ekstra bir oda var."

"Ne?"

'Sahte bir duvarın arkasına gizlenmiş ekstra bir oda. Küçük bir ek binay a açılan gizli kapı, uzun süredir bozulmamış gibi görünüyor. Yıllardır. Ned en orada olduğunu, ne kadar süredir dokunulmadığını bulmaya çalışıyorum. '

'Bu yüzden?'

"Bu odayı hiç görmedin mi?"

Görüşmenin bitiminde kapanan kapının tık sesi bana ulaştı ve arka plan daki gürültü sonunda azaldı. Cevap verdiğinde sesi de daha kısıktı.

'Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey bunun benimle ya da babamla hiçbir ilgisi olmadığı.'

Ses tonunda hafif bir değişiklik var; yetersiz sabrının artık sona erdiğini gösteren bir açık sözlülük var. Bazı nedenlerden dolayı kendimi, yıllar içind e Costa Del Crime'a vuran çeşitli nahoş İngilizleri düşünürken buluyorum. Bu hala geçerli miydi, yoksa her şey değişti mi? Hala Birleşik Krallık'a iad e edilmekten kaçınabileceğiniz bir yer miydi?

Odayı kasıtlı olarak gizlemiş, oradan olabildiğince uzaklaşmak için yurt dışına mı taşınmıştı?

Telefon aniden kulağıma ısındı.

"Parker ya da Barrow isimlerinin sana bir şey ifade ettiğini sanmıyorum?"

Hatta bir anlık tereddüt yaşanıyor.

'Hayır. Kim o?'

'Orada bu isimde veya lakapla başka birinin yaşayıp yaşamadığını biliy or musun? Belki bir kiracı ya da bir arkadaş?'

'Orada benden ve babamdan başka kimse yaşamıyordu. Ve yıllar önce ayrıldım, bu yüzden evi ve diğer her şeyi halletmek bana kalmıştı. Eğer

Tamamen dürüst oluyorum, hoş karşılanırsın. Burayı çok iyi yakalamış, zat en hiç beğenmedim. Orada tek başına yaşayamayacak kadar büyüktü." Boğ azını temizliyor. 'Bak, başka bir şey yoksa? Gerçekten gitmem gerekiyor."

Aramayı sonlandırıyor ve hat kesiliyor.

42

Callum'u salonda yalnız bırakıyorum ve mutfak masasındaki dizüstü bilgisa yarımı açıp çaydanlığı çalıştırıyorum.

Kevin Hopkins tuhaf bir karakterdi; bir an yardımcı olurken bir an sonra anlaşılması zor bir karakterdi ve ben ona ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Ancak gizli oda ve gizli kapı hakkında herhangi bir bilgisi olduğ unu inkar etmişti ve eğer orada olduğunu bilseydi, onu öylece kapatmak m antıklı olmazdı. Elbette o şifonyerdeki eşyaların *meant* bir anlamı olsaydı, manevi değeri olsaydı ya da bir çeşit delil olsaydı, onlarla bir şeyler yapardı mı? Onları çıkardı, attı, İspanya'ya götürdü. Belki benim saatle yaptığım gib i onları da satmaya çalışmış olabilirim?

Yani ya Kevin'in orada ne olduğu umurunda değildi ya da oda hakkında gerçekten hiçbir bilgisi yoktu. Belki de ahşap panelleri yıkmak çok zahmetl i oldu, çok iyi yapılmıştı, çok sağlamdı ve o da onun yerine onun üzerine in şa etti. Geçen yirmi yıl, bir zamanlar burayı evleri olarak adlandıran insanla rın yarım yamalak hatırladığı yıllar, her şeyi kalın bir belirsizlik sisiyle örtm üştü. Gelip giden insanlar anılarını da beraberlerinde götürüyorlardı.

Ama küçük odanın ne kadar süredir dokunulmadan kaldığına dair bir fik rim var *did*: Kevin'e inanılırsa en az yirmi iki yıl. Gizli kapı, 2002 yazında Hopkins ailesinin gelmesinden kısa bir süre sonra kasıtlı ya da kazara kapatı lmıştı.

Ailenin tek oğlundan duyduklarımı düşünerek bir fincan kahve daha ya pıyorum. Geriye doğru giderek Eileen Evans'ın bana eski komşuları hakkın da söylediklerini de hatırlamaya çalışıyorum. Eski haberlerin, yerel dedikod uların ve eğitimli tahminlerin bir karışımı ama aynı zamanda bazı kesin ger çekler de vardı ve bunlardan birkaçını daha ortaya koyabilmenin memnuniy etini hissedebiliyorum.

yapbozun parçaları yerli yerinde. Her ne kadar bitmiş resim neyi ortaya ko ysa da hâlâ emin değildim.

Dizüstü bilgisayarımın klavyesine geri dönüyorum. Google'a göre, o yıl 2002 Dünya Kupası Japonya ve Güney Kore'de yapılmıştı ve mayıs ayının s onundan 30 Haziran'a kadar, 21 Haziran'daki İngiltere-Brezilya maçıyla birl ikte düzenlenmişti. Ve Kevin Hopkins'e göre, yeni depo onlar taşındıktan h emen sonra üst kata inşa edilmişti. Mutfak çekmecesinde bir kalem bulup, h aftalık alışveriş listelerini yazmak için kullandığımız not defterinin temiz bi r sayfasına geçiyorum ve o ana kadar bildiğim her şeyin zaman çizelgesini çizmeye başlıyorum.

Sep 2001 – Adrian Parish goes missing
2001/02 – death of Elizabeth Makepeace; grandson/nephew/godson goes to live where? Name? CONTACT DETAILS? Find them?
June 2002 – Hopkins family moves in
Jul–Sep (?) 2002 – access to hidden door blocked
2003 – death of Janet Hopkins
January 2024 – we buy 91 Regency Place

Mutfak sandalyesinde arkama yaslanıp zaman çizelgesini inceliyorum, tarih lerdeki herhangi bir düzeni ayırt etmeye çalışıyorum. Sadece iki yıl gibi kıs a bir sürede bu iki ölümü ve bir ortadan kaybolmayı görmek acı verici bir ok uma yaratıyor. Janet Hopkins ölmüştü *after* gizli oda kapatılmış ve gizlenmi şti, ancak bunun önemli olup olmadığını çözemedim.

Ancak zamanlama, Hopkins ailesi geldiğinde ahşap panelli duvarın ve g izli kapısının zaten orada olduğunu gösteriyordu. Bana söylediğine göre Ke vin, kapıyı ve duvarın çoğunu kaplayacak şekilde gömme dolapları döşeme k için bir marangoz kiralamıştı.

If doğruyu söylüyordu.

Evin önceki sahibinin adı bulmacanın yeni bir parçası; ve bu, onu daralt maya yardımcı olacak alışılmadık bir isim. Ancak Google'a 'Elizabeth Make peace' yazıp sayfalarca sonuç arasında gezindiğimde hiçbiri uymuyor. Heps i çok genç ve daha da önemlisi hala hayatta olan insanlar için sosyal medya sayfaları, LinkedIn profilleri gibi görünüyor. Diğer bir avuç dolusu ise on d okuzuncu yüzyıla kadar uzanan tarihi kayıtlardır. On beş dakikalık sonuçsuz aramanın ardından,

sonunda yenilgiyi kabul edin ve milenyumun başında ölen yaşlı bir dulun m uhtemelen çevrimiçi hiçbir yerde yer almayacağı bir yaşta ve bir zamanda o lduğunu kabul edin. O, hepimiz gibi internete bulanamadan kaçıp giden son kuşaktan biriydi.

Bir kişinin dünya üzerindeki etkisinin yirmi birinci yüzyıldaki ölçüsü ol an çevrimiçi ayak izi açısından bakıldığında, o neredeyse hiç var olmamıştı.

Sonunda kendimi, kendisini cenaze törenleri ve yakmalar konusunda me rkezi bir kaynak olarak tanıtan ve öncelikle aile ağacını araştıran amatör so ybilimcilere sunulan Deceased Database UK adlı bir web sitesinin ana sayfa sında buluyorum. Basit bir arama kutusu, arama parametreleri olarak ad ve s oyadın yanı sıra başlangıç ve bitiş tarihlerini sorar. Bildiklerimi dolduruyor um ve tek bir sonuç vermeden önce ekranda bir anlığına dönen bir kum saat i simgesi olan 'enter' tuşuna basıyorum. Sonuçlar kutusunun üst kısmında be ş satırlık metin.

Metni okudum ve bunun aynı kişi olduğuna dair bir kesinlik hissettim: bu evin eski sahibi *quite* internetin erişiminden kaçmamıştı. Onu bulmuştu; ölümde.

Last name: Makepeace
First names: Elizabeth Irene
Buried on: 16 January 2002
Recorded in: Nottingham
Date of death: 27 December 2001

Bilgiler şaşırtıcı derecede seyrek ve yaş, en yakın akraba veya bilinen son a dres hakkında herhangi bir belirti vermiyor. Sayfayı işaretleyip zaman çizel gemi değiştiriyorum, ardından ayrıntıları fotoğraflayıp Maxine'e, bu ismi d aha önce bu evle veya kocasıyla bağlantılı olarak duyup duymadığını soran bir mesajla birlikte gönderiyorum. Cevap vermesi uzun sürmüyor.

Will check but doesn’t ring any bells.

Bir mesaj daha gönderiyorum.

Can Charlie find out how long she lived here or when she moved in?
Any surviving family?

He will do some digging through RBDM. Will get back to you.

Kaşlarımı çattım.

RBDM?

Register of Births, Deaths and Marriages.

Zaman çizelgesine bir süre daha baktım, sonra kağıdı arka cebime koydum, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Callum'u kontrol etmeye gittim.

* * *

Jeremy öğle yemeğinden önce arayıp, biz taşınmadan önce çözülmesi için a yarladığı küçük sorunların (bazı eksik çatı kiremitleri, birkaç sızdıran muslu k, kombi servisi) ve bizi memnun edecek şekilde tamamlandığından emin o lmak için aradığı küçük sorunların listesini sordu. Tam olmasa da bir hiçti v e üst düzey dönem mülkleri için şehrin en çok aranan acentesi haline gelme sine şaşırmadım. Telefonu kapatmadan önce ona Elizabeth Makepeace ismi ne rastlayıp rastlamadığını sordum ama isim tanıdık değildi.

Sonunda bugünkü dekorasyon görevlerine başlıyorum.

Bir süre sonra yemek odasındaki duvar kağıdının soyulması, eski çiçekli kağıdın uzun bölümlerini uzun, tatmin edici yırtıklar halinde soymasında bir ritim buluyorum. Her bir kalın parça duvardan ayrılırken, alttan çıkan kirli h ava adeta bir nefes gibi, onlarca yıldır kağıdın arkasında sıkışıp kaldıktan so nra nihayet nefes veriyor bu oda.

Cebimdeki telefonum tekrar titrediğinde üçüncü duvardan başlıyorum. Maxine'den bir mesaj.

You free to meet today?

Saat henüz 11 değil; Jess öğleden önce Daisy'nin yanına dönmüş olmalı. D om da çocuklarla amcaya vakit geçirmek için buraya gelecek ve o gelene ka dar oradan ayrılmayacağım.

Yes can do when my wife is back. Lunchtime?

12.30 p.m. @NGC. Go to NG1 5JD, section 12 down the hill on the left.

Posta kodunu Google Haritalar'a takıyorum ve evime bir milden daha yakın bir konuma yakınlaşıyor.

Binlerce kez önünden geçtiğim ama içine hiç girmediğim bir yer.

43

Nottingham Genel Mezarlığı'nın girişi, kremsi kumtaşı ve siyah dövme demirden oluşan iki katlı, Viktorya döneminden kalma güzel bir kapı binasıdır. Kapının yanındaki serin gölgede yürümek, yol mezarlığa çıkmadan önce bir anlığına güneşten kurtulmanızı sağlıyor.

Çok büyük.

Arkamdaki kapı kulübesinden hafifçe uzakta, her yere yayılmış binlerce - muhtemelen *tens* binlerce - mezar taşının bulunduğu geniş bir yeşil yamaç alanı. Her renkten taşlar; siyah, beyaz, gri, bazıları dik ama diğerleri sarhoş bir şekilde dikeyden uzağa doğru eğiliyor.

Ancak yaşayanlardan hiçbir iz yok. Maxine ya da Charlie yok. Her yer ıssız hissi veriyor. Arkamdaki kapıdan gelen ayak seslerini duyduğumu sandığımda bile arkamı döndüğümde orada kimse yoktu.

Patikadan aşağıya doğru ilerledim ve bir bilgi panosu buldum, on ikinci bölümün yerleşim planını taradım. Mezarlığın 1830'larda yaratılışını ve ardından 150.000'den fazla insanın bu on dört dönümlük araziye defnedilmesini anlatan kısa bir tarihi panel de var. Geriye dönüyorum, rakamın büyüklüğünü kavramaya çalışarak rakamı tekrar okuyorum. *One hundred and fifty thousand bodies*. Hepsi burada, ayaklarımın altında. Hatta mekan o kadar dolmuştu ki neredeyse bir asırdır yeni cenazelere kapalıydı.

Peki Maxine neden benimle burada buluşmak istemişti?

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Hala etrafta kimse yok. Görünür de bir yas tutan ya da bir bahçıvan yok. . .

Hayır, burada *is* başka biri daha var. Göz ucuyla ağaçların arasında bir anlık hareket yakalıyorum; gri elbiseli, uzun boylu, ağır bir adam.

kaban. Ama durup baktığımda diğer taraftan çıkmıyor. Belki bir bahçıvan y a da burayı geçiş yolu olarak kullanan biri. Sonuçta halka açıktı.

Patika önce sağa doğru kıvrılıyor, sonra tepeden aşağıya doğru yılan gi bi kıvrılarak ikiye ayrılıyor. Sol taraftaki çatalı takip ederek, süslü işaretleri n, melek heykellerinin ve sarmaşıklarla kaplı mezarların yerden yüksekte du rduğu, sütunlarla çevrili ve karanlık oymalarla dolu, daha yoğun ormanlık b ir bölüme doğru ilerliyorum. Burası mezarlığın on ikinci bölümü; en azın dan ben öyleyim. Aşırı büyümüş, çukurlu mezar taşlarının etrafındaki çimen ler kalın ve uzun, üzerindeki ağaçlar çoğunu serin gölgeye bırakıyor. Bura daki mezarların bir kısmı kümelenmiş, bel hizasındaki demir çitlerle çevrele nmiş durumda. Neredeyse bir yüzyılı kapsayan dört mezar taşının, bir karı kocanın ve daha sonra yanlarına gömülen çocukların bulunduğu arazilerden birine bakmak için duruyorum. Kızıl bir amiral yanımdaki mezar taşına do ğru kanat çırpıyor, kanatları güneş ışığında açılıyor.

Arkamda bir hareket hışırtısı yaklaştı.

Donuyorum.

Çimleri düzleştiren yumuşak ayak sesleri ve sonra hızla dönüyorum, gö zsüz bir melek heykelinin arkasından bir figür belirdiğinde kalbim boğazım a atıyor. . .

Maxine mor bir tişört ve kot pantolonla ortaya çıkıyor, güneş gözlüğü b aşının üstünde.

'Merhaba Adam.'

"Merhaba." Derin bir nefes verdim. 'Kusura bakmayın, burası birazcık. . .'

"Terk mi?" Özür dilemek için elini kaldırıyor. 'Evet, ne demek istediğin i biliyorum. Seni korkuttuysam özür dilerim."

'Tepeye geri döndüğümde beni takip eden birinin olduğunu sanıyordum.'

'Başka kimseyi görmedim. Haydi, bu tarafta."

Beni mezarlığın bu bölümüne, eskilikten neredeyse siyaha boyanmış ve çılgın açılarla geriye doğru eğilmiş mezar sıralarının arasına götürüyor. Om zunun üzerinden bana, oğlunun küçük Motorola kapaklı telefonundan çıkar dığı resmi soruyor; geliştirilmiş görüntü, bir çift bileğe sarılı mor atkıya ço k benziyordu.

İkimiz de bunun rahatsız edici bir görüntü olduğu konusunda hemfikiriz.

Ama neyi kanıtladığı belirsiz.

Sonunda duruyor, bana dönüyor ve bir araya toplanmış küçük mezar taş ları koleksiyonunu işaret ediyor. Bu konudaki diğer pek çok kişi gibi

Mezarlığın bir kısmı, bir zamanlar muhtemelen siyah olan ancak şimdi aşın mış ve pasla lekelenmiş üç kenarlı dökme demir bir çitle sonraki mezar gru bundan gizlice ayrılıyor. Maxine, koyu, eski moda harflerle kazınmış açık g ri bir taşı işaret ediyor.

In Loving Memory of
Elizabeth Irene Makepeace
Died 27 December 2001
In her 86th year
Beloved grandmother, mother and daughter
Always in our thoughts

Çevremizde hava son derece sakin, hafif bir rüzgar esiyor, yalnızca aşağıda ki şehirden yükselen hafif bir trafik uğultusu var. Yukarıdaki ağaçların bir yerinde yalnız bir ardıç kuşu yüksek, meraklı bir şarkı söylüyor.

Maxine'e "Bu o" diyorum. 'Bu Elizabeth. Onu bu kadar çabuk nasıl buld un? Bana bir tür uzman hacker olduğunu hiç söylememiştin."

'Ben değilim' diyor üzgün bir gülümsemeyle. 'Ben bir sosyal hizmet uz manıyım. Onu bulan Charlie'ydi; sadece bakılacak doğru yerleri bilmeniz g erektiğini söylüyor.'

Girişin yakınında mezarlığın yeni cenazeleri kabul etmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğine dair okuduğumu hatırlıyorum.

"Ama ben buranın dolu olduğunu sanıyordum?" İlk defa, mezarlığın ger i kalanının aksine burada ve orada hâlâ açık alanlar olduğunu fark ediyorum . 'Tabelada yeni cenazelere kapalı olduğu mu yazıyordu?'

"Öyle." Yanındaki bir sonraki taşı işaret ediyor. '*Except* mevcut aile par sellerinde.'

Paslı demir çitin içindeki mezar taşları kümesine tekrar bakıyorum. Sold a ve Elizabeth Makepeace'in son dinlenme yerinin arkasında iki kişi daha v ar, çok daha yaşlı, hava koşullarından çok daha fazla yıpranmış ve yaşlılıkt an çukurlaşmış.

William John Makepeace
Died 11th June 1964

Bunun yanında bir başkası daha var, muhtemelen karısı.

Gladys Violet Makepeace
Died 9th February 1980

Maxine, "Arkalarında da birkaç kişi daha var" diyor. 'Ama taşlar o kadar es ki ki artık isimlerini okuyamıyorsun. Sanırım bir zamanlar bu aile arsasının t amamını satın almış olmalılar ve tüm bu anlaşmalar konsey tarafından onlar ca yıldır hâlâ yerine getiriliyordu. En azından yirmi küsur yıl öncesine kada r ayaktaydılar zaten. Görünüşe göre uzun zamandır buraya kimse gömülme miş."

Onun yanında durmaya gidiyorum. Aile arsasının sağ tarafında başka b ir çift mezar taşı daha var, bu ikisi koyu mermerden, altın harflerle yazılmış .

Linda Jane Flack (née Makepeace)
13 March 1950–2 June 1986

Onun yanında Peter William Flack da var; yazıtı bize kendisinin yirmi yedi yaşında ölen "Sevgili oğul ve torun" olduğunu söylüyor. Buradaki yeni me zar işaretlerinden biri olduğu açık; temiz, köşeli mermer, etraftaki zamanla yıpranmış gri taşla tezat oluşturuyor.

Maxine bir adım geri atıp kollarını kavuşturuyor. 'Neyi fark ettiniz?'

'Kuyu . . . Dediğiniz gibi bu bir aile komplosu. Sanırım burada Elizab eth'in kızı Linda ve için ayrılmış yer vardı. . . torunu mu?'

'Tekrar bakın.' Mezar taşlarını işaret ediyor. 'Ne yapıyorsun *see*?'

Hepsini soldan sağa yeniden inceliyorum, her yazıyı yavaşça okuyorum . Tekrar sağ tarafa gelene kadar her birine daha yakından bakmak için kalça larımın üzerine çöküyorum.

Peter William Flack
6 September 1974—27 December 2001
Aged 27 years
Beloved son and grandson

Muhtemelen Peter Linda'nın oğluydu, bu da çocuğun on bir yaşındayken an nesini kaybettiği anlamına geliyordu. Burada bir baba için taş yok gibi gör ünüyor. Belki çocuk büyükannesi tarafından büyütüldü? Sesli düşünüyoru m ama

Maxine'e dönüp baktığımda, sanki bu küçük aile mezarları koleksiyonu hak kındaki en ilginç gerçeği kavramamışım gibi hâlâ başını sallıyor.

"Ne?" diyorum. 'Ne yaptığını anlamıyorum...' Ve sonra birdenbire anlıy orum. *27 December 2001*. Elizabeth Makepeace ve torunu Peter aynı g ün ölmüştü.

44

“Peki bu ne anlama geliyor?” diyorum. 'İkisi de aynı gün öldü mü? Bir tür k aza mı, araba kazası mı?'

"Sanırım bu mümkün."

Karanlık düşünceler zihnimi meşgul ediyor. ‘Ya da belki bir suçun kurb anıydılar? Bir saldırı mı, çifte cinayet mi?'

Maxine başını sallıyor. 'Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum, değil mi?'

'Neden?'

'Demek istediğim . . . bunu duyardık, değil mi? Çifte cinayet yerel böl gede büyük haber olurdu, değil mi? Belki ulusal haberler bile olabilir. Hafı zalarda yer eden, meşhur bir şey olurdu.”

'Bu yüzden . . . peki o zaman ne olacak?'

‘Henüz bilmiyorum.’ Beş mezar taşının da fotoğraflarını çekmek için tel efonuyla eğiliyor. 'Fakat büyük bir tesadüf değilse arkasında bir hikaye olm alı. *something* anlamına gelmelidir."

‘Ben tesadüflere inanmıyorum.’

'Ben de değil. Evinizin önceki iki sakini aynı gün ölüyor; Bundan kısa b ir süre sonra Hopkins ailesi oğulları Kevin'in yanına taşınır ve ertesi yıl Bay an Hopkins ölür.'

“Amityville Korku Evi gibi konuşuyorsun.”

Bana özür dilercesine omuz silkiyor. "Bunlar gerçekler, Adam."

“Bu ismi daha önce hiç duydun mu?” Mermer mezar taşını işaret ediyor um. "Peter Flack mı?"

'HAYIR. Ama öldüğü tarihi gördüğünüzde. . . Aklıma ilk gelen şey o yılın eylül ayında Adrian'ımın ortadan kaybolmasının ne kadar yakın olduğu ydu. Sadece üç ay sonraydı.”

Biz o ve Charlie'nin talihsiz Peter Flack hakkında daha fazla bilgi edinm eye çalışacağı konusunda hemfikiriz, ben ise Aralık 2001'de hem Flack'in h em de büyükannesi Elizabeth Makepeace'in hayatını alan o günde ne olduğ unu bulmaya çalışıyorum. Tüm taşların, tüm isimlerin ve tarihlerin fotoğraf larını çekerken onu takip ediyorum.

Maxine bu buluştan açıkça memnun ve gözlerinde bugüne kadar görme diğim bir ışık var. Onda belki de kocasının başına gelenleri bunca yıldan so nra bile keşfedebileceği hissinden doğan bir enerji var. Komşu mezar taşla rından bazılarına bakmaya gidiyor ve ben de kendi telefonumun tarayıcısını açıp Flack ve büyükannesini bulmak için birkaç hızlı arama yapıyorum. Am a hiçbir şey çıkmıyor. Ya 2001 yılı, yerel haberlerin düzenli olarak çevrimiç i olarak yayınlanması için çok erkendi ya da bunlar Google tarafından bulun amayan ilk internetin karanlık bir bölümünde yer alıyordu ya da belki de o k adar eski içerik, aile tarihi meraklılarından biraz para kazanmak için bir öde me duvarının arkasındaydı. O yıl on sekiz yaşına girdim ve internet öncesi günleri ancak belli belirsiz hatırlayabiliyordum; Telefonunuzu cebinizden çı karıp dünyadaki herhangi bir sorunun cevabını bulamadığınız bir zamanı ha yal etmek zor görünüyor.

"Yürüdün mü?" Maxine kendi telefonuyla yazıyor. 'Asansöre mi ihtiyacınız var?'

Charlie bizi üç kapılı beyaz bir Volkswagen ile Waverley Sokağı kapısı nda karşılıyor ve Maxine benim için yolcu kapısını açıyor. *Not a grey Volvo,* diyorum kendi kendime arka koltuğa tırmanırken. Araba temiz, hafif çiçek kokuyor, ön panelde bir yandan diğer yana sallanan plastik bir papatya ile k üçük saksılardan biri var. Yükseltici koltukları, bisküvi kırıntıları ve döşeme ye ezilmiş eski kuru üzümleriyle Nissan'ımla oldukça tezat oluşturuyor. Ch arlie Clarendon Caddesi'ne dönüp şehir merkezine doğru ilerlerken aklım h âlâ evimizle bağlantılı iki ölümün yarı unutulmuş mezarlığındaydı. Bir kadı n ve bir erkek. *Bonnie and Clyde?* Hayır, bu çok saçmaydı. Seksenli yaşları nda ve kendisinden altmış yaş büyük olan büyükannesiydi. Öldüklerini bile bilmiyordum *where* - belki de tamamen başka bir yerdeydi, şu anda ailemiz in evi olan yere yakın bir yerde değildi.

Charlie sağa dönüp Hizmetçi Marian Yolu'ndan kaleye doğru döndüğü nde, aslında onlara adresimi vermediğimi fark ettim.

Ve yine de bir şekilde Park'a gidiyoruz.

"Sana nerede yaşadığımı hiç söylemedim" diyorum ön iki koltuğun aras ından öne doğru eğilerek. 'Nereden biliyorsunuz?'

Maxine omuz silkiyor. 'Elizabeth Makepeace'in ölüm belgesindeydi. Sana söylediğimi mi sanıyordun?'

Bizi kasabadan aldığından beri henüz tek kelime etmeyen Charlie, arabayı sorunsuz bir şekilde Regency Place'e çeviriyor.

Ona 'Buranın her yeri iyidir' diyorum. Beni aile evimin yakınındaki kapıma bırakmalarını istemiyorum. 'Asansör için teşekkürler.'

Charlie omzunun üzerinden geçerken ev numaralarına bakarak "Sorun değil" diyor. 'Artık buradayız. Seni kapıya kadar götürsem iyi olur.'

Yavaşlıyor, işaret ediyor ve sürücünün girişine doğru çekiyor. Şimdi bile, bir haftadır bu evde yaşıyor olmamıza rağmen bu evin bizim olduğu gerçeğini aklım almıyor. Görkemli kırmızı tuğla, üç kat genişliğe sahip bacalar, yarı ahşap çatılar ve ön kapının üzerindeki taştan oyulmuş tarih; Jess'in onu ilk gördüğümüzde söylediği gibi hâlâ *wow factor* işaretine sahip.

Maxine arabadan inip ön koltuğu öne doğru çekiyor, böylece arkadan kaldırıma çıkabiliyorum.

"Demek bu mu?" Eve doğru dönüyor ve yavaşça başını sallıyor. 'Çok güzel. Gerçekten çok hoş."

'Aslında hâlâ yerleşme aşamasındayız. Ayaklarımızı bulmak."

Garaj yolunu, verandayı, büyük cumbalı pencereleri ve ön bahçedeki yaşlı meşe ağacını görünce, sanki ayrılmak istemiyormuş gibi kaldırımda oyalanıyor. Sonra eğilip torpido gözünü açıyor, şeffaf plastik Ziploc poşetini çıkarıp bana veriyor. İçinde köpek tasması, küçük tuşlu telefon ve altı gün önce gizli bir kapının arkasında bulduğum pirinç anahtar var.

'Yapabilir miyim? . . gördün mü?" diyor. 'Her şeyi bulduğun yer mi?'

Eve doğru bakışlarını takip ediyorum. Jess çocuklarla birlikte evde ve bu en hâlâ ona Maxine'den bahsetmedim; Dom'un arabası da yolda. Eve neden iki yabancıyı getirdiğimi uzun uzun açıklamak istemiyorum.

"Belki başka bir gün?" diyorum. "İçerisi hâlâ tam bir karmaşa, daha yapılacak bir sürü eşya açma işi var." Üzgünüm.'

'Anladım.'

"Peter Flack ve büyükannesi hakkında neler öğrenebileceğimize bir bakalım." Bir yere vardığımızı hissediyorum." VW'nin tavanına hafifçe vuruyorum. 'Asansör için teşekkürler.'

Koyu kahverengi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. ‘Teşekkür etmesi gereken benim *you*, Adam.’

'Ne için?'

'Soru sorduğun için. İlk etapta iletişime geçtiğim için.” Elimdeki Ziploc torbayı işaret ediyor. 'Çoğu insan bu şeyleri bir kenara atar ve ikinci kez düşünmezdi. Ancak *you* bunu yapmadı ve bu kadar uzun zamandır ilk kez, herhangi biri Adrian'a ne olduğunu öğrenmeye çalışma zahmetine bile girdi. Ben ve Charlie dışında kimsenin gerçekten umursamadığı o kadar uzun zaman oldu ki.”

Vedalaşıyoruz ve o da oğlunun yanına arabaya biniyor. Beyaz Volkswagen'in Regency Place'in sonundaki kavşağa doğru uzaklaşmasını, sola dönüp köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar beklemesini izliyorum.

* * *

Eve döndüğümüzde Dom beni arabasından boyayı, ruloları ve toz tabakalarını boşaltmakla meşgul olduğu koridorda karşılıyor. Bana meraklı bir bakış attı.

‘Peki *she* kimdir?’

'DSÖ?'

Kayınbiraderim sanki onun zekasına, kız kardeşine ve genel olarak evrene hakaret ediyormuşum gibi bana hayal kırıklığı dolu bir bakış attı.

'Sizi eve bırakan gizemli kadın ve şoförü' diyor sessizce.'

Ona bir çizgi döndürmeye çalışmak anlamsız. Bunun yerine Maxine'in az önce bana verdiği şeffaf plastik poşeti havaya kaldırdım.

'Bu kimlik etiketindeki adres' diyorum, 'Kimberley'deki evi. Yirmi yılı aşkın süredir kayıp olan kocası tarafından eğitilen köpeği.'

Ona Maxine'le olan bağlantımın ve şu ana kadar kaydettiğimiz ilerlemenin kısa bir özetini veriyorum; bu gelişmeyi bugün şehrin Genel Mezarlığı ziyaretine kadar takip ediyoruz.

Ve yine de bunu Dom'a açıklarken bile ayakkabımın içindeki taş gibi bir şey beni rahatsız ediyor. Ancak şimdi yüksek sesle söylediğim için ona bir şekil, bir isim vermeye çalışıyorum. Charlie'nin tam olarak nerede yaşadığını bildiği gerçeği değil. Son birkaç saatte beni rahatsız eden başka bir şey var. Maxine'le ilgili bir şey. Dom'un kararan ifadesi benim aynam

Son günlerde onunla paylaştığımız mesajları ona gösterirken düşüncelerim aklıma geliyor.

Bu evin geçmişini araştırmak, etrafı araştırmak, gizli odanın içindekileri araştırmak bir haftamı aldı. Tuhaf ve yeni bir yerdeki kör bir adam gibi yolu mu bulduğum, yalnızca dokunarak yönümü bulduğum bir hafta.

Ama Maxine'in bu sabah bana dönmesi bir saatten az sürdü.

Aslında Elizabeth Makepeace'e mesaj atmamla Maxine'in mezarlıkta bul uşma talebini yanıtlamam arasında toplam kırk iki dakika geçmişti. Bilgiyi bulmak, bir ölüm belgesinin, bir mezarlığın izini sürmek ve on binlerce mez ar taşının bulunduğu bir yerde bir aile mezarlığının fiziksel olarak yerini be lirlemek *very* hızlı, çok hızlı bir geri dönüş oldu. Meğer ki . . .

'Tabii' diyor kayınbiraderim, 'o zaten her şeyi biliyordu.'

45

Dom sesini alçak tutuyor.

“Bak, tek söylediğim onunla daha yeni tanıştığın. Onun hakkında hiçbi r şey bilmiyorsun, bildiğimiz kadarıyla piknik dışında birkaç sandviç olabili r.'

"Peki neden bunu zaten biliyor?"

Bir kaşını kaldırıyor. ‘Senin de söylediğin gibi, o mezarlık planını çok hı zlı bulmuş gibi görünüyordu.’

'Oğlu bir çeşit bilgisayar dehası' diyorum. “Sanırım olayların izini sürebi lir.”

“Sen öyle diyorsan Adam.”

'Belki de bunu fazla düşünüyorum.'

‘Belki de yabancıların yanında dikkatli olmakta haklısın.’ Yeğenlerine he r zaman çok düşkündü ve Leah’yı perşembe günü okuldan eve kadar takip e den arabanın hikayesinden hala özellikle rahatsız olduğunu söyleyebilirim. ‘ Özellikle şu anda.’

* * *

Ne yazık ki, basit bir internet araması olabileceğini düşündüğüm şey, uzun ve sinir bozucu bir saate dönüşüyor.

Elizabeth Makepeace hakkında internette onun ölüm tarihi, yeri ve cena ze tarihinin kaydedildiği belirsiz bir web sitesindeki liste dışında neredeyse hiçbir şey olmadığını zaten biliyorum. Peter Flack'in daha genç yaşta ölme si ve biraz daha fazla dijital ayak izine sahip olması nedeniyle de olsa, hakkı nda daha fazla şey olabileceğini umuyordum. Ancak onun adı altında yapıl an aramalar da aynı derecede sonuçsuz kalıyor.

Arama sonuçlarından hiçbiri evimin sahibi olan kadınla veya onun torun uyla ilgili değil.

Yirmi yılı aşkın bir süre önce, aynı gün öldüklerinin keşfi, daha fazla bil gi aramak için harcadığım süre uzadıkça, bana giderek daha az alakalı gelm eye başlıyor. Elbette eğer bir şey olsaydı, eğer önemli olsaydı, dünyada bir çeşit dalgalanma yaratırdı, değil mi?

Yararsız sonuçlarla dolu sayfaları kaydırırken olası senaryoları hayal edi yorum; her biri bir öncekinden daha tuhaf. Her ikisini de birkaç saat içinde mahveden bir yangın, sel ya da aile alerjisi mi? Araba kazası mı? Uçak kaz ası mı? Gece davetsiz giren bir hırsızın şiddete dönüşmesi mi? Veya hatta. . . cinayet mi, intihar mı? *No*. Maxine'in söylediği gibi bu, kanıtta görünme yen bir düzeyde kötü şöhrete sahip olurdu.

Genel Kayıt Bürosu portalına kaydoldum ve her iki ölüm belgesinin kop yalarının da bana gönderilmesi için para ödedim, ancak bunların yayınlanma sı en az dört gün sürecek - yirmi üç yıl önce o Aralık gününde olup bitenlerl e ilgili yerel haberleri bulabilirsem yine de daha hızlı olacak. Aralık 2001 v e Ocak 2002'ye ait yerel haber arşivlerine nasıl erişebileceğimi sormak için şehrin merkez kütüphanesine e-posta gönderiyorum ve bir personelden sade ce yirmi dakika sonra gelen kutuma yararlı bir yanıt gelmesi beni şaşırtıyor.

Mesajı okuyunca kendimi gülümserken buldum. Bu kadar derin bilgiye sahip, yardım etmeye bu kadar istekli bir yerel kütüphanecide sevilecek çok şey vardı. Teşekkür ederek yanıt veriyorum ve Pazartesi sabahı bir sonraki müsait yuvadaki mikrofişe bakmak için rezervasyon yaptırıyorum.

* * *

Ziploc torbayı çalışma odası olarak kullanmaya başladığım boş odaya götür üyorum ve onları bir yığın ipotek evrakının altındaki alt çekmeceye kilitliyo rum.

Küçük cep telefonunun pilinin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark et tim, bu yüzden onu tekrar şarja taktım ve masanın üzerinde şarj ettim. Küç ük ekranındaki orijinal fotoğraf ile Charlie'nin WhatsApp'ta gönderdiği geli ştirilmiş sürüm karşılaştırıldığında fark daha da belirgindir. Bazı açılardan neredeyse iki farklı resme bakmak gibi.

Görüntüyü tekrar incelemek bana kontrol etmem gereken başka bir şeyi hatırlattı.

Üst kata çıkıyorum ve sahanlıkta onun dekorasyon kıyafetlerini giymiş J ess ile karşılaşıyorum. Sanki bütün gün birbirimizi neredeyse hiç görmemi şiz gibi geliyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra onu kendime çekip sarılıyorum.

'Akşam yemeği uzun sürmeyecek' diyor. Sanki aklımı okumuş gibi şun u ekliyor: 'O yüzden kendini bir daha erkek mağarana kilitlemesen iyi olur.'

'Bu bir insan mağarası değil, bu...'

'Sadece dalga geçiyorum' diyor. "Gerçi geçen gün Helena'yı bu konuyla ilgili sorguya çektiğinizi duydum."

'Ben *interrogating* o değildim."

'Duyduğuma göre biraz öyleymişsin.'

"Sadece bu konuda bir şey bilip bilmediğini merak ettim, hepsi bu. Kaç amak davranıyordu."

Muhtemelen kibar olmaya çalışıyordu. Herkes senin kadar takıntılı değ i l, aşkım.'

Omuz silkiyorum. 'Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Gizemlerden hoş lanmıyorum, özellikle de kendi evimde.'

'Sonunda sana zarar gelmediği sürece' diyor. 'Tıpkı MVI'da olduğu gibi .'

"Ah," diyorum, anıyı hatırlayıp irkilerek. 'Bu biraz hafif bir darbeydi.'

Özür dileyen avucunu göğsümün üzerine koyuyor. 'Ama ne demek iste diğimi biliyorsun, aşkım.'

MVI Limited, neredeyse on yıl önce, ihtiyaç duymadıkları kodlama işler ini karşılamak için müşteri faturalarını sistematik olarak şişiren ve hiçbir za man gerçekleştirilmeyen bir şirket olarak birkaç işte çalışmıştı. Sonunda m ahkeme benim lehime karar vermişti ama bu, yanlış soruları sorduğum için kovulmamın üzerinden çok zaman geçmişti ve bunca yıl sonra bile adaletsiz lik hâlâ canımı acıtıyordu.

'Bu öyle bir şey değildi' diyorum. 'Ve *were*fazla ücret alıyorlar.'

'Ve ilk kez bazı şeylere takıntılı olma eğilimin olduğunu fark ettim.'

Elbette haklı. Belki de eve odaklanmama izin vermiştim çünkü bu iş du rumumu düşünmekten daha kolaydı.

'Hepimizin güvende olması için sadece çocuklarımızın güvende olmasını istiyorum.'

"Biliyorum." Yanağımı öpüp kucaklaşmadan kurtuldu ve merdivenlere doğru döndü. 'Dom'la bu konuyu daha sonra konuşalım.'

Coco ikinci kattaki merdivenin tepesinde uykulu bir daire şeklinde kıvrı lmış, kafasını hızlıca kaşıdığımda kuyruğu uyuşuk bir şekilde sallanıyor.

geçmiş yol. Her şeyin başladığı küçük yatak odasında, ahşap panelli kapıyı açtım ve sonra iterek kapattım, bunu iki kez yaptım ve bu hafta buraya onlarca kez girip çıkmış olmama rağmen kusursuz işçiliğe bir kez daha hayran kaldım. Bu kapının el işçiliğindeki detaylara gösterilen özen, tam olarak nerede olduğunu bilmeme rağmen onu anlamanın hala zor olduğu anlamına geliyor.

Tozlu gizli odada ışığı yakıyorum ve cüzdanı aramak için şifonyerin çekmecelerini açmaya başlıyorum. Üzerinde baş harfler vardı ama bunların PF olup olmadığını hatırlayamadım; belki de Peter Flack? – ya da farklı bir şey. Eğer onlar *were* PF ise o zaman bu, Adrian Parish'in ortadan kaybolduğu yıldaki başka bir erken ölümün başka bir bağlantısıydı. Öldüğü yıl, düzeltiyorum. Maxine'in kocasının hâlâ hayatta olma ihtimali pek yok gibi görünüyordu. Bu kadar zamandan sonra değil.

Ama cüzdanı çekmecede bulup tekrar açtığımda hafızamın bana bir oyun oynadığını görüyorum. Soluk gümüş rengi baş harfler orada ama eşleşmiyorlar: P değil, D. Baş harfler PF değil, DF.

Yani Peter Flack'e ait değildi. Belki bir akraba?

Kapalı kapıdan hafif, boğuk bir ses bana ulaşıyor.

'Adem mi?'

Koltuktan kalktım ve el yordamıyla kapıya doğru yürürken kafamı yukarıdaki sallanan ampule vurdum.

Kayınbiraderimin sesi tekrar geliyor. 'Adem mi? Orada mısın?'

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve kaval kemiğimi şifonyerin kenarına tutuyorum.

'Bir saniye bekle.'

Parmaklarım kulpunu buldu ve onu açarak daha parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım.

"Jess seni muhtemelen burada bulacağımı söyledi." Dom alçak kapı aralığında beliriyor, kot pantolonu beyaz boyayla beneklenmiş. 'Demek bugünlerde zamanının yarısını burada geçiriyorsun – kapı kapalıyken bile *doing* orada, ne yapıyorsun?'

'Cüzdana bir kez daha bakıyorum. Ve . . . Kapı kapalıyken bir şey duyup duymadığımı kontrol etmek istedim."

Bana alaycı bir bakış attı. 'Açıkçası aşağıda sana bağırdığımı duyamadın. Akşam yemeği hazır. Ve açlıktan ölüyorum." Gitmek için arkasını dönüyor.

Eski cüzdanı şifonyerin üzerine koydum ve lambanın kablosunu çekerek küçük odayı tekrar karanlığa gömdüm.

Dekan

He had enough fish and chips for the two of them.

It was the least he could do, after today. The lad didn't have to help him carry his stuff in, didn't have to wait while the key was sorted, didn't have to hang around until he'd checked the water was on, the electrics worked, the radiator warmed up. The lad – Dean couldn't remember his name – was a volunteer so it wasn't as if he was even getting paid for his time.

But everyone liked fish and chips.

When things got bad, it was easy to forget there were still good people out there. People who wanted to help. The rehab lady, who'd persuaded him to open up about what he'd done, what had been done to him. This lad from the charity who had driven the Transit, helped him unload second-hand furniture for the little bedsit.

The new place was OK. The kitchen floor might be sticky but there was no black mould on the wall, no mouse droppings behind the fridge, not too many stains on the mattress. The little cupboard by the stove was empty apart from half a packet of sugar and a couple of sachets of instant coffee. But Dean still had two ten-pound notes nestling in his wallet, safe in the back pocket of his jeans. He would spend it on food to fill the cupboard, nothing else. And proper food, pasta and vegetables and stuff. No crap. No drugs. No more booze. A fresh start.

It was better than the halfway house, miles better than the last place – although that wasn't difficult. The main thing was that she didn't know where he was. That her new bloke didn't know, that he didn't have to do his psycho routine again just to prove he was the big man.

Dean retrieved the probation letter from one of his half-dozen plastic bags and laid it on the little side table to read later, when he'd had something to eat. That stuff had never come easy to him, the letters always

shifting and jumping on the page. He could recognise the shape of his own name printed at the top of the page in black capitals – Dean Fullerton – but only by the angles and lines made by the letters rather than because he could see the order they were in.

He got two chipped plates out of the cupboard, hunted around until he found a knife and two forks that looked clean enough. A first meal to christen the new place. He put one of the paper-wrapped packages – cod and large chips with plenty of salt and vinegar – onto the bigger plate and then began to unwrap his own, grease from the chips already soaking through the plain paper onto his fingers.

'I got enough plates,' Dean said, mustering a hopeful smile. 'You can stay and eat here, if you want.'

The lad checked his watch, looked back towards the door as if he was in two minds about something.

'Thanks,' he said finally. 'I'm starving.'

'You're welcome.'

The lad returned his smile.

'Actually,' he said, moving towards the front door. 'I've just got to fetch something from the van first. Back in a sec.'

46

Akşam yemeği patates püresi ve havuçtan oluşan kurbağa ve ardından pudi ng olarak dondurmadan oluşur. İşimiz bittiğinde, ben ortalığı toplayıp Dai sy'nin banyosunu çalıştırırken Dom, Callum'la dışarıda futbol oynuyor. Sıca klık uygun olduğunda onu arıyorum ama cevap vermiyor. Kardeşinin yatma saati yarım saat geç olduğunda ilk uyuyan kişi olmak konusunda isteksizlik geliştirmiştir.

Tam aşağıda onu aramaya gideceğim ki sesi kendi odasından bana ulaşt ı, yumuşak ve belirsiz. Kapısını iterek açıyorum.

"Banyo zamanı, Daze."

Oyuncak bebeklerinden biriyle sohbet ederken yaptığı gibi kendi kendin e gevezelik etmeye devam ediyor.

"Hadi" diyorum yatağın ucundan pijamalarını alırken. ‘Eğer hızlı olursa n Dom Amca ile iki hikayen olabilir.’

Köşede, geçen sene kardeşinden miras kalan küçük kırmızı plastik masa ve sandalyede oturuyor. Masanın kenarları Playmobil figürleriyle kaplı, her santimetre karesi boyama kitapları, kalemler, Lego parçaları ve kalın plastik mücevherlerle kaplı.

Ama bunların hiçbiriyle oynamıyor. Bunun yerine oyuncak telefonların dan birini kulağına bastırdı ve evden çalışma günlerimizde Jess ve benimle birlikte oturmaya başladığından beri yaptığı gibi mutlu bir şekilde mırıldan dı.

'Evet' diyor. ‘Benim bir kedim ve bir köpeğim var, kardeşimin de Bay S tay Puft adında bir hamsteri var ve bizim adımımızda bir kuş vardı ama öldü .’ Kısa bir duraklama. 'Bilmiyorum. Üzücüydü.” Bir duraklama daha. 'HAYI R. Beğenmedim.' Duraklat. "Yapma."

'Papatya?'

Kızım nihayet dönüyor ve bana tokat gibi çarpan bir şeyin farkına varıy orum.

Oyuncak telefonlarından biriyle konuşmuyor.

Küçük kapaklı telefonu, daha önce masamda şarjda bıraktığım eski Mot orola'yı kulağına bastırdı.

"Daisy?" Elimi uzatıyorum. 'Telefonu bana ver lütfen.'

Ciddi bir tavırla, "Babam burada," diyor ağızlığa. 'Bu benim banyo zam anım.'

Küçük ekranı parıldayan cep telefonunu bana veriyor.

'Bu kim?' diyorum. Kapaklı telefon elinde hâlâ sıcaktı. 'Merhaba? Merha ba?'

Ama kulağıma tuttuğumda yalnızca ölü hava var. Ekranı, üçer üçer kar e şeklinde düzenlenmiş temel işlevlerin bloklu görsel menüsünü inceliyoru m. Yeşil 'çevir' düğmesine basmak hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyor.

"Kiminle konuşuyordun Daisy?"

'Noel Baba'

'Gerçekten mi?' İsteksizce başını sallayınca şunu ekliyorum: 'Orada gerç ekten biri mi vardı, yoksa sadece numara mı yapıyordun?'

'Bu bir sır.'

Onun seviyesine kadar diz çöktüm. 'Bu telefonu nereden buldun tatlım?'

Küçük omuzlarını silkiyor. "Hatırlayamıyorum."

"Onu masamda mı buldun?"

"Hayır." Alt dudağı dışarı çıkıyor. 'Benim. Onu bana Callum verdi."

'Callum'da da mı vardı?' Gelen çağrıları veya aranan numaraları aramak için menülerde geziniyorum ama yeni bir şey göremiyorum. Yarısı bunun s açma olduğunu biliyordu; telefon antikaydı, hatta şebekeye bağlı bile değil di, öyleyse nasıl arama yapabilir veya alabilirdi? Tabii Charlie tekrar arama yapabilecek şekilde onu bir şekilde ayarlamadıysa, tabi... . .

No. Bu çok saçmaydı.

Kızım bunu çoktan unutmuş gibi görünüyor.

"Banyo yapmalı mıyım *have*?" Dramatik bir şekilde kendini yatağına atı yor. 'Callum'un buna ihtiyacı yok.'

Telefonu cebime koydum ve onu göğsümün üzerine kaldırdım, kolları v e bacakları bir bez bebek gibi sarkıyordu.

Callum da senin peşinden gelecek Daisy-Doo. Hadi.'

* * *

Dom Amca, her iki küçük çocuk tarafından da yatmadan önce bir hikaye içi n seçiliyor ve onlar uyuyana kadar oradan ayrılmıyor.

Gece içkisini reddediyor, bir haftalık gece vardiyasının onu yıprattığı ko nusunda ısrar ediyor ama bana anlamlı bir bakış atarak yarın arayacağını sö ylüyor. Leah odasına gittiğinde evi tarayıp tüm kapıların kapalı ve kilitli ol duğunu kontrol ediyorum. Arkadaki resepsiyon odasının ve yemek odasını n pencereleri, bahar sıcağının ve kurumuş boyanın temiz, keskin kokusunun dışarı çıkması için açık bırakıldı, bu yüzden Coco ve Steve'e akşam yemeği ni koymadan önce onları da kapatıyorum.

Bir an ön kapının yanında duruyorum, ışıkları sırayla kapatıyorum, her a mpul söndükçe etrafımdaki gölgeler derinleşiyor. Bir haftadır buradayız am a hâlâ evimiz gibi hissetmiyorum. *home*'ımız gibi. Hala gerçek hayatlarımı za dönmeden önce ziyaret ettiğimiz bir Airbnb, kiralık mülk gibi geliyor. U marım daha çok fotoğrafımızı, kitaplarımızı ve fotoğraflarımızı paketinden çıkardığımızda, kendi damgamızı daha çok bastığımızda bu durum değişir. İpoteğin yarısını tekrar ödeyebileceğimi öğrendiğimde.

Hala ailemin üzerinde asılı olan tehditle uğraşırken.

Her çocuğu kontrol ediyorum. Hepsi derin uykuda. Sessizlik. Güvenli. Daisy gece lambasının soluk mavi ışığında çok hafif horluyordu. Ebeveyn yatak odasında Jess de uyuyor, derin ve yavaş nefes alıyor, Kindle hâlâ yanı ndaki kutusunda açık duruyor. Kapağı sessizce kapatıp komodinin üzerine koyuyorum.

Benim için uyku daha zor.

Okumak sadece işleri daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Saate son b aktığımda gece yarısını epey geçmişti, başucu saatimin parlayan kırmızı rak amları karanlıkta benimle alay ediyordu. Sonunda, yarı kapılmış rüyalara gir ip çıkıyorum, kendimi uzun bir ağacın yüksek dallarında, aşağı inmenin hiç bir yolu yokken görüyorum. Sonra kapısı olmayan, karanlıkta yalnızca küçü k kırmızı ışıkların yanıp söndüğü, her biri bana dönük bir kamera merceği o lan bir odada mahsur kaldım. Aniden uyandım ve Jess tekrar yastığına yerle şmeden önce huzursuzca yanımda kıpırdandı.

Bir kez daha arkamı döndüm ve kafamdaki çalkantılı düşünceleri uzakla ştırmaya, eski odamıza, eski evimize döndüğümü hayal etmeye çalıştım. H er şeyin tanıdık olduğu yer.

Bunu duyduğumda yine kendimden geçiyorum.

Bir döşeme tahtasının gıcırtısı, eski ahşabın ağırlığı altında hareket etm esi: gecenin bu saatine ait olmayan bir ses. Bir evcil hayvanın tırmalaması d eğil

mutfak kapısı. Kabustan ağlayan bir çocuk değil. Bu sef
er kabus gerçekten gelmiş gibi görünüyor. Çünkü aşağı
da birisi var.

47

Gürültü tekrar geliyor.

Creak. Ses küçük ve ince, basınç altında esneyen bir döşeme tahtası, a ma bu eski evin derin siyah sessizliğinde yeterince yüksek.

Sanki elektrikli bir çiti iki elimle tutmuşum gibi tamamen ve şok edici b ir şekilde uyandığımı hissediyorum, sanki bu bir sonraki gürültüyü duymam ı ve nereden geldiğini anlamamı kolaylaştıracakmış gibi karanlığa bakıyoru m. Belki de banyoya sürünen Leah'tı? Ama odasında en-suite banyo var, bir akın zemin kata inmeyi, tuvalete bile inmesine gerek yok. Genç ikisi gecele ri karanlıkta dolaşmak yerine beni arardı. Ve gürültü kesinlikle aşağıdaydı.

Ön salon, mutfak ve kış bahçesi de fayanslarla kaplıydı. Bir tahta gıcırtı sı salon, yemek odası ve arka oda anlamına geliyordu.

Veya merdivenler.

Ayağa kalkıp ince yaz yorganını bacaklarımdan çekiyorum, kırmızı şara ptan kalma bir akşamdan kalmalık kafamda şimdiden davul çalmaya başlıy or. Eski evimizde, bir komşunun gece ailesi uyurken soyulduğunu duyduğ umda yatağın yanında her zaman eski bir tahta sandalye ayağı bulundurur um. Ona hiç ihtiyacım olmamıştı ve bir yığın okunmamış kitabın yanında to z tabakasıyla kaplanmıştı ama orada bir şeyin olması iyi hissettirmişti. Her i htimale karşı.

Karanlıkta ona uzanıyorum, kavrayan elim yalnızca yatak odasının duva rının donuk serinliğini buluyor.

Derme çatma silahın hala kitaplarımın ve diğer yatak odası eşyalarımın çoğuyla birlikte garajda istiflenmiş ambalaj kasalarından birinde olduğunu fark ettim. Başka bir şey aramaya vaktim yok; sadece onlardan önce merdiv enlerin tepesine ulaşmam gerekiyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, yolum u hissediyorum

Yatağın etrafında, parmaklar soğuk metal çerçevenin üzerinde geziniyor, bir el gardırobuna, kitaplığa, yatak odası kapısının pürüzsüz yuvarlak koluna uzanıyor.

Bir an için diğer tarafta duran adamın, Daisy'nin kapısının arkasında gördüğü hayaletin olup olmayacağını merak ettim. Bazı gezgin ruhlar eski aile evinden bize musallat olmak için geri geliyor.

Stop it, diyorum kendi kendime. *Stop being ridiculous*.

Yanımda sıkılı bir yumrukla kapıyı açtım.

İniş boş görünüyor.

Hayalet yok. Hayır adam. Hiç kimse. Neredeyse yatak odası kadar siyahtı; sadece sağımdaki merdiveni işaret eden belli belirsiz gri çizgiler vardı.

Sahanlıktaki en yakın ışık düğmesini bulmaya çalışıyorum ve kendimi 100 watt'lık ampulden gelecek ani bir aydınlatmaya hazırlıyorum. Nefes boğazıma sıcak ve hızlı geliyor, her kas savaşmaya, direnmeye, tehlikenin farkında olmadan ailemin uyuduğu buraya gelmelerini engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

Işık düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Gereksiz yere iki kez daha açıp kapatıyorum ama zifiri karanlık hâlâ devam ediyor. Yeni ampul henüz patlamamış mıdır? Sol elim önümde, kapının yanındaki ışık anahtarına ulaşana kadar sahanlık boyunca banyoya doğru yolumu el yordamıyla buluyorum.

Click. Hiç bir şey.

Kararsız adımlarla yandaki kapıya, Callum'un yatak odasına doğru yolu mu buldum, kapıyı yavaşça açtım ve yatağına onun nefes alışını duyacak kadar yaklaştım. Coco yatağının ucunda kıvrılmış durumda, yaşlı kulakları her şeyden habersiz. Yan yatak odasında Daisy'nin küçük mavi gece lambası da diğer her şey gibi karardı ama hâlâ her gece yatarken yanında götürdüğü muslin kumaşın üzerindeki hafif horultusunu seçebiliyorum.

Merdivenin tepesinde, aşağıdaki gölgelere bakıyorum ve herhangi bir ses duyabilmek için kulaklarımı zorluyorum. Aşağıda aralıklı bir tür ses var, hafif bir tıklama ya da tıklama. *Just take the car keys and go* sanırım. *Take what you want and leave my family alone. Because if you try to come up the stairs, if you cross that line, one of us is going to get hurt.*

Işığa ihtiyacım var, *any* ışığa. Gözlerim nihayet alışmaya başlarken, koyu grinin farklı derinliklerinden siyahları ayırt ederek ana yatak odasına geri dönüyorum. Bulmak için başucu masamın etrafında dönüyorum

mobildeyim, ilk defa başka bir şeyi fark ediyorum: saatli radyomun ekranı da boş. Kırmızı rakamlar yok. Hiçbir şey.

Ya bodrumda bir devre kesici devreye girmiştir ya da . . .

Ya da birisi elektriği kesti.

Telefonuma giden yolu hissettim, güç düğmesini basılı tuttuğumda ekranın parıltısı gözlerimi kamaştırıyordu. *Come on, come on*. Telefonun açılmasını beklerken karımın yatağına gidiyorum.

Boğuk bir fısıltıyla ona "Jess!" diye seslendim. 'Jess! Uyanmak.'

Kımıldamıyor.

Elimle kaval kemiğine hafifçe vurarak adını daha yüksek sesle tekrar söylüyorum. Sonunda başını hareket ettiriyor ve gözlerini telefonumun ışığına dikiyor.

"Ne?" Başını ışıktan uzaklaştırıyor. 'Çok parlak.'

'Jess, dinle beni.'

'Çevir *off*.'

'Aşağıda biri var ve elektrikler kesik. Kontrol edeceğim, tamam mı?'

"Bir dakika, ne?" Sesi hâlâ uykudan dolayı kalındı. 'Neler oluyor?'

Tekrar "Burada kal" diyorum, komodinin üzerinden cep telefonunu alıp eline tutuşturuyorum. 'Polis çağırın.'

'Ne . . . Kim burada?'

'Onları aramanız yeterli. Uzun süre kalmayacağım. Yatak odasının kapısını kimseye açmayın.'

Telefonumun açıldığını belirten dört notalı sesiyle çalarken kapıyı arkamdan kapatıyorum; ekran, Jess'in ve geçen yıl Noel'deki üç çocuğun tanıdık fotoğrafının üzerindeki simgelerle doluyor. Meşale uygulamasını seçip sahanlığın etrafında gezdiriyorum, parlak beyaz ışıktan uzaklaşan vahşi gölgeler dans ediyor. Gecenin ortasında karanlıkta her şey farklı görünüyor. Bir haftadır içinde yaşadığımız bu ev sanki hâlâ başkasına aitmiş gibi geliyor.

Derin bir nefes alarak merdivenlerden inmeye başlıyorum, serin gece havası omuzlarımda. Sadece boxer şort giyiyordum ve her adımda kendimi daha korunmasız, daha savunmasız hissediyorum, kafamdaki kırmızı şarap zonklaması her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

"Alo?" Merdivenlerin yarısına geldiğimde telefonun fenerini çevirmek için duruyorum. Gölge üstüne gölge, yalnızca ışığı filtreleyen zayıf bir sır

caddedeki eski moda gaz lambalarının önünden. ‘Polis yolda.’

Jess'in çoktan aramayı yapmış olduğunu umarak herhangi bir yanıt bekl iyorum. Kendi düzensiz nefes alışverişlerimin ötesinde herhangi bir şey du yabilmek için kulaklarımı zorluyorum.

Sessizlik.

Koridorun fayansları çıplak ayaklarımın tabanlarına karşı buz gibi soğuktu.

“Merhaba?” Sesim yüksek tavandan yankılanarak bana geri dönüyor. 'O rada olduğunu biliyorum.'

Oturma odasından hafif bir ses geliyor. Belki kumaşın tene değmesi ya da ahşap parke zemine atılan en hafif adım.

Found you.

En yakın salonun ışık anahtarına uzanıyorum ama o da çalışmıyor. Yanı nda, Callum'un futbol maçlarına giderken yanıma aldığım golf şemsiyesi kö şeye yaslanmış durumda. Kalbim o kadar güçlü ve hızlı atıyor ki sanki boğ azımdan yukarı çıkıyormuş gibi, ağzım ölü yapraklar kadar kuru. Büyük şe msiyeyi sağ elimde sallayarak, telefonumun ışığını oturma odasına doğru t utuyorum, içeri iki adım atıyorum ve davetsiz misafir için çılgınca etrafı tarı yorum, sol, sağ, zıplayan ve dans eden gölgeler, tekrar sola döndüğümde şö minenin üzerindeki aynadan ışık parlıyor ve yerde ani bir hareket oluyor. . .

Odada kimse yok. Yalnızca Steve sarı gözlerini şaşkınlıkla bana doğru kırpıştırıyordu. Küçük bir farenin kalıntıları pençesinin altına tutturulmuş, kuyruğu sadece görülebiliyor.

'Tanrım,' diye nefes alıyorum. 'Lanet olası kedi.'

Ödülüne geri döndü ve ben de yavaşça salona doğru adımlarımı takip et tim. Kedi ortalıkta dolaşıyor olabilir ama yukarıdan duyduğum sesleri çıkar acak kadar ağır değildi. Burada *is* birisi var, bundan eminim. Karanlıkta ka lmak isteyen biri.

Mutfakta lavaboya gidiyorum, şemsiyeyi yere koyuyorum ve el fenerini kurutma rafının üzerine tutuyorum. *There*. Elim oklavaya kapanıyor.

Polis yolda olmalı. Rağmen . . . Cumartesi gecesi muhtemelen şehir m erkezindeki bar ve barlardan dışarı taşan içkicilerle meşguldüler. Bu düşün ce beni kısa kesti. Ya polisin yanıt vermesi on dakika sürerse? Yirmi? Peki ne olacak?

Işıkları tekrar açmak zorunda kaldım.

Bodrum kapısı zaten aralıktı ve kapıyı daha da açarak en üst basamağı b ulmak için tereddütle ayağımı uzattım. Merdiven tozlu, soğuk taştan yapıl mış, kenarları zamanla aşınmış; Evin ilk inşa edildiği yüzyıldan bu yana hi ç dokunulmamış gibi görünen bu yer altı kısmındaki duvarlar çıplak, döküle n tuğlalardan oluşuyor.

İnerken nemli, bayat bir hava beni karşılıyor. Nemli eski toprak, pas ve çürüme kokusu, ama aynı zamanda en ufak bir nota da - ne? Tıraş losyonu g ibi tatlı, misk kokulu bir şey. Veya parfüm? Kısa basamakların sonunda ba ş yüksekliğindeki kirişlerden kaçınmak için eğilmek zorunda kalıyorum. E ski mahzenin zifiri karanlık üç bölmesi, ışıklar açıkken yeterince ürkütücü a ma sadece meşalemin attığı soluk, sıçrayan gölgeler dışında, bir korku filmi nden fırlamış gibi görünüyorlar. Yine de geçerken her birine ışık tutuyoru m, oklavayı sağ elimde sıkıca tutuyordum. Ama sadece örümcek ağlı ıvır zı vır, eski kutular, boya kutuları, paslanmış metal bahçe sandalyeleri var.

Devre kutusu, duvarda şeffaf plastik bir kapakla kapatılmış iki metrelik bir panel olan üçüncü bölmededir. Omzuma bir şey düşüp *tick-tick-tick* çıpl ak kolumdan aşağıya doğru koşarken irkiliyorum.

Bir örümcek. Sadece karanlığa doğru koşan bir örümcek.

Paneldeki ana devre kesici 'kapalı' ayarına çevrildi. Gücü tekrar açmak i çin sabit bir *click* ile tekrar yukarı itiyorum, sonra diğer tüm düğmeleri birer birer sıfırlıyorum, başımı kısa farlara çarpmamak için hâlâ kamburum. Her şey hâlâ karanlık: En yakın ışık düğmesi bodrum merdivenlerinin tepesinde .

Merdivenlerin yarısındayken üstümde bir ayağın sesini, bir menteşenin gıcırtısını duydum.

Meşaleyi merdivenlerin tepesindeki yarı açık kapıya tuttum. Kör edici d erecede parlak bir ışık tam gözlerime parlamadan önceki saniye, ağır bir çiz menin tabanı göğsümdeki havayı tekmelemeden önce bir figürü, bir maskey i, gözler için sadece soluk bir yarık olan bir kar maskesini seçebiliyorum ve sonra düşüyorum, telefon elimden yuvarlanırken ve mahzenin sert tuğla ze mini buluşmak için acele ederken dönen bir ışık parıltısı...

PART III

There is so much the so-called experts get wrong. They say we live on the margins, that we all come from broken homes, that we can't manage in day-to-day life. That we will eventually spiral and break under the pressure of what we do, so we can be singled out from the crowd and caught.

Wrong.

Why? Because those theories don't take in the whole picture. They're based purely on a particular subset of people like us: the ones who got caught.

48

PAZAR

Sağlık görevlisi gözlerime ışık tutuyor.

Kalem ışığının soldan sağa ve tekrar geriye doğru sallanma hareketini t akip ederek bana söylediklerini yapıyorum. Mutfak sandalyesinde oturuyor um, ön kollarımdaki kesik ve morlukları, sol bileğimdeki burkulmayı, göğs ümdeki morlukları ve sırtımdaki derideki kızgın kırmızı sıyrıkları incelemek için sabahlığımı belime sıkıştırıyorum.

Ancak asıl endişesi kafa travmasıdır.

Kafatasımın arkasındaki ağrı, sanki bir şey patlamaya hazırmış gibi hiss ettiren şiddetli, amansız bir zonklamadır. Bodrum merdivenlerinden geriye doğru düştüğümü - *kicked* geriye doğru - düştüğümü, düşüşümü engelleye cek hiçbir şeyin olmamasının, tutunacak hiçbir şeyin olmamasının verdiği h astalıklı hissi, sert tuğla zemine çarptığım sırada kısa bir acı patlaması ve so nra... . . Hiçbir şey. Gözlerimi acı veren parlak ışığa, yanağıma yapışan kir ve kana açıyorum, dünyadaki tüm acı başımın arkasından sıcak kırmızı dalg alar halinde yayılıyor. Yanımda diz çökerken Jess'in çaresiz sesi her şeyi bö lüyordu.

Aşağıya inip ışıkları yaktığında ve giderken adımı seslendiğinde maske li davetsiz misafirden hiçbir iz yoktu. Sadece ben mahzende soğuk ve sırt ü stü yere yığıldım. Adımı tekrar tekrar söylerken yavaş yavaş kendime geliy or, sanki kriket sopasıyla dövülmüşüm gibi hissediyordum.

Polis çoktan gitmiş ve gitmişti; iki yorgun görünüşlü polis bulanık mavi ışıklar ve cızırdayan radyolarla geliyor, etrafta gizlenen biri olup olmadığın a dair işaretler için evi ve bahçeyi kontrol ediyordu. Sağlık görevlileri orada ydı

ancak polis onlara bunun güvenli olduğunu söylediğinde, memurlar şehir m erkezindeki bir tür olay için tekrar çağrılmadan önce içeri girmelerine izin v erildi. Gündüz vardiyasındaki meslektaşlarından birinin önümüzdeki kırk s ekiz saat içinde ifade almak için geri geleceğini söylediler. Evin dışındaki p olis arabası yerine Jess alt kattaki tüm ışıkları açmıştı; tüm odalar, sanki ayd ınlatma tek başına gece saldırganın tekrar ziyaretini korkutup kaçırabilecek miş gibi yanıyordu.

Callum, yeşil tulumlarıyla sanki başka bir gezegenden gelmiş uzaylılar mış gibi durmadan çalışan iki sağlık görevlisine bakıyor. Leah mutfak masa sında onun yanına oturuyor, alnı endişeyle kırışıyor. Uyanmasına o kadar ş aşırmıştı ki telefonunu yanına almayı bile unutmuştu. Tuhaf bir şekilde, ar amızda tüm bu olanları uyuyarak atlatan tek kişi Daisy'ydi; polisin gelişi ve gidişi yoluyla; büyük tedavi çantalarını mutfağa taşıyan sağlık görevlileri; Jess herkese çay, kahve ve sıcak çikolata hazırlarken çaydanlık kaynıyordu.

Adı Farida olan sağlık görevlisi, kalem ışığını kapatıp ekipman yeleğini n cebine koyuyor.

"Adam?" diyor mavi eldivenli elini dikkatlice başımın yanında gezdirirk en. 'Bugün hangi gün?'

'Hata. . . Cumartesi.' Buzdolabının üzerindeki takvime baktım, bu harek et kafama daha da keskin ıstıraplar yolladı. 'HAYIR. Beklemek. Hayır, bug ün Pazar. Artık pazar sabahı olmalı."

Meslektaşı arkamda, kafamdaki yarayı hızlı bir şekilde temizliyor ve acı dan her gerildiğimde özür diliyor. Üst üste binen bandaj şeritlerini yaranın üzerine kafa bandı gibi sarıyor ve yarayı tıbbi bantla sabitliyor.

Pansuman işini bitirdiğinde Farida parmak uçlarıyla hafif bir baskı uygu layarak başımın diğer tarafını kontrol ediyor. 'Peki yaşadığınız sokağın adı nedir?'

Doğru cevabı bulmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. 'Naiplik. . . Yer.'

Kulaklarımın arkasını yokluyor ve sanırım kafamın arkasındaki yara dışı nda yaralanma bölgeleri arıyor. Sonunda ellerini indirip sandalyeye oturuyo r.

'Kafana çok kötü bir darbe almışsın, Adam. Seni bir ön muayeneden ge çirdim ve dış yaranı sardım ama seni Queen's Tıp Merkezi'nde düzgün bir ş ekilde kontrol ettirmek istiyorum, tamam mı? Yani eğer

Birkaç kıyafet almak ve ayağına giyecek bir şeyler almak için bir dakikanı ayırmak istiyorum, sonra seni aşağıya indireceğiz—'

Hayır, dedim sabahlığı tekrar omuzlarıma alırken. 'Bu gece değil.'

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. ‘Elbette seni bizimle gelmeye zorlayamam ama *strongly* bunu yapmanı tavsiye ederim. Size çok daha kapsamlı bir muayene yapabilirler, gerekirse taramalar ayarlayabilirler. Özür dilemekten se güvende olmak daha iyidir; özellikle de kafa yaralanmaları söz konusu olduğunda.'

“Bundan sonra ailemi bu gece yalnız bırakmayacağım.” Belli belirsiz bo drum kapısını işaret ettim. ‘Ve beşimiz birden gidemeyiz.’

“Adam?” diyor Jess nazikçe. Bana iki parasetamol ve bir bardak su uzattı. 'O haklı. Gerçekten onlarla birlikte QMC'ye gitmeli, tam kontrol yaptırmalısınız.'

Başımı salladım, bu hareket yeni bir acı dalgası yarattı.

'Dom'u arayacağım, sabah gelip beni oraya götürmesini sağlayacağım. Ama dışarısı hâlâ zifiri karanlıkken şu anda hiçbir yere gitmiyorum.' Callum ve Leah hâlâ odadayken apaçık olandan bahsetmek istemiyorum: Davetsiz misafirin geri gelebileceğinden. 'Bunun yanı sıra Pazar sabahı saat ikideki A&E çılgın sarhoş insanlarla tamamen duvar duvara dayalı olacak. Kapının önünde kuyruğa girecekler ve muhtemelen sabaha kadar da beni görmeyeceğim.'

Farida sanki *What can we do with him?* der gibi karımla bakışıyor. Ama yine de ekipmanlarını yeşil kit çantasına koymaya başlıyor.

'Bu senin kararın' diyor omuz silkerek. 'Ama meşgul olsa da olmasa da Queen's'e gitmenizi şiddetle tavsiye ederim.'

'Yapacağım' diyorum. 'Sabah.'

Jess, Farida ve meslektaşını kapıda görüyor; orada onların alçak sesle bol bol dinlenme, ağrı kesici ve bileğim için bir askı hakkında konuştuklarını duyabiliyorum; Jess'in dikkat etmesi gereken bozulma belirtileri hakkında, *nausea* ve *dizziness* ve *sensitivity to light* hakkında.

Yavaşça ayağa kalktım ve mutfak tarafındaki telefonumu aldım. Ekranın bodrum katına çarptığı yerde bir çatlak var, çapraz bir örümcek ağı kırığı. Jess'ten gelen yedi cevapsız arama hâlâ ekranda görünüyor. Bodrum katında ne kadar süre soğukta kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu - Jess'in söylediğine göre beş dakikadan fazla değildi - ama davetsiz misafir için fazlasıyla yeterli bir zamandı.

kaçmalarını sağlamak için. Zorlanmış mı, yoksa herhangi bir pencere kırılmış mı diye arka kapıyı kontrol ediyorum. Ama birkaç saat önce yatağa gittiğimde bıraktığım gibi görünüyor. Adlarını çoktan unuttuğum iki polis memuruna göre, ön kapı ve teras kapısı için de durum aynı. Cüzdanım, dizüstü bilgisayarım ve arabamın anahtarları mutfak tarafında dokunulmamış durumda.

Ancak sağlık görevlileri gittikten ve Leah, Callum'u yatağına geri götürdükten sonra Jess cesur yüzünün kaymasına izin verdi. Başı eğik, dudakları birbirine bastırılmış, aniden gözyaşlarının eşiğinde önümde duruyor.

Elimi onun koluna koydum. 'Hey. Nedir?'

Sabahlığının koluyla gözlerini kelepçeleyerek başını salladı.

'Düşündüm. . .'

'Söyle bana' diyorum. 'Önemli değil.'

"Öldüğünü sanıyordum" dedi sessizce. "Telefonunu arıyordum ve evin içinde, altımda bir yerden çaldığını duyabiliyordum ama sesi o kadar uzaktan geliyordu ki, neredeyse yeraltındaymış gibi geliyordu." Sen açmıyordun ve polis hâlâ burada değildi, hiç gelmeyeceklerini sanıyordum. Aramaya devam ettim, sonra mutfağa indim ve bodrum kapısının aralık olduğunu gördüm, ışıkları açtım ve aşağıya baktım ve merdivenlerin dibindeki bacaklarını görebildim. Oraya gittiğimde o kadar solgundun ki, kan vardı ve ben de onun... . .'

Kollarımı ona doladım. 'Sadece kafada bir şişlik. Biraz acıyor ama daha kötülerini de yaşadım.'

'Ne zaman?'

'Ragbi oynuyorum.'

Kokluyor. 'Yalancı.'

'Tamam, belki o kadar da kötü değil ama daha önce de beyin sarsıntısı geçirmiştim. İyi olacağım."

Başını göğsüme yaslıyor ve mutfakta bir süre öyle duruyoruz, vücudunun sıcaklığı benimkine bastırılıyor. Birbirimize yakınlaştıkça her yerdeki acı arka planda kayboluyor.

"Ya burada olmasaydın?" diyor yumuşak bir sesle. 'Ya yukarı gelip çocuk odalarından birine girselerdi?'

"Ama yapmadılar," dedim sırtını ovalayarak. Artık gittiler. Biz iyiyiz, hepimiz iyiyiz.'

Başını kaldırıp bana bakıyor. 'Biz *not* iyiyiz. Seni öldürmüş olabilir."

'Bunun onun planı olduğunu sanmıyorum. Sanırım onu şaşırttım."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun anlamıyorum" diyor sonunda . Mutfak tezgahındaki kutudan bir mendil almak için kucaklaşmadan uzakla şıp gözlerini ve burnunu siliyor. 'Bütün bunlar o aptal gizli odayla, bulduğu n şeylerle mi ilgili? Gece yarısı evimize bir hırsız giriyor ama hiçbir şey al mıyor mu?'

'Sanırım . . . aslında aradığını bulamadı."

"Neden hâlâ bir şeyleri geride tutuyormuşsun gibi hissediyorum, Adam? " Tezgaha yaslanıp kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturdu. 'Bana sö ylemediğin şey ne? Her şey bağlantılı, değil mi?'

Eşimin güzel yüzüne, ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyorum. Düny ada en yakın olduğum, beni herkesten daha iyi tanıyan tek kişiydi ve bazı ş eyleri ondan saklamıştım. Ona tüm gerçeği söylememiştim. Ama bundan f azlasını hak ediyordu; hepsini bilmeyi hak ediyordu.

'Evet' diyorum. "Sanırım öyle."

49

Eşime her şeyi anlatırım.

Mutfak masasında karşılıklı oturarak ona Adrian Parish ve Maxine'den, Kimberley'deki evine yaptığım ziyaretten bahsediyorum. Ona Elizabeth Ma kepeace ve Peter Flack'ten, eski Rolex saatten ve onu kuyumcuda satarak ka zandığım paradan bahsettim.

Ona işimi kaybettiğimi anlatıyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve hafifçe sıkıyor. Kaşlarını çatan en dişe dolu bir ifade. Öfkeye karşı savaşı kazanan sempati - en azından şimdi lik - öyle büyük bir sırrı ondan sakladım ki.

'Üzgünüm Adam' diyor. 'Bu çok kötü. O zavallı herifler zaten seni hiçbir zaman takdir etmediler.'

'Doğru.'

‘Ama bu olduğunda bana söylemeliydin.’

'Taşınmak için tam anlamıyla toplanmıştık, tüm sözleşmeler imzalanmı ştı, yeni ipoteğin ilk ödemesi bitmek üzereydi ve seni zaten olduğundan da ha fazla strese sokmak istemedim.' Ilık çayımdan bir yudum alıyorum. 'Keş ke o lanet telefon numarasını şimdi hiç bulmasaydım.'

"Onu bulan bendim" diyor sessizce. 'İlk arayan bendim, unuttun mu? B unun biraz eski bir merak olduğunu düşündük. Geçmişten gelen bir patlam a.″

'O halde keşke telefonu bulur bulmaz çöpe atsaydım.'

"Sizce birinin çalıntı malları falan kurtarmaya çalıştığını mı düşünüyors unuz?"

'Bundan daha fazlası olmalı. Saatin dışında geri kalanından ne isteyebili rler ki?'

Başını sallayarak öfkeyle gözyaşlarını yeniden sildi. 'Bundan nefret edi yorum, Adam. Ben onu *hate*. Sanki bir akvaryum balığı kasesinde yaşıyorm uşuz gibi, sürekli izleniyormuşuz gibi geliyor. Bunların hepsi aptal bir kol s aati için. Neden birkaç günlüğüne ayrılmıyoruz?'

"Peki nereye?"

'Bilmiyorum. Dom'un evi mi?'

"Sadece bir tane boş odası var." Bunu nazikçe söylüyorum. 'Ve ailem iki saat uzakta.'

'O halde bir otel mi? Ucuz bir yer mi?'

Göğsümde bir utanç balonu genişliyor, kendi başarısızlığımın yarattığı hayal kırıklığının sıcaklığı. En önemlisi, farkında olmadan kapımıza getirdi ğim tehlike; benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olan dört kişi içi n tehlike. Bu, yeni evime dair basit bir merakın çok ötesine geçmişti; gizli odayla ilgili yanıtların daha fazla araştırılmasını haklı çıkarabilecek herhang i bir şeyin çok ötesine geçmişti. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

'Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum' diyorum. 'Ne olması gerektiğini biliyorum...

Jess aniden, "Ya da en azından birkaç gün çocukları okuldan uzak tutabi lir miyiz?" dedi. 'İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenene kadar. Ben biraz izin al acağım ve hepimiz burada, birlikte güvende kalabiliriz. Bu arada kilitleri d eğiştiriyoruz, alarmı tamir ettiriyoruz ve bu gece olanlar hakkında ifade alm ak için geri geldiklerinde polisle bu konuyu konuşuyoruz. Bundan sonra ne yapacağınızı belirleyin. Ne düşünüyorsun?'

'Bundan daha iyisini yapabilirim' diyorum. 'Bunu düzeltmenin bir yolu o lmalı. Her şeyin ortadan kalkmasını sağlamak için.'

Tüm bunları (*this* her ne ise) harekete geçirmiştim. Ve bunu durdurmak bana düşüyordu.

Çünkü işleri yoluna koymanın bir yolu vardı. Elbette vardı.

* * *

Pazar sabahı ilk iş kayınbiraderim tekrar geliyor ve beni Queen's Tıp Merke zi'nin A&E bölümüne götürüyor. Yolda zar zor konuşuyor ve kızgın olduğ unu, çenesinin kasıldığını görebiliyorum. Bana, davetsiz misafire, yeğenleri ne, yeğenlerine, kız kardeşine yönelik tehlikeye, durduramadığım tehlikeye kızgınım.

A&E meşgul, gölge gözlü personel hala gece boyunca sandalyelere yayılan ya da yere serilen hastaların oluşturduğu birikmiş yığınla uğraşıyor; bunların büyük çoğunluğu içki içmekten, kavga etmekten ya da şehir merkezinde düşmekten kaynaklanıyor gibi görünüyor. Bekleme alanındaki derin çamaşır suyu kokusu, keskin kusmuk kokusuyla yer yer deliniyor.

Dom bana makinede demlenmiş bir fincan çay uzattı, ben de ona her şeyi anlattım. Hepsi. Bundan sonra ne yapmayı planladığımı söylediğimde kaşını kaldırdı ama beni caydırmaya çalışmadı.

'Anlamadığım şey' diyor, 'ilk etapta seni nasıl bulduklarını. Evinizi nasıl bulduklar?'

'Jess'in bu numarayı ilk aradığı andan itibaren telefon sinyali mi? Bir şekilde izini sürebilirler mi?'

Başını sallıyor. 'Bunu ancak polis yapabilir. Veya güvenlik hizmetleri. Siz taşınmadan önce burası bir süre boştu, değil mi?'

'Bir ay kadar' diyorum. 'Bir evin önceki sahibi bir eve taşındı ve oğlu onun için evi temizledi.'

'Ancak . . . Eğer evde istedikleri bir şey varsa, bu antika saat ya da buna benzer bir şey varsa, o ay boyunca mülk boşken içeri girip onu almak çok daha kolay olurdu değil mi?'

Çayımı yudumluyorum. Güçlü ve acı, ağızda sıcak plastik tadı bırakıyor.

'Bu da demek oluyor ki' diyorum, 'gizli odayı bilmiyorlardı. *after* ile ilet işime geçene kadar hayır.'

"Kesinlikle," diyor, bir ağız dolusu kahveyi yutarken yüzünü buruşturarak. 'Biliyorsun, eğer seni bulabilirlerse, belki sen de aynısını onlara yapabilirsin. Onlara istediklerini - veya istediklerini *think* - verebilir ve bu pazarlığın neresinde olduklarını öğrenebilirsiniz. Bunların *who* olduğunu öğrenin.'

50

Öldürecek çok zamanımız var. Muayene edilmem ve tarama için gönderilm emden önce öğle yemeği vakti geldi ve bundan iki saat sonra yara tekrar te mizlenip dikiş atıldı ve güçlü bir ağrı kesici reçetesi ve bileğim için ince bir pamuklu askıyla yoluma gönderildim. Dönüşte B&Q'ya doğru yol alıyoruz ve burada mutfak kapısı ve ön kapı için iki yeni sürgü satın alıyorum. Yarın , kilitleri değiştirmesi için de bir çilingir çağıracağım ve birkaç güvenlik şir ketinden alarmın değiştirilmesi konusunda fiyat teklifi isteyeceğim. Bunu n asıl karşılayacağımızı daha sonra çözeceğim. Şimdilik kredi kartı yetecek.

Başka bir dolambaçlı yol bizi şehre götürüyor ve burada Silverjoy Jewel lers'ı hızlı bir şekilde ziyaret ediyorum. Sahibi, numaramı Rolex'i satın alan kişiye ilettiği konusunda ısrar ediyor, ancak bunun ötesinde bana söyleyece k başka bir şeyi yok.

Dom beni evime bıraktıktan sonra arabamda bir an durup büyük cumbalı pencerelerimize, sokağa, kameranın saklandığı ağaca baktım. Ev birdenbir e çok korunmasız, çok *open*, artık hoşlanmadığım bir şekilde çok misafirpe rver görünmeye başladı. Etrafımızda çok fazla ağaç ve çit, gizlenecek ve ö zel olarak saklanacak çok fazla yol, çok fazla eski kapı, büyük pencere ve y arı ıssız sokaklar var.

En başta bizi buraya çeken her şey. Bizi Park'ta yaşama fikrine aşık ede n şeyler.

Salon pencerelerimizde hâlâ perde yok ve üzerinde Robinson Removals' ın siyah ve sarı logosunun bulunduğu bir yığın karton kutu kaldırımdan açık ça görülebiliyor. 'Satıldı' tabelası çoktan kaybolmuştu ama buraya yeni taşı ndığımız gerçeğini gizlememiştik. Eğer birisi The Park'a taşındığımızı öğr enseydi, her sokağı dolaşmak ne kadar sürerdi?

ve yeni bir gelişin işaretlerini mi arıyorsunuz? Şehrin nispeten küçük bir bölgesiydi; kalenin yanındaki belirli, tanımlanmış bir alanda binden az evden azdı. Birkaç saat içinde her sokağı tarayabilirsiniz. Belki daha az.

Jess mutfakta ütülenmeye hazır okul üniformalarıyla dolu bir çamaşır sepetini karıştırırken çocuklar salonda *The Greatest Showman* izliyorlar. İkimize de birer fincan çay yapıyor ve ben de ona hastaneyi, muayeneyi, doktorun dinlenme, ağrı kesiciler ve olası beyin sarsıntısı hakkında söylediklerini anlatıyorum.

Gözlüklerini takmış, saçlarını arkaya toplamış, eski kot pantolonu ve sol muş yumuşak bir sweatshirt'ü var ama ne kadar yorgun olduğunu bildiğim göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede taze görünüyor. Ben uzaktayken evde her şey sessizmiş gibi görünüyor. Ziyaretçi yok. Otelleri araştırdığını ancak ipotek dışında tek bir maaşla karşılayabileceğimiz fiyata düzgün bir otel bulamadığını söylüyor.

Yeni sürgüleri ölçüp ön kapıya ve mutfak kapısına birer tane takıyorum. Sağlam ve sağlam bir his veriyorlar; çelik, dışarıdan birinin anahtarı olsa bile her iki kapıyı da güvenli bir şekilde kapalı tutmak için yumuşak bir şekil de kayıyor.

Aletleri kaldırırken, "Polis geri dönmedi mi?" diyorum. "Dün geceyle ilgili ifade almak için mi?"

Hayır. Başımdaki bandajı inceleyerek çayını yudumluyor. 'Her şey artık sanki bir başkasının başına gelmiş gibi bir rüya gibi gelmeye başlıyor. Ya da belki de sadece uykusuzluktan bu kadar etkilendiğim içindir.'

"İyi misin?" diyorum. 'Çok uzun sürdüğü için özür dilerim; A&E deliydi. Çok fazla hasta var, personel kesinlikle ayağa kalkıyor.'

'Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Çocuklardan bir sürü soru geliyor ama iyi görünüyorlar."

Tezgahın üzerinde telefonu titriyor; ona bakıyor, ekrana dokunuyor ve hava tekrar kararmadan önce kısa bir süre gülümsüyor.

Kardeşiyle yaptığımız bir konuşmadan bir şeyler aklıma geldi; bu, QMC'de saatlerce beklemekten dolayı ikimiz de düşüncesizce Twitter ve Facebook'ta gezinirken sorduğu bir soruydu.

"Hastanede Dom'la konuşuyordum" diyorum. 'Rastgele bir soru ama – Facebook profiliniz herkese açık mı?'

Omuz silkiyor. 'Ne demek istiyorsun?'

'Profilinizi ve gönderilerinizi yalnızca arkadaşlarınız mı görebilir, yoksa bunları herkes görebilir mi?'

'Sadece arkadaşlar. Sanırım." Telefonu alıp ekrana dokunuyor, yüzü kar arıyor. 'Ah. Hayır, öyle. . . Bunu, Callum'un yaş grubunun Paskalya bayra mında yaptığı bir okul etkinliği için açtım, böylece bilet satabilir ve ailelere tanıtım yapabiliriz. Bağış toplama komitesindeydim, hatırladın mı?'

"Yani halka açık mı?"

'O *was*.' Tekrar ekrana dokunuyor, istediğini bulana kadar seçip kaydırıy or. 'Artık değil. Neden?'

Sesimi nötr tutarak çayımdan bir yudum alıyorum. "O eski telefondaki numarayı kullanarak mesaj bıraktığında Daisy ve Callum odadaydı. Tartışı yorlardı ve ben de onlara durmalarını söyledim; siz mesajı bırakırken ikisini n de adını söylediğime eminim.'

'Bu yüzden?'

'Bu yüzden . . . ya arama terimi olarak Callum ve Daisy'nin isimlerini k ullansalardı? Üstelik adınızı bıraktınız ve bu onları bir şekilde Facebook say fanızı, belki de geçen hafta sonu paylaştığınız resmi bulmaya yöneltti? Vey a adlarının geçtiği yeni bir gönderi olabilir.'

'Fakat bu onlara nerede olduğumuzu söylemiyor *are*. Konumumuz ve ad resimiz hakkında asla hiçbir şey paylaşmayacağım.'

Şimdi sertçe kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında normalde savunmadan saldırıya geçmek üzere olduğunu gösteren iki dikey çizgi var. Belki başımı n arkasındaki alçak, öfkeli zonklama, yeni dikişlerin ısırması, uykusuzluk, h astanedeki otomattaki yiyecek yüzünden ama yine de yola devam ediyorum.

'Biliyorum, biliyorum. Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum.' Tava na bakıp düşüncelerimi bir tür düzene sokmaya çalışıyorum. 'Farzedelim . . . Facebook profilinizi bulmuşlar ve gerçekten araştırmışlar, beğendiğiniz her gönderiyi kontrol etmişler mi? Feed'inizde yayınladığınız evin herhangi bir dahili fotoğrafıyla çapraz referans verildi mi? Daha sonra bu özel adresi belirlemek için sahada bazı çalışmalar yaptım.'

Eşim başını sallıyor.

'Kuş kutusundaki kamera, evdeki kameralar, biz taşındığımızda buraday dılar *already*. Birisi zaten bu ev hakkında bir şeyler biliyordu.'

Dün geceden beri sürekli pürüzlü bir uğultu haline gelen zonklayan baş ağrısıyla şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Elbette" diyorum. 'Üzgünüm. Haklısın. Bugün kafam çimentoyla dol uymuş gibi hissediyorum.'

"Parasetamol ve dinlenmeye ihtiyacın var Adam." Ellerini omuzlarıma k oydu, ifadesi yeniden yumuşadı. 'Uyuman lazım. Dün gece şanslı bir kaçış yaşadın ve iyileşmen gerekiyor. Neden şimdi yukarı çıkmıyorsun, ben çocu kları halledeceğim.'

Başımı salladım, gözlerim yorgunluktan sarkmıştı.

'Yapmam gereken başka bir şey var.'

'Gecikmeyin.'

Beni yanağımdan öpüp salona geri döndü.

Telefonumun kilidini açıp daha önce bulduğum çevrimiçi alışveriş sayf asını açtım ve ertesi gün teslimatın hâlâ mevcut olup olmadığını kontrol etti m. Yukarıda bulduğum saatle eşleştiğinden emin olmak için hatırlayabildi ğim tüm ayrıntıları tekrar kontrol ettim.

Rolex Explorer

Genuine replica wristwatch

A perfect copy of the real thing for only £99 – bespoke engraving available too!

Resmi son kez inceleyip 'Hemen Satın Al'a tıklıyorum.

51

PAZARTESİ

Jess sabahları yatağıma çay ve kızarmış ekmek getiriyor ve bu işi sakinleşti rmem konusunda ısrar ediyor. Leah'yı okula götürmeden önce mümkün old uğu kadar geç bırakıyor ve bana bugün işini erken bitirmeye çalışacağını sö ylüyor. Her ne kadar ikimiz de çocukların okulda evimizden daha güvende olacağını kabul etsek de. Kafamdaki yaralanmadan kaynaklanan ağrı, ağrı kesiciler tarafından uzak tutulan, arka planda hafif bir uğultuya dönüştü. Gö ğsümdeki ve sırtımın altındaki morluklar mavi ve siyaha dönüşmeye başlad ı, bilek burkulması yerini, ara sıra askıyı çıkardığımda alevlenen donuk bir a ğrıya bıraktı.

Callum ve Daisy'yi St Jude's İlköğretim Okulu'na bıraktım, güvenli bir ş ekilde sınıflarına girene kadar onları izledim, sonra arabama dönüp doğruca şehre doğru yola çıktım. Yolda Maxine'in numarasını çeviriyorum ama num ara doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor. Cumartesi gününden beri hiçbir mesajıma cevap vermedi.

Fletcher Gate'deki çok katlı binaya park ederken telefonum titriyor. *Finally*. Maxine'den bir yanıt görmeyi umarak onu kaptım. Ama bu ondan d eğil; bilinmeyen numaradan, birkaç gündür ilk kez iletişime geçtikleri anda n.

Mesajı okurken sırtımdan aşağı bir buz iğnesi kaydı.

Next time we bring petrol and matches. Or you can return our property to us. Your choice.

Güçlükle yutkundum ve ailemin içeride sıkışıp kaldığı, alevler içindeki evin ani görüntüsünü geri ittim. Öfkeyle ya da korkuyla karşılık verme dürtüsüne direniyorum: paranın burada artık bir faydası yok.

I’m sorting it. Need a little time.

Arabayı kilitleyip merdivenlere yöneldim. Otopark meşgul ve kendimi altın cı katın alt yarısında buldum, neredeyse her bölme zaten dolu. Üstümde ve s ağımda, arabalar bu katın üst kademesinde yavaşça ilerliyor, alçak betonda motor gürültüsü homurdanıyor. Kapılar çarpılıyor, arabalar kilitliyken bip se si çıkarıyor, sürücüler aceleyle uzaklaşıyor. Sıranın ilerisinde bir figür dikk atimi çekiyor. Onun altında olduğum için sadece vücudunun üst kısmını gö rebiliyorum ama onun uzun ve ağır olduğunu, grileşen saçları ve sakalı ile koyu gri bir ceketi olduğunu söyleyebilirim. . .

Onu daha önce gördüğümü fark ettiğimde soğuk bir dejavu şoku yaşıyorum.

Cumartesi günü Genel Mezarlık'ta, Maxine'le tanışmamdan hemen önce.

Aşağıdan rampaya gelen bir arabanın yanından geçip ona doğru yön de ğiştiriyorum. Telefon elimde tekrar titrerken önünden bir minibüs geçti.

You have until tonight.

Çılgın bir an için bana bu alaycı mesajları gönderenin, ailemi pazartesi saba hı mesaj atar gibi sıradan bir şekilde tehdit edenin o olduğunu düşündüm. K oşuyorum, rampayı bir sonraki kata doğru hızla koşuyorum, kafam zonkluy or, hangi yöne gittiğini görmek için sağa sola göz atıyorum.

Ama Range Rover'dan çıkan yalnızca kot pantolonlu ve ceketli sarışın b ir kadın var.

Gri paltolu figür gitti.

* * *

Otoparktan beş dakikalık yürüme mesafesinde ve yol boyunca gri ceketli ad amı izliyorum, iki katına çıkıp beni takip edip etmediğini görmek için dolay lı bir rota izliyorum.

Onu bir daha göremedim.

Şehrin merkez kütüphanesi, tren istasyonunun yakınında, yüksek tavanlı ve kitaplıklar arasında geniş alana sahip, modern, cam cepheli bir binadır. Mikrofiş okuyucu arka tarafta bir köşede duruyor ve onlarca yıllık görünüy or.

Büyük bir ekranı çevreleyen krem rengi plastik, klavye yerine bir çift kontro l tekerleği (biri yatay, diğeri dikey) ile.

Bir personel masanın arkasındaki raftan bir karton kutu çıkarıyor, yoğun baskılı şeffaf plastik tabakalardan oluşan bir desteyi kaydırıyor ve ilkinin üs tündeki sekmeyi kontrol ediyor: *NEP 1/12/2001– 4/12/2001*.

'Bu sayfaların her biri yaklaşık üç günlük kağıt değerinde' diyor. Okuyu cuyu açıp şeffaf plastik tabakalardan birine kaydırdığında ekran aydınlanıyo r. 'Şehrin son baskısının her sayfası, orijinal boyutlarının yüzde dördüne küç ültüldü. Lens onu okunabilir boyuta kadar büyütür. Merceği bir sayfadan di ğerine taşımak için burayı ve burayı kontrol eder.'

Tekrar resepsiyona doğru yürüyor. Okuyucunun başına oturuyorum ve plastik mikrofiş sayfalardan oluşan karton kutuyu karıştırıyorum; baskı çıpl ak gözle görülemeyecek kadar küçük, ardışık küçük sayfalar yan yana sırala nmış.

Elizabeth Makepeace ve Peter Flack 27 Aralık 2001'de ölmüşlerdi ama i kisi de bundan önce yıllarca, belki de onyıllarca benim evimde yaşamışlardı . O günkü baskıyla başlıyorum, ani ya da beklenmedik ölümlerden söz eden herhangi bir şey var mı diye her sayfayı dikkatlice tarıyorum. Yazı kalın ve eski moda, manşetler bloklu, her şey bir dönem eseri havası taşıyor, eski bir halının astarı altında keşfedebileceğiniz bir şey gibi.

Sayfaları önce yavaşça, alıştıkça daha hızlı hareket ederek taradım. Ayı n yirmi yedinci ulusal haberlerinin tek sayfası, ayakkabılarında patlayıcılarla Atlantik ötesi bir uçağı düşürmeye çalıştıktan sonra tutuklanan 'ayakkabı bo mbacısı' Richard Reid'in haberleri tarafından yönetiliyor. Ertesi günün ulus al hikayesi, 11 Eylül saldırılarının ardından Afganistan'ın son işgaliyle ilgili.

Aslında aradığım şeyin ilk ipucu Yılbaşı Gecesi baskısında: ikinci sayfa daki birkaç paragraf. İsim yok, ayrıntı yok, sadece polisin 'açıklanamayan' o larak değerlendirdiği koşullarda iki cesedin bulunmasının ardından polisin Park'taki Regency Place'deki bir adrese çağrıldığı söylendi. Hikayenin foto ğrafını telefonuma çekiyorum. Ocak ayının 2'sinde
POLICE PROBE DOUBLE TRAGEDY başlığı altında yarım sayfa kadar uzun bir y azı var. Makalenin kendisinde, komşulardan ve arkadaşlardan çifte saygı d uruşunda bulunan ve Peter'ın *a doting grandson*, kendisi çocukken annesi ö ldüğünden ve babası çoktan ayrıldığından beri büyükannesiyle nasıl yaşadı ğını anlatan alıntılar var.

Alıntı yapılan kişiler arasında hiçbir ismi tanımıyorum ve sinir bozucu b ir şekilde hala ölüm nedeni belirtilmiyor.

Ama *does* her iki kurbanın da fotoğrafları var. Elizabeth, bahçe partisin e benzeyen bir şeyi izlerken bastonuna yaslanmış, kar beyazı saçları haleli, küçük, zayıf görünüşlü bir kadındır. Torunu her açıdan tam tersi: gençliğin de geniş omuzlu, siyah saçlı, güçlü çeneli, gülen gözleri güven ve karizmayl a dolu bir adam. Resimde çamurlu bir rugby forması giyiyor ve elinde bir k upa tutarken sırıtıyor.

Her şeyin fotoğrafını çekiyorum ve düzinelerce sayfadan oluşan her bas kının ertesi gününe ve ertesi gününe geçiyorum. Noel'den iki gün sonra mey dana gelen gizemli ölümlerle ilgili küçük büyük her makaleyi tarıyorduk. B aşka bir mikrofiş kağıdını yerleştirip yoluma devam ediyorum; arkadan ayd ınlatmalı ekranda siyah harflerle yazılmış sayfalara bakarken başım ağrıma ya başlıyor. Kaydırma, tarama, sonraki sayfaya geçme. Sayfanın sonuna ul aşıyorum, sonra tek bir söze bile rastlamadan bir sonraki sayfanın tamamını okuyorum. Elbette bir güncelleme, bir mahkeme raporu veya polisten bir şe yler gelirdi? Belki de kaçırmışımdır. Gözlerimi ovuşturuyorum, bir sonrak i sayfaya uzanıp merceğin altına yerleştirmeden önce tekrar geriye doğru b akıyorum.

Cevabı 11 Ocak'ta bulacağım.

Duruyorum, nefesim boğazımda kalıyor. Beşinci sayfanın çoğunu kapl ayan bir hikayenin her kelimesini okumak, bunun ne anlama geldiğinden ve ya diğer her şeye nasıl uyduğundan henüz emin değilim. İçimden bunun ya pbozun başka bir parçası olduğunu bildiğim halde. Çünkü yıllar önce hiçbir suç, dramatik bir olay yaşanmamıştı. Saldırı yok, davetsiz misafir yok, cina yet-intihar yok. Hala çözülmeyi bekleyen kafa karıştırıcı bir gizem yok.

Trajik bir kazaydı.

52

Elizabeth Makepeace ve Peter Flack karbon monoksit zehirlenmesinden öl müştü.

Kasıtlı değildi, bir arabanın egzozuna hortum takılı garajda değil, soğuk bir Aralık gecesinde arızalı bir gaz ateşi yüzünden tamamen yandı.

2002 yılı yeni yılının başlarında açılan bir soruşturmaya göre, otopsilerd e her iki kurbanın kanında ve dokusunda ölümcül düzeyde karbon monoksit tespit edilmişti. Oturma odasını ısıtmak için kullanılan eski bir gazlı şömine nin daha sonra yapılan testlerinde, "önemli" miktarda gaz sızdırdığı ortaya ç ıktı; bu gazın belirgin bir kokusu, rengi veya tadı yoktu. Isıtıcı maksimumd ayken ve eski odayı ısıtmak için koridor kapısı hava akımı engelleyicilerle k apatılmışken, gaz birikmesi zehirli seviyelere ulaşmıştı. Adli tabip, hem Eli zabeth'in hem de torununun akşam yemeğinden sonra televizyon izledikleri ni ve bir daha asla uyanamayacakları bir bilinç kaybına uğradıklarını tahmin etti. Korkunç bir şokla, hikayenin aynı zamanda *my house*'in grenli siyah-b eyaz bir resmini de içerdiğini fark ettim. Resmin başlığında şu yazıyor: ' DOUBLE TRAGEDY – Emeklinin ve torununun öldüğü Park'taki Viktorya döne minden kalma villa'.

Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için soruşturma raporunun ge ri kalanını taradım. Alarm, 30 Aralık'ta Bayan Makepeace ve torununa mutl u bir yeni yıl dilemek için uğrayan bir aile dostu tarafından çalınmıştı. Günd üz olmasına rağmen perdeler kapalıydı ve televizyonun sesini duyuyorlardı ama başka hiçbir şeyi duyamıyorlardı. Bu sırada arkadaşı Elizabeth'e yapıl an telefon görüşmesine yanıt verilmediğini ve Elizabeth'in her zamanki Cu ma sabahı kahve grubunu kaçırdığını fark etmişti.

Peter ayın 27'sinde arkadaşlarıyla öğle yemeği içkisi içmek için dışarı ç ıkmıştı ve bu onun, eve dönmeden önce son kez canlı görüldüğü zamandı.

büyükannesiyle son akşam yemeği olduğu ortaya çıktı.

Polise göre herhangi bir şüpheli durum ya da üçüncü bir şahsın olaya karıştığına dair herhangi bir belirti bulunmuyor. Faul ihtimali göz ardı edilmişti, dolayısıyla hiçbir zaman ceza soruşturması yapılmamıştı. Makaleyi tekrar okuduğumda, Peter Flack'in bunca yıldan sonra bir kardeşi, bir çocuğu ya da başka bir akrabasının olup olmadığını merak ediyorum. . . tam olarak ne? Saat miydi, aslında ona mı aitti? Ancak hiçbir makalede daha geniş ailede n bahsedilmiyor.

Mikrofiş kağıtlarını karton klasörlerine yerleştiriyorum, makineyi kapatıyorum ve tepeye çıkan gri ceketli adama karşı dikkatli bir bakış atarak dışarı çıkıyorum.

* * *

Anahtarımı ön kapıya koyarken bir polis devriye arabası evimin önündeki kaldırıma yanaştı. Ve kendimi bir kez daha salonumda PC James'in karşısında otururken buluyorum, gerçi bu sefer farklı bir partnerle, kendisini Çavuş Okoro olarak tanıtan kırklı yaşlarında sert bir adam, her ikisi de ekipmanlar, kelepçeler, radyolar, spreyler, coplar, keseler ve vücuda takılan kameralarla donatılmış. James küçük bir not defterine notlar alırken ve Okoro ara sıra anlamlı sorular sorarak dinlerken onlara cumartesi gecesi yaşanan olayları anlatıyorum.

"Yani" diyor sonunda. "Gerçekleri açıkça belirtmek isterim: zorla girildiğine dair hiçbir belirti yok, mülkte hasar yok ve bu elektrik kesintisi sırasında da mülkte hiçbir şey çalınmadı *from*."

'Sırf aradıklarını bulamadıkları için.'

"Peki o neydi?"

'Taşındığımızda geride bırakılan bazı eşyalar.'

'Değerli şeyler mi?'

'Kuyu . . . HAYIR. Tam olarak değil." Ayağa kalktım. 'Ama sana gösterebilirim.'

Bir elini kaldırıyor. 'Ama bu kişi mutfak tezgahının üzerinde görünen dizüstü bilgisayarı, araba anahtarlarını ve cüzdanı görmezden mi geldi?'

Yavaşça tekrar koltuğa oturuyorum. 'Bunların hiçbiriyle ilgilenmiyorlardı.'

'Ve dış kameranız yok, komşularınızdan hiçbiri bir şey görmedi ve karınız da hiçbir şey duymadı, öyle mi?'

Bir memurdan diğerine bakıyorum. 'Evimde *was* birisi var. Beni bodrum merdivenlerinden aşağı attılar, bunu kanıtlayacak şekilde kafamın arkasına dokuz dikiş atıldı.'

'Ön kapının yanına geri dönüşüm için bırakılan şişeleri fark ettim' diyor. "Cumartesi gecesi hiç içki içtin mi?"

'Birkaç kadeh şarap' diyorum. 'Birkaç bira.'

'Başka bir şey?'

'Ne gibi?'

"Ruhlar mı?"

'Yatmadan önce küçük bir viski.'

Yavaşça başını salladı. "Ve tüketmiş olabileceğin diğer her şey." . . eğlence amaçlı mı?'

'Kafam iyi değildi ya da halüsinasyon görmüyordum, eğer sorduğun buysa.'

Okoro, 'Uygulama açısından ilgilenmiyorum' diyor. 'Sadece tüm gerçekleri topladım.'

'Uyuşturucu kullanmıyorum.'

"Ama sarhoştun?"

'Olumsuz . . . Demek istediğim. Belki biraz evet. Ama sarhoş bir şekilde yere düşmek değil. Belki gece yarısı uyandırılmaktan dolayı biraz kafam karıştı.'

'Ve bu sözde davetsiz misafirin, siyah bir yün giydiğini düşünmeniz dışında bize bir tanımını yapamıyorsunuz.'

'Her şey inanılmaz derecede hızlı oldu ve ışıklar hâlâ kapalıydı. Meşaleden gözlerim kamaşmıştı ve bir sonraki hatırladığım şey kilerin zemininde kendime gelmemdi.'

'Anlıyorum.'

James not defterinin yeni bir sayfasını açıyor ve sıkı, düzgün el yazısıyla yazmaya devam ediyor. İşi bittiğinde onlara yemek odasını ve ardından kapıları ve pencereleri üstünkörü inceleyecekleri mutfağı gösteriyorum.

Bodrumun kapısını işaret ediyorum. 'Parmak izi falan aramayacak mısın?'

Çavuş bana uzun süredir acı çeken bir gülümsemeyle karşılık veriyor. 'Bunun için bilimsel destekten meslektaşlarımızı getirmemiz gerekiyor. Bir olay yerine bariz giriş ve çıkış olan alanlara, şüphelinin bir suçu işlerken temas etmiş olabileceği belirli alanlara, bu tür şeylere bakma eğiliminde olacaklardı. Tahmin edebileceğiniz gibi onlar çok meşgul erkekler ve kızlardır ve zamanları genellikle

suçun ciddiyetine ve suçlunun tespit edilmesi, tutuklanması ve başarılı bir şekilde kovuşturulması için makul bir ihtimal olup olmadığına göre tahsis edilecektir.'

'Bu hayır demenin dolambaçlı bir yolu mu?'

"Korkarım işler böyle." Elini kaldırıyor. 'Ben de bundan hoşlanmıyorum, ancak kadro rotasyonları zaten iliklerine kadar kesilmiş, harika bir iş çıkarıyorlar ama yeterli kaynak yok, ortalıkta dolaşacak yeterli personel yok.'

Bir nefes veriyorum. 'Tanıdık geliyor.'

"Güvenlik sisteminiz nasıl?" diyor Okoro. 'Bu bir ihlale yol açmış olabilir mi ya da siz uyandırılmadan önce aşağıda herhangi bir şey kaydetmiş olabilir mi?'

James kalemiyle mutfak duvarının köşesinden sarkan hareket dedektörünü, kırık plastik ve kabloları gösteriyor; Dom'la birlikte geçen hafta onu kaldıraktan kaldırmıştık.

Şöyle diyor: 'Bireyin bunu tespit edilmekten kaçınmak için yaptığını mı düşünüyorsu

"Ah," diyorum yanaklarım kızarırken. 'HAYIR. O bendim.'

Genç subay kaşlarını çattı. 'Kendi hırsız alarmını mı kırdın?'

"Zaten işe yaramadı." Ana alarm sistemini kastediyorum. Ve birkaç üni tede gizli kameralar vardı."

"Kameralar," diye tekrarlıyor James. 'Sağ.'

'Onları görmek istiyor musun?'

İki polis memuru hızlıca bakışıyorlar. James sonunda defterini cırt cırtlı bir keseye, bıçak yeleğinin üzerine koyuyor. Okoro'nun yüzü tarafsızlığın bir resmi ama yüzeyin hemen altında gizlenen şüpheciliği görebiliyorum.

'Bu aşamada muhtemelen yeterince gördük efendim.'

"Ne düşündüğünü biliyorum" diyorum. 'Elektrik kesintisi sırasında yarı uykulu, yarı sinirli halde tökezlediğimi ve karanlıkta merdivenlerden düştüğümü düşünüyorsun.'

'Ben öyle bir şey söylemedim' diyor. 'Ancak . . . düşmüş olma ihtimalin var mı? Sanırım evde yalnızca birkaç gündür bulunduğunuzu ve ilk kez alışılmadık bir ortamda, karanlıkta bulunmanın çok kafa karıştırıcı olabileceğini söylemiştiniz.'

'Buraya gelen kişi zaten beni tehdit etti' diyorum. Ailemi tehdit ettim. Polisi aramak zorunda kaldığım ilk sefer değil bu."

Bu çavuşun dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Mesaj dizisini telefonumda bulup ona gösteriyorum, geçen Salı günü ilk temastan itibaren

hafta ve bugünkü mesajla bitiyor: *Next time we bring petrol and matches.*

Metinleri kaydırarak, "Neden endişelendiğinizi anlayabiliyorum" diyor. 'Bu kişiyi ziyaret etmemiz herkesin zamanına değebilir. Onlarla sessizce so hbet edin, ortalığı biraz sakinleştirin. Adresin var mı? İsim?'

'Hayır, üzgünüm. Bir noktada Mason adını kullandılar ama bence bu mu htemelen sahteydi.'

Telefonu bana geri veriyor.

'Bu kişiyle temas halindeydiniz ama gerçekte kim olduğunu bilmiyor m usunuz?'

'HAYIR.'

'Takip etmemizi oldukça zorlaştırıyor.'

"Biliyorum, sadece... . Omuz silktim. Bana öyle geliyor ki *Parker* ve *Barrow* isimleri altındaki 'yapılacaklar' listesinden bile bahsetmedim. Anca k bu aşamada pek bir fark yaratacağını düşünmüyorum; kararlarını vermiş görünüyorlar. 'Yardım etmek için yapabileceğin bir şey olabileceğini düşün düm.'

Radyosu cızırdayarak çalışıyor ve diğer uçtaki kaba bir erkek sesiyle kıs a bir konuşma yapıyor, hem o hem de James karşılık olarak ayağa kalkıp ka pıya doğru ilerliyorlar.

Onları takip ediyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diyorum. "Bu kadar mı?"

Okoro dönüp bana özür dileyen bir bakış attı. 'Şimdilik yapabileceğiniz en iyi şey tetikte olmak, tüm kapılarınızı ve pencerelerinizi kilitli tutmak ve hırsız alarmını tekrar devreye almaktır. Şüpheli bir şey görürseniz (*anything*) hemen bizi arayın. O zamana kadar neden mücadele ettiğimizi anlayabilir siniz, değil mi? Bunların hiçbirinde somut olan pek bir şey yok, bizim üzer inde çalışabileceğimiz pek bir şey yok.'

Telsizi yine acil bir sesle cızırdadı ve ikisi başka bir şey söylemeden hız la devriye arabasına doğru yola çıktılar.

53

Sahte Rolex, orijinaliyle aynı olacak şekilde kazınmış baş harfler ve tarihle birlikte o öğleden sonra kuryeyle teslim edilir.

Saatimi yemek masasındaki orijinal eşyaların (atkı, cüzdan, gözlük, ana htarlar, köpek tasması ve telefon) yanına koyuyorum ve planı eşime ve kayı nbiraderime açıklıyorum.

'Her şeyi teslim edeceğim' diyorum. 'Başkası incinmeden önce. Umarım Rolex'in gerçek olmadığını anlamazlar.'

Kayınbiraderim masaya dizilmiş eşyaları inceliyor.

Sıkıca katlanmış bir bankamatik makbuzu dışında boş olan eski cüzdanı na bakarken, "Bunu düşünüyordum" dedi. 'Ne bekleyeceklerini nasıl biliyo rlar?'

'Yedi öğe olduğunu biliyorlar, Shaun Rutherford'a verdikleri talimatlard an biriydi bu.'

'Fakat *here*'in tam olarak ne olduğunu biliyorlar mı? Onlara ne vermeni z gerektiği konusunda net bir açıklama yaptılar mı, böylece sizi rahat mı bır akacaklar?'

Metin dizisinde tekrar geziniyorum. 'Yalnızca saat.'

'Yani: belki onlar *don't* aslında ayrıntıları biliyorlardır. Belki bu şeyler o kadar uzun zamandır buradadır ki unutmuşlardır."

'Seni takip etmiyorum.'

'Ya da belki de ilk etapta bunu hiç bilmiyorlardı.'

'O halde neden hepsini geri istiyorlar?'

'Bunun gerçekten önemi yok.'

Jess kollarını kavuşturuyor. 'Bu onlar için önemli gibi görünüyor.'

"Bir dakikalığına bana şaka yapın." Dom cüzdanı eski eşarbın yanına ko yuyor. 'Ya o şifonyerde tam olarak neyin saklandığından emin değillerse?

Daha sonra . . . Onları sırtınızdan kurtarmak için onlara her şeyi verebiliriz. Bilmeyecekler, değil mi? Ve ortadan kaybolmamaları ihtimaline karşı elimi zde bir miktar koz var.'

Jess kaşlarını çatarak, "Biz baskı istemiyoruz" dedi. ‘Bizi rahat bırakmal arını istiyoruz.’

Bir an onun fikrini düşündüm. ‘Onlara manken verdiğimizi anlarlarsa ç ok kızarlar.’

Dom, "Zaten sinirlendiler" diyor. 'Denemeye değer, değil mi? Zaten onl ara sahtesini veriyorsun, o halde neden onlara birkaç tane daha verip pazarlı k gücünü elinde tutmayasın?'

"Bilmiyorum Dom."

"Bu insanlar akıllıydılar; polisin tam olarak olaya karışmasını sağlamak için yeterince çaba harcamadılar, isimlerini gizli tuttular, kolların erişemeye ceği bir yerde kaldılar." Başımdaki bandajı işaret etti. 'İstediklerini elde etm ek için şiddete başvurmaya istekli olduklarını gösterdiler. Eğer onları teşhi s edebilir, maskelerini çıkarabilirsek, güçlerini ellerinden alırız ve artık sizi t ehdit edemeyecekler.'

Benim gönülsüz rızamla, birkaç dakikamızı bir avuç eşyayı toplamak içi n harcıyoruz: Jess'in eski bir çift okuma gözlüğü ve çocukların giyinme kut usundan bir cüzdan, Coco'nun eski tasmalarından biri, etiketi hariç. Orijinal lik için eski Motorola telefonunu, atkıyı ve iki halkalı pirinç anahtarı ekliyor uz.

Dom, 'Onlara ekstra bir şeyler de vermemiz gerekiyor' diyor. 'Burada bi r dakika bekleyin.'

Arabasına gidiyor ve bir dakika sonra geri döndüğünde, elini açarak yak laşık iki poundluk madeni para büyüklüğünde küçük metalik bir diski, ortas ında tanıdık Apple logosunu ortaya çıkarıyor.

'Bu da ne?'

"AirTag." Diski sahte cüzdanın iç kısmına yerleştirip gidebildiği kadar derine itiyor. ‘Kaybolması ya da çalınması ihtimaline karşı iş çantamda bir tane bulunduruyorum.’

'Nedir bu, takip cihazı gibi mi?'

'Bir nevi' diyor. 'Yakındaki herhangi bir Apple cihazı tarafından algılan abilecek pasif bir Bluetooth sinyali gönderiyor. Bu cihaz konumu Bulut'a gö nderir, ardından Bul uygulamasına gidebilir ve AirTag'inizin haritada nered e olduğunu görebilirsiniz.'

Kaşlarımı çattım. 'Ama o küçük şeyin sonu kilometrelerce uzakta olabil ir. Telefonunuz onun yakınında olmayacak.'

'Olması gerekmiyor; işin en güzel yanı da bu.' Sırıtıyor. Kayınbiraderim, sert dış görünüşünün altında her zaman biraz Gadget Boy'du. 'Etiket, *any* iP hone veya *any* Apple cihazının Bluetooth aralığında olduğu sürece konumu nu pasif olarak yayınlayacaktır. Yani Sahra Çölü'nün ortasında bitmediği sü rece onu bulma şansımız yüksek olmalı. Ve her şey anonim ve şifreli.'

'Sapıklar için kesinlikle mükemmel görünüyor.'

Bana *don't be a spoilsport* bakış atıyor. 'Bugün ihtiyacımız olan şey için mükemmel. Onları takip edebileceğiz, çantanın nereye gittiğini görebilece ğiz ve bu kişinin nerede yaşadığını öğrenebileceğiz.'

Eşyaları bir araya getirmeyi bitirdiğimizde ve AirTag'in konumunu bild irdiğinden emin olduğunda, bilinmeyen numaraya bir mesaj gönderdim.

OK you can have it all. Tell me where to bring it.

Cevap ancak bir dakika sonra gelir.

Wollaton Park 8 p.m. exactly, main car park. Put everything in a black bag. More instructions when you get there.

Jess omzumun üzerinden mesajı okuyor ve konumu incelemek için kendi tel efonundan Google Haritalar'ı açıyor. Wollaton Park, buranın bir milden bir az daha batısında, en yüksek noktasında büyük, eski Elizabeth tarzı bir salon un bulunduğu geniş bir park alanı. Aileler için popüler bir yer, yaz aylarınd a burada konserler veriliyor ve tüm yıl boyunca geyikler etrafta dolaşıyor; a ma bulutlu bir pazartesi akşamı saat sekizde ortalık oldukça sessiz olurdu.

'İlginç bir seçim' diyorum. 'En azından onlar için. Çok fazla açık alan ol duğundan uzaktan gözlemleyebilecekler.'

Kırk dakikadan az vaktimiz vardı. Tüm eşyaları plastik bir torbaya sardı m ve eski siyah bir sırt çantası buldum ve başka bir mesaj geldiğinde fermu arını kapattım.

Come alone. Any police and it will be your kids going to the hospital this time.

Tenime yayılan bir ürperti ile onlara mesaj atıp anladığımı söyledim ve mes aj dizisini Jess'e gösterdim.

"Tamam" diyor sertçe. 'Bunu yapıyorum.'

Dom ona dönüyor. 'Ne?'

'Bana anahtarlarını ver.'

'Durun kardeşim, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.'

"İkinizin tüm riskleri üstlenmesine izin vermeyeceğim." Beni işaret ediy or. Adam zaten yaralı ve sen de birkaç gün önce Shaun Rutherford'la görüş tün. Bildiğimiz kadarıyla telefonun diğer ucundaki o olabilir. Beni tanımıy orlar ve beni beklemiyorlar. Özellikle arabanızda değil.'

Elimi onun koluna koydum. 'Jess, bunu yapmanı istemiyorum...'

"Onlar benim de çocuklarım, Adam. İkiniz de kusura bakmayın ama ge çen hafta bu sorunla tam olarak ilgilenmediniz, değil mi? İkinizin burada, ç ocuklara yakın kalmasını tercih ederim. Üstelik Wollaton Park'ta milyonlar ca kez koştum, bunu ikinizden de daha iyi biliyorum.'

'Bunu yapmak istediğinden emin misin?'

"Vaktimizi boşa harcıyoruz." Ceketini sandalyeden çıkarıyor, elini karde şine uzatıyor. 'Bana anahtarlarını ver Dominic.'

"Bir dakika bekle." Elimi kaldırdım. 'Neden arabayı görecekler ki?'

'Çünkü bekleyeceğim, kamyoneti izleyeceğim ve onları takip edeceğim . Bakalım araba plakası alabilecek miyim, daha da iyisi nerede yaşadıklarını öğreneceğim.'

'Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim Jess. Seni izleyecekler, ya ptığın her şeyi izleyecekler.'

'Biliyorum. Ancak araçla parktan çıkmanın yalnızca iki yolu var. Ve nor malde bir konser ya da özel bir etkinlik olmadığı sürece bunlardan biri kapa lı oluyor. Ayrıca -'telefonunu havaya kaldırıyor'- kapılar 20.30'da kapanıyor, bu da o zamana kadar harekete geçmeleri gerektiği anlamına geliyor.'

"Yaya olmadıkları sürece" diyorum telefonundaki haritayı işaret ederek. 'Bu durumda daha fazla seçeneğe sahip olacaklar. Güneyde ve batıda başka yönlerde patikalar var.'

'Böyle bir şey için yürüyerek olur muydunuz?'

'Muhtemelen hayır.'

'Ben de değil. Bir an önce uzaklaşmak isterim."

‘Elbette onları takip etmenize gerek yok’ diyorum. 'Dom'un cihazının işini yapmasına izin verebiliriz, değil mi?'

Sırt çantasını omzunun üzerinden yukarı doğru sallıyor.

“Bu onların siperden kaçtıkları tek zaman olabilir, onlara bir göz atmak için tek şansımız olabilir. Bütün bunları kimin yaptığına dair bir şeyler bilmemiz gerekiyor, aksi takdirde istedikleri sürece onların insafına kalacağız. Öne çıkmamız gerekiyor.'

"Biliyorum" diyorum. 'Ama bu benim karışıklığım, çözülmesi gereken sorunum.'

Başını sallıyor. 'Buna saçmalık. Bu benim de ailem. Çocuklarım.”

'Sadece senin incinmeni istemiyorum.'

AirPod'u sağ kulağına takıyor, küçük beyaz cihazın iPhone'una bağlanıp bağlanmadığını kontrol ediyor ve kapüşonlusunu üzerine çekiyor. 'İletişime geçeceğim.'

Sarılmak için onu kendime çekiyorum. 'Dikkat olmak.'

“Dikkatli olmaktan bahsetmek için iyi bir insansın, Adam Wylie.”

'Ne demek istediğimi biliyorsun.'

Beni öpüyor, dudakları benimkilere karşı yumuşak.

'Sen farkına varmadan geri döneceğim.'

54

Dom ve ben Wi-Fi sinyalinin en güçlü olduğu salonun yanındaki küçük rah at yerde kamp kurduk, aramızda gergin bir sessizlik vardı.

"Gitmesine izin vermemeliydik" diyor sonunda. ‘Bu insanların neler ya pabileceğini biliyoruz.’

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," diyorum. 'Bir şeye karar verdiği nde fikrini değiştirmesini sağladığın için iyi şanslar.'

'Hmm.'

"Daisy ve Cal uyuyor mu?"

Başını salladı. ‘Leah odasında ödevini yapıyor.’

Jess arabasıyla Wollaton Park'a doğru giderken ben de iPad'imdeki harit aları incelemekle meşguldüm. Yıllar boyunca çocuklarla onlarca kez orada bulundum ama burayı daha önce hiç tehlikeli bir yer olarak, saklanılacak, gö zlemlenecek, takip edilecek bir yer olarak görmemiştim. Bir göl, bir golf sa hası, eski ana evin etrafındaki çok sayıda bina ve orada burada kalın ormanlı k alanlar da dahil olmak üzere toplam 500 dönümlük bir alandı ve tüm park patikalar ve patikalarla çapraz olarak kesişiyordu. Kapsanacak çok yer vardı ; saklanması kolay bir yer. Kendinizi içinde kaybetmeniz kolay bir yer.

Telefonum çalıyor ve cevaplamak için ekranı bıçaklıyorum ve Dom'un d inleyebilmesi için telefonu hoparlöre koyuyorum.

‘Buradayım.’ Hattın diğer ucunda eşimin sesi kısıktı. 'Ana otoparkta. Gri bir Volvo göremiyorum.”

Saatime bakıyorum: sekize beş dakika var.

'Meşgul mü?'

'Belki üç ya da dört düzine başka araba var, ama ışıklar soluyor ve pek f azla sokak lambası yok.'

Telefon hattını Jess'e açık tutarak bilinmeyen numaraya sırt çantasını tes lim etmeye hazır olduğumuzu bildiren bir mesaj gönderdim.

Yanıt yok.

Saat sekiz gelir ve gider. Eşim, otoparktan, tepeden aşağı, yüksek penc ereleri ve süslü taş korkulukları olan heybetli Elizabeth dönemi malikanesin den görebildiği şeyler hakkında aralıklı olarak yorum yapıyor. İçerideki do ğa tarihi müzesi birkaç saat önce kapanmış olacaktı ama görünen o ki hâlâ birkaç köpeğini gezdiren ve sıcak bahar akşamının tadını çıkaran geç piknik çiler vardı.

'Dışarı çıkıp biraz dolaşacağım, bakalım ne olacak...'

"Hayır" diyorum. 'Henüz değil. Şimdilik arabanızda kalın ve hatta kalın.'

Sekizi on geçe telefonum başka bir mesajla çalıyor.

Green roller bin, back of the courtyard café. Drop the bag in there and leave the park immediately. We are watching.

Her şeyden çok onun yanında olabilmeyi, neler olup bittiğini kendi gözleri mle görebilmeyi dileyerek bunu doğrudan Jess'e ilettim. Onu korumak için.

'Konuş benimle Jess.'

Statik bir hışırtı ve kapanan bir arabanın kapısının boğuk *crump* sesi.

'Tamam' diyor. 'Şimdi sırt çantamla oraya gidiyorum.'

Sadece asfalttaki ayakkabılarının uzaktan gelen sesi, rüzgarın sesi ve uza ktan geçen bir araba motorunun sesiyle kesintiye uğrayan bitmek bilmeyen bir sessizlik var. Kollarımdan yukarıya doğru tüyler ürpertici bir huzursuzlu k dolaşıyor, tüylerim sanki soğuk bir rüzgârla üşümüş gibi yükseliyor. Bir t uzağa mı doğru yürüyordu?

"Görüyorum" diyor sonunda. 'Etrafta başka kimse yok.'

'Kimse izlemiyor mu?'

Yokuş yukarı yürümenin verdiği çaba yüzünden nefesi biraz daha ağırl aşıyor. 'Burada bir tarafta açık alan var' diyor. 'Ama ağaçlar, çalılar, başka bir bina, ana ev var. Saklanacak yüzlerce yer var. Şimdi sırt çantasını koyuy orum."

Telefon hattından bir menteşenin gıcırtısını, ağır plastik kapak tekrar yer ine düşmeden önce bir anlık duraklamayı seçebiliyorum.

"Tamam, bitti" diyor, sesinde gergin bir gülümsemeyle. 'Bir filmde bir çanta dolusu fidye parası düşürmüşüm gibi hissediyorum.'

'Kimi görebiliyorsun, Jess?'

'Hiç kimse. Kimseyi göremiyorum."

‘*Someone* orada′ diyorum. 'Biri seni izliyor olmalı.'

'Döneceğim, arabaya kadar uzun yoldan gideceğim. Ne görebileceğime bir bak.'

Dom şöyle diyor: 'Dikkatli ol.'

Tekrar sessizliğe bürünüyor, yalnızca aralıklı nefes alış sesleri ve ara sır a uzaktan hattın hala açık olduğunu kanıtlayan köpek havlamaları duyuluyo r. Onunla birlikte gitmem gerektiği, bu riski alan kişinin ben olmam gerekti ği duygusuna kapıldım. Bunun yerine, körüm ve neler olup bittiğini duyma k için çabalıyorum. Sadece bir mil uzakta ama yüz tane de olabilir.

'Pekala' diyor. "Geri dönüp ziyaretçi merkezinin çevresini dolaştım." Bir dakika burada kalıp çantayı almaya gelen var mı diye bakacağım.'

“Dinle Jess, bu konuda içimde kötü bir his var.” Sert bir endişe baloncu ğu boğazımda acı veriyor. 'Neden şimdi arabana dönmüyorsun? Açıkta yak alanmaktan daha iyi.”

'Ben iyiyim' diyor. 'Stres yapma, etrafta hâlâ birkaç kişi daha var. Hiçbi r şey denemeyecekler.”

Pencereden dışarı bakıyorum, akşam gökyüzü alacakaranlığa dönüşüyo r. Neler olduğunu görmek onun için giderek zorlaşacak ve kapıların gece bo yunca kapanması da çok uzun sürmeyecek. Meğer ki . . . Beklediğimiz ki şi parkın orada bir çalışan mı? Kafede çalışan biri mi, yoksa ziyaretçi merk ezi mi? Bu durumda sırt çantasını almadan önce tüm halkın gitmesini bekle yebilirler.

Bu fikri Jess'le tartışırken, o da beni izliyor ve bekliyor, kısa ses tonlarıy la yanıt veriyor.

"Olabilir" diyor sessizce. ‘Fakat bizi onların işyerlerine bu kadar yaklaş tırması yüksek riskli olur.′

Beş dakika daha bekleyerek, gölgelerin arasından gözlem yaparak geçiri yor. Birkaç kişi avluya çıkıyor ama sadece arabalarına binip uzaklaşmak içi n. İkisi de silindirin yanına yaklaşmıyor.

Tamam, diyor Jess. 'B Planı'

' Hatta kalın.'

Arabaya geri dönüyor ve bizim yararımız için bir şeyler anlatıyor, bir ya ndan da yavaş ve dikkat çekici bir şekilde yol boyunca ana kapıya doğru ile rliyor. Wollaton'a geri dön

Yolda bir ara sokağa giriyor ve U dönüşü yaparak çıkışı iyi görebilecek bir konuma geliyor.

Sessizliğin yüksek sesle şaşkınlık nidasıyla bozulması çok uzun sürmed i.

'Bingo!'

Telefonuma doğru eğiliyorum. 'Nedir?'

'Volvo Estate, koyu renk, hemen yola çıkıyoruz. Sola doğru çekiliyor." Canlanan bir motorun yumuşak öksürüğü. 'Ben onun peşindeyim. . . ah.'

'Sürücüyü görebiliyor musun?'

'Emin değilim . . Tekrar sustu. 'Kapıdan dönerken bir anlığına gördüm. Olabilir. . .'

'Ne?'

'O *might* bir kadındı. Ama o kadar hızlıydı ki, bunu söylemek zor. Tam olarak yapamam. . .'

'Seni gördüler mi?'

'Öyle düşünme. Bir araba gerideyim, şimdi batıya doğru gidiyoruz. İst ediğin kadar sabit kal, hiç acelesi yok gibi görünüyor.'

Russell Drive'a doğru hafif trafiğe doğru sola dönmeden önce sağındak i Amiral Rodney barını geçerek yolculuğunu anlatıyor. Sessiz bir hafta içi a kşamında bir ana cadde, ardından bir demiryolu köprüsünün üzerinden ve bi r kavşakta daha fazla trafik ışığına kadar.

"Glaisdale Drive'a doğru sağa dönüyoruz" diyor. Uzun bir süre boyunca sadece göstergesinin tıklaması duyuldu. Tamam, şimdi kuzeydoğuya, Beec hdale'e doğru gidiyoruz. Burası biraz daha sessiz."

'Mesafenizi koruyun' diyorum.

'Hı-hı. Plakanın fotoğrafını çekmeyi deneyeceğim." Bir süre sonra şunu ekliyor: 'Ah, kahretsin. Daha yakın olmamız gerekiyor.'

'Neler oluyor?'

'Şimdi tekrar sağa döndüğümde bir çeşit sanayi bölgesi gibi görünüyor. AirTag'in uygulamada görünüp görünmediğini kontrol edeceğim.'

Dom ve ben telefona yaklaştık ve onun uzun bir dakikalık sessizliği boz masını istedik.

"Jess?"

'Hata, tamam, evet, uygulama çalışıyor gibi görünüyor, bir konum gösteriyor.'

'Volvo şu anda ne yapıyor?'

'O . . . ah, şekerim. Telefonuma bakarken şu küçük yan yollardan biri ne sapmış olmalıyım. Burada tüm depolar ve endüstriyel birimler var.' diye küfrediyor. 'Nereye gittiler?'

'Dikkatli ol aşkım.'

'Burası çıkmaz sokak, her şey demiryolu hattına kadar çıkıyor' diyor. 'Geri dönüp adımlarımı takip edeceğim, bir yere girmiş olmalı.'

Dom telefonun hoparlörüne doğru eğiliyor. 'Neden şimdi bırakmıyorsun kardeşim? Etiketimiz var; yapman gerekeni yaptın. Şimdi geri dön.'

Uzun bir duraklama var.

'Onu yakaladım' diyor neredeyse kendi kendine. 'Nasıl bu kadar ileri gidebildi?'

'Daha fazla risk alma Jess, yeterince şey yaptın.'

'Bir kavşakta durdu. Pekala, şimdi yeşil ışıkta uzaklaşıyor, sanırım ona yetişebilirim ve tekrar kırmızıya dönmeden plakasının fotoğrafını çekebilirim.'

Volvo'ya yetişmek için hızlandıkça arka plandaki motor sesi yükseliyor.

Aniden yüksek devirde çalışan başka bir motorun kükremesi, frenlerin keskin gıcırtısıyla neredeyse karımın panik içindeki sesini bastırıyordu.

'Ah kahretsin...'

Metalin metale karşı gürleyen sesi.

Sonra hiçbir şey.

55

Aramanın yeniden bağlanmasından önceki dakika hayatımın en uzun dakikasıdır.

Jess'in telefonuna yapılan ilk arama sesli mesaja gidiyor. Ve ikincisi.

Dom'a bakamıyorum.

Kalbim ağzımda, numarasını tekrar çeviriyorum ve telefonu açması, iyi olması, sırf bana onun hâlâ orada olduğunu söyleyecek bir şey söylemesi iç in sessizce dua ediyorum. Suçluluğun ağırlığı üzerime bir kaya gibi baskı y apıyor.

Please, Jess.

Please.

Tam tekrar sesli mesaja geçeceğimi düşünürken, çağrı yanıtlanırken hat ta bir *click* sesi duyuluyor. Bir hışırtı sesi. Arka planda tam olarak çıkaram adığım başka sesler var.

"Jess?" diyorum. 'Ne oldu? İyi misin?'

Cevap yok.

Kayınbiraderime bakıyorum, yüzü kar kadar solgun.

Tekrar "Jess," dedim. 'İyi misin? Benimle konuş. *Please*."

Daha sonra gelen rahatlama dalgası herhangi bir ilaç kadar güçlüdür.

"İyiyim" dedi sonunda, sesi zayıf ve uzaktan geliyordu. 'Onu kaybettim. Ama ben iyiyim.'

* * *

Olay yerindeki polisle uğraştıktan ve diğer sürücüyle sigorta bilgilerini pay laştıktan sonra karımı eve götürebilmem neredeyse iki saat sürüyor. Sağlık görevlileri ona yol kenarında müdahale etti, ancak hava yastıkları darbeyi ab sorbe etmede harika bir iş çıkardı ve ona, kavşakta çarpıştığı minibüsün da ha yeni hareket ediyor olması da şans eseri olduğunu söylediler. Bacakların da biraz morarma var, sarsılmış ama gitmesine gerek olmadığı konusunda ıs rar ediyor

hastaneye. Kardeşinin Skoda'sı oldukça kötü durumda ve çekilmesi gerekec ek. Neyse ki minibüs sürücüsü de yara almadan kurtuldu ve Jess, polise kır mızı ışıkta geçmenin kendi hatası olduğunu hemen itiraf etti.

İkimiz de kaza sırasında peşinde olduğu Volvo'dan bahsetmiyoruz.

Eve döndüğünde telefonunda Bul işlevini açıyor ve AirTag için konum sinyali arıyor. Dom bize bunun nasıl çalıştığını gösteriyor, bir şehir haritası çıkarıyor, küçük aygıtın son konumunu gösterdiğini düşündüğüm mavi yan ıp sönen noktaya giderek yaklaşıyor. Gerçekten işe yarayacağından emin d eğildim ama işte oradaydı; haritada şehrin kuzeybatı eteklerinde, Bulwell'd eki Nixon Caddesi olarak görünüyordu. Göğsümde küçük bir gurur dalgası kabarıyor; eşimin duyduğu gurur, onun yaralarından kaynaklanan suçluluk duygusuyla birlikte yerleşiyor.

You did it, Jess. You got them.

Haritanın ekran görüntüsünü alıp telefonuma gönderiyorum. Diğer foto ğraflarımın yanında geldiğini görmek bana bir fikir veriyor ve onun film rul osunu seçip en yeni fotoğraflara göz atıyorum. Wollaton Park'ta rastgele in sanların, bireylerin, çiftlerin, köpeklerini gezdiren insanların yarım düzine f otoğrafı var. Ancak görüntülerin çoğu grenli ve belirsiz, anlamlı bir şey far k edilemeyecek kadar uzaktan çekilmiş. İnsanların hiçbiri ne sinsi, ne şüph eci, ne de sıcak bir akşamda parkın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapıyo rmuş gibi görünüyor.

Son fotoğraf grubu parktan değil. Bir arabanın ön camından çekilmiş, karanlık bir sokağın yakınlaştırılmış çekimleri olan bir düzine kadar fotoğr af var. Sanki seri çekim modunda çekilmiş gibi görünüyorlar, çok hızlı bir şekilde art arda çekilmiş bir dizi fotoğraf, hepsi aynı şey. İlk görüntüler bir az bulanık ve odak dışı, ancak sonuncusu, kamera menzilini bulduğunda so n derece keskin.

Bir kavşaktan geçerken yakalanan gri bir Volvo arazisinin arkasını göst eriyorlar.

Ve bir plaka.

* * *

Gidip AirTag'in bulunduğu yere bakacaktım. Hepsi bu kadar. Bir adres, bir sokak numarası alın - belki Volvo'nun garajda değilse kısa bir fotoğrafı - ve bunu doğrudan polise iletin. Kapıyı çalmazdım, beklemezdim ya da oyunu e le verecek hiçbir şey yapmazdım. Bu insanların istediklerini elde etmek için ne yapmaya hazır oldukları çok açıktı ve benim ailemi korumam gerekiyord u.

Jess yatmaya gidiyor ve Dom ben dönene kadar bizim evde kalmakta ısr ar ediyor.

AirTag'in konumunun ekran görüntüsünü kılavuz olarak kullanarak Bul well'e doğru ilerlerken çevre yolu sessiz. Wollaton Park'a bırakıldığından b u yana bilinmeyen numaradan herhangi bir mesaj gelmemişti, sırt çantasına dair herhangi bir referans ya da içindeki eşyalarla ilgili hiçbir soru gelmemi şti.

Yolun diğer tarafında bir polis devriye arabası yanımdan hızla geçiyor, mavi ışıkları yanıyor.

Nixon Caddesi'ne döndüğümde, ekran görüntüsünü arabamın uydu navi gasyonu ekranında gösterilen canlı haritayla karşılaştırıyorum; yoldan uzakt a küçük yarı müstakil evlerden oluşan uzun, yavaş virajda yukarıya doğru il erliyorum. Bu yolun sonuna yakın bir yerdeydi, sol taraftaydı ve AirTag'in s on konumunu iletti̇ği bir sonraki kavşağa doğru gidiyordu. Soldaki evlerin yerini bir dizi üç katlı daire, ardından küçük, çalılıklı bir otopark ve ardında n bir bara ve bir sıra mağazaya benzeyen bir yerin önünde açık bir alan alıy or.

Yavaşladım ve ekran görüntüsünü tekrar kontrol ettim. Belki iki yüz m etre kadar daha: Önce yanından geçip Volvo'nun orada olup olmadığına bak acağım, sonra sokağın biraz ilerisine park edip daha yakından bakmak için yürüyerek döneceğim. Böyle daha sessiz.

Yavaş yavaş AirTag'in bulunduğu yere yaklaşıyorum ve görüntüyü uyd u navigasyon ekranında tekrar kontrol ediyorum.

İşte burasıydı, burası doğru yerdi. Ama burada hiç ev yok, yalnızca bir s ıra yarı terk edilmiş dükkan var, kalın posterlerle kaplı tahtalarla kapatılmış pencereler. Terk edilmiş kapı aralıklarına yığılmış çöpler, boş kutular ve kı rık şişeler, eski gazeteler ve rüzgârla uçuşan el ilanları.

Tüm dükkanlar geçidi boş görünüyor. Yukarıda daire yok, ışık yok, yaş am belirtisi yok.

Kenara çekip arabadan iniyorum, aşağı yukarı yürüyorum ve ekran görü ntüsünü tekrar kontrol ediyorum. Burası *definitely* doğru yerdi. Caddenin ka rşısında eski bir benzin istasyonu var, pencereleri grafitilerle dolu, tahtalarla kapatılmış.

çukurlu ön avlunun ortasında kırık ve terk edilmiş pompalar duruyor. Burad a güvenlik kamerası yok ve yakın çevrede de kimse yok. Her yer çürümüş a hşap ve yağa bulanmış beton kokuyor.

Siyah sırt çantası, pompalardan birinin arkasına çöp gibi atılmış.

Telefonumun fenerini içeri doğru tuttum; boş.

Ortasında tanıdık ısırılmış elma logosu bulunan, alt tarafa yerleştirilmiş küçük gümüş bir disk dışında.

56

SALI

Ertesi sabah yorgunluk uzuvlarıma ağırlık veriyor. Üç fincan sert kahve içi yorum ve okulu otopilotta çalıştırırken, Jess de parasetamol dozunu alarak u yuyor. Erken toplantısını iptal etti ve bugün evden çalışacak.

Dün gece gönderdiğim plaka fotoğrafı ve araçla ilgili bilgiler içeren me saja ne Çavuş Okoro'dan ne de DC Rubin'den hâlâ bir yanıt gelmedi. *I'm assuming you can trace the owner?* E-postada yazmıştım. *Let me know what you find out.* AirTag fiyaskoyla sonuçlanmıştı ama elimi zde hâlâ plaka numarası vardı; dolayısıyla çabaları boşa gitmemişti.

Yeni mesajlar geldiğinde tezgahın üzerinde titreşen tanıdık vızıltıyı duy duğumda telefonum mutfakta şarj oluyordu. Ama bunlar Okoro ya da Rubi n'den gelen yanıtlar değildi. Bunun yerine, bilinmeyen numaradan gelen, ü st üste yığılmış bir dizi mesaj görüyorum.

You made a serious mistake last night.
It was also your last chance.
Thought you were a man of your word but obviously you can't be trusted.
Rolex is a fake and the wallet too. Thought you could fool me?
Know what happens when you play with fire?

Konuyu okurken midem bulanıyor, bu kabusu sona erdirecek bir yanıt bulm aya çalışıyorum. Ama uykusuz beynim ikna edici bir şey bulamıyor.

We got your photo and number plate, have given to the police.
Stay away from my family.

Geçen haftanın tüm mesajlarını yeniden okurken son bir yanıt geldi.

Time for you to learn a lesson, Adam.

Ekrana bakarken korku tenimin altından tekme atıyor. Gerginim, çok fazla kafein yüzünden sinirlerim zonkluyor. Ama aynı zamanda, ön ve arka bahçeleri, garajı, sokağı kontrol etmek için dışarı çıktığımda, tüm kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmek için evin içinde dolaşırken, dün geceden beri kendimi paramparça, bitkin hissediyorum. Dom'a bir güncelleme mesajı gönderip Jess'i kontrol etmek için yukarı çıkıyorum. O uyuyor, perdeler hâlâ kapalı, ben de onun yanındaki yorganın üzerine uzanıyorum.

Ama uyku gelmeyecek. Bunun yerine, gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey, *me* nedeniyle dün gece ambulansın arka koltuğunda oturan karımın görüntüsü. *I*'ün harekete geçirdiği bir şey yüzünden. Evime giren davetsiz misafir yeterince kötüydü ama dün gece işleri tamamen yeni bir seviyeye taşımıştı.

Time for you to learn a lesson.

Sonunda derin bir uykuya dalıyorum.

Ne kadar süredir aşağıda olduğum hakkında hiçbir fikrim yok - sadece dakikalar gibi geliyor - uzaktan bir gümbürtü bana ulaştı. İlk başta, parçalanmış bir arabanın içinde mahsur kalan ve kanlar içinde, dışarı çıkmak için çaresizce cama vuran Jess olduğunu hayal ettim. Gümbürtü devam ediyor ama onu kurtaramıyorum. Dışarıdayım, pencereden ona bakıyorum ama ne bir kapı kolu, ne tutacak bir şey, ne de arabanın kapısını açmanın bir yolu var. . .

Uzaktan gelen gümbürtü giderek artıyor gibi görünüyor.

Ayağa kalktım, birdenbire uyandım ve sersemlemiş bir şekilde aşağı inerken, ön kapının renkli camının ötesinde ağır bir şekil belirdi, başka bir sert vuruş onu çerçeveye çarptı. Büyük duvar saati saatin neredeyse 11 olduğunu gösteriyor. Belki de DC Rubin çoktan bir meslektaşını göndermiştir?

Kapıyı açıp sabahın ortasındaki güneş ışığına doğru gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerim hâlâ uykudan pürüzlü.

Ellili yaşlarının sonundaki adam, ağzımı bile açamadan beni selamlıyor.

'Günaydın efendim.'

Tekrar göz kırpıp onu ölçüyorum. İri yapılı ve üç çeyrek uzunlukta gri b ir palto giyiyor; koyu renk takım pantolonunun beline doğru uzanan sağlam bir midesi var. Gergin beyaz gömleği, boğaya benzeyen boynunda, özenle kesilmiş, gri benekli sakalının altında genişliyor.

Onu anında tanıyorum.

'Beni takip ediyordun' diyorum. 'Cumartesi günü mezarlıkta. Dün şehir deki otoparkta."

Yüzü ifadesizdir. Sol elinde köşeli siyah bir evrak çantası var.

"Sizi kötü bir zamanda mı yakaladım efendim?"

'Doğru değil mi? Sen kimsin?'

"Konuşabiliriz diye umuyordum Bay Wylie." Sesi işgüzar, derin ve etkil eyici bir bas. "İçeride, eğer sakıncası yoksa."

'Adımı nereden biliyorsun?'

"Bana beş dakikanızı ayırırsanız açıklayabilirim." Yüzünün etli kıvrımla rında buz parçacıkları kadar keskin olan küçük mavi gözleri benimkilere sab itlenmişti. 'Keşke içeri girebilseydik.'

Göğsümde bir alarm alevi nabız gibi atıyor. Burada yukarıda uyuyan Jes s'ten başka kimse yok. Sokak ıssız. Cep telefonum mutfakta şarj oluyor, sa bit hatlara ulaşamıyorum. Dün geceki metni hatırlıyorum: *Time for you to learn a lesson.*

'Gerçekten iyi bir zaman değil. Üzgünüm.'

Kapıyı iterek kapatmaya başlıyorum.

Büyük avucunu renkli camın üzerine düz bir şekilde koyarak camın ölmesini engelled

Sesi alçak ve düzdür. 'Seninle konuşmam lazım, Adam.'

'Eğer gitmezsen, arayacağım...'

'Bu konuda.'

Ceketine uzanıp bir Rolex saat çıkarıyor.

57

Yabancı kendisini, daha önce Notts Polisi'nde çalışan ve şimdi East Midlan ds Özel Harekat Birimi adlı bir yerde görev yapan sivil bir araştırmacı olan emekli Dedektif Memur Gordon Webber olarak tanıtıyor.

Bir çeşit resmi kimliği var ama inandırıcı görünmüyor ve içgüdülerim h ala karıncalanıyor: Bu adamda pek doğru gelmeyen bir şeyler var, tavırların da bir şeyler var, omuzlarındaki gerginlik. Gözlerinin keskin hareketleri. H er ne kadar Rolex, birkaç gün önce internetten satın aldığım sahteye değil, ü st katta bulduğum gerçek Rolex'e benziyorsa da.

'İstersen burada, yolda konuşabiliriz' diyor. 'Ama komşularınızın size a nlatacaklarımı duymasını isteyeceğinizi sanmıyorum.'

'Ne kadar süredir emeklisin?'

'Birkaç yıl.' İfadesi hala boş. 'Dediğim gibi işiniz bitince izin kartınızı t eslim etmeniz gerekiyor. Aksi takdirde bir milyon emekli polis memuru ort alıkta dolaşır, kimliklerini kullanarak burunlarını Tanrı bilir neye sokardı.'

'Tıpkı şu anda yaptığın gibi mi?'

'Bana on dakika ver, sana neden burada olduğumu anlatayım.'

Cebinden telefonunu çıkarıyor, ekrana birkaç kez dokunup bana uzatıyo r. Ekran, *BBC East Midlands*'den eski bir hikayeyle dolu, düzen bloklu ve e ski bir web sayfası tarzında basit. Tarihi göremiyorum ama görüntü, onun d aha genç, daha zayıf ve daha az gri bir versiyonu olmasına rağmen, beton k aplı büyük bir binanın dışında bir açıklamayı okuduğunu gösteriyor. Başlıkt a şöyle yazıyor: 'Dedektif Gordon Webber bilgi almak için kamuya açık bir çağrıda bulundu'.

'O bendim' diyor. 'Eski günlerde.'

Telefonu ona geri veriyorum. Bir hafta boyunca evimde yeterince yaba ncı vardı ama hâlâ onun ne söyleyeceğini duymaya dair o eski, tanıdık mera k duygusu vardı.

'Trip'te gerçekten güzel kahve yapıyorlar' diyorum. "Ben de kafeini kull anabilirim." Senin için de bir sakıncası yoksa?"

Webber geniş omuzlarını silkiyor. 'Haklısın.'

Arabası yok gibi görünüyor, bu yüzden bizi tepeden Castle Bulvarı'na d oğru sürüyorum, sonra sola dönüp Olde Trip to Jerusalem barının önüne par k ediyorum. Birkaç dakikalık yolculuğu sessizce geçiyoruz ve o da beni bah çedeki oturma alanına doğru, beyaz boyalı duvardaki tanıdık iddiayı (*the oldest inn in England*) geçerek uzak köşedeki bir masaya doğru takip e diyor. Yoğun değil, öğle vakti kalabalığı için hâlâ biraz erken ama halka aç ık bir yerde olmak daha iyi hissettiriyor.

İçecekleri içeri alıyorum ve masaya getiriyorum, o da sırtı duvara dönük oturuyor ve küçük siyah bir elektronik sigara içiyor. Dumanda hastalıklı, tat lı bir kiraz rengi var.

Bana başını sallayarak teşekkür etti ve acısından büyük bir yudum aldı. ' Buraya geldiğimden beri birkaç yıl geçti.'

'Hiç değişmiyor' diyorum. 'Personelin gençleşmesi dışında.'

Rolex'i ceketinden çıkarıp aramızdaki lekeli ahşap masanın üzerine koy uyor. Bana kapının eşiğini ilk kez gösterdiğinde olduğu gibi saat şeffaf bir plastik torbanın içinde mühürlenmişti.

"Yani," diyor sessizce. 'Bunu nereden buldun Adam?'

'Eğer düşündüğün buysa, çalınmadı.'

Bana tuhaf bir bakış attı. "En azından yakın zamanda değil."

'Bu ne anlama gelir?'

'Bunu birinden mi satın aldın?'

Americano'mdan bir yudum alıyorum ve kafeinin anında verdiği koyu tadın tadını çık

"Sanırım bilgilerimi kasabadaki kuyumcu dükkanının müdüründen aldın ?"

'Doğru.'

Yıllardır bu özel saati aradığını söylüyor - tüm büyük internet ticaret site lerinde çevrimiçi uyarılar ayarlıyor, Midlands'in her yerindeki kuyumcular v e tefecilere NIPC tavsiyesi - Suç Gelirlerine Faiz Bildirimi - adını verdiği ş eyi kaydediyordu. Giriş yapılıyor

Arkasında çok özel bir gravürü olan bir Rolex Explorer ile karşılaşmış olm aları ihtimaline karşı, onlarla sık sık yanlarındaydılar.

'Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum' diyor. 'Böyle değerli bir parç ayı birinin paraya çevirmeye karar vermesi an meselesiydi.'

"Bir kol saati almak için çok büyük bir belaya benziyor." Ne kadar göste rişli olursa olsun."

'Onu neden birdenbire geri istediğini merak ediyorum' diyor, 'ondan kur tulduktan yalnızca birkaç gün sonra. Kollarındaki kesikler ve morluklarla il gili bir şey sanırım? Kafanın arkasındaki yeni dikişler mi?'

Aniden açığa çıktığımı hissederek sandalyemde arkama yaslandım.

'Söyle bana' diyorum. 'Ne tür polislik yapıyordunuz?'

'Bir karışım. On üç yıl üniformalı, sonra CID. Büyük bir suça bulaştım, otuz yılım dolduğunda emekli oldum. Ama bu her zaman bende kalan, asla bırakamadığım durumdu. Bu yüzden bana Özel Harekat Birimi'nde sivil ar aştırmacı olarak görev teklif ettiklerinde bu şansı değerlendirdim.'

'Hangi dava? Çalıntı bir kol saati mi?'

Başını salladı, e-sigaradan derin bir nefes daha çekti ve başımın üstüne kalın bir gri duman akışı üfledi. 'Merak ettiğin buysa başın belada değil.'

'Bu bir görüş meselesi.'

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Bardağının kenarı üzerinden beni inceliyor, küçük mavi gözleri hiç kırpmadan bana bakıyor.

'Nasıl *did* kafana vuruyorsun, Adam?'

Kendimi bu adama, kapıma kadar gelen bu yabancıya açmak yerine yala n söylemek, gerçekte olup biteni atlamak dilimin ucundaydı. Ama sonra Jes s'i ve çocukları, evimi yakma tehditlerini, polisin bizi korumak için herhangi bir şey yapma konusundaki acizliğini düşünüyorum ve sadece doğruyu söy lersem daha ne kaybedeceğimi göremiyorum.

'Birisi evime geldi' diyorum. 'Cumartesi gecesi. Elektriği kestiler ve onl arla karşılaştığımda beni bodrum merdivenlerinden aşağı attılar. Bir süreli ğine bayıldım."

Sandalyesinde daha dik oturuyor ve bira bardağını sertçe masaya koyuy or.

"Görüyorum" diye nefes alıyor. 'Yani seni zaten buldular mı? Bir şey a ldılar mı?'

‘*they* tam olarak kimdir?’

'Bir dakika içinde. Önce bana her şeyi anlat; en baştan başla.'

Kahvemi biraz daha içiyorum ve dün geceki kovalamaca ve kaza da dah il olmak üzere son on günün diğer olaylarını kısaca gözden geçiriyorum.

Aramızda duran plastik kaplı saate hafifçe vuruyor.

“Yani sadece bu değil miydi?” diyor. 'Bu şifonyerde başka eşyalar da m ı buldun? Hepsini inceleyebilirsem faydası olur.'

'Durun' diyorum. Bütün bunlara olan ilgin hakkında bana neredeyse hiçb ir şey söylemedin. *me*'e bir şey verme sırası sende sanırım.'

Haklısın. Ayrıca bu benim turum.' Neredeyse boş olan kahve fincanımı işaret ediyor. 'Yine mi aynı?'

Başımı salladım ve o ayağa kalktı, masaların arasından barın yan girişin e doğru hantal adımlarla ilerledi. Siyah evrak çantasının masamızın yanında bırakıldığını fark ettim. Ancak saat, büyük takım elbise ceketinin cebinde k aybolmuştu.

Öğle vaktini geçtiği için bar bahçesi biraz dolmaya başladı, Castle Wha rf'tan ofis çalışanları sıcak bahar güneşinde masaları daha fazla işgal etmek için içki getiriyor, bir avuç turist tepedeki Robin Hood heykeliyle çekilen se lfie'leri karşılaştırıyor. Webber'la yarım saat geçirdikten sonra hâlâ ona güv enip güvenmediğimden, bana tüm gerçeği söyleyip söylemediğinden emin değilim ve o Rolex'i aldıktan sonra neden beni bulma zahmetine girdiğini h âlâ açıklayamadı *really*.

Her elinde taze bir içkiyle yeniden bahçeye çıkıyor, dumanı tüten siyah kahveyi önüme koyuyor ve ikinci bir litrelik acıyla kendi koltuğuna oturuyo r.

Daha önce olduğu gibi saati ceketinin cebinden çıkarıp dikkatle masanın üzerine koyuyor. Ancak bu sefer onu yüz üstü yatırıp plastiği düzeltiyor, bö ylece kasanın arkasındaki ince işlenmiş yazıya işaret edebiliyor:
EJS 29–11–75.

'Bu Rolex' diyor, 'Edward John Stiles adında bir adama aitti. Kasım 199 3'te on sekizinci doğum gününde ona anne tarafından büyükbabasından bir hediye verildi. Daha sonra öğrenebildiğimiz kadarıyla Edward çok sevilen bir torundu. Ve bu saati özel günlerde takardı.

Hiç değiştirmedim, her zaman iyi baktım ve her yıl bakımını yaptırdım. Ed ward Stiles ismi sana bir şey ifade ediyor mu?'

"Tanıdık değil." Başımı salladım. 'Olmalı mı?'

'Belki de hayır. Uzun zaman önceydi."

'O bir...' miydi? . . Soruşturduğunuz bir suçtan şüpheleniyor musunuz?'

'HAYIR. Şüpheli değil.' Uzun bir süre beni inceliyor, yavaş bir içki içi yor ve işi bittiğinde bıyıklarındaki bira köpüğünü siliyor. 'Edward Stiles öld ürüldü. Ve katili asla yakalanmadı."

58

Bu henüz çözülmemiş bir dava.

Edward Stiles 2001 baharında kaybolmuştu. Bekar bir adamdı, hevesli b ir yürüyüşçüydü ve genellikle uzun hafta sonlarını Lake District, Snowdoni a ve Yorkshire Vadileri'nde vahşi kamp yaparak geçiriyordu. Bazen kendi başına yürürdü ve ebeveynlerinin Webber'e yıllar önce söylediği gibi, 'mace ralarından birine giderken' bir veya iki gün iletişimden uzak kalması alışılm adık bir durum değildi.

Eski dedektif, ilk birkaç günde ebeveynlerinin Edward'ın uzun bir yolcul uğa çıktığını ve ankesörlü telefona rastlamadığını varsaydığını açıkladı. Ert esi hafta işe gelmeyince polis olaya karıştı ve polis onun tek başına yürüyü ş yaparken düştüğüne dair bir teori geliştirmeye başladı. Daha sonra kasıtlı olarak kendisine zarar vermiş olabileceği, hatta kendi canına kıymış olabile ceği yönünde spekülasyonlar ortaya çıktı.

Sözlerinde rahatsız edici bir yankı var; Adrian Parish'i ve onun da kendi eliyle zarar gördüğüne dair polis teorilerini hatırlatıyor.

Webber evrak çantasından buruşmuş bir kağıdı açıyor, dört resim fotok opiyle aynı sayfaya kopyalanıyor: utangaç bir gülümsemesi ve dalgalı koyu sarı saçları olan genç görünüşlü bir adam. Fotoğraflardan ikisinde sarı su g eçirmez bir ceket giyiyor ve sırtında bir sırt çantası var.

Webber, 'Cesedinin Derby'nin kuzeyindeki ormanlık alanda sığ bir meza rda bulunmasından beş ay önceydi' diyor. Çürüme otopsiyi zorlaştırdı, anca k ölüm nedeninin sonunda sırttaki tek bir bıçak yarası olduğu belirlendi. Bü yük olasılıkla tırtıklı bir av bıçağıyla. Bulabildiği savunma yarası yok. Cina yet ekibine katıldığımda bana verilen ilk davalardan biriydi, hiç kapatmadığ ımız davalardan biriydi.

Şu anda çalıştığım birim, belirli çözülmemiş suçların "tarihsel incelemesi" olarak adlandırılan şeyi yapıyoruz.'

'Sonuçlanmamış vakalar.'

'Kesinlikle.'

2001'deki kendi hayatımı düşünüyorum. Aberdeen'deki üniversitedeki il k yılımda, hayatın yurttaki yeni arkadaşlar, spor ve müzik ve öğrenci birliği nde geçirilen geceler ve birkaç ders etrafında döndüğü zaman ayaklarımı bu luyordum. Oldukça tipik, kendini beğenmiş bir on sekiz yaşında bir çocuk.

'O öldüğünde ben gençtim' diyorum. 'Ama bunu hiç duyduğumu hatırla mıyorum.'

Webber, 'En başından beri tuhaf bir durumdu' diyor. 'Belirgin bir neden yoktu, kurbanın herhangi bir düşmanı yokmuş, sabıka kaydı yokmuş, bulab ildiğimiz kadarıyla polisle önceden bir teması yokmuş. Onu bulduklarında c eset tamamen giyinikti; cüzdanı, parası, kredi kartları, araba anahtarı, hiçbir şeye dokunulmamıştı. Eksik olan tek şey saatti. Olay yerinden, evinden, ara basından ve işinden asla kurtulamadı. Her yeri aradık."

"Ve o zamandan beri onu mu arıyorsunuz?"

Başını salladı. 'Er ya da geç ortaya çıkacağını hissettim, böyle bir parça öylece atılmayacak kadar güzel. Ama yine de yirmi yılı aşkın bir süredir ort aya çıkmamıştı' diyor. 'Geçen hafta o kuyumcunun dükkanına girene kadar hayır.'

Yutkundum, ne yaptığımı, neyi harekete geçirdiğimi tam olarak anlayın ca kahve ağzımda aniden acı bir tat bıraktı.

'Ama bunun bir anlamı var, değil mi? Bir ipucu – yani CID'deki eski me slektaşlarınızla konuşabilirsiniz, değil mi? Bunu onlara iletin.'

Rahatsızca oturduğu yerde kıpırdanıyor. 'Doğru zamanı geldiğinde. H enüz değil. Önce daha geniş bir bağlam oluşturmam gerekiyor.'

'Elbette onlara bir yüzük verebilirsin değil mi? Kayıt dışı bir sohbet mi edeceksiniz?'

"Bu kadar basit değil" diyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyor. 'Soruştu rmanın tamamen yeniden açılmasını haklı çıkarmak için daha fazlasına ihtiy acım var.'

'Ama kesinlikle...'

"Geri kalanına da ihtiyacım var" diyor daha güçlü bir sesle. 'İkna edici b ir örnek oluşturmak için buna *all* ihtiyacım var. O odada bulduğun her şey. Bunun dışında kalan her şey yeterli değil; bunu sen de benim kadar biliyors un. Zaten

polisi olaya dahil etmeye çalıştı. Yirmi üç yıl öncesinden herhangi bir şeyi n yeniden açılması konusunda en ufak bir ilgi gösterdiler mi?'

Kahve fincanımı yere koyup ittim. 'Eh, hayır, tam olarak değil.'

'Yirmi yılı aşkın süredir soğuk olan eski bir davayı yeniden başlatmak ş öyle dursun, günlük iş yükleriyle uğraşırken, olduğu gibi zorlukla yürüyorl ar. Onlara verdiğin plakayla sana geri döndüler mi?'

'Henüz değil. Ama daha dün geceydi."

'Ne yapabileceğime bir bakayım' diyor. 'Hâlâ birkaç bağlantım var, bir i ki iyilik alabilirim.'

Telefonumdaki kamera rulosunu seçiyorum ve ona küçük siyah bir not d efterine not ettiği Volvo'nun ruhsatının resmini gösteriyorum.

Gözlerinde bir yoğunluk, kendimde de sıklıkla tanıdığım bir bakış vardı : bilme arzusu. Cevabı bulmak için. Bulmacayı çözmek için.

'Neden bu olay?' diyorum. "Bunun ilk cinayetiniz olduğunu ve asla çöz ülmediğini söylüyorsunuz ama neden özellikle bu?"

Neredeyse yarısı bitmiş olan birasından büyük bir yudum daha alıyor. O nu aramızdaki masaya bırakarak diğer müşterilere baktı.

"Çünkü bu tek bir vaka değildi, çok karanlık bir buzdağının sadece görü nen kısmıydı." Yaklaştı. 'Size anlatacaklarım gizlidir, yalnızca arka plan açıs ından. Hiçbir zaman resmi olmadı, hiçbir zaman onaylanmadı."

"Tamam." Farkında olmadan benim de daha yakına eğildiğimi fark etti m, kollarımı sıcak ahşap masaya çaprazlamıştım.

"Bu vakayı diğer vakalarla ilişkilendiren ikinci dereceden kanıtlar vardı. " Sesini alçalttı. 'Stiles'ın vücudunda, onu bir yıl önce başka bir adamın, Dea n Fullerton adında, iyileşmekte olan bir alkoliğin ölümüyle ilişkilendirebile cek lifler bulundu. Sonra Fullerton'ın ölümünü bundan dokuz ay önce kaçan genç bir vakayla ilişkilendiren bir görgü tanığı vardı. Ancak bu asla yeterli olmadı; dediğim gibi her şey tesadüfiydi. 1998 ile 2001 arasındaki otuz dört aylık dönemde bu veya diğer bazı kaybolmalar ve faili meçhul cinayetlerde şüpheliyi tespit etmek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok.'

'Bununla ilgili herhangi bir şey duyduğumu hatırlamıyorum.'

'Bunun nedeni ne bizim tarafımızdan, ne medya tarafından, ne de hiç ki mse tarafından hiçbir zaman resmi olarak bağlantılandırılmamış olmalarıdır . Her zaman bağlantıların olduğuna inandım ama en iyisi

Üst düzey yetkililer oraya gitmek istemedi, ortalıkta dolaşan bir seri katilde n söz ederek halkı korkutmak istemedi. Tabii ki, zavallı yaşlı Edward Stiles' ın cesedinin 11 Eylül'den kısa bir süre sonra, insanların dikkati başka yerde yken bulunmasının pek faydası olmadı. Hiçbir zaman hak ettiği ilgiyi görem edi, zavallı herif. Dürüst olmam gerekirse hiçbiri bunu yapmadı."

'Peki hiç kimse tutuklanmadı mı?'

Yüz hatları bir anlığına bulanıklaştı. 'Çok sayıda tutuklama var. Asla mahkumiyet yol

'Ve meslektaşlarınız vakalar arasında bir bağlantı olduğunu asla kabul e tmedi mi?'

'Katil uzun süre bizden çok öndeydi. O akıllıydı. Burada, Nottinghamshi re'da birkaç kurban, ardından Derbyshire'da sınırın ötesindeki Stiles ve ayrıc a Lincolnshire sahilinde, Market Harborough yakınlarındaki Fullerton'da en az bir kurban. Yerinde bir örnek, silah ya da sebep yok, asgari düzeyde adli tıp, kurbanlar arasında tespit edebildiğimiz gerçek bir benzerlik yok. Temel olarak, bir dedektif olarak en kötü kabusunuz. Farklı polis güçleri, farklı eki pler ve işbirliği sağlamaya çalışmak her şeyi yavaşlattı. Fullerton'un ölüm ü aile içi bir durum olarak yargılandı, eski karısının yeni erkek arkadaşı on d ört yıl hapis cezasına çarptırıldı, temyizde mahkumiyet kararı bozulana kada r iki yıl yattı. Bir diğeri ilk başta intihar olarak değerlendirildi ve aylar sonr a yeniden araştırıldığında, cesedin yakılması çoktan yapılmıştı ve tüm ipuçl arı tamamen soğumuştu.'

O not alırken ben ona Adrian Parish'ten bahsettim, gözlerinde bir heyeca n parıltısı vardı.

"Peki ne oldu?" diyorum. "Teorinle mi?" Patronun seni dinlemiyor mu? '

'Parti çizgisine ayak uydurmakla daha çok ilgileniyordu. Noktaları birleş tirmenin, bu cinayetleri birleştirmeye başlamanın uzun zaman aldığını anla malısınız. Tek başımaydım; meslektaşlarım zamanımı boşa harcadığımı dü şünüyordu. Stiles'ın cesedi bulunduğunda, sonunda biraz ilerleme kaydetti ğimde, katil hakkında başka bir şeyin farkına varmaya başladım.'

'Ne?'

'Bundan kısa bir süre sonra belli bir noktada' diyor Webber, 'durdu.'

59

Webber, katilin bölgedeki üç yıllık kanlı çılgınlığını durdurduğuna inanmay a başlamasının biraz zaman aldığını açıklıyor.

'Bir noktada onun göç etmiş olabileceğini bile düşündüm' diyor. "Böyl ece, takip eden yılda Doğu Midlands'den ülkeyi terk eden herkesin vize baş vurularını ve pasaport verilerini inceledim. Her birini tek tek incelemek, pr ofillerini çıkarmak ve hepsini ortadan kaldırmak altı ayımın büyük bir kısmı nı kendi zamanıma ayırdı.'

Omuz silkiyorum. 'Belki de başka bir şey yüzünden hapse girmiştir?'

'HAYIR. Birkaç sahneden elde edilen DNA aracılığıyla onunla bağlantı kurardık. Son yirmi üç yıl içinde onu *something* üzerinden yakalayabilirdik.'

"Ya da belki de sadece değişmiştir" diyorum. 'Neden olduğu acının far kına vardım.'

'Böyle insanlar değişmez: Bu onların doğasındadır, tam da kim olduklar ının özündedir. Bu, gözlerinizin renginin ya da parmak izlerinizin değişebil eceğini söylemek gibi bir şey. Bu imkânsız." Bir yudum daha almadan önc e kalan birayı bardağının dibine yavaşça doldurdu. 'HAYIR. Bu kalıbın kök lü ve kalıcı bir şekilde bozulmuş olması çok daha muhtemel: söz konusu ki şinin ölmüş olması. Bu yüzden cinayetler durdu. Ben de ölüm kayıtları üze rinde çalışmaya başladım ama Midlands'in büyük bir bölümünde binlerce ki şiden bahsediyorsunuz ve ben gerçekten bir yere varamadan başka vakalara yönlendirildim.'

Tekrar kendi içkime uzandım, kahvenin boğazımdan aşağı nahoş bir şe kilde kayarken neredeyse soğuduğunu çok geç hatırladım. Az önce duyduk larım korkunç bir anlam ifade etmeye başlıyor.

'Ancak . . . Eğer bu katil öldüyse neden bu konuşmayı yapıyoruz? Bunca yıldan sonra neden saatle uğraşayım, neden zaman ayırayım, neden evime geleyim ki? Sırf Edward Stiles'ın ailesine bir nevi son vermek için mi?'

Başını yavaşça sallıyor. 'HAYIR. Anne ve babasının ikisi de öldü. Çocuk yok. Başka bir aileden bahsedecek pek bir şey yok."

'Sonra ne olacak? Mesleki gurur mu? Yani anladım. Bu vakayı çözmek, teorinin başından beri doğru olduğunu kanıtlamak istediğini anlıyorum. Ama eğer katiliniz yirmi yıldır ölüyse, suçunu gerçekten kanıtlama şansı kesinlikle çok küçük, öyle değil mi?'

More to the point, kendi kendime düşünüyorum,
who has been coming after me and
my family for the last ten days? Who followed Leah home from school? Who broke into my house? Who was Jess following last night?
Her ne kadar cevabı zaten bildiğimi düşünsem de.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, tahta ağırlığı altında gıcırdadı ve kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu. Neredeyse bitmiş birasına bakıyor, sonra daha iyi düşünecekmiş gibi görünmeden önce barın girişine doğru bakıyor. Sonunda sanki bir karara varmış gibi küçük, keskin gözleri yeniden üzerime odaklandı.

'Tüm kariyerim boyunca polis memuruydum' diyor sessizce. 'Alınan bilgiliğe ne kadar aykırı olursa olsun, işi elimden geldiğince doğru yapmaya çalışmaktan her zaman gurur duydum. Hala öyleyim. Arama izni kartımı teslim ettiğimde meslektaşlarımın çoğu benim çatlak biri olduğumu düşünse bile. Size söylemek üzere olduğum şey şimdiye kadar teşkilat dışındaki hiçbir sivile açıklanmadı. Dahili olarak da hiçbir zaman geniş çapta paylaşılmadı ve aslında bunu sizinle paylaşmamalıydım. Ama işte buradayız.'

Devam etmesini bekleyerek başımı salladım. Elektronik sigarasından bir nefes çekiyor, burun deliklerinden soluk gri bir duman çıkıyor.

'Dediğim gibi bu davalarda çok yanlış yaptık. Hiçbir zaman gerçekten yakınlaşmadık. O zamanlar anlamadığımız bir şey vardı; ne olduğunu ancak yıllar sonra anlayabildim. Ama temelde farkında olmadan çok fazla varsayımda bulunduk.'

'Katil hakkında varsayımlarınız mı var?'

'Evet ve hayır. Erken bir aşamada, daha sonra gelecek her şeyi çarpıtacak temel bir hata yaptığımıza inanıyorum. Görüyorsunuz, elimizde ne bir isim, ne fiziksel bir tanım, ne de kimlik asabileceğimiz ikna edici bir adli tıp vardı. Yani ben

Ona bir takma ad verdim; dava hakkında konuşurken, insanları ikna etmeye çalışırken kullanabileceğim bir kısaltma.'

'*Yorkshire Ripper* gibi mi?'

Kaşlarını çattı. 'O tür bir şey, evet. Şüpheliye *A52 Killer* adını vermeye başladım çünkü bağlantı kurduğum ilk iki kurban o yolun her iki ucundaydı , biri Derbyshire'da, diğeri sahildeydi ve onları birbirine bağlayacak başka hiçbir şey neredeyse yoktu. Ama o andan itibaren öylece kaldı."

Ben de binlerce kez A52'ye binmiştim. Bu, Stoke-on-Trent'ten Mableth orpe'daki Lincolnshire sahiline kadar doğudan batıya uzanan bölgenin arterl erinden biri olan bir ana yoldu.

'Bu uzun bir yol' diyorum. 'Yol üzerinde ölü adamın gelmiş olabileceği pek çok kasaba var.'

'Yüz mil veya daha fazla' diyor. 'Ama uzun zamandır takma adla ilgili d aha temel bir sorun olduğundan şüpheleniyordum. Bana anlattıklarınıza gö re doğruluğu kanıtlanmış bir şüphe. Aslında, evinizin tepesindeki o odayı k eşfettiğinizden beri olan her şeyden.'

Ona bakıyorum, midemin derinliklerinde soğuk bir korku hissi.

Geçen haftaki en kötü korkularımın hepsinin teyidi tek bir yerde topland ı.

Bonnie and Clyde.

Cevap verdiğimde sesim o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

'İki tane vardı, değil mi?'

Şaşırmış, neredeyse etkilenmiş görünüyor. Bana yavaşça onay işareti verdi.

'Evet. Birlikte çalışan bir çift olduğuna inanıyorum.' Elektronik sigarası ndan derin bir nefes daha çekti. 'A52 Katili aslında tek bir kişi değil iki kişi ydi. İkisi takım halinde avlanıyor. Ve onlardan biri hâlâ orada."

PART IV

You learn to recognise them, the ones who are like you. Recognise the 1 per cent that sets you both apart from everyone else. Because we're 99 per cent normal. We're not broken, if anything we're more efficient, more effective, more alive to the world than regular people.

You learn to recognise targets too – the ones who were always destined to end up as victims, one way or another. The plain, the unremarkable, living life on the periphery. The ones who aren't photogenic, or rich, or anything other than just slightly below average. The runaway. The secretive single man, living alone. The ex-junkie fresh out of jail.

But just because you recognise each other, doesn't mean you always agree. Especially if one of you starts taking unnecessary risks, stupid risks. Taking pictures. Acting like they want their moment in the sun. Acting like they want to get caught.

60

Üzerime buz gibi bir korku çöktü ve ilk düşüncem çocuklar için oldu. Jess i çin.

One of them is still out there.

Şimdilik çocuklar okulda güvende olmalı ama karımla konuşmam gerek iyor. Webber'dan telefonumu çıkarıp yarı arkamı dönerek bana bir dakika ve rmesini rica ediyorum.

Dört kez çaldıktan sonra uykulu bir şekilde "Merhaba Adam" dedi. 'Naber?'

"Merhaba" dedim, onun sesini duymak, onun dünyasında her şeyin hâlâ normal olduğunu duymak beni rahatlatmıştı. "Hiçbir şey, sadece check-in y apmak istedim. Her şey yolunda mı?"

'Evet, her şey yolunda. Neredesin?'

'Sadece konuşuyorum. . . birisi. Geri döndüğümde sizi bilgilendireceğim.'

Telefonu kapattı ve telefonu tekrar cebime koydum, geçici olduğunu bil diğim bir rahatlama içimi kapladı. Başından beri haklıydı; her şeyi kendi h aline bırakmalıydım. Evdeki her şeyi temizlemiş, hepsini sonuna kadar göt ürmüş ve arkasına bakmadan kurtulmuştu. Pandora'nın kutusunu açıp içine bakmadan.

Geçmişi karıştırmadan.

Ama artık önemli olan tek şey bu tehdidi ailemden olabildiğince uzak tu tmaktı. Daha da iyisi: tehdidi etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmaya çal ışın.

Aklımın bir köşesinde anlaşılması zor ve belirsiz başka bir düşünce köp ürüyor. Duyduğum başka bir şeyin yankısı ama tam olarak odaklanamıyor um.

Webber'a sessizce "İki katil" diyorum. 'Bunu nasıl anladın?'

Giderek daha da yoğunlaşan bara bakıyor, önümüzde ceketleri çıkarılmı ş ve kravatları olan üç takım elbiseli ofis çalışanı oturuyor.

gevşetildi. Yanımızda iki küçük çocuklu dört kişilik bir aile, ellerinde meşr ubatlar ve cips torbalarıyla ahşap banklara yerleşmiş.

"Muhtemelen şimdi zamanı değil" diyor, sesi kısık bir gürlemeyle. 'Fak at mağdurolojinin, hedeflerin seçiminin ve yaptığım psikolojik profil çıkar ma çalışmasının bir çiftin birlikte çalışmasına çok güçlü bir şekilde işaret e den bazı yönleri var. Bu davayı yirmi yıldan fazla süredir kafamda taşıyord um, her olayın en ince ayrıntısını, en ince ayrıntısını bile biliyorum ve ben *absolutely convinced* bu yüzden onları hiç yakalayamadık. Bana güvenmen gerekecek."

'Ne yani biri öldü, diğeri de yere mi düştü? Gündelik hayata yeniden ka rışıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etmek ve bunca yıl geçmesine ra ğmen hâlâ yakalanmamak mı?'

Başını salladı. "Sana bir teklifim var Adam."

Bu ses hoşuma gitmedi. 'Devam et.'

'Bu kişiyi kesin olarak yakalamak için birlikte çalışıyoruz. Sen ve ben.'

'Elbette normal polisin buna ihtiyacı var—'

'Sana yardım edebilirim, birbirimize yardım edebiliriz, ikimiz de aynı şe yi istiyoruz. Ve her şeyden önce evinizdeki o gizli odayı görmem gerekiyor.

'Veya . . . Saati senden geri satın alabilirim, verebilirim ve bu konuşmay ı yaptığımızı unutabilirim. Bunun için ne kadar ödedin?"

'Satılık değil.'

Aramızdan gergin bir sessizlik geçiyor.

'Bunu söyleyeceğini hissetmiştim.'

"Bu dava nihayet kapanana kadar bunu saklıyorum." Artık sesinde bir ke skinlik, sonuçların bir ipucu vardı. 'Bulduğunuz her şeyin yanı sıra tam ve k apsamlı bir adli tıp incelemesine ihtiyacı var. Birden fazla katili yakalamaya yardımcı olabilecek kanıtlardan vazgeçmeyeceğim.'

'Yani beni zor durumda bıraktın yani? Sen bana saati vermediğin sürece onlara istediklerini veremem.'

Omuz silkiyor. 'Bu kişiyi bulmak için birlikte çalışıyoruz, sonunda mağ durlar için adaleti sağlayacağız ve her şeye bir son vereceğiz. Kesinlikle."

Olde Trip to Jerusalem'den ayrılıyoruz ve arabama doğru yürüyüp eve d oğru kısa bir yolculuk yapıyoruz, Peveril Drive'ın hafif eğimini takip ediyor uz, tenis kortlarının önünde sola dönüyoruz ve Regency Place'e giderken ner edeyse hiçbir trafikten geçmiyoruz. Yolun kenarına park edip bir dakikalığı na oturuyoruz, ikimiz de başımızı kaldırıp yüksek çatılı ve yüksek pencereli büyük kırmızı tuğlalı eve bakıyoruz.

geniş bacaları ve ön kapının etrafındaki süslü Viktorya dönemi detayları. Bi r haftadan fazla bir süredir burası benim evim ama hâlâ *feel* evi sevmiyor. Aksine, her geçen gün bir aile evine daha az benziyor.

Webber, 'Onları artık bu şekilde inşa etmeyin' diyor. 'Önceki sahiplerle tanıştınız mı?'

Hopkins ailesi, dul baba ve yurt dışında yaşayan oğul hakkında bildikle rimi anlatıyorum. Ancak ben ona Bayan Evans'tan duyduklarımı aktarırken, bu yakalanması zor düşünce nihayet odağa çıkıyor. Webber'in bardaki sözle rini hatırladığımda bağlantı yumruk gücüyle kuruluyor. *He just stopped*.

'Aman Tanrım' diyorum.

"Ne var?" Webber bana dönüp yolcu koltuğundaki bedenini kaydırıyor.

'Peter Flack adında bir şüpheliniz oldu mu hiç?'

'DSÖ?'

'Yirmili yaşlarının sonlarında beklenmedik bir şekilde aniden öldü.' *Could it have been him? Could he have been part of this?* 'Evin ön odasınd a karbon monoksit zehirlenmesi.'

'Bu ne zamandı?'

'Aralık 2001.'

Küçük siyah defterine bir not daha yazdı.

"Ne kadar süredir burada yaşadığına dair bir fikrin var mı?"

'Emin değilim ama büyükannesinin uzun süredir ona sahip olduğu izlen imini edindim.'

Bana önceki sahipler ve herkesin işini biliyormuş gibi görünen kapı ko mşusu hakkında daha fazla soru yöneltiyor. Webber'in ısrarı üzerine doksan üç numaraya doğru yürüyoruz ve Bayan Evans'ın ön kapısının ağır pirinç to kmağına vuruyoruz. Ama ne bir cevap var ne de opak sundurma penceresin den bir yaşam belirtisi. Evime dönüyoruz ve ona koridoru gösteriyorum. H er şeyi sessizce kabul ediyor, ona bir içki ikram ettiğimde başını sallıyor; si yah evrak çantası hâlâ sol elindeydi.

Merdivenlerden ikinci kata çıktığımızda, nefes almak ve çevresini kokla mak için son basamakta bir an durup, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. 188 0'lerde ilk inşa edildiğinde bu katın hizmetçiler odası olacağını düşünmüştü m. Bu evlerin çoğu ilçenin en zengin adamları, fabrika sahipleri ve fabrika s ahipleri için inşa edilmişti.

Her konutu farklı ve benzersiz kılmak için zamanın en önemli mimarlarında n bazılarına para ödeyen kömür madeni patronları.

Sahanlık buradan iki yönde ilerliyor: sağa, Leah'nın yatak odasına ve ya nındaki küçük duş odasına; ve düzensiz şekilli iki küçük odaya daha bırakıl dı; biri artık eskimiş şöminesi ve üstündeki çukurlu sıvada nemli lekeler var dı, diğeri ise tek ahşap panelli duvarı vardı; eski gömme gardırobun tahtalar ı ve panelleri hâlâ indirdiğim köşede yığılıydı.

Burası koridorun en ucundaki, ön kapıya, dış dünyaya en uzak odaydı. Tüm bu sorunların başladığı oda.

"Buradaki iki küçük odada hâlâ biraz karışıklık var" diyorum. ‘Adımını za dikkat etmeniz gerekiyor.’

Başını salladı ve beni koridor boyunca takip etti; cüssesi neredeyse kapı yı bir yandan diğer yana dolduruyor, gözleri içeride geziniyordu. Oda, nere ye koyacağımızı bilmediğimiz kutular, süs eşyaları ve resim çerçeveleri içi n adeta bir çöplük haline gelmiş, hepsi gelişigüzel yere yığılmış ve duvarlar a yaslanmış. Webber'ın kapıya, çerçeveye ya da başka herhangi bir yüzeye dokunmamaya dikkat ettiğini fark ettim.

'Bir daha söyle' diyor. ‘Toplamda kaç öğe var?’

Bunları kafamda sayıyorum. 'Altı. Ayrıca telefon.'

Geriye üç tane kaldığını söylüyorum; gözlük, cüzdan ve evcil hayvan ta sması. Wollaton Park'a bırakırken denediğimiz başarısız blöfün geri kalanı, bilinmeyen arayan kişide. Saat, Webber'in takım elbise ceketinin cebinde k alıyor.

“Peki bunlar nedir?” diyorum. 'Hatıralar mı? Hatıralık eşya mı?'

'Bunu öğreneceğiz.'

"Polisin onları incelemesini sağlayarak, değil mi?"

'Evet' diyor, 'ama önce her bir parçadan *all* tanesine ihtiyacım var; bu ko nuda yalnızca tek bir şansımız olacak ve yarım yamalak yola çıkmanın hiçbi r anlamı yok. Bu yüzden polisin bunu canlı bir soruşturma olarak yeniden a çması için arka plana, bağlama ve *we* ikna edici bir vaka oluşturmam gereki yor. Birden fazla delilin tam adli profilinin çıkarılmasının maliyetinin ne ka dar olduğunu biliyor musunuz?'

İki ağır kitap kutusunu gizli kapıdan çekip çıplak döşeme tahtalarının üz erinden, küçük, kare tavan penceresinin altına gelene kadar kaydırıyorum.

Omzumun üzerinden 'Gün boyunca kapalı tutmak zorundayım' diyorum, 'böylece çocuklarım içeri giremez. Onlara buranın yasak olduğunu söyledi m ama çocukların nasıl olduğunu bilirsin; kapının üstüne onları içeri girmey e cesaretlendiren bir işaret koysan iyi olur.′ Üçüncü kutuyu yolumdan çekiy orum. "Sizde var mı?"

'Her birinden bir tane' diyor. 'Artık büyüyüp gitti ama.'

Elimi koyu renk ahşap kaplamanın üzerinde gezdirirken parmaklarım ah şaptaki çıplak gözle görülemeyen birleşim noktasına dokunana kadar yavaş yavaş bir yandan diğer yana hissediyorum. Şimdi bile, taşındığımızdan ber i bu kapıdan sayısız kez geçmiş olsam da, bu gizli kapıyı inşa eden ve tespit edilmesini neredeyse imkansız hale getiren kişinin işçiliğinden, becerisinde n hâlâ etkileniyorum. Dikdörtgen paneli itiyorum ve yumuşak bir *click* sesiy le kapı bana doğru bir santimetre kadar açılıyor.

"Alçak bir kapı," diyorum. 'O halde kafana dikkat et. Ve odanın içinde d ikkatli olun, çatı kirişlerinden dışarı çıkan bazı çiviler ve birkaç kez üzerime kan bulaştıran başka birkaç yer var.'

Kapıyı çekip açtım ve alçak kapı aralığından geçmek için başımı eğdim, çekme ipi başımın yanında sallanırken ışığı açmak için ayağa kalktım. Her şey buraya en son adım attığım zamanki gibiydi, soldaki duvara yaslanmış şifonyer, eski koltuk, yan sehpa, döşeme tahtalarının üzerinde yürüdüğüm, oturduğum, şifonyerin küçük çekmecelerini açıp kapattığım yerlerde kalın bir toz tabakası rahatsız oldu. Hava hâlâ eski tuğlaların ve yavaş yavaş çür ümenin kokusuyla bayattı.

Bir dakika sonra Webber de beni takip ediyor ve onun sessizce arkamda durduğunu, cüssesinin bu küçük odayı doldurduğunu hissediyorum. Hâlâ k onuşuyorum, şifonyerin ahşap çerçevesinin arkasına gizlenmiş anahtarı nas ıl bulduğumu anlatıyorum, o sırada gölgeler derinleşiyor ve kapıyı tamamen kapattığını fark ediyorum.

Arkama döndüğümde iki şey dikkatimi çekiyor: Birincisi, mavi ameliya t eldivenlerini ellerine takmış, lateks etli parmak eklemlerine doğru geriliyo r.

Eldivenli sol elinde, merceği kırık, kaplumbağa kabuğu çerçeveli bir çif t gözlük tutuyor.

Ve sağ elinde bir av bıçağı var.

Pamela

He was married. She had known that almost from the start.

It was why he was so secretive – because he was terrified of being found out. Hence the lonely hearts ad. Hence the pseudonym and the codes they used, the way he always insisted they meet in a neutral location so the neighbours didn't see her at his house, and he wasn't spotted at hers. The way they promised to each other that they wouldn't send letters or cards that might fall into the wrong hands, or the way he always called her from a payphone when he was out and about, never from his home phone. He'd talked about getting each of them one of those new mobile phones but she didn't really see the point in those things.

The secrecy made it more exciting at the beginning, like a passionate forbidden love affair in a film or a novel.

But now Pamela was eager to move things forward.

And so was he.

It wasn't surprising: as an Aquarius she was highly compatible with his best Leo traits. It was truly a match made in the stars and it had been missing from her life for so long that she had almost grown used to its absence, like a missing tooth that you no longer notice. It was only when he'd shown her what they could have together that she realised what she'd been lacking all these years.

He was young too, could almost have been her son if she'd had any children. She got the sense that his other half was very controlling, very jealous, that they had married far too young, before either of them really knew what they wanted out of life. He was looking for more in a relationship, for the maturity and wisdom he couldn't get from someone his own age. He didn't even like to acknowledge his wife's existence, but at

their third rendezvous he'd forgotten to take off his wedding ring and he couldn't very well deny it then, could he?

They'd been taking things slowly so far, because of his job as well as his wife.

But now he'd shown her he was ready to move to the next stage.

She straightened her best jacket and looked at herself in the mirror one more time, pushed the new tortoiseshell glasses up her nose and checked her hair was just right. Excitement bubbled in her stomach, an unfamiliar tingle of nerves and anticipation that made her smile to herself – a little secret smile – every time she thought of him. She'd even woken up smiling, knowing that today was the day.

Pamela pulled the front door of the small terraced house shut behind her and picked up her small overnight bag. She'd memorised his instructions, just like he'd told her. Not even writing them down, just repeating them over and over in her head until she had them off by heart:

- *Leave your car at home.*
- *Don't take a bus or taxi either.*
- *Walk the fifteen minutes down to the lay-by on the other side of the railway bridge.*
- *Be there at 7.25 p.m. exactly, not a minute earlier or later, and he would arrive to pick her up.*

Checking her watch one last time, Pamela set off into the gathering dusk.

61

Av bıçağının kötü bir noktaya doğru kıvrılan geniş, parlak bir bıçağı vardır.

Webber'in büyük yumruğuna sarılıyken küçük görünüyor, neredeyse bir çocuk oyuncağı gibi, ama yine de on beş inçlik jilet gibi keskin tırtıklı çelik ten yapılmış ve kendimi savunacak hiçbir şeyim - kesinlikle *nothing* - yok. Yavaşça doğruldum ve topuğum ek binanın duvarına çarpana kadar ondan bir adım uzaklaştım. Çıkış yok. Burası inanılmaz derecede klostrofobik ve aramızda neredeyse bir metre mesafe var. Benden daha uzun, daha büyük v e daha ağırdı ve ben tamamen kapının uzağında sıkışıp kalmıştım.

Uzuvlarım adrenalinle dolup taşıyor, aşırı miktarda sinyal beynime bir a nda hücum ederken korkunun elektriği hızla yükseliyor -
fight or die, fight to live
because if he beats you then Jess and the kids will be next - gözlerim onun yüzü ile bıçak arasında geziniyor ve her ikisinden de ilk hareket izini b ekliyor.

Ben bir aptaldım. Ve muhtemelen bu yüzden ölecektim. *Time for you to learn a lesson*. Bir şekilde beni buraya çekmiş, çözülmemiş vakalar, unutulmuş kurbanlar ve bir seri katilin hiç yakalanmamış yardımcısı hakkın daki konuşmasıyla merakımı çekmişti. Çünkü *of course* tüm bu detayları bil iyordu. Tabii ki yaptı. Onu nasıl bu kadar yanlış anlayabildim? Ama artık b unun bir önemi yoktu. Bunların hepsi için artık çok geçti: Bir şeyi uyandırm ıştım ve o şimdi burada, evimdeydi.

Bir an birbirimize bakıyoruz; mavi gözleri kalın, grileşen sakalının üzeri nde hiç kırpılmıyor, gözbebeklerinin kusursuz siyahlığı çıplak ampulün sert ışığında iki iğne deliği gibi görünüyor. Işık anahtarının ince metalik çekme kablosu aramızdaki tavanda, hemen ulaşabildiğim yerde asılı duruyor. Eğer onu yakalayabilirsem, odayı karanlığa gömebilirsem, onu elde etme şansım yarı yarıya olabilir.

etrafında, arkasında, onu bir şekilde etkisiz hale getiriyor. Ya da belki kaçıp onu burada tuzağa düşürmek.

'Gordon,' diyorum, 'nesin sen...'

'İçgüdülerin sana şimdi ne yapmanı söylüyor' diyor düz bir sesle, 'böyle bir durumda?'

Ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanarak çekme ipine doğru hamle yapmaya hazırl

'Ne?'

Bıçağı bana doğru kaldırıyor, bıçaktan ışık parlıyor.

'Bu durumda içgüdünüz nedir?'

Adrenalin artık içimde çığlık atıyor, şiddetli bir rahatlama arayışı içinde, sağ elimle elektrik düğmesini olabildiğince sert bir şekilde çevirmek, kabloyu koparmak, onu benden uzaklaştırmak için sol elimi kullanmak, etrafında dolaşmak, bıçaklı elinden uzak durmak, kabloyu boynuna dolamak için karşı konulamaz bir dürtü.

Korku boğazımın arkasını kaplıyor, yutkunmamı zorlaştırıyor.

Fight or die.

'Ne istersen alabilirsin' diyorum. 'Al ve git.'

'Ne? Hayır. Dinlemiyorsun ya da belki de doğru soruyu sormuyorum.' Bıçağı tekrar salladı. 'Şunu dene: şu anda bu odadaki en ilginç şey nedir?'

'Bıçak.'

'Neredeyse hipnotik, değil mi? Başka tarafa bakmak zor.″

'Bunu açıklamanın bir yolu bu.'

Bıçağı indirdiğinde kendimi çekme ipine doğru fırlatmak üzereyim.

'Edward Stiles' dedi yavaşça, 'bir kez sırtından bıçaklanmıştı, hatırladın mı? Savunma yarası yok. Muhtemelen tüm dikkati önündeki tehdide odaklandığı için. Yani iki katilin birlikte çalışmasının ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Biri dikkat dağıtma, yem, parlak yem; diğeri öldürmeyi yapar. İki şüphelinin birlikte çalıştığı durumlarda gerçek bir çarpan etkisi ortaya çıkar. Teorimi geliştirmeye ilk kez böyle başladım.'

Ceketinden siyah deri bir kın çıkarıp bıçağı kınına soktu ve tekrar cebine attı.

'Tanrım,' diye nefes alıyorum. 'Cidden?'

“İyi misin Adam?″ Bana sırıttı. 'Biraz solgun görünüyorsun.'

“Senin sorunun ne?” Sesim yükseliyor. 'Beni çok korkuttu, beni tam bur adan bıçaklayacağını sandın.'

'Bunu neden yapmak isteyeyim?'

‘Bana bıçak çektin!’

Gönülsüz bir özür homurdanıyor. 'Sadece bir noktaya değinmeye çalışıyorum.'

‘Kalp krizi geçireceğimi sandım.’

'Tamam, yeterince adil' diyor. “Peki bana saati nerede bulduğunu göster ecek misin?”

Kocaman bir nefes veriyorum, kalbimin atışı hafiflemeye başlıyor. Titr eyen parmaklarımla yanımızdaki duvara yaslanmış eski Galli şifonyeri işar et ediyorum.

'Orada, diğer her şeyle birlikte. Her öğe ayrı bir çekmecede.'

'Ve sanırım tüm bunlara daha önce dokundun, öyle mi? Eldivensiz eller le mi?' Olumlu anlamda başımı salladığımda ceketinin cebinden bana bir çif t mavi lateks eldiven uzattı. ‘Burada herhangi bir şeyle uğraşıyorsan, bunda n sonra bunları giysen daha iyi olur.’

Eldivenleri giyiyorum, serin lateks bileklerime çarpıyor ve çekmecelerd en kalan eşyaları almadan önce küçük pirinç anahtarı saklandığı yerden çıka rıyorum: etiketiyle birlikte köpek tasması ve cüzdan. Ona notu, *Parker* ve *Barrow* için yapılacaklar listesini de gösteriyorum. Her bir parçayı evrak ça ntasından çıkardığı şeffaf plastik torbalara koymamı istiyor; DNA'yı ve diğ er adli kanıtları korumak için mühürlü olduğunu söylüyor.

Sonra yaklaşıyor ve onlara bakıyor, sanki bir Mısır mezarından yeni çık arılan eski eserlermiş gibi telefon fenerini sırayla her birinin üzerine tutuyor . Şifonyerin üzerine eğilip onları inceliyor, her birini başka bir açıdan incele mek için plastik poşetinin içinde dikkatle çeviriyordu. Telefonuna her birini n yarım düzine fotoğrafını çekiyor, ardından odanın, kapının ve bunların bul unduğu çekmecelerin daha fazla fotoğrafını çekiyor.

Sonunda tekrar konuştuğunda sesi alçak, neredeyse saygılıydı.

“Onları yakalayacağız Adam.” Öne doğru eğiliyor. 'Ben ve sen. Bunca yıldan sonra nihayet onları alacağız.”

'Nasıl?'

‘Kurt yakalamak istiyorsan tuzak kurmalısın.’ Çatlak gözlüğü eldivenli e liyle tutuyor. 'Ve artık mükemmel bir yemimiz var.'

62

"Peki, bu *supposed* araştırmacısı," diyor Jess kanepede bağdaş kurarak otur uyor. 'O herhangi biri olabilir. Size arama izni kartını gösterdi mi?'

"Artık sivil bir müfettiş olduğunu ve bölgesel çözülmemiş bir vaka biri minde çalıştığını söyledi." Webber'in telefonunda bana gösterdiği web sayf asını, resmiyle birlikte eski haberi anlattım.

Omuz silkiyor. 'Dünyada taklit edilmesi en kolay şey. Peki ya araba, n e kullanıyordu?'

Az önce ortaya çıktı. Bir taksi bulduğunu söyledi."

'Ya da gri bir Volvo olduğu için getirmek istememiş olabilir. Lütfen ba na geri kalan eşyaları, bulduğun son şeyleri teslim etmediğini söyle.'

'Gözlükleri ona verdim. Diğer iki şeyi sakladım."

'Bu adamın sesinden hoşlanmıyorum' diyor. 'Onunla ilgili bir şey kulağ a doğru gelmiyor. Ve onun etrafta büyük bir bıçak sallaması da tamamen be rbat bir şey."

'Oldukça tuhaf biriydi. Ama belki de yıllarca cinayet ekibinde çalışmak sana bunu yapıyordur.'

'Peki ya *is* oysa? Ya Webber bunca yıldır göz önünde saklanan yardımcı mızsa?'

'O halde bugün fırsatı varken neden beni o odada bıçaklamadı?'

'Belki de artık onun için her şey tanınmakla ilgili, belki o zaman hiç alm adığı 'krediyi' özlüyor. Önemli olan şu ki, onun sadece hayatlarımıza girip, zafere ulaşmayı amaçlayan hastalıklı bir planın parçası olarak sizin bildikler inizi öğrenmek için girmediğini nereden biliyorsunuz?'

"Bu vakayı çözmek istiyor Jess. O da bizimle aynı şeyi istiyor."

Bana umutsuzca safmışım gibi baktı. Ona güvenmen gerektiğini düşün müyorum. Kimseye güvenmemen gerektiğini düşünüyorum.'

* * *

Son birkaç gecenin bölük pörçük uykularının yorgunluğu beni ele geçiriyor ve öğleden sonraları derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum. Uyanıp aşağıya i ndiğimde, garajda daha önce hiç görmediğim bir araba var. Arkadaki karg o kutusunun üzerine kirli yeşil brandalı, yıpranmış beyaz bir Toyota pikap u zanıyordu. Ön bahçeye bakıyorum. Bildiğim kadarıyla burada kimse yok gi bi görünüyor, *supposed* burada olacak kimse yok. Jess bu öğleden sonra ço cukları okuldan alıyor ve evden çalışıyordu ama bana bir ziyaretçiden bahse tmemişti.

Kamyonetin ön paneli fast food ambalajları ve diğer çöplerle dolu, koltu klar yırtık pırtık ve lekeli. Brandayı kargo yatağından kaydırdığımda bir diz i alüminyum merdiven, bir elektrikli testere, üzeri toprakla kaplanmış çeşitl i kürekler ve kalın bir yığın ağır hizmet tipi çöp çuvalı buluyorum. Yanların da bir balyoz ve iki siyah saplı balta yatıyordu.

Arka bahçenin kapısından bir figür çıkıyor ve onun kot pantolon ve gri b ir eşofman giymiş Tobias olduğunu fark etmeden önce ani bir alarm dalgası hissediyorum. Her birinin elinde üçer adet şişkin bahçe çöp torbası vardı. E vin yan tarafındaki yeşil çöp kutusuna doğru giderken başını sallayarak ben i selamladı.

Jess'in sözleri hâlâ aklımda. *I don't think you should trust anyone.*

Söylediği diğer şey neydi? *He doesn't really like being shut in, he prefers to be outside.* Belki de bunun nedeni hayatının büyük bir kısm ını kilit altında, hapishane duvarlarının arkasında geçirmesiydi? Bunca yıl ö nce cinayetlerin durmasının nedeni bu muydu? Elektrik kesintisi sırasında e vime giren davetsiz misafiri hayal etmeye çalışarak cumartesi gecesinin anıs ını çağırıyorum. İçeri giren, bodrum merdivenlerinin tepesinde olan o muyd u? Bahçeme, evime erişimi olan bu yabancı mı?

"Merhaba" diyorum. 'Tobias, değil mi?'

İlk torbayı yeşil çöp kutusuna atıyor ve sol elinin avucunun etrafında kir li bir bandaj olduğunu fark ediyorum.

'O benim.'

'Eline ne oldu? Araba kazası mı?'

Bandajlara bakmıyor. 'Dikenli tel.'

"Doğru." Dönüp eve doğru yöneliyorum ve anahtarlarıma uzanıyorum. ' Orada bir dakika bekle olur mu?'

Artık arkamdaki sesi daha sert bir tona bürünüyor. 'Bir sorun mu var?'

Onu görmezden geliyorum. Evde, koridorun ve mutfağın fayans zemini sanki yeni silinmiş gibi ıslak. Seslendim ama cevap gelmedi ve sonunda He lena'yı üst kattaki boş yatak odasında, büyük kurşunlu pencerelerden birinin cam temizleyicisini silerek buldum.

Burada karşılaştığım son yabancı, büyükbabasının eski saatiyle ilgili bir hikaye anlatmak için kapımı çalan Shaun'du ve onu ana yatak odasında ortal ığı karıştırırken bulduğumda onu evden çıkarmak zorunda kalmıştım. Bura ya en son geldiğindekiyle aynı sarı kadife çiçeği ve pembe sabahlığı var, ay nı kıyafeti var, saçları aynı şekilde kesilmiş ama aklıma gelen tek şey Webb er'le daha önce yaptığımız konuşmaydı.

One is the distraction, the lure, the shiny decoy; the other one makes the kill.

Helena kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı, yani milenyumu n başında yirmili yaşlarının başı ya da ortalarında olmalıydı. Artık ince, nar in yüz hatlarıyla çekici bir kadındı ve eminim gençliğinde de öyleydi. Ve A 52 Katilinin en az iki şüpheli kurbanı - Edward Stiles ve Adrian Parish - bö yle bir kadın tarafından kolayca kandırılabilecek bekar erkeklerdi.

The distraction, the lure, the shiny decoy.

Kalbim göğsümde acıyla küt küt atmaya başlıyor ve aniden düşünebildi ğim tek şey onu dışarı çıkarmak, onları *both* mülkümden, buradan uzaklaştı rmak oluyor. Yabancıların burada olması düşüncesi çıplak kollarımdaki tüyl erin diken diken olmasına neden oluyor.

There's a real multiplier effect when you have two suspects working together.

"Burada neredeyse bitmek üzere," diyor neşeli bir sesle. 'Karınız benden köpeği de blokta yürüyüşe çıkarmamı istedi. Coco değil mi? Çok arkadaş c anlısı görünüyor."

"Jess'ten anahtarın var, değil mi?"

"Evet." Tamamen sakin. 'Arka kapı.'

Elbette. Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi tekmeliyorum. H afta sonundan beri eve erişimi vardı, bu yüzden hiç bir kırılma sesi duymadı m.

Cumartesi gecesi.

'Dinle, gerçekten üzgünüm ama biraz oldu. . . Yanlış anlaşılma' diyorum . ‘Birkaç set daha kesinceye kadar anahtarına ihtiyacım olacak.’

'Ah?'

'Kayınbiraderime bir set vermem gerekiyor ve henüz etrafta dolaşacak k adar malzememiz yok. Özür dilerim.” Elimi uzattım. "Sakıncası var mı?"

Bir cebine uzanıp anahtarı uzattığım avucuma bırakıyor.

Sessizce şöyle diyor: 'Dün geceden sonra karınızın iyi olduğunu duydu ğuma sevindim.'

Ensemde ani bir ürperti var, sanki soğuk parmak uçları orada duruyorm uş gibi.

'Teşekkür ederim. O çok zorlu biri.”

'Şanslıymış gibi görünüyor' diyor. 'Tanrıya şükür.'

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme hayaleti mi var, yoksa sadece on u tedirgin mi ediyorum?

“Biliyor musun?” diyorum. “Aslında şu an pek de iyi bir zaman değil, ç ocuklar yakında okuldan dönecek ve Daisy hâlâ tam anlamıyla alışamadı. Y abancıların yanında çok tedirgin oluyor o yüzden artık işini bitirebilir misin diye merak ediyorum. Elbette size tutarın tamamını ödeyeceğiz.'

Bana tuhaf bir bakış attı ama itiraz etmedi, omuz silkerek lastik eldivenl erini çıkardı ve kuzenini bulmak için aşağıya indi.

Eskimiş Toyota'ları çakıllı yolda ilerlerken Jess'in arabası sokakta belirir . Kamyonetin sinyal vermesini bekliyor ve içeri girip Nissan'ımın arkasına p ark etmeden önce Regency Place'e doğru yola çıkıyor.

Dışarı çıkıyor ve Daisy'yi araba koltuğundan çıkarmak için arka kapıya gidiyor.

“Hey, Helena ve kuzeninin durumu ne?” diye bana seslendi. 'Az önce ay rılırken gördüm ama bugün üçten beşe kadar yapacakları gerekiyordu.'

'Onları gönderdim.'

Sanki beni yanlış duymuş gibi kaşlarını çattı. 'Ne yaptın?'

'Şu anda evde çok fazla yabancının olması iyi bir fikir değil. Gerçekten t anımadığımız birçok insan var.'

‘Onlar yabancı değil. Park Estate mahalle sohbeti olan WhatsApp grubu nda tavsiye edilmişti.' Sesi inanamamayla doluydu. ‘Onlara gitmelerini söyl emedin *actually*, değil mi?'

“Ona bir anahtar verdiğini bilmiyordum.”

Daisy'nin arka koltuktan arabaya inmesine yardım ederken Callum da di ğer taraftan okul sırt çantasını askıdan sallayarak iniyor.

'Anahtar olmadan işi yapması oldukça zor' diyor. “Yani onun kaldığı ye rden devam edeceksin, öyle mi?”

'Ona güvenmiyorum' diyorum. "Ya da o."

“Bu yeterince ileri gitti, Adam.” Arabanın kapısını gereğinden biraz dah a fazla güçle çarpıyor. 'Bunun senin üzerinde yaratacağı etkinin yanı sıra ka fa travmasından da endişeleniyorum. Mantıklı davranmıyorsun ve durman gerekiyor, bunun *all*'un durması gerekiyor ki polis bununla ilgilenebilsin.'

‘Polis ilgilenmiyor.’

Callum ve Daisy'nin işitme mesafesinde olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ediyor. Ancak bahçe duvarında oturan bir sinca p ikisinin de dikkatini bir anlığına dağıtır.

"Bodrumdaki o düşüş seni öldürebilirdi," diyor alçak sesle. 'Dün gece ş ansım yaver gitti. Bundan sonra ne yapacaklarını kim bilebilir? Yeter artık. Bu *has* durdurulacak.'

'Bütün mesele bu,' diyorum. ‘Artık bu kadar basit değil. Bunu her kim y apıyorsa ne duracak, ne de bizi yalnız bırakacak. Önce biz onları durdurma dıkça hayır. Ve o zamana kadar kendimizi korumamız gerekiyor, bu da yab ancıları uzak tutmak anlamına geliyor.'

Bir süre daha bana bakıyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını sertleştiriyor. So nra tekrar başını salladı ve eve doğru yürüdü, Callum ve Daisy de hemen ar kalarından geliyordu.

63

Ben milenyumun başındaki diğer faili meçhul cinayetler için interneti tarar ken, DC Tanya Rubin nihayet beni öğleden sonra tekrar aradı. Dedektif tele fonda canlı ve ciddi bir tavır takınıyor, sanki sadece arama yaparak bana bü yük bir iyilik yapıyormuş gibi. Ama bana, Jess'in Pazartesi akşamı Wollato n Park'tan çıkarken Volvo'yu takip ederken fotoğrafladığı plaka hakkında bi r güncelleme bulduğunu söylediğinde küçük bir umut baloncuğu hissediyor um.

'Adrese bir memur gönderdik' diyor. 'Bu aracın çalındığı bildirildi.'

'Cidden?'

'Sahibine göre.'

'Tam olarak ne zaman çalındığı bildirildi?'

Notlara göz attığını, sayfaları çevirdiğini duyabiliyorum. 'Pazartesi öğle den sonra, öğleden sonra iki ile beş arası. Ev sahibi akşamı evde geçirdikler ini söylüyor ve bu iki tanık tarafından da doğrulanıyor.'

İzlerini iyi gizlemişlerdi: Jess'in Wollaton Park'tan takip etmesinden bir kaç saat öncesine ait sahte bir rapor. Umut balonu patlıyor.

'Peki sahipleri nerede yaşıyorlar?'

'Böyle bir bilgiyi açıklayamayacağımı biliyorsunuz efendim.'

Farklı bir yöntem deneyerek ona Edward Stiles ile Adrian Parish arasınd aki olası bağlantıyı anlattım ve son konuşmamızdan bu yana Parish hakkınd a başka bir şey keşfedip keşfedemediğini sordum. Orada bana *is* sistem arş ivinde bir dosya olduğunu, Parish'in hala olağanüstü bir kayıp kişi olarak li stelendiğini, ancak bunun şu anda aktif bir soruşturma olmadığını ve uzun süredir de yapılmadığını söyledi.

‘Ulusal bir veri tabanı, bir sistem, onların dava dosyalarına erişmenin bir yolu yok mu? Evimin çatı katındaki odada her iki adama da ait olan şeyleri aynı yerde saklanmış halde buldum.'

'O halde eşyaları bize getirmelisin, biz de bir göz atalım. Ancak yeni bir soruşturma hattı açabilmemiz için her iki vakayla ilgili önemli yeni kanıtları n olması gerekiyor.' Sesi sabırsızlıktan gergindi. "Başka bir şey var mı efen dim?"

İlgisinin, dikkatinin benden uzaklaştığını hissedebiliyorum.

"Sanırım" diyorum, "Gordon Webber adında bir dedektifle yolunuz hiç kesişmedi mi?" Emekli olduktan sonra sivil soruşturmacı oldu ama 2001 yıl ından itibaren cinayet ekibinde yer aldı.'

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oluyor.

“Kulağa tanıdık gelmiyor.” Sesi bana telefonu kapatmak üzere olduğunu söylüyor. ‘Sonra 2001 yılında hâlâ ilkokuldaydım.’

* * *

Jess'le daha önceki tartışmamız bütün akşam için için yanıyor, sanki etrafta ki kupkuru çıraları yakalamak için bir esinti rüzgarı bekleyen parlayan korla r gibi. Ancak küçük iki çocuğu yatırdıktan sonra konuyu yeniden açıyorum; Webber'le yaptığım konuşmayı ve uzun süredir araştırdığı çözülmemiş vak ayı, onun yirmi yılı aşkın bir süre önce birlikte avlanan bir çift seri katil hak kındaki teorisini gözden geçiriyorum.

Ama daha bitirmeden, bana inanamayarak başını sallamaya başladı bile.

'Senin bir cesaretin var' diyor. 'Bu sabah ön kapıyı çalan tamamen yaban cı birine ev turu yaparken birkaç saatliğine temizlikçi getirdiğim için bana kızıyorsun.'

Raftan bir şişe kırmızı şarap, dolaptan da iki bardak alıyorum. Henüz S alı akşamı ama şimdiden uzun bir hafta geçmiş gibi geliyor.

'Mesele şu ki' diyorum, 'durum düşündüğümüzden daha kötü. Webber, 2000'li yılların başında bölgede faaliyet gösteren iki kişi olduğunu ve birini n asla yakalanmadığını düşünüyor. İçlerinden biri hâlâ özgür ve gizli odada ki eşyaları kurtarmaya çalışan kişi o. Çünkü bu onların yaptıklarının kanıtı dır.”

'Sağ. Teorisinde sadece küçük bir kusur var.″

'Ne?'

'O zamanlar ortalıkta dolaşan bir seri katilin olmaması, şehirde bir dizi f aili meçhul cinayetin olmaması, medyada Yorkshire Matadoru ya da Fred West hakkında heyecan ve çığlıkların olmaması. Bunu biliyor olurduk, değ il mi? İkimiz de burada büyüdük ve hatırladığın türden bir şey bu.″

Her iki şarap kadehini de doldurup birini yanındaki tezgâha koyuyorum.

'Ama polis asla onlarla bağlantı kurmadı' diyorum. ′Hepsi ayrı, bireysel vakalar olarak ele alındı.′

'Tamam' diyor. 'Diyelim ki, tartışmanın hatrına, Tanrı bilir ne kadar zam an önce çözülmemiş bu suçlar var. Bu sözde dedektifin düşündüğünüzden daha fazla işin içinde olabileceği hiç aklına geldi mi? Kendisinin de bu olay a karışmış olabileceğini mi?'

″Sanırım mümkün.″ Ama pek olası görünmüyor.″

'Çünkü bana öyle geliyor ki Helena, komşularımız tarafından tavsiye edi len ve ben ondan istediğim için buraya gelen hoş, etkili bir insan.'

′Tek söylediğim Webber *or anyone else* hakkında kesin olarak bilgi sahi bi olmadığımız. Sadece öğrenene kadar daha dikkatli olmamız gerekiyor, b u yüzden muhtemelen Helena'yı önümüzdeki birkaç hafta iptal etmemiz ger ektiğini düşünüyordum.'

"Bugün onu gönderdikten sonra geri dönmek isterse şaşıracağım." Ne kadar deli ve paranoyak konuşmaya başladığın hakkında bir fikrin var mı? Ve bunun çocukları da etkilemediğini düşünmeyin çünkü onlar kesinlikle b unu anladılar. Artık Daisy'nin geceleri sakinleşmesi yıllar alıyor çünkü kötü adamın gece yarısı geri geleceğinden emin. Callum da biraz ağladı ve bunu n Leah'nın GCSE sınavlarını düzeltmesini etkilediğini biliyorum.'

Kendi kırmızı şarabımdan bir yudum alıyorum.

′Kendimizi korumamız lazım.′

'Herkesle tüm iletişimi keserek mi?'

'Geçen hafta bir bahçıvanın gelmesi, onun kim olduğu hakkında hiçbir fi krimiz olmaması ve orada denetimsiz bir şekilde, burnumuzun dibinde çalış ması, sonra da bahçede bizi gözetleyen bir güvenlik kamerası bulmamız bir tesadüf gibi görünmüyor mu?'

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke onları geri çekebilseydim.

Jess'in ifadesi karardı. 'Bu ne anlama geliyor?'

'Herhangi biri olabilir, hepimiz için kendi gündemi olabilir...'

"Sadece söyle" diyor yanakları kızararak. 'Geçen gece söylediğin gibi d eğil mi? Bunların hepsi benim suçum mu?'

"Tek söylemek istediğim, eve kimi davet ettiğimize, anahtarı kime verdi ğimize dikkat etmemiz gerektiği." Mutfak kapısının anahtarını almak için c ebime uzanıyorum. Helena'ya verdiğin bu değil mi? Umarım kopya yapm amıştır."

Eşim başını sallıyor.

'Bunu bana yüklemeye cesaret etme, değil mi *dare*!' Şimdi bağırıyor. "E n üst kattaki o aptal odadan gelen kahrolası telefon, saat ve diğer saçmalıkla rla tüm bunları başlatan sensin." Eğer bunu paketleyip diğer her şeyle birli kte ucuna kadar götürseydin, bu konuşmayı yapıyor bile olmazdık!'

Öfkeyle şarabından bir yudum alıyor ve bir an için bardağı bana fırlatac ağını düşünüyorum. Ama bunun yerine bardağı tezgaha o kadar sert çarpıy or ki Merlot tezgahın üzerine düşüyor.

'Jess...'

'Buna bir son verilmeli, Adam! Beni duyuyor musun?'

Cevap vermek üzereydim ki mutfak kapısının yarı açık olduğunu ve Dai sy'nin pijamalarıyla orada durduğunu, başparmağını ağzına sıkıştırdığını, muslin kumaşı yanağına sımsıkı bastırdığını fark ettim. Sarı saçları birbirine karışmış, solgun yüzü gözyaşlarıyla dolu.

"Bağırdın" diyor bana kısık bir sesle. 'Beni uyandırdın. Neden anneme k ötü davranıyorsun?'

Ne kadar süredir orada durduğuna, kavgamızın ne kadarına tanık olduğ una dair hiçbir fikrim yok. Ben cevap veremeden Jess ellerini uzatıp en küç üğümüzü kollarına aldı.

Üzgünüm bebeğim, diyor kapıya doğru giderken. 'Artık bağırmak yok. Haydi artık, uyku vakti."

64

ÇARŞAMBA

Helena'nın geçmişini araştırmak istersem, başlayacağım belli bir yer var.

Daisy ve Callum okula gitmek üzere uyandıklarında sakinleşiyorlar ve h omurdanarak yataklarından kalktıkları andan itibaren sabah rutininin her aşa masında onları ikna etmek zorunda kalıyorum. St Jude's'a vardığımızda ikisi de biraz canlanıyor ve onlar indikten sonra arabama geri dönüyorum, diğer t üm ebeveynler arabaya binip ofise, eve ya da bu bulutlu bahar sabahında ba şka nereye gidiyorlarsa oraya giderken telefonumla oturuyorum.

Dokuzu on geçe bu banliyö sokağına park etmiş tek araba benim ama e ve gitmiyorum - henüz değil. Bunun yerine tekrar mahalledeki WhatsApp yazışmasına daldım ve onu tekrar bulana kadar geriye doğru ilerledim: Jess' ten, biz taşındıktan ve gruba yeni eklendikten kısa bir süre sonra gönderilen, herhangi birinin bir temizlikçi ve bahçıvan tavsiye edip edemeyeceğini sora n bir istek. Helena ve Tobias için parlak bir öneriyle Sarah@84GT kullanıcı sından hızlı yanıt.

Milenyumun başında yirmili yaşlarının başında olan Helena; ve bir çeş it klostrofobisi olan sözde 'kuzeni' Tobias. Bu ikisinde başından beri doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Webber ilk çalıştan sonra telefonuna cevap veriyor.

'Adam?' Benden haber aldığına pek şaşırmış gibi görünmüyordu. 'Seni arayacaktım.'

'Size iki soru' diyorum, giriş yapmadan. 'Sana dün sormam gereken bir şeydi.'

'Devam et.'

'Bu seri cinayet çiftinin hayatta kalan ortağı, yardımcısı, takipçisi, onlara ne demek istersen. Erkek mi yoksa kadın mı olma ihtimali daha yüksek?'

Sanki e-sigarasını üflüyormuş gibi ağır bir şekilde nefes veriyor.

'Güzel soru. Tipik olarak, böyle bir ilişkide kararları veren baskın bir partneriniz ve onun onayını arayan ikincil veya itaatkar bir partneriniz olur. Ve bu durumda, baskın ortak öldüğünde takipçi durdu. Baskın tarafın motivasyonu, kurnazlığı ve saldırganlığı olmadan kendi başlarına devam etme dürtüsü yoktu. Tek başlarına hareket edemezler.'

'Yani temelde aktif bir lider ve daha pasif bir takipçi var.'

'Kesinlikle. Her ikisi de birbirinden beslenir: karizmatik, baskın partner kontrolünü gösterirken itaatkârın rolü teşvik etmek, övmek ve mümkün kılmaktır. Bazı durumlarda diğer ortağı kopyalamak. Ayrıca ikincil partnerin bazen kurbanla ilk teması kurmak için bir yem olarak kullanıldığını da görec eksiniz; bunun nedeni ya kadın olmaları, ya da daha genç olmaları ya da fizi ksel olarak alfadan daha az heybetli olmalarıdır.'

'Beğenmek . . . Ian Brady ve Myra Hindley mi?'

Onaylayan bir homurtu veriyor. 'Fred ve Rose West'in ortaklığında da benzer bir şey görüyorsunuz, göletin diğer tarafında aynı şeyin çeşitli örnekl erini görüyorsunuz. Charles Starkweather ve Caril Ann Fugate, Debra Brown ve Alton Coleman, liste uzayıp gidiyor.'

'Bonnie ve Clyde.'

'Elbette. Resmi anladınız.'

Taşındığımızdan beri hayatımıza giren kırk yaş üstü tüm kadınların hızlı bir şekilde zihinsel bir listesini yapıyorum. Geçmişte evimizin anahtarının kolaylıkla elinde olabileceği kapı komşusu Eileen Evans. Kocası ortadan kaybolan Maxine. Ama profile en çok uyan, kutucukların çoğunu diğerlerinden daha fazla işaretleyen Helena'ydı. Temizlikçi olmak, eve erişim ve işi sırasında etrafa bakma zamanı sağlamak için mükemmel bir kılıftı.

'Yani' diyorum, 'bir kadın mı arıyoruz?'

'Kadın olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum, evet. Mo ors Katilleri'nde Brady baskın ortaktı ancak kurbanların çoğunu arabaya çek en Hindley'di çünkü genç, çekici bir kadından gelen bir tehdit algılamadılar. Ancak yine de kendi başına suça sürüklenmemiş olması da mümkün. Anca k Brady'nin yörüngesine girdiğinde o tarafının kilidi açıldı.'

"Brady onlar yakalanmadan önce ölmüş olsaydı Hindley'nin bir tür nor male dönebileceğini mi düşünüyorsun?" Bir düğmenin kapatılması gibi nor mal bir hayata devam etmiş olabilir mi?'

'1945'te yüzlerce, binlerce toplama kampı gardiyanı tam olarak bunu yap tı.'

'Ama bu farklıydı, bu...'

'Öyle miydi? Bu hâlâ cinayetti. Aynı rasyonelleştirme süreci, bunun me şrulaştırılması, mağdurların insanlıktan çıkarılması. Ve sonra bir şekilde ya ptıklarına, gördüklerine, suç ortağı oldukları tüm suçlara rağmen eski hayatl arına geri döndüler.'

'Sonunda birçoğu yakalandı.'

'Yeterli değil.' Vape'sinden bir nefes daha çekmek için durakl ıyor. 'Açık olmak gerekirse, bunun erkek-kadın dinamiği olma ihtimalinin daha yüksek olduğuna inanıyorum ama yine de diğer alternatifleri de göz ardı edemem.'

'İki adam mı?'

'Ya da iki kadın' diyor. 'Psikoloji, iki kişilik herhangi bir ortaklıkta da b enzer şekilde çalışır. İki sorunuz olduğunu söylemiştiniz; diğeri nedir?'

Helena'nın *claimed* kuzeni olduğu olağanüstü bir adam olan Tobias'ı ha yal ediyorum.

'Burada tamamen hedefin dışına çıkmış olabilirim' diyorum. 'Fakat bu k işi potansiyel olarak bu ilişkiyi yeniden yaratmaya çalışmak için başka bir ortak arayabilir mi? Ancak bu kez yetki onlar mı olacak, yani alfa mı?'

'Söylemesi zor. Koşullar uygunsa mümkün. Bana söyleyecek bir şeyin var mı Adam?'

'Henüz emin değilim' diyorum. 'Belki.'

'Birkaç saat içinde sizinle iletişime geçeceğim. Bir plan hazırlıyorum."

Telefonu kapatıp tekrar WhatsApp'a geçiyorum.

Sarah@84GT'nin profilinde bir telefon numarası ve birisinin omzuna ya slanmış bir bebeğin grenli resmi dışında başka hiçbir şey yok.

yetişkinin yüzü gizlenmiştir ve görüntüde tanınabilecek başka hiçbir şey yo ktur. Yöneticilerin telefon numaralarını ve üyelerin yaşadığı bir düzine sok ağın listesini içeren grup açıklamasını seçiyorum. Listede alttan ikinci olara k aradığım harflerin baş harflerini buluyorum.

Grandfield Terrace bizden yalnızca birkaç sokak aşağıda, kuzey-güney yerine doğu-batı yönünde ilerliyor ve onu arabada bulmak yeterince kolay. Sitedeki diğer pek çok caddeye benzeyen uzun, ağaçlarla kaplı bir sokağa d önerken hızımı düşürüyorum, ancak orada burada birkaç alçak apartman dai resi, şehrin bu kısmının büyük bir kısmını karakterize eden büyük Viktorya dönemi villalarının yanında uyumsuz görünen birkaç savaş sonrası iki katlı blok da var. Az sayıdaki evlerin olduğu yerde yanlış taraftan başladığımı f ark ettim. Neredeyse hiç trafik yok; herkes ya işe ya da okula gitti ya da evd en çalışıyor. Arabayı üçüncü viteste tutuyorum, ev numaralarını sayıyorum, seksen dört numarayı arıyorum. *Sarah@84GT* etiketi altındaki WhatsApp mesajcısına ne söyleyeceğime dair kafamda kaba bir plan oluşturuyorum. *How do you know Helena? Does she live locally?*

Ancak Grandfield Terrace'ın sonuna geldiğimde orayı kaçırdığımı fark e ttim. Kavşağın karşısındaki caddenin adı Stanswick Grove'dur. Arabayı yo lun karşısına geniş bir daire çizip geldiğim yoldan geri dönüyorum. Son ev doksan sekiz numara. Yolun başındaki taş sütunun üzerinde seksen altı num ara yazan bir eve ulaşana kadar hızımı sürdürüyorum, sonra kenara çekip pa rk ediyorum.

Yan tarafta, iki arsanın tüm genişliğini kaplayan, muhtemelen orijinal e ski evlerin yıkıldığı ve yerlerine daha uygun fiyatlı konaklama yerlerinin ko nduğu bir dizi bodur, kırmızı tuğlalı daire var. Ortak ön kapı ağır, koyu ren kli ahşaptan yapılmış olup, A'dan F'ye kadar altı dairenin listelendiği bir pa nel ve her birinin yanında bir zil sesi bulunmaktadır. Kapının üzerinde soluk krom harflerle ortak adres yazıyor: *Eighty-Two Grandfield Terrace.* Yanda ki eve yürüyorum: kesinlikle seksen altı numara. Dairelere döndüğümde ra stgele zillere basıyorum ve cevap veren üç sakine aynı soruyu soruyorum, se ksen dört numarayı nasıl bulabileceğimi soruyorum.

Hepsi aynı cevabı veriyor.

Seksen dört Grandfield Terrace mevcut değil.

65

Arabama döndüğümde Sarah@84GT'ye WhatsApp üzerinden özel mesaj gönderdim.

> *Hi, thanks so much for recommending Helena – she's great. My wife brought some chocolates to thank you and asked me to drop them round to you – can you let me know where? Adam*

Eğer adres bir kurguysa, o zaman belki 'Sarah' da bir kurguydu.

Ve eğer içgüdülerim doğruysa, bu kişinin - Sarah@84GT hesabının ark asında kim varsa - bana cevap vermek için acele edeceğini düşünmemiştim. Daha fazla seçeneği görüntülemek için menüye dokunup 'Grup Bilgisi'ni se çiyorum. Toplamda 217 üye vardı; hepsi isim ve telefon numaralarıyla liste lenmişti ve The Park'ın küçük köşesinde çeşitli sokaklara yayılmışlardı. Gr ubun büyüklüğü iki şeyi açıklamaya yardımcı oldu: neden bu kadar meşgul dü ve sahte bir hesap nasıl göz önünde saklanabiliyordu. Tek yapmanız gere ken birinin sizi eklemesini sağlamaktı ve kimse kimin arkadaşı, tanıdığı ya da komşusu olduğunuza pek dikkat etmiyordu. Bu insanların çoğunun gerç ek hayatta hiç tanışmadığına bahse girerim.

Yönetici olarak listelenen ve gruptan sorumlu olan altı üye var. Rastgel e üç tane seçiyorum ve onlara Helena'yı kullanıp kullanmadıklarını ve onu k imin tavsiye ettiğini soran özel mesajlar gönderiyorum; ve Sarah'yı gruba k imin eklemiş olabileceğine dair daha fazla bilgi istemek.

Daha sonra Jess'e dün gece için özür dileyen bir mesaj gönderiyorum ve Helena ve Tobias'la bağlantı kuran bu kişiyle başka bir bağlantısı olup olm adığını soruyorum. Kavgadan beri konuşmadık ve bunun benim hatam oldu ğunu biliyorum, sınırı aştığımı biliyorum. Onunla mesaj atmak yerine konu şmak istiyorum ama biliyorum - geçmişteki nadir kavgalarımız nedeniyle -

Beni en azından birkaç saat daha uzakta tutacağını, çağrılarıma cevap verm eyeceğini veya mesajlarıma daha sonra cevap vermeyeceğini söyledi. Saat dörtte Callum'u tag ragbi maçından alacak ama o zamana kadar ondan haber alabileceğimi sanmıyorum.

Neredeyse hemen mesajımda teslim edildiğini ve okunduğunu gösteren iki mavi tik var.

Eşimin bana mesaj atmasını rica ederek ekrana bakıyorum. Kızgın olsa bile karşılık vermek sessizlikten daha iyidir.

Cevap vermiyor.

* * *

Webber beni aradı, sesi heyecandan gergindi.

Tamam, başlıyor. Bugün saat beşte."

Bana planını açıklıyor. İsimsiz numaraya mesaj göndereceğim ve son üç ürünü onların seçeceği bir yere bizzat teslim edeceğimi söyleyeceğim. Bu konumu Webber'a ileteceğim ve o da benimle buluşmaya gelen herkesi bas kı altına almak ve tutuklamak için yeterli sayıda polis memuruyla buluşma yerine inecek.

"Yani yem benim, öyle mi?"

'Birimizin gitmesi gerekiyor. Beni görürse korkutur; bunun bir tuzak old uğunu anlayacaktır.'

"Tamam" diyorum. "Bunu bir şartla yapacağım: son üç eşyayı bana ger i ver ki, bunun gerçek olduğunu bilsinler." Saat dahil."

Tereddüt ediyor ama sadece bir anlığına. 'Anlaşmak.'

'Her şeyi evimden uzak tutun.'

Bilinmeyen numaraya mesaj gönderiyorum.

I've got the Rolex, the real one. And the rest of it. I'll bring it to you, wherever you want to meet, 5 p.m. today. No police. Just us. And then you'll never hear from me again.

'Gönder'e basıyorum ve bir yanıt bekliyorum, birkaç saat sonra onları kelepç eli ve polis tarafından kuşatılmış halde görmenin mutluluğunu hayal ediyor um. Çünkü onun kim olduğuna dair zaten oldukça iyi bir fikrim var.

* * *

Kapıyı iterek açtığımda karşılama minderinin üzerinde bir mektup var. Pul yok, adres yok, düz beyaz bir zarfın üzerine büyük harflerle sadece ismim y azıldı. Mutfağa götürdüm ve her biri iki kez katlanmış iki adet A4 kağıdı çı kararak yırtıp açtım.

Yerel bir gazetenin 29 Ekim 2009 tarihli renkli çıktısı. İlk sayfada tabloi d künyesinin altında büyük bloklu bir başlık var ve bir an için bunun Pazart esi günü kütüphanede bulduğum hikayenin aynısının bir kopyası olduğunu düşündüm. Ancak geri kalan her şey yabancıdır ve mikrofiş asetat çıktısını n ayırt edici tonuna ve gölgesine sahip değildir; bu daha çok iyi korunmuş b ir orijinalin fotokopisine benziyor.

Ana resim, koyu renkli yağmurluklu, sokakta profilden yakalanmış, san ki arkasındaki biriyle konuşuyormuş gibi omzunun üzerinden bakan bir ada mın samimi bir fotoğrafıdır. Dün kapıma gelip adını söyleyen bir adam eme kli Dedektif Gordon Webber'di. Resimde daha genç, sakalı hâlâ tamamen si yah. Ama kesinlikle o. Fotokopisi çekilen sayfanın üst kısmında kurşun kale mle, bloklu siyah büyük harflerle el yazısıyla yazılmış beş kelime var.

THIS IS WHY HE QUIT

Altında, ön sayfanın çoğunu kaplayan ve arkasındaki A4 kağıdın ikinci sayf asına uzanan bir hikayenin metni var. Devamını okudum, midemi bulandıra n hastalıklı bir korku. Bu yazı, 2001 yılında Edward John Stiles'ı öldürmekle haksız yere suçlanan 33 yaşındaki işçi Janusz Makowski'nin duruşmasının o yılın başındaki sansasyonel çöküşünü özetlemektedir. Bir yargıcın polisin davranışlarıyla ilgili endişeler nedeniyle davayı durdurmasının ardından Ma kowski tüm suçlamalardan aklanmıştı.

Komşu bir kuvvet olan Leicestershire Polisi'nden bir ekip tarafından yap ılan daha sonraki bir vaka incelemesi, delillerin ele alınması, önemli kovuşt urma delillerinin tahrif edilmesi ve davaya dahil olan tanıkların zorlanmasıy la ilgili 'önemli prosedür ihlallerini' ortaya çıkardı. Çöken davanın her yönü nün incelendiği bir duruşmanın bulgularını özetleyen makalenin alt kısmını okudum.

Tıpkı karalanmış kelimelerin söylediği gibi: Eski Dedektif Gordon Web ber dünkü konuşmamızda oldukça önemli bir şeyi atlamıştı.

Suistimal nedeniyle rütbesi düşürüldü ve çok geçmeden kuvvetten ayrıldı.

66

Başlık bunu özetliyor: *MURDER COPS RAPPED AFTER CASE PROBE.*

Satır aralarını okuduğunuzda Webber'in, masum bir adama iftira atmaya çalışmak anlamına gelse bile, mahkumiyet sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptığı oldukça açık görünüyordu. Ancak yargıç bunu anladı ve davayı durdurdu; bu da Webber'in uzaklaştırılmasına ve bir iç soruşturmaya yol açtı. Ortaya çıkan suçlama fırtınası, üç kıdemli memurun kariyerine son verdi ve Webber dahil diğer dört memurun disiplin cezasına çarptırılmasına, rütbelerinin düşürülmesine ve cinayet ekibinden atılmasına neden oldu.

Kariyeri halkın utancıyla yerle bir olmuştu.

Webber, of Stapleford, Notts, was described as 'falling far below the standards of professional behaviour expected of a serving officer' by the chair of the misconduct hearing.

Sonuçta onun hakkındaki ilk içgüdülerim doğruydu: Bana yalan söylemişti. Eşimin sesini sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi duyuyorum. *I don't think you should trust him. I don't think you should trust anyone.*

Yıllar sonra sivil soruşturmacı rolüne nasıl geri dönebildiğini herkes tahmin edebiliyordu. Belki de polis deneyimli personele o kadar ihtiyaç duyuyordu ki çıtayı buna izin verecek kadar indirmişti. Janusz Makowski'yi Google'da araştırıyorum ve bir yıl sonra, haksız yere tutuklanması ve davanın çökmesinden önce neredeyse bir yıl boyunca tutuklu kalması sonrasında aldığı tazminat ödemesine ilişkin küçük bir yazı buluyorum. Ve sonra - hiçbir şey. 2009'dan sonra Google'da aynı adamla ilgili bir sonuç yok. Adını değiştirmiş olabileceğini tahmin ediyordum. Muhtemelen ben de onun yerinde olsam aynısını yapardım.

Beni eski dedektife karşı kimin uyarmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefonum Maxine'den gelen bir FaceTime aramasıyla titriyor. Küçük e kranda farklı görünüyor: daha yaşlı, daha ciddi.

'Sonunda' diyorum. 'Mesaj bırakıyorum, sana ulaşmaya çalışıyorum.'

'Meşguldüm' diyor nefes nefese. 'İpuçları takip ediyorum. Bu yüzden s eninle konuşmam gerekiyor."

"Notu bana sen mi gönderdin?"

Kaşlarını çattı. 'Ne notu? Neden bahsediyorsun?'

'Bu.' Sayfaları mutfak masasının üzerine düz bir şekilde koyuyorum ve t elefonu ona doğrultuyorum, ona içeriğiyle ilgili kısa bir açıklama yapıyoru m. 'Biri bu sabah evime elden teslim etti.'

'Ben değilim.'

'Webber'ı tanıyor musun?'

Yüzünden bir şey geçti, sonra gitti.

'Bunu bir dakikalığına unut. Görmen gereken bir şey buldum."

'Bana gösterebilir misin?'

'Kalite küçük bir ekranda bakacak kadar iyi değil. Orijinali yakından gör meniz gerekiyor."

* * *

Şehrin ortasında, Pazar Meydanı'nın dışındaki Stapley's Tea Room'da buluş uyoruz. Ben geldiğimde Maxine zaten üst kattaki bir masadaydı, sırtı duvar a dönük oturuyordu, ikimiz için de kahve siparişleri verilmişti.

Bugün tek başına.

'Seni gördüğüme sevindim.' Ona Webber'in teorisi hakkında hızlı bir gü ncelleme yapıyorum. 'Neyin var?'

Charlie, Peter Flack hakkında bulabileceği şeyleri araştırmakla meşguld ü. Şu ana kadar öğrendiklerimize göre Trent Lisesi'nde okumuş, on sekiz ya şında çalışmaya başlamış, marangozlukta çıraklık yapmadan önce birkaç fa rklı işte çalışmış. Şehrin en büyük şirketlerinden birinin ulusal merkez ofis inde çalışmaya başladım.'

'Ama büyükannesiyle birlikte evde yaşamaya devam etti.'

"Evet." Yeşil karton bir dosya almak için çantasına uzanıyor, üst kısmın dan tek bir kağıt parçasını dışarı doğru kaydırıyor ama onu yüzü aşağı baka cak şekilde tutuyor. 'Yani yer

Binlerce çalışanı vardı - hâlâ da çalışıyor - ve milenyumun başlangıcından önce oradaki zavallı bir piç özel bir projeyle görevlendirilmişti. Birleşik Krallık'taki her çalışanın resimlerini içeren ciltli yıllık. Her ekip, her mağaza ve depoda.'

Kahvemden bir yudum alıyorum. 'Kabus gibi bir görev gibi görünüyor.'

"Biliyorum, değil mi?" Çarşafı ters çevirip bana bakacak şekilde döndürdü. Büyük bir endüstriyel binanın önünde duran bir grup insanın renkli fotoğrafı. Her biri öndekinden daha yüksekte olan, dört kademeli sıraya dizilmiş, resmi, poz verilmiş birkaç düzine insan. Arka plandaki binanın girişinin üzerinde büyük bir kurumsal logo bulunmaktadır. 'Arka sıraya bir bakın.'

Yüzleri tarıyorum. Genç Zac Efron'a geçici bir benzerlik gösteren, yirmili yaşlarının başındaki bir adamın yakışıklı, kare çeneli profilini bulmak uzun sürmüyor.

"Bu Flack, değil mi?"

"Öyle." Sağdaki, kalın gözlüklü ve garip bir gülümsemeye sahip ince bir adamı işaret ediyor. 'Ya buradaki adam, onu tanıyor musun?'

Bir kuruşun düşmesi, bir hatıranın yerine oturması biraz zaman alır. Webber'in dün barda bana gösterdiği resim: dalgalı koyu sarı saçlı ve utangaç bir gülümsemeye sahip genç bir adam.

'Kahretsin.' Resme biraz daha yakından bakıyorum. 'Bu Edward Stiles, değil mi?'

Sanki silah doğrultuyormuş gibi işaret parmağını bana doğrultuyor. 'Adem için altın yıldız.'

'Bu yüzden . . . burada birlikte mi çalışıyorlardı? Flack ve Edward Stiles arasında doğrudan bir bağlantı var, belki birbirlerini tanıyor olabilirler?'

Ya da en azından Flack, Stiles hakkında onun yalnız biri olduğunu, kendi sorunlarıyla boğuştuğunu ve gözden kaybolduğunda hemen gözden kaçmayacağını bilecek kadar bilgi sahibiydi. Kolay bir hedef. İdeal bir hedef. Muhtemelen Rolex'in evinize gelmesinin nedeni budur.'

Soğuk bir esinti gibi tenimden bir ürperti akıyor. 'Sence . . . Flack onu mu öldürdü?'

'Eğer senin rezil eski polis memuruna inanılırsa, Flack artı onun yardımcısı.'

Yardımcının kim olduğuna dair zaten net bir fikrim olduğunu ona söylemiyorum.

Kesinlikle. Başımı salladım. "İkisi."

Telefonum, mahalledeki WhatsApp grubunun sorumlu yöneticilerinden biri olan *Alissa@14BG*'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Hi Adam, sorry for delay getting back to you, have been at Pilates. Helena's with me now if you want me to ask her about Sarah?

Masadan kalkıyorum. 'Üzgünüm' diyorum. 'Gitmem lazım. Resim i çin teşekkürler, bende kalabilir mi?′ Çarşafı bana uzatıyor. ″İletişi mde kalın, Adam.″ Merdivenlere doğru koşarken ona baş parmağı mı kaldırdım.

67

Hırpalanmış beyaz Toyota'yı tam on dört numaradaki Blenheim Gardens'ın garaj yolundan çıkarken görüyorum ve Park'ın diğer tarafına doğru kısa bir yolculuk için onu takip ediyorum. Sürücü yavaş ve dikkatli, kavşaklarda te mkinli ve bisikletlilere ve yayalara karşı saygılı; sanki en iyi davranışlarını s ergiliyorlarmış gibi.

Valley Terrace'ta, başka bir büyük arabayla başka bir büyük Viktorya d önemi evinin önünde durdular.

Sanırım Çarşamba onlar için yoğun bir gün olmalı, birbiri ardına rezerv asyon yapılıyor.

Tobias kamyonetin sürücü tarafından iniyor ve arkadaki brandaya gidere k kargo yatağından bir kürek ve elektrikli testere çıkarıyor. Helena diğer tar aftan çıkıyor ve küçük bir kutu temizlik malzemesi alıp sprey ve cila şişeler ini kontrol ediyor.

Arkalarına yakın bir yere park edip dışarı çıkıyorum. Bunu şimdi, mülk ün içinde kaybolmadan önce yapmamız gerekiyor.

"Senin olduğunu biliyorum" dedim ona doğru yürürken. 'Ne yaptığını biliyorum.'

Şaşkınlıkla yukarıya bakıyor. Bizim evde giydiği pembe sabahlığın ayn ısını giyiyor ve kaldırımda dururken nedense daha küçük görünüyor.

"Merhaba Adam," diyor tereddütle. 'Yapabilir miyim? . . yardım?'

'Evime nasıl girdiğini biliyorum.'

'Üzgünüm, neden bahsettiğinizi bilmiyorum.'

'WhatsApp grubunda sahte bir profil icat ettin, değil mi? Sarah@84GT? Sakinmiş gibi davranın ki kendinizi başkalarına önerebilesiniz, onların evle rine girebilesiniz. Bu doğru, değil mi? Yani anahtarları kesip etrafa bakabi lir, onları inceleyebilir ve bir sonraki hedefinizi bulabilir misiniz?'

Başını sallıyor. 'Üzgünüm, ne olduğundan emin değilim...'

‘Ya da benim durumumda, yirmi yıl önce karıştığın suçların kanıtlarını ç al.′

“Ne?” Aletlerini yan kapıya kadar taşıyan ama şimdi durup bakmak için dönen Tobias'ı arıyor. Bize doğru geri adım atmaya başlıyor.

"Peter Flack'le ne zaman tanıştınız?"

Kaşlarını çatıyor, yüzünde bir şaşkınlık resmi var. 'DSÖ?'

'Siz bir çift miydiniz, öyle mi? Birbirinizle mi görüşüyordunuz?'

‘O aileyi tanımıyorum; Hiçbir zaman onlar için çalışmadım. Neden bah settiğini bilmiyorum.'

'Durmanı istiyorum, tamam mı? Bütün bunlara, SMS'lere, tacize, kızımı okuldan eve kadar takip etmeye son verin. Kameralar, ölü hayvanlar, tehdit ler, hırsızlık. Sen ve Tobias olduğunuzu biliyorum, polisi olaya dahil ettim ve artık bunu yapmanıza izin vermeyeceğim.'

'Bunların hiçbirini bilmiyorum.'

"Ve sana inanmıyorum."

Ağır kırmızı bir allık boynuna doğru sürünüyor.

“Dürüst olmak gerekirse,” diyor sessizce. ‘Kötü bir şey yapmadık.′

'Yalan söylüyorsun.'

Gözünden bir damla yaş akıyor.

Sadece öyleydi. . .'

"Neydi?"

'İşe ihtiyacım vardı. Eskiden burada yaşıyorduk ama çok pahalıydı. Sonr a dışarıdaydık ve bir giriş yolu bulmamız gerekiyordu; bir temizlikçiye ya d a bahçıvana parası yetebilen insanlara tavsiye edilmenin bir yolu vardı ve bu günlerde bunlardan pek fazla yok. Başımızı suyun üstünde tutacak kadar sa at ve yeterli müşteri bulmak çok zor. Lütfen kimseye söyleme. *Please*. Sizi nkine geri dönmeyeceğiz ama işe ihtiyacımız var, alabileceğimiz tüm müşt erilere ihtiyacımız var.'

Gözyaşı akıyor ve utanarak onu hızla kelepçeliyor.

Lütfen, dedi tekrar.

Siyah bir kapüşonlu giyen Tobias, küreği ve elektrikli testereyi çimenle rin üzerine bırakarak bana doğru yürüyor. Elini Helena'nın omzuna koyuyor , kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra eve doğru hızla bir bakış atıyor, sonra sokağın aşağısına ve yukarısına bir bakış daha atıyor.

Sonra devreye girip birdenbire ortaya çıkan ve gözümün altına çarpan so palı bir yumrukla bana vurdu. Kısa bir vuruştu ama arkasında büyük bir güç vardı ve yanağımda bir acı patlarken kaldırımdan aşağı sendeledim. Hiçbir şey olmamış gibi ellerini iki yanına indiriyor, tekrar sokağı kontrol ediyor v e yaklaşıyor.

"Onu üzmenden hoşlanmıyorum" dedi sessizce. 'Gitme vaktin geldi. Ta bii suratına gerçekten bir numara yapmamı istemiyorsan."

Helena'yı işaret ederek, "Senin kim olduğunu, *she*'un kim olduğunu bili yorum" diyorum. 'Ne yaptı?'

'Yanılıyorsun.' Kolumdan tutuyor, çelik eldiven gibi tutuyor ve beni ara bamın sürücü kapısına kadar yürütüyor. 'Ve seni bir daha uyarmayacağım.'

Ben arabayı sürerken ikisi kaldırımın kenarından bana bakıyorlar.

* * *

St Jude's'daki okul karşılamasında gözümün altındaki koyulaşan morluk, öz ellikle Daisy'nin resepsiyon öğretmeni Bayan Pett'in meraklı bakışlarını üze rine çekiyor.

'Ağrılı bir şeye benziyor' diyor, her bir çocuğunu sınıfın kapısından çıka rken izliyor. 'Bu nasıl oldu?'

'Kendin yap kazası.' Ona en iyi gülümsememi veriyorum. 'Kendi iyiliğim için fazla b

Daisy de son derece meraklıdır; morluğu yakından incelemekte ısrar edi yor ve bunun nasıl olduğunu uzun uzadıya tartışıyor. Evde bu, doktorların v e hemşirelerin uzun bir oyununa kadar uzanıyor; burada o doktor, ben de ha staneye gitmek zorunda olan kötü hastayım ve *have horrible medicine that tastes yuk but will make you better, Daddy*.

Oyunun ortasındayken gizemli numaradan cevap geliyor.

OK. The old RAF base at Newton. Main hangar. 4 p.m. not 5.

If you're a minute late or if you're with anyone, your house gets burned to the ground instead with everyone inside it.

This is your last chance.

Saatimi kontrol ediyorum. Şehrin doğusundaki Newton'daki eski terk edilm iş hava üssüne hiç gitmemiştim. Orada ne kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu . Sadece birkaç mil uzakta ama günün bu saatinde arabayla en az yirmi beş dakika sürüyor.

Toplantının bir saat erken olması, ancak hemen ayrılırsam yetişebileceğim anlamına geliyor.

Bir yanıt gönderiyorum, ardından Webber'a toplantının yerini belirten bi r mesaj yazıyorum; yalnızca birkaç saat önce kapıma bırakılan isimsiz notu hatırladıkça bir an tereddüt ediyorum.

Ona güvenebilir miydim?

Bu aşamada başka seçeneğim var mıydı? Ve zaman yoktu.

'Gönder'e basıyorum ve mesajı eski dedektife iletiyorum, ekliyorum:

I’m on my way now.

Bir kurda tuzak kuracaktık.

Leah yemek odasında telefonuyla meşguldü, okul kitapları önündeki ma sanın üzerine dizilmişti.

"Leah?" diyorum. 'Bir süreliğine dışarı çıkmam lazım, tamam mı? Kız kardeşine bir süreliğine bakabilir misin? Annen okuldan sonra Callum'u tag ragbi dersinden alacak.'

Başını telefonundan kaldırmadan başını salladı. 'Nereye gidiyorsun?'

'Zorunlu olduğum bir şey. . . bırak. Yaklaşık bir saat sonra döneceğim."

Başka bir soru soruyor ama ben çoktan dışarı çıkıyorum, ceketimi ve an ahtarlarımı alıp arabaya gidiyorum. Kafam teoriler ve gerçeklerle, çözülme miş vakalarla ve yeni tehlikelerle dolu, gözümün altında zonklayan morlukl arla dolu.

* * *

Eski hava üssü, eski kulübelerden, çürümekte olan bir kontrol kulesinden ve yabani otlarla, yosunlarla ve her türden yeşillikle büyümüş yarım düzine ha ngardan biraz daha fazlasıdır. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu, onlarca yıldır hizmet dışı olan eski bir İkinci Dünya Savaşı üssüydü. Hiçbir kapı yok ve bi r düzine yerde çitler yıkılmış durumda.

Arabamla içeri girip en büyük hangarın yakınına park ediyorum ve saat 16:00'ya yalnızca iki dakikam var. son teslim tarihi. Zemin, boşluklardan k alın yabani otların çıktığı, asfalt karelerden oluşan bir yama işi. Tamamen ı ssız ve ıssız bir yer. Yolcu koltuğundan küçük gri sırt çantamı alıp hangara doğru yürüyorum ve etrafımda herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye bakı yorum.

Flack'in suç ortağına mesaj atıyorum.

I’m here.

Webber ve üniformalı meslektaşları kendilerini gizleme konusunda iyi iş çı kardılar. Onlardan hiçbir iz göremiyorum.

Numarasını çıkarıp ona da mesaj atıyorum.

At the airbase. Where are you?

Paslanmış makineler ve büyümüş betonlarla dolu en büyük hangara giriyor um, her şey çürük kokusuyla ve dökülmüş uçak yakıtının kadim kokusuyla dolu. Çatıda ve uç duvarda büyük, pürüzlü delikler var. Betondaki birkaç k üçük yangının izleri dışında, sanki yıllardır buraya kimse girmiş gibi görün müyor.

Telefonum eski hangarın yankılanan mağarasında yüksek sesle ve teneke gibi çalıyor

Webber, 'Trafikte sıkışıp kaldık' diye bağırıyor. 'Burada tam bir çıkmaz var, yirmi dakikadır hareket etmedik bile. Kendi başınıza içeri girmeyin. B eni duyuyor musun? Yanımda üç memur var, *not* oraya yalnız gir.'

Cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum.

Sesi kesildiğinde eski hangardaki sessizlik daha da derindir. Sesi ve ışı ğı emiyormuş gibi görünen, tepenin üzerinden A52'den gelen hafif trafik se sini bile bastıran derin, donuk bir hiçlik.

Saatimi kontrol ediyorum. Dördü beş geçiyor.

Telefonum bilinmeyen numaradan gelen yeni bir mesajla çalıyor.

Didn’t really think I’d be there, did you?
I’ve always loved the smell of petrol.

Onlara burada, buluşma yerinde olduğumu, istedikleri her şeyi aldığımı söy lemek için cevap verdim. Gri sırt çantasını açıp içindeki Rolex'in fotoğrafın ı çekip gönderiyorum. Ama onlar bunu bile kabul etmiyorlar. Bunun yerin e arka arkaya üç mesaj daha geliyor.

Change of plan.
You were going to double-cross me.
So now I’m going to make you pay.

Yaptığım şeyin korkunç bir şekilde farkına varmak, midemin çukuruna hast alıklı bir sarsıntı yaşattı. Tuzak kurduğumuzu sanıyorduk ama kurt bir mil öteden geldiğimizi görmüştü.

I've always loved the smell of petrol.

Artık evim güvenli değil. Dom'u arıyorum ama telefonu cevaplanmadan çal ıyor. Jess doğrudan sesli mesaja yöneldi ve ben de ona, Callum'u aldığında eve dönmemesini söyleyen bir mesaj bıraktım.

Nefes nefese telefona "Her yere gidebilirsin" diyorum. 'Yan tarafta, kar deşinin evine, herhangi bir yere; sakın eve gitme.'

Daha sonra Leah'nın numarasını bıçaklayıp telefonu açması için ona bağırdım.

'Merhaba baba.'

'Leah! Kız kardeşini alıp evden çıkmanı istiyorum, tamam mı? Yan taraf a git, Bayan Evans'la kal ve kimseyi içeri alma, tamam mı? Hiç kimse.'

'Baba, ne konuşuyorsun...'

Şimdi yap şunu! diye bağırıyorum ama kendime engel olamıyorum. 'Te hlikedesin. Dışarı çıkın ve ben size güvenli olduğunu söyleyene kadar geri dönmeyin. Şimdi yap."

Telefonu kapatıyorum ve arabama doğru koşuyorum.

68

Kasabaya giden ikili otoyolda dur-kalk trafiğinin içinden geçerken telefonu m çalıyor. Ekranda onun okuldan sonra ragbi maçına nezaret eden öğretme n Bay Sedgewick olduğu görülüyor.

"Sadece genç Callum'un karşılama ayarlamalarını kontrol ediyorum" de di, sesindeki rahatsızlığı gizleyemeyerek. 'O sonuncusu.'

'Bugün eşim onu alacak.'

'Bunu yapabilme şansın var mı? Burada değil gibi görünüyor. Bir yerle rde çapraz bir tel olmalı.'

'Çok yakında birimiz orada olacağız. Üzgünüm.'

"Dediğim gibi Bay Wylie, diğer tüm ebeveynler çoktan para topladı..."

Onun sözünü kesmek için "çağrıyı bitir"e bastım ve Jess'i aradım ama o telefonu açm

Geç kalıyor olmalı ama iletişimden kopmak ona göre değil. Dün gece s öylediklerimden sonra ne kadar sinirlenmiş olsa da bunun acısını asla çocuk lardan çıkarmazdı.

Jess'in cep telefonuna yapılan bir arama daha cevapsız kaldı ve midemd e soğuk bir korku dalgası oluşmaya başladı.

Sanki bunu işaretlemiş gibi, telefonum başka bir mesajla titriyor ve ani bir umut dalgasıyla ekrana dokunuyorum ama anında yok oluyor.

Eşimden değil.

Kalbim boğazıma kadar yükseliyor, mesaja tıklıyorum.

Beş saniyelik döngüsel bir video: Jess'in baygın yüzü, gözleri kapalı, ağ zının üzerinde siyah bant var, şakağından aşağıya doğru bir kan çizgisi sızı yor. Altında birbiri ardına acımasız bir metin dizisi düşüyor.

You made me do this.

Bring everything that belongs to me. No police.

She has maybe fifteen minutes of life left.
Or you will never see her again.

Bir elimle titrerken, diğer elimle direksiyonu yöneterek hızlı bir yanıt yazıyorum.

Will bring it all to you. Where?

Further instructions to follow.
GPS says you're heading in the right direction.
But if you're late, she dies.

On beş dakika neredeyse hiç zaman değildi ama ona ulaşmam gerekiyordu.

Kaldırımdan uzaklaşan bir kamyonla otobüsün arasındaki boşluktan hızla geçerek gaz pedalına daha çok basıyorum. Anayolun diğer tarafında trafik kilitlendi ve tamamen durdu. Kafamda, Jess'in bilinçsiz ve çaresiz bir psikopatın insafına bırakıldığı o beş saniyelik döngü videosunu görmekten kendimi alamıyorum. Peter Flack'in suç ortağı tamamen sokaklardan çekilene kadar ailemin asla güvende olmayacağının nihai kanıtı.

Webber'in numarasını tekrar çevirdim.

Onun üzerine 'Çocuklarım tehlikede' diye bağırdım. 'Regency Place'e polis göndermeniz gerekiyor, komşumun evine gittiler ama büyük tehlike altındalar.'

Beni duymuş gibi görünmüyor. 'Dinle Adam, bana verdiğin isim Peter Flack mı? Bunu sisteme koydum ama hiçbir zaman radarımıza girmedi, hiçbir sabıka kaydı yoktu, kesinlikle temizdi.'

'SADECE GÖNDERİN!' Adresi tekrarlayıp telefonu kapatıyorum, önde ki arabaların etrafından dolaşıyorum ve trafik ışığı kırmızıya dönerken arkamdaki korna kornalarına doğru hızlanarak geçiyorum.

On üç dakika. İnanılmaz derecede sıkı olacaktı.

Dom'un telefonuna yapılan bir arama daha doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor.

Telefonumdaki FaceTime uygulaması yeni bir video görüşmesi gösterdiğinde karşıdan gelen trafiğe doğru sollama yapıyorum. Kabul etmek için yeşil simgeye saplıyorum, şeritten çıkıp bir boşluğa daldığımda neredeyse çarpıyorum. Kamera karımın hareketsiz vücuduna doğru ilerlerken ekran hareket eden karanlık bir tavan görüntüsüyle açılıyor.

‘Jess?′ diye bağırıyorum, kelime boğazıma takılıyor. 'Neredesin? İyi misin?'

Ama beni duyamıyor. Konuşamıyor. Ağzını kapatan siyah bant gitmiş ama yüzü solgun, dudakları sanki kayıp gidiyormuş gibi maviye dönmeye başlıyor. Çenesinde kabuk tutan bir kan damlaması. Arama aniden kesiliyor ve bir süre sonra mesaj düşüyor.

You better hurry, she doesn’t have long left. You know where.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve birdenbire nerede olduğunu bildiğimi fark ediyorum *do*. Odayı, çalışma masasını, duvardaki ahşap kaplamayı tanıdım. Hepsini tanıdım.

Çünkü çağrı evimin içinden geliyordu.

PART V

Betrayal. It's a sharp-edged word. An ugly word. And so you find a way to guard against it. A guarantee of mutual loyalty so you both keep the secret, or you both go down together. A blood pact, written in the blood of others. And it meant those hidden souvenirs served a double purpose.

Not just to remember each victim, but an insurance policy too.

It was foolproof, a tried-and-tested system of mutually assured destruction. There was just one flaw, one tiny problem that never occurred to me back then, when I decided he had to die.

I had no idea how well hidden his little insurance policy would turn out to be.

69

Dönüşte her kırmızı ışıkta geçiyorum ve neredeyse iki kez kaza yapıyorum. Eve vardığımda verandaya yakın bir yere park edilmiş gri bir Volvo vardı.

Ön kapı aralık, ev sessiz. Arabamın yolcu koltuğundan gri sırt çantamı alıyorum ve karıma seslenme dürtüsüne direnerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Birinci katın sahanlığı boş.

Nefes almak için bir saniye durduğumda evin *quite* sessiz olmadığını fa rk ediyorum. Burada, üstümde bir şey duyabiliyorum; anlaşılamayacak kad ar belirsiz, sabit bir mekanik uğultu.

Cebimdeki telefon yine titriyor. Ama artık buradayım ve ne yapmam ge rektiğini biliyorum.

İkinci merdivenden üst kattaki üç yatak odasından en küçüğüne, her şey in başladığı yere koşuyorum. Hala kutular, çantalar ve eski, kırık mobilyal arla dolu bir masa vardı ve gizli kapıya doğru itilmiş bir masa vardı. Onu ç ekip kapıyı açtım, menteşeleri üzerinden kırdım; eşiğin üzerinden küçük, ka palı alana adım attığımda bir ısı duvarı üzerime çarptı.

Jess. . .

Orada, karanlıkta yan yatıyor, üzerinde iş kıyafetleri var ama ayakkabısı yok, çıplak ayakları ince bir iple bağlı. Bilekleri önünde bağlıdır.

Gözleri kapalı, derisi terden boncuklaşmış.

Gürültü odanın köşesindeki portatif dizel ısıtıcıdan geliyor. Eski görünü yor, boyası pasla dökülüyor ve kapalı alana sıcak hava üflüyor.

Sadece sıcak hava değil.

Uzanıp jeneratörü kapatıyorum, ardından tavan lambasının çekme kablo sunu tutuyorum. Hiçbir şey olmuyor ve kırık ampulün parçaları ayaklarımın altında çıtırdadıkça nedenini anlıyorum. Eşim nefes alıyor ama sadece düze nli, nabzı zayıf ve hızlı atıyor. Havaya ihtiyacı var, oksijene ihtiyacı var, bu zehirli dumanların olduğu bu odadan başka herhangi bir yerde olması gerek iyor.

Jess? Onu elimden geldiğince nazikçe yere yatırıp yanağını okşamadan önce baygın bedenini kapı aralığından dışarı taşıyorum. 'Beni duyabiliyor musun? Uyan aşkım. *Please* uyan."

Ambulans çağırmak için telefonumu çıkardım ve Maxine'in numarasınd an iki cevapsız çağrı ve iki resimli mesaj geldiğini gördüm.

999'u tuşladım ve çağrının bağlanmasını beklerken, resimli mesajlardan ilkini seçerek ekranı küçülttüm. Altındaki metin sadece üç kelimeden oluşu yor.

Charlie found this.

Ekran bir fotoğrafın fotoğrafına benzeyen şeylerle dolar.

Kayak ceketleri ve salopetler giymiş bir grup genç erkek ve kızdan oluş uyor. Arka planda karla kaplı dağların ve mükemmel mavi Alp gökyüzünün önünde bir restoranın balkonundalar. Karton tutucunun üzerinde özenle hazı rlanmış bir okul arması, Latince bir slogan ve 'Trent Lisesi, Chatel, 1992' ya zan altın kabartmalı bir başlık içeriyor.

Telefon çalmaya devam ediyor.

Fotoğrafta iki yüz kırmızı daire içine alınmıştır. Anında tanıdığım ilk ki şi: Grubun ortasında, sanki etrafı sevgi dolu rahip yardımcılarıyla çevriliymi ş gibi, on sekiz yaşındaki Peter Flack'in film yıldızı yakışıklı yüzü var. Sand alyesinde bir kral gibi uzanıyor, bronzlaşmış, rahatlamış, zehirli bir özgüve nle dolu yırtıcı bir gülümsemeyle. Bir alfa erkeğinin tanımı.

999'un çağrısı hâlâ çalıyor. İktidarsız bir haykırışla hoparlöre verdim.

'Hadi!'

Kırmızıyla daire içine alınmış diğer yüz, grubun çevresinde, resmin ken arında, sanki gözlerini ondan bir an bile alamıyormuşçasına hafifçe Flack'e dönük.

Yakınlaştırmak için görüntüyü parmaklarımla sıkıştırıyorum.

Öyle görünüyor. . .

Oh, shit.

Sonunda 999 aramam bağlandı. Genç bir kadın sesi “Operatör” diyor. ‘ Hangi hizmete ihtiyacınız var?’ Yanıt vermek üzereyken üzerime bir gö lge düştü. Döndüğümde sol şakağımda parçalayıcı, sopa gibi bir ağrı v ar. Sonra bir tane daha. Sonra her şey kararır.

70

Acı dolu bir sis içinde uyanıyorum ama her şey mide bulandırıcı, yırtıcı bir hızla bana geri geliyor.

Yanılmıştım.

Pek çok konuda yanılıyor.

Bunu yapanlar hakkında yanlış.

*Not*Brady ve Hindley veya Bonnie ve Clyde gibi bir erkek ve bir kadın. Hiç de kadın değil.

En az onun kadar zehirli olan başka bir ortaklık.

Bunun yerine, alfa erkeği (sürü lideri, en üstteki köpek) ve beta erkeği o nun gölgesinde bırakıyor, her açıdan daha küçük. Cesaretle, özgüvenle, fizi ksel yapıyla. Bunca yıl sonra nihayet o gölgeden çıkıp efendilik görevini üst lenen bir beta erkek. Maxine'in bana gönderdiği resim hâlâ telefonumun ek ranındaydı; kırmızı daire içine alınmış yüzler, kafatasımdaki her acıyla birli kte bulanıklaşıyordu.

Emlakçı Jeremy Swann üzerime eğiliyor.

Acil aramayı iptal ederek telefonumu yerden aldı.

Başımdaki ağrının arasında üst kata taşıdığım gri sırt çantamı karıştırdı ğını duyuyorum.

Swann sakin bir tavırla, "Sanırım bunları alacağım" dedi. 'Koleksiyonu mu tamamlamak için.'

Ellerim arkadan bağlı. Gösterdiği çabadan homurdanarak beni gizli oda ya sürükledi ve Jess'in yanına yatırdı. Her zamankinden daha kötü görünüy or; tenindeki grimsi renk, onu ne kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğ rattığımdan dolayı kalbimin korku, sevgi ve kederle sıkışmasına neden oluy or.

Swann eldivenli eliyle dizel jeneratörü tekrar çalıştırıyor ve küçük bir so lunum cihazını ağzına ve burnuna doğru çekiyor. Diğer elinde ise bir

yivli saplı ve bileğinde deri kayış bulunan kısa, kalın tahta sopa.

'Karbon monoksit zehirlenmesinin hoş bir dokunuş olacağını düşündüm ' diyor. 'Bu evin gördüğü ilk *tragic* kaza olmaz. Uygun değil mi? Sonunda Pete'e ve onun zavallı yaşlı büyükannesine ne yapmak zorunda kalacağımı düşünürsek.'

"Onunla okuldaydın."

Maskesinin arkasından gülümseyerek başını salladı. 'Sosyal açıdan onda n iki yıl ve yaklaşık bir milyon mil aşağıda. Okuldan sonra iletişimimizi ka ybettik ve onunla tekrar karşılaşmadan önce yirmi bir yaşındaydım. Ama bi rbirimizi görür görmez, konuşmaya başlar başlamaz ikimiz de sadece *knew*. Senin gibi ortalama bir Joe'ya bunu açıklamak zor. Ama sanki aynaya bakıy ormuşuz gibi tanıdık birbirimizi. Başka hiç kimsede görmediğimiz bir şeyi birbirimizde gördük.'

'İkinizin de psikopat olduğunu.' Kendime engel olamadım. Söylediğim her kelimede karbon monoksit soluduğum gerçeğine rağmen.

Omuz silkiyor. 'İstersen. Üzerine bir etiket koymak istiyorsanız. Pete, öy leydi. . . özgür. Tanıdığım tek *truly* özgür kişi. Biz aynıydık. Ama aynı za manda genç bir tanrı, genç bir Aşil gibi kesinlikle olağanüstü bir adamdı. T ürünün tek örneği. Daha önce ve o zamandan beri onun gibi biriyle, hatta *close* ile bile tanışmadım.'

"Yine de sana güvenmedi değil mi?" Kollarımı esnettim, yumruklarımı s ıktım ve bileklerimin etrafındaki düğümü biraz hareket ettirmeye çalıştım. " Aksi takdirde, seninle ilgili küçük, uygunsuz delilleri asla saklamazdı. Seni her zaman kontrol altında tuttuğundan emin olmak için."

Swann, Rolex'i diğer her şeyle birlikte spor çantasına koymadan önce k ayıtsız bir ilgi havasıyla inceliyor.

"Açıkçası kendi deyimiyle "sigorta poliçesini" tam olarak nerede sakladı ğını bilmiyordum." Spor çantasının fermuarını kapattı. 'Bütün mesele de bu ydu; kan ve DNA izleri taşıyan küçük hatıralar, diğerinin ihanetine karşı si gortaydı. Karşımızdakinin nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, kiminle so syalleştiğini bilmememiz gerekiyordu. Bizi birbirimize bağlayacak hiçbir ş ey yoktu; en güvenli yol buydu. kadar yeni tanıştık. . . yaptığımızı yapmak i çin.'

'Avlanmak için.'

"Evet." Gülümsüyor. 'Avlanmak için. Hayatımın en güzel günleri."

'Ta ki ekşiye dönene kadar.'

'Bu onun hatasıydı. Bir süre sonra almaya başladı. . . pervasız. Sanki yak alanmak istiyormuş, ne kadar akıllı olduğunu, kaç kişiyi öldürdüğünü düny anın görmesini istiyormuş gibi. Birlikte olduğumuzda her zaman sorumluyd u, her zaman liderdi ama bu hiçbir zaman *my* plan olmadı. Asla yakalanma mamız gerekiyordu. Bunun yerine bir acil durum planı hazırlamak zorunda kaldım, onun The Park'taki bu lüks evde yaşadığını ve uyuşuk büyükannesi nin asla arka kapıyı kilitlemediğini, içeri girmeyi ve eski gaz ateşine birkaç *adjustments* yaklaşmayı yeterince kolaylaştırdığını öğrendim. Ben de o öld ükten sonra içeri girdim, boştu ama hiçbir şey bulamadım. Belki ödeme ya pmayı bıraktığında atılacak bir kasa vardır diye düşündüm. Ama *sure* olma m gerekiyordu."

'Zulasını o kadar iyi saklamıştı ki bulamıyordunuz.'

'Ben ona ve yaşlı büyükannem Elizabeth'e baktıktan sonra ev satışa çıktı ve *that's* aklıma fikir geldiğinde. Satışla ilgilenen emlakçıda kendime asista n işi buldum. Bir anahtar seti alıp istediğim zaman etrafta dolaşabileceğimi , gerekirse evi alt üst edebileceğimi düşündüm.'

'Peki neden yapmadın?'

Homurdandı. 'O zamanlar *so* saftım. Ben yeni asistan menajerdim ve b ana bütün saçma sapan işleri verdiler, düşük kaliteli mülkleri incelediler, pa halı işleri halletmeme asla izin vermediler. Burayı 2002'de piyasadayken hi ç *near* bile almadım. O yaşlı osuruk Bay Hopkins'e oldukça hızlı bir şekilde satıldı ve hepsi şube müdürü tarafından halledildi çünkü üst düzey bir değer di.'

'Şansını kaçırdın.'

'Evet ama sonra tuhaf bir şey oldu. Ev satma işi hoşuma gitti. Ve ben d e *good* bu işin içindeydim. İnsanların nasıl yaşadığını görmek, her şeye eri şebilmek hoşuma gitti. Ve düşündüm ki, bu eve göz kulak olmanın, uğram ak için bir nedene sahip olmanın, bir dizi kopyalanmış anahtarla mahallede olmanın daha iyi bir yolu var mıydı? Neler olup bittiğine ilgi duymak için. Eric Hopkins yaşlıydı, er ya da geç tekrar satışa çıkacağını, bir gün yine bo ş olacağını biliyordum ve bu benim onu baştan aşağı iyice kontrol etme şa nsım olacaktı. Güvende olduğumdan kesinlikle emin olmak için. Sadece sab ırlı olmam gerekiyordu. Hatta bir aptalın sonunda Pete'in hediyelik eşya zul asına rastlaması ihtimaline karşı her şeyi gözetlemek için buraya birkaç ka mera bile yerleştirdim. Senin gibi bir aptal. Senin için kolaylaştırmaya çalış tım,

ama sen dinlemedin. Seni Webber'ın inişli çıkışlı geçmişiyle ilgili küçük bi r notla uyarmaya çalıştım ama sen onu da dinlemedin.'

Grilik görüşümü bulandırıyor. Gaz.

'Lütfen . . . karımı bırak. Hiçbir şey bilmiyor.″

Gözlerimi açık tutmak için çabaladığımı fark etti.

'Şu anda ne hissediyorsun? Bunun nedeni, karbon monoksitin kırmızı k an hücrelerinizdeki oksijenin yerini alması ve dokularınıza ve organlarınıza ulaşmasını engellemesidir. Her şey göz önünde bulundurulduğunda oldukç a acısız, hiç de kötü bir yol değil. Öylece kayıp gideceksin. Birlikte.'

'Jess'i bırak gitsin. Lütfen.'

Tahta sopayı kaldırarak başını salladı.

'Üzgünüm Adam' diyor. 'Geçmişi gerçekten yalnız bırakmalıydın. Eğer bıraksaydın bunların hiçbiri olmazdı.'

Sopayı tekrar indirdi ve acı beni yerle bir etti, kulağımın üzerine felç edi ci, gürleyen bir darbe oldu.

Bilinçsizlik beni pençeliyor ve ona teslim olmaya başlıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Karanlık beni son bir yolculuğa çıkarmak için bekliyor.

71

Swann'ın tepemde durup, son darbeyi uygulayıp uygulamamaya karar verm eye çalışan bir avcı gibi bana baktığını hissediyorum. Kendi düzensiz nefes alışverişimin sesi içeri ve dışarı doğru sürükleniyor. Uzaklaşıyor, yaklaşıy or, tekrar uzaklaşıyor.

Tamamen hareketsiz yatıyorum.

Ölü taklidi yapmak.

Hareketsiz.

Saniyeler geçiyor, günler, aylar, yıllar. . .

Bileklerim serbest kalırken, ip çekilirken bir bıçağın *snick* sesini duyuyo rum ve nedenini anlamak için buğulanan beynimi araştırıyorum. Ellerimi c ansız bir şekilde iki yanıma bırakarak bunu neden yaptığını anlamaya çalıştı m.

So it looks like we came up here of our own free will. So it looks like an accident.

Kapı kapanırken bir tık sesi duyuldu ve aşılmaz karanlığa gömüldük. A ğır masa kapıya doğru itilirken bir sürtünme sesi, bir gümbürtü. Odadan çık arken adımlar uzaklaşıyor.

10'a kadar sayıyorum. Sonra tekrar. Artık ayak seslerini duyamaz hale gelince, acıyla homurdanarak başımı yerden kaldırdım.

Zifiri karanlık. *Perfectly* siyah.

Boğazımdan yukarı çıkma tehlikesi yaratan mide bulantısını bastırarak e llerim dizlerimin üzerinde dizel motorlu ısıtıcının sesine doğru sürünüyoru m, motoru kapatacak düğmeyi bulamadan havalandırmanın kenarında elimi yakıyorum. Hava hâlâ dumanla dolu, kafamın içindeki küçük bir ses şöyle d iyor: *Lie down,*
just lie down for a moment and close your eyes, rest a minute, take it easy and catch your breath, sleep . . .

Ama şimdi gözlerimi kapatırsam bir daha açamayacağımı biliyorum. K aranlıkta önüme uzanan bir elimle Jess'in olduğu yere doğru sürünüyorum.

uzanmak.

Eşimin ellerini ve ayaklarını bağlayan ipin de kaybolduğunu fark ediyo rum. Çaresizce adını seslendim, avucumla yanağını okşadım ama yanıt gel medi. Öksürük kafamda müthiş bir acı dalgasına neden oluyor. Döşeme tah talarından sızan, tuğlalardan yükselen başka bir koku daha var ve bu odada ki havanın çoğunu zaten dışarı çıkaran zehirli karışıma ekleniyor.

Duman.

Zeminin dış duvarla buluştuğu küçük boşluklardan kıvrılarak geçiyordu . Döşeme tahtaları arasında görünmez bir şekilde yükseliyor.

Swann nihayet günler önce verdiği sözü tutmuştu.

Next time we bring petrol and matches.

Bu odayı dolduran karbon monoksit de yanıcıydı.

Hastalıklı bir panik sarsıntısıyla başka bir şeyin farkına varıyorum. İtfai ye çağrıldığında, zamanında gelseler bile, ön kapıyı kırsalar, alevleri söndür seler, evi arasalar bile hiçbir önemi kalmayacak.

Çünkü bizi burada asla bulamayacaklar.

Odayı asla zamanında bulamayacaklar.

Burası bizim mezarımız olacak.

Çocuklarımız, yetimler.

Tabii ikimizi de kurtaramazsam.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, baş dönmesinden sendeleyerek, el yorda mıyla kapının olması gerektiğini düşündüğüm yere doğru yürüyorum. Kili di kaldırın ve itin.

Hiç bir şey.

Bir milimetre bile hareket etmiyor.

Bir adım geri atıyorum ve kendimi bir, iki kez ona doğru atıyorum, çerç eveye çarptığım sırada omzumda bir acı patlıyor. Ama son derece sağlam. Eski masa ve belki başka ağır mobilyalar da ona yaslanmıştı. Kaldıraç ya d a koç olarak kullanabileceğim, kapıda satın almamı sağlayacak herhangi bir şey bulmak için yerleri yokladım.

Kırık ampulün bir parçası avucumun topuğuna baskı yaparken keskin bi r acı elimi deliyor.

Cam parçasını çıkardığımda acı keskinleşiyor ve bu, bulanık beynimin y üzeyini kırmaya çalışan bir anı parlamasını tetikliyor. Nedir? *Broken glass*. Ama burada kırılan tek şey bu değil. Taşındığımız ilk gün, kapıyı, odayı bu lduğum gün, kapıyı ilk gördüğüm gün.

şifonyer. Anahtar arayarak vakit kaybetmektense onu kırarak açacaktım. O eski keskinin bıçağı anında koptu...

Koltuk.

*Under*koltuk.

Karanlıkta uzanıp, toz ve örümcek ağlarının arasında titreyen elimle yol umu yoklayarak, avucumun altındaki sert eski halıyla yürüyorum.

There.

Araçlar.

İlk gün yanımda getirdiğim aletler hâlâ buradaydı, onları koltuğun altın a tekmeleyip unutmuştum. Tornavida. Kırık bıçağıyla eski keski. Ve – *please be there* – parmaklarım levyenin pürüzsüz, ağır çeliğini kavrıyor. K endine özgü kanca şekli ve düzleştirilmiş uçları ile bir ayak uzunluğunda.

Ayağa kalkıyorum, karanlıkta yolumu yoklayarak duvara doğru uzanıyo rum. Üzerine çivilenmiş halıyı yırtıyorum, kanlı parmak uçları çıplak tuğla yı yokluyor, daha fazla duman beni öksürerek ikiye katlarken mesafeyi bulu yorum.

Kalan tüm gücümle, bir yol açabilirim umuduyla iki elimle mızrak gibi kullanarak levyenin keskin ucuyla duvarı dövmeye başlıyorum. Tek bir zayı flık, tek bir gevşek harç parçası, sert çeliği duvara saplayacak tek bir boşluk arıyorum, tuğla parçaları yüzüme fırlatılıyor. Bir şeyler vermeye başladığı nı hissedene kadar dövüyorum ve kırıyorum—

- daha sert vuruyorum, kanayan parmaklarımla tek bir tuğlayı yerinden çıkarıncaya kadar tüm öfkemi ve korkumu tek bir noktaya odaklıyorum, lev yeyi etrafındakilere çarpıyorum, bir diğerini kırıyorum, üçte birini boğucu b ir toz bulutu içinde serbest bırakıyorum. Tüm ağırlığımı boşluğa ve arkamd aki ahşabın üzerine atıyorum, boşluğa hücum ederken benden saf bir öfke ç ığlığı çıkıyor, omzumda yeniden acı yeşeriyor, ama bunu zar zor hissedebili yorum, ağır levyeyle yeniden parçalanıyor, daha fazla tuğlayı kaldırıyor, çel ik şimdi yeni bir ses çıkarıyor, metalin ahşaba çarparak yankılanan sesi.

Bıçağı tekrar sapladım, son gücümün de beni terk etmeye başladığını hi ssettim, aşağıdan gelen keskin bir duman ciğerlerimi doldurdu, sanki patlay acakmış gibi kafamdaki ağrı, elimde kalan her şeyle birlikte aleti sertçe taht aya doğru savurdum. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Bir tahta parçasının kırılması, bir çatlama ve sonra...

Light.

72

Ciğerlerim yanıyor, gözlerim yanıyor; Jess'i ön kapıdan dışarı taşıyorum.

Sürücü bir kaos halinde: gri duman sürükleniyor, bir ambulans, ağır çek imde hareket eden insanlar. Bazıları ayakta, bazıları ise yere uzanıyordu. S okaktaki itfaiyeciler arkamda yanan eve hortum sıkıyor. Görüşüm bulanık, dumandan gözyaşları akıyor, başım zonkluyor, vücudumdaki her kas acıyla canlanıyor.

Swann'ı bu kadar hareketliliğin arasında göremiyorum.

Önümde bir figür beliriyor: Yeşil üniformalı bir sağlık görevlisi beni ka pıdan uzaklaştırıyor ve bekleyen ambulansa doğru yürümeme, Jess'i sedyey e yatırmama yardım ediyor. Ağzına ve burnuna oksijen maskesi takılıyor, b aşka bir sağlık görevlisi onu bir makineye bağlıyor. Eşimin gözleri yarı açı k, başı bana doğru dönüyor.

İlk sağlık görevlisi onun üzerine eğiliyor ve yüksek sesle konuşuyor. 'J ess, öyle mi? Beni duyabiliyor musun Jess? Şimdi sana oksijen veriyoruz, i yileşeceksin, sadece başını salla, tamam mı?'

Hafifçe başını salladı ve kalbimin sanki göğsümden fırlayacakmış gibi dolduğunu, genişlediğini hissettim.

Başka biri benimle konuşmaya çalışıyor. Kirli yanaklı bir itfaiyeci, kay ışı kaskından sarkıyor.

İkinci kez, "İçeride başka kimse var mı efendim?" diyor. 'Mülkte kimse kaldı mı?'

"Hayır" diyorum, boğazım çığnenerek. 'Çocuklarım öyle. . . yan tarafta. Bence.'

Sonra o gitti ve yükselen dumanın arasından başka bir grup figürün bahç e yolundan yavaşça geldiğini görüyorum. Yan odadan Eileen ve okuldan B ay Sedgwick, aralarında üç çocuk vardı; Coco, öğretmenin elinde bir kurşu nun üzerindeydi. İki küçük çocuk yukarıya bakıyor

ev, duman, itfaiyeciler, korku, merak ve bunalmış bir korku karışımıyla.

Leah serbest kaldı ve bahçe yolunun karşı tarafına koşup gözyaşları için de kucaklaşarak kendini kollarıma attı.

‘Baba!’ Yıllardır yapmadığı bir şekilde bana sarılıyor. 'Ne oldu? Yaralı mısın?'

"Ben iyiyim."

‘Ellerin kanıyor.’ Dehşete düşmüş görünüyor. 'Ve kafan. Dom Amca b eni aradı ve sana ulaşamadığını söyledi.'

Callum ve Daisy yol boyunca ablalarını takip edeceklermiş gibi görünü yorlar ama ben elimi kaldırıyorum.

Onlara “Sorun değil” diye sesleniyorum. 'Artık güvendeyiz, ikimiz de i yiyiz. İtfaiyeciler işlerini yaparken siz orada Eileen ve Bay Sedgwick ile kal ın.'

Leah beni serbest bıraktı ve beni evden ve yükselen dumandan uzaklaştı rıp, üzerinde iki kişiyle birlikte çakılların üzerinde yüzüstü yatan bir figürün olduğu yere götürdü.

Yüzü aciz bir öfkeyle çarpılmış olan Swann yere çivilenmiş durumda.

Saç çizgisinden sağ gözüne kan akıyor.

Maxine bacaklarının üzerine otururken Charlie sırtüstü, dizini Swann'ın kürek kemiklerinin arasına kaldırmış durumda.

Genç adam metal bastonunu Swann'ın yüzüne doğru sallıyor.

'Sana tekrar vurmamı mı istiyorsun? Çünkü eğer hareketsiz yatmazsan y apacağım.' Daha da yakına eğildi. ‘Babama yaptıklarından dolayı çok daha kötüsünü hak ediyorsun.’

Ben yaklaşırken Maxine bana elini kaldırıyor. 'İyi misin Adam? Berbat görünüyorsun.”

Acıya rağmen kendimi gülümserken buluyorum. 'Onu yakaladın.'

'Sana o resmi gönderdiğimde cevap vermedin. Endişelendim, gelip iyi o lup olmadığını kontrol edeyim diye düşündüm.” Altındaki Swann'ın serseml emiş bedenini işaret ediyor. 'Arabaya yanaştığımızda dumanı gördük ve so nra ön kapıdan adamın kendisinden başka kim aceleyle çıkacaktı. Charlie o na vurduğunda onu şaşırttı.”

'İyi iş' diyorum. 'İkiniz de. Teşekkür ederim.'

Dumanların arasından iki üniformalı figür çıkarken sokaktan lastik sesle ri geliyor, koşu ayakkabılarının şiddetli çıtırtıları duyuluyor.

Maxine "Süvariler geldi" diyor.

Çavuş Okoro itfaiyecilerden biriyle görüşmeye giderken PC James bir e liyle copunu kullanarak bize yaklaşıyor ve her şeyi anlamaya çalışıyor.

Sanki hepimiz bir büyüden kurtulmuşuz gibi, herkes aynı anda hareket e diyor gibi görünüyor.

Callum ani bir sevinç çığlığı attı ve Eileen'in elinden kurtuldu.

'Bay Stay Puft!'

Hamsterin her şeyden habersiz bulduğu bir şeyi çiğnediği meşe ağacın ın altındaki çiçek tarhına doğru koşuyor.

Üzerinde, eski bir meşe ağacının alçak bir dalında Steve oturuyor ve ke hribar rengi gözleriyle tüm manzarayı inceliyor.

Daisy, Bayan Evans'ın elinden kurtulur ve ambulansla annesine doğru k oşar.

Solumda bir hareketlenme oluyor ve geriye döndüğümde Maxine ile Ch arlie çakılların üzerinde uzanıyorlar, Swann da onların elinden uzaklaşıyor, t ekrar ayağa kalkıyor, sendeleyerek öne doğru koşuyor, ambulansla çit arası ndaki dar boşluğa doğru yöneliyor. Şaşırtıcı derecede hızlıydı; her adımınd a çakıl taşları fırlatıyor, uzattığım elimin yanından hızla geçiyor ve Leah'yı sokağa doğru hızla koşarak yan adım atıyor.

Son saniyede, PC James - 1,80 boyunda ve 16 boyunda - boşluğa doğru dönüyor ve omzunu düşürüyor.

Swann genç subaya top atıyor ve tuğla duvara fırlatılan bir bez bebek gi bi çakılların üzerine geri sekiyor.

James bir saniye sonra onun üzerine çıkıyor, sırtındaki diziyle ufak tefek adam yere çakılıyor.

"Efendim?" Kelepçeleri kemerinden çıkarıp tecrübeli bir hareketle çözdü . 'Tutuklusunuz. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz ancak daha sonra mahkemede güveneceğiniz bir şeyi sorgularken belirtmemeniz savunmanız a zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir.'

Swann'ın bileklerindeki kelepçeleri kapatıyor ve onu ayağa kaldırıyor.

73

ALTI AY SONRA

Ev hayatta kalacak. Swann aslında o gün her katta bir tane olmak üzere üç y angın çıkardı ama neyse ki itfaiye gelene kadar yangınlar gerektiği gibi kont rol altına alınamadı. Onarım işi daha yeni bitti ama hasar yapısal değildi. K alıcı değildi.

Yeni görev gücünün yeniden açmak zorunda kaldığı vaka sayısının çokl uğu nedeniyle polis soruşturması yavaş ilerliyor. Swann, gizli odadaki şifo nyerde bulduğum eşyaların adli tıp sonuçları gelene kadar ilk başta tüm sor gulamaları engelledi.

O zamandan beri tavrını değiştirmiş gibi görünüyor.

DC Rubin'den duyduğuma göre, şimdi Peter Flack tarafından zorlandığı nı, ona hayran olduğunu, milenyumun başında üç yıllık cinayet çılgınlığı sır asında akıntıya kapıldığını iddia ediyor. Flack onu, küçük ve alçakgönüllü bir adam olması nedeniyle, potansiyel kurbanları rahatlatabilecek türde bir i nsan olması nedeniyle kullandı çünkü kendisi açıkça bir tehdit değildi. Bun un Swann'a duruşması başladığında pek faydası olacağından emin değilim. O odadaki eşyaların her biri (eski kapaklı telefon hariç) hem onun DNA'sına hem de kurbanlara ait izler taşıyordu. Cüzdandaki nakit para makbuzu bir k urbana ait değildi ancak araştırmacılara kesin bir tarih, saat ve yer veriyord u; bu da hesap sahibinin kaybolduğu akşam başka bir kurbanın yatak odası na çeyrek mil kadar yakın olmasına neden oluyordu. Hesap sahibinin adı Je remy Swann'dı.

Bunların hepsi sigortaydı; Peter Flack yardımcısını hizada tutabilsin diy e.

Ta ki Swann ona düşman olana ve Flack'in kendisi de kurban olana kadar.

Umarım aileler sonunda cevap bulabilirler; bunca yıldan sonra bir tür hu zur bulabilmek. Swann zaten dedektifleri Sherwood Ormanı'ndaki sığ bir m ezardaki insan kalıntılarına götürdü. Bu kalıntıların Charlie Parish'in DNA's ı kullanılarak babası Adrian'a ait olduğu belirlendi.

Denemenin önümüzdeki bahara kadar başlaması planlanmıyor.

Polisin şu ana kadar yaptığı çalışmalardan yola çıkarak davanın altı kişi nin ölümü etrafında şekilleneceği ortaya çıktı. Birbirlerini hayatları boyunc a hiç tanımayan, kısa bir süre içinde ortadan kaybolan veya açıklanamayan nedenlerle ölen altı erkek ve kadın. Aileleri şimdiye kadar hiçbir cevap ala mayacaklarına inanmaya başlamışlardı. Yirmi yıldan fazla bir süre önce bir çift acımasız seri katilin kurbanı olanların korkunç çetelesine her yeni isim e klendiğinden, medyadaki haberler son altı ayda sabit kaldı.

Edward Stiles, yirmi beş.

Adrian Parish, kırk.

Carys Neill, otuz iki yaşında.

Dekan Fullerton, otuz dokuz.

Sian Stott, on sekiz.

Pamela Roy, altmış bir yaşında.

Maxine ve Charlie ile iletişimimi sürdürdüm ve birkaç kez öğle yemeği nde buluştuk. Bana göre ikisi de hem ince hem de derin yönlerden değişmi ş görünüyor; belki de geçmişten bir kurtuluş. Sonunda eski hayaletleri dinle ndirmeyi başardık. Webber de sonunda kurtuluşu bulmuş gibi görünüyor.

Sonunda gizli oda tamamen söküldü ve tamamı polis tarafından daha det aylı incelenmek üzere götürüldü. Özel donanıma sahip adli tıp ekipleri mül kün her santimini inceliyor ve arıyor, döşeme tahtaları oraya buraya kaldırılı yor, çatı katı baştan sona aranıyor, mahzen en ince ayrıntısına kadar inceleni yor, bahçenin bazı bölümleri kazılıyor ve bana bahsetmeyecekleri çeşitli eş yaları bulmak için yere nüfuz eden radar kullanılıyor.

Artık neredeyse normale döndü. Eskisinden biraz daha büyük olan üst k attaki yatak odası dışında eski haline dönmüştük. Söylediğim gibi: 91 Rege ncy Place uzun süre dayanacak şekilde inşa edildi, sağlam ve sağlam, sağla m kemikler ve derin temellerle inşa edildi. Birinin sonsuza kadar evi olacak şekilde inşa edildi. Birinin hayalindeki ev.

Umarım yeni sahipleri orada çok mutlu olurlar.

Bize gelince, o on bir gün yetti; bir daha o çatının altında bir gece daha geçirmedik.

Biz iyileşip kiralık bir yer bulana kadar Dom bizi birkaç günlüğüne evin de misafir etti. Garipti; Jess ve ben bu konuyu hiç konuşmadık ama ikimiz d e aynı karara vardık: evi satıp geri kalan her şeyi daha sonra halletmeye kar ar verdik.

Sonuçta sadece tuğla ve harçtan ibaret. Bir ev, içindeki insanlar sayesin de yalnızca bir yuvadır.

Bu yüzden işlerin nasıl gittiğini görmek için kendimi sık sık işten sonra buraya gelirken buluyorum. İnşaatçılarla, şantiye müdürüyle, haritacıyla so hbet etmek, yeni evimizin yerden yükselirken nasıl şekillendiğini görmek. Şehirden çok uzağa değil, biraz daha rahat nefes alabilecek kadar uzak, güz el bir köyün kenarında bir yere taşınmaya karar verdik. Açık arazilere bakan yarım düzine özel olarak inşa edilmiş yeni evden oluşan küçük bir site.

Bana tam bir kat planları ve mimari çizimler verdiler, böylece taşındığı mızda her odayı, her köşeyi, mülkün her santimini bileceğim.

Viktorya döneminden kalma bir villa olmayabilir ama ihtiyacımız olan her şeye sahip

Temiz bir sayfa, üzerine yeni bir hikaye yazılacak boş bir sayfa olacak. Sırların olmadığı bir yer.

Yeniden başlayabileceğimiz bir yer.

Teşekkür

Öncelikle ve en önemlisi, bu romana ilham veren gerçek taşınma hikayesi iç in aile dostlarımız Claire ve Tom Grimble'a teşekkür etmek istiyorum (o za manlar bunu gerilim romanlarımdan birine dahil edeceğime dair hiçbir fikirl eri olmasa bile). Neyse ki onların gerçek hayat hikayesi bundan çok farklıyd ı ama bu bir kitabın tohumunu attı.

The Dream Home'ı aldığınız için *you*'a teşekkür ederiz. Umarım 91 Re gency Place'in karanlık sırlarını yavaş yavaş keşfeden Adam, Jess ve ailesin in hikayesini paylaşmaktan keyif almışsınızdır. Eğer bu okuduğunuz ilk ki tabımsa, umarım başka bir kitap almak için ilham alabilirsiniz. Ve eğer seki zinin tamamını okuduysanız. . . ekstra bir teşekkür. Bu kadar kendini adam ış, sadık okuyuculara sahip olmak dünyalar kadar önemli ve her birinize son derece minnettarım.

Bu kitaptaki Shaun karakteri, adını Young Lives vs Cancer adlı yardım kuruluşunun 'İyi Kitaplar' kampanyası kapsamında düzenlediği açık artırma da çok cömert bir teklif veren okuyucu Shaun Couldstone'dan alıyor. Youn g Lives vs Cancer, teşhisle uğraşan gençleri ve ailelerini desteklemek için h arika işler yapıyor ve ben de yardım edebildiğime sevindim.

Eski evlerde bulunan ve erkeklerin Kraliyet Donanması'nın baskı çeteler inden saklandığı gizli odaları bana anlatan dostlarımız Mark ve Liz Rice'a te şekkürler. Arkadaşım Anthony Round, Rolex saatleriyle ilgili profesyonel bilgilerini nazikçe paylaştı ve ayrıca 2001 yılında çevrimiçi haber içeriğiyle ilgili sorularımda bana yardımcı olan *Nottingham Evening Post*'nin eski hab er editörü (ve orada muhabir olduğumda patronum) Neil White'a minnettarı m. Ev taşıma süreci ve geride bırakılan mülklere ne olacağı hakkındaki soru larımı yanıtladığı için eXp Birleşik Krallık'ta emlakçı olan Brenton Smith'e teşekkür ederim.

Ken Brand'in tarihsel arka plan için *The Park Estate, Nottingham* (Notti ngham Civic Society tarafından yayınlanan) mükemmel yayınını okudum. Parkın coğrafyası konusunda biraz özgür davrandım ama özü gerçek. Sınırl arı içinde Regency Place adında bir sokak yok ama bu hikayeye ilham veren çok sayıda fantastik on dokuzuncu yüzyıl mimarisi var. Bu tarihi evlerden b azılarını 2023 yazında Park Garden Trail'in bir parçası olarak yakından gör mek çok güzeldi; bu iki yılda bir düzenlenen etkinliğin ev sahiplerine ve or ganizatörlerine teşekkür ederiz.

East Midlands Özel Harekat Birimi, bölge genelinde ciddi, organize ve şiddet içeren suçlarla mücadele etmek için değerli çalışmalar yapan gerçek bir polis teşkilatıdır. Ancak RAF Newton'daki eski hava üssü bu kitabın am açları doğrultusunda küçük bir kurgusal lisansa tabi tutulmuştur.

Harika yayıncım Bonnier Books ile üç roman daha (dokuzuncu, onuncu ve onbirinci kitaplar olacak) için anlaşma imzaladığım için çok mutluyum. Yaşamak için hikayeler yazabilmek için hâlâ kendimi çimdiklemem gereke n günler var ve Bonnier'de bir ev bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Özellikle editörüm Sophie Orme'ye ve ayrıca Perminder Mann, Sarah Benton, Rachel Johnson, Holly Milnes, Ellie Pilcher, Eleanor Stamm eijer, Emilie Marneur ve Isabella Boyne'a çok teşekkür ederim.

Menajerim Camilla Bolton'a ve Darley Anderson Agency and Associate s'teki harika ekibe, özellikle Jade Kavanagh, Mary Darby, Rosanna Bellingh am, Salma Zarugh ve Georgia Fuller'a her zamanki gibi teşekkürler. Ayrıca kitaplarımı beyazperdeye taşıma konusundaki yorulmak bilmez çalışmaları ndan dolayı Sheila David'e de teşekkür ederim.

Fikirlerimi ilk önce dinleyen ve her zaman harika geribildirim ve destek veren eşim Sally'ye de teşekkür ederim. Bu kitap, büyüyüp akıllı, nazik, eğ lenceli, düşünceli ve harika yetişkinlere dönüşen çocuklarımız Sophie ve T om'a ithaf edilmiştir. Baban olmaktan gurur duyuyorum; bu senin için.

Enter the world of
T.M. LOGAN
Master of the up-all-night thriller
Sign up to the newsletter and get access to:
Regular giveaways
Cover reveals
Exclusive writing
Plus, download a free deleted scene as soon as you join
Join today at geni.us/TMLoganNewsletter

Merhaba,

Ev taşımak bilinmeyene doğru bir adım olabilir. Tuhaflıkları veya belki de sizden önce orada yaşayan insanlar hakkında daha fazla şey keşfederken bil e, yeni bir yeri kendinize ait kılmaya çalışma hissi var. Bu duyguyu *The Dream Home* ile, yavaş yavaş ortaya çıkan sırların, o duvarların içinde ki tarihin duygusunu yakalamak istedim.

Hikayenin ilk fikri, birkaç yıl önce bir eve taşınan ve sahte bir duvarın a rkasında uzun süredir ihmal edilen bir alan bulan Claire ve Tom adlı bazı ar kadaşlarla yapılan bir konuşma sırasında ortaya çıktı. Emlakçının mülkle ilg ili planlarında yoktu ve onu tamamen tesadüfen buldular. Ama beni düşünd ürdü. . . ya en karanlık sırların olduğu bir eve taşınsaydın? Ya istemeden es ki hayaletleri, eski suçları kışkırttıysanız? Peki ya bu suçların faili hala orad aysa?

Ayrıca FBI'ın Davranış Bilimi Birimi'nin ilk yıllarını ve seri katillere yö nelik araştırmalarını konu alan Netflix dizisi *Mindhunter*'in de hayranıyım. İkinci sezonun bir bölümündeki tek bir satırı düşünmeye devam ettim: Bu t ür katiller hakkında bildiğimiz çoğu şey *from the ones who got caught*. B aşka bir deyişle: belki de dışarıda kimliği hiç belirlenmemiş, polisin ulaşa mayacağı, radarın altında kalmayı başarmış olanlar vardır.

The Dream Home için başlangıç noktam buydu.

Bir sonraki gerilim filmim 2025'in başlarında çıkacak ve bu konuda dah a fazlasını ilk duyan siz olmak istiyorsanız www.tmlogan.com adresinden ü cretsiz bültenime kaydolabilirsiniz. Sarı 'Kaydol' düğmesine tıklamanız yete rli, bu sadece birkaç dakikanızı alır ve söz veriyorum, size bir sürü e-postayl a spam göndermeyeceğim.

Yayıncım Bonnier Books bilgilerinizi özel ve gizli tutacak ve asla üçünc ü bir tarafa aktarılmayacaktır. Kitaplarım, kapak tanıtımlarım, yarışmalarım ve daha fazlasıyla ilgili haberler için ara sıra iletişime geçeceğim. Haber ald ığımda, haber bülteni abonelerim her zaman ilk öğrenenlerdir; bu nedenle ü ye olmak istiyorsanız kaydolun (abonelikten istediğiniz zaman çıkabilirsiniz).

Ve son olarak hızlı bir iyilik. . . Bir dakikanız varsa lütfen Amazon, Go odreads veya başka bir e-mağazada *The Dream Home*'i derecelendirin ve in celeyin.

Blogunuzda veya sosyal medya hesaplarınızda arkadaşlarınızla, ailenizle ve ya okuma gruplarıyla bunun hakkında konuşun. Düşüncelerinizi ve görüşle rinizi paylaşmak diğer okuyuculara yardımcı olur ve insanların kitaplarım h akkında ne düşündüğünü duymaktan her zaman keyif alırım.

The Dream Home'ı okuduğunuz için tekrar çok teşekkürler, takdir ediyorum.

En iyi dilekl
erimle, Tim

Yazar Hakkında

TM. Logan, gerilim kitapları Birleşik Krallık'ta iki milyondan fazla satan v e dünya çapında 22 ülkede yayınlanan *Sunday Times* çok satan kitaplardan biridir. *The Holiday*, Richard ve Judy Kitap Kulübü'nün seçimiydi ve tıpkı *The Catch* gibi dört bölümlük bir TV dizisine uyarlandı. Eskiden ulusal bir gazete muhabiri olarak tam zamanlı olarak yazıyor ve eşi ve iki çocuğuyla birlikte Nottinghamshire'da yaşıyor.

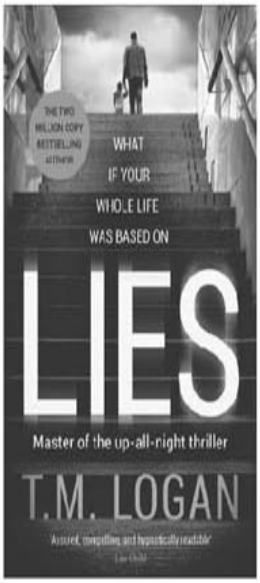
Ayrıca T.M. Logan:

Lies
29 Seconds
The Holiday
The Catch
Trust Me
The Curfew
The Mother

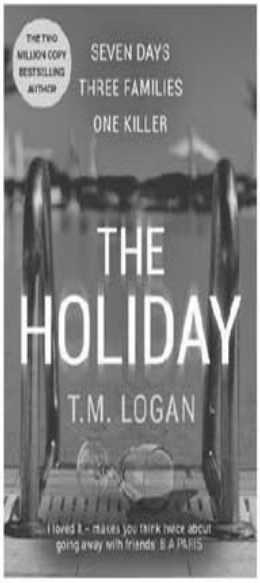
Read more from

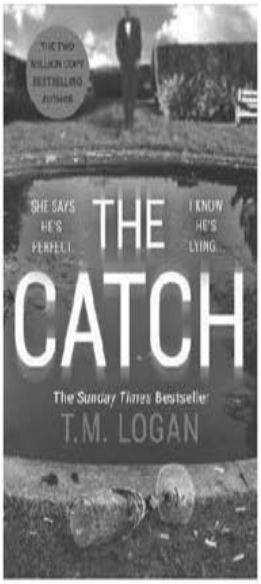
THE MASTER OF THE UP-ALL-NIGHT THRILLER

T.M. LOGAN

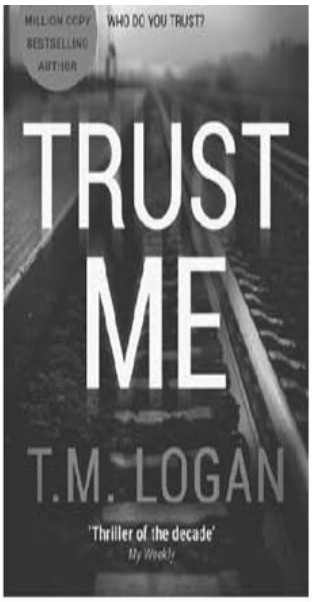

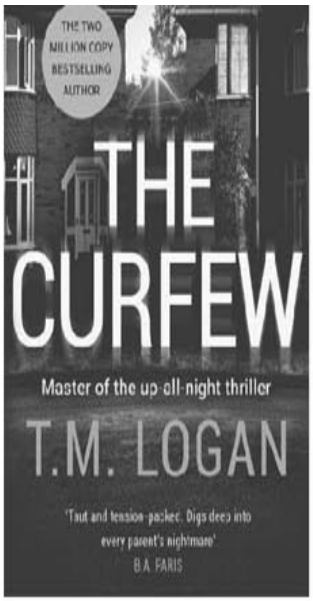

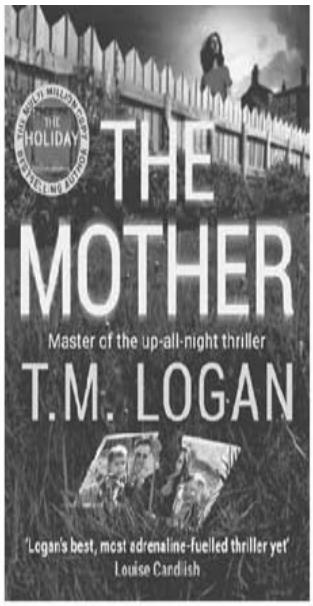

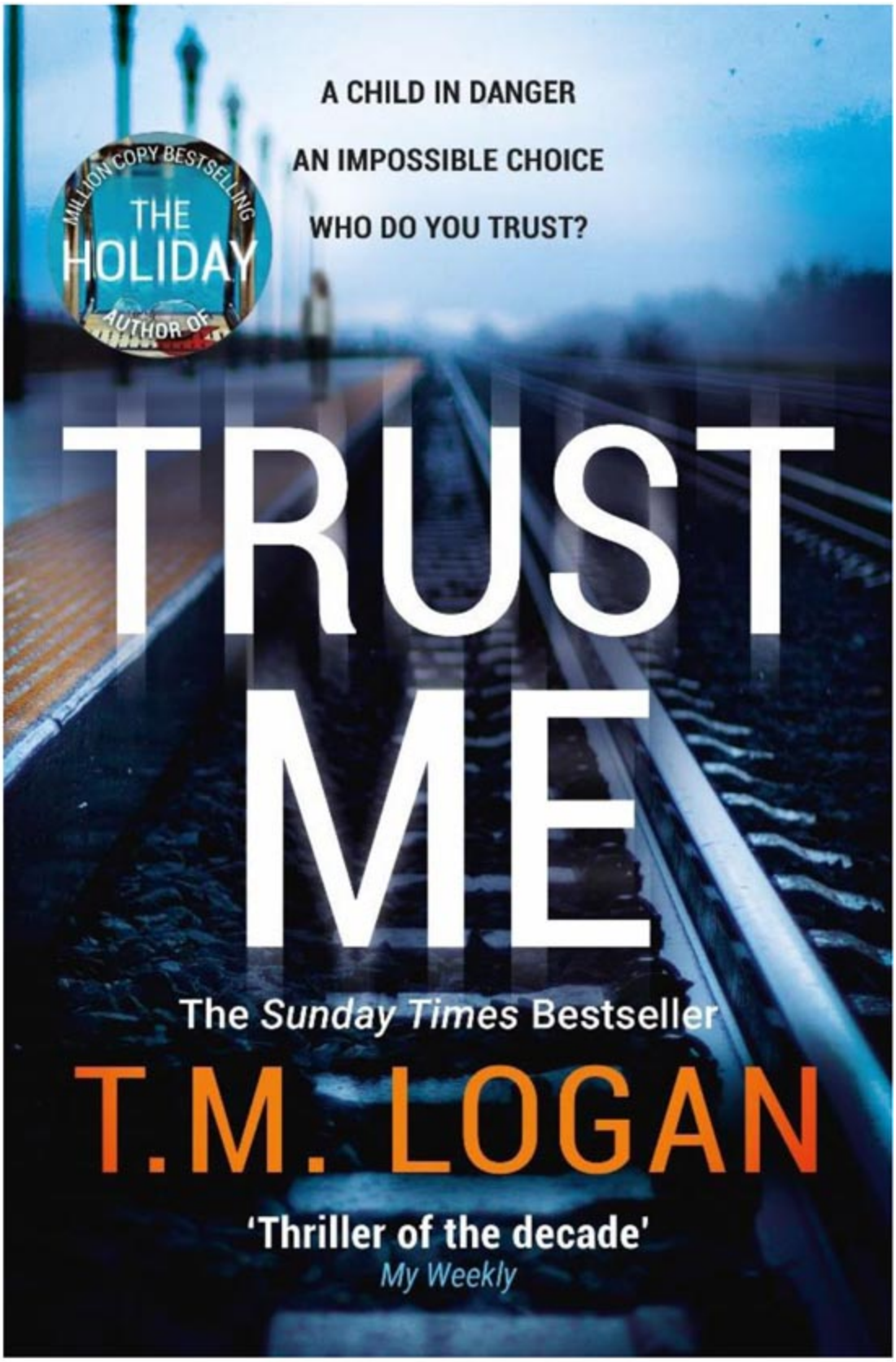

Can't get enough?

Sign up to T.M. Logan's newsletter for exclusive content and regular updates.

https://geni.us/TMLoganNewsletter

A CHILD IN DANGER
AN IMPOSSIBLE CHOICE
WHO DO YOU TRUST?
MILLION COPY BESTSELLING
THE HOLIDAY
AUTHOR OF
TRUST ME
The Sunday Times Bestseller
T.M. LOGAN
'Thriller of the decade'
My Weekly

İKİ YABANCI. BİR ÇOCUK. VE HER ŞEYİ DEĞİŞTİRECEK BÖLÜM İKİNCİ SEÇİM.

Şans eseri karşılaşma

Ellen sadece bir yabancıya yardım etmeye çalışıyordu. Trende karşısında oturan telaşlı genç anneye birkaç dakika ara veriyorum. Kadın acil bir arama yaparken bebeğini kucağına aldığı birkaç dakika. Beş dakika geçti. On.

Büküm

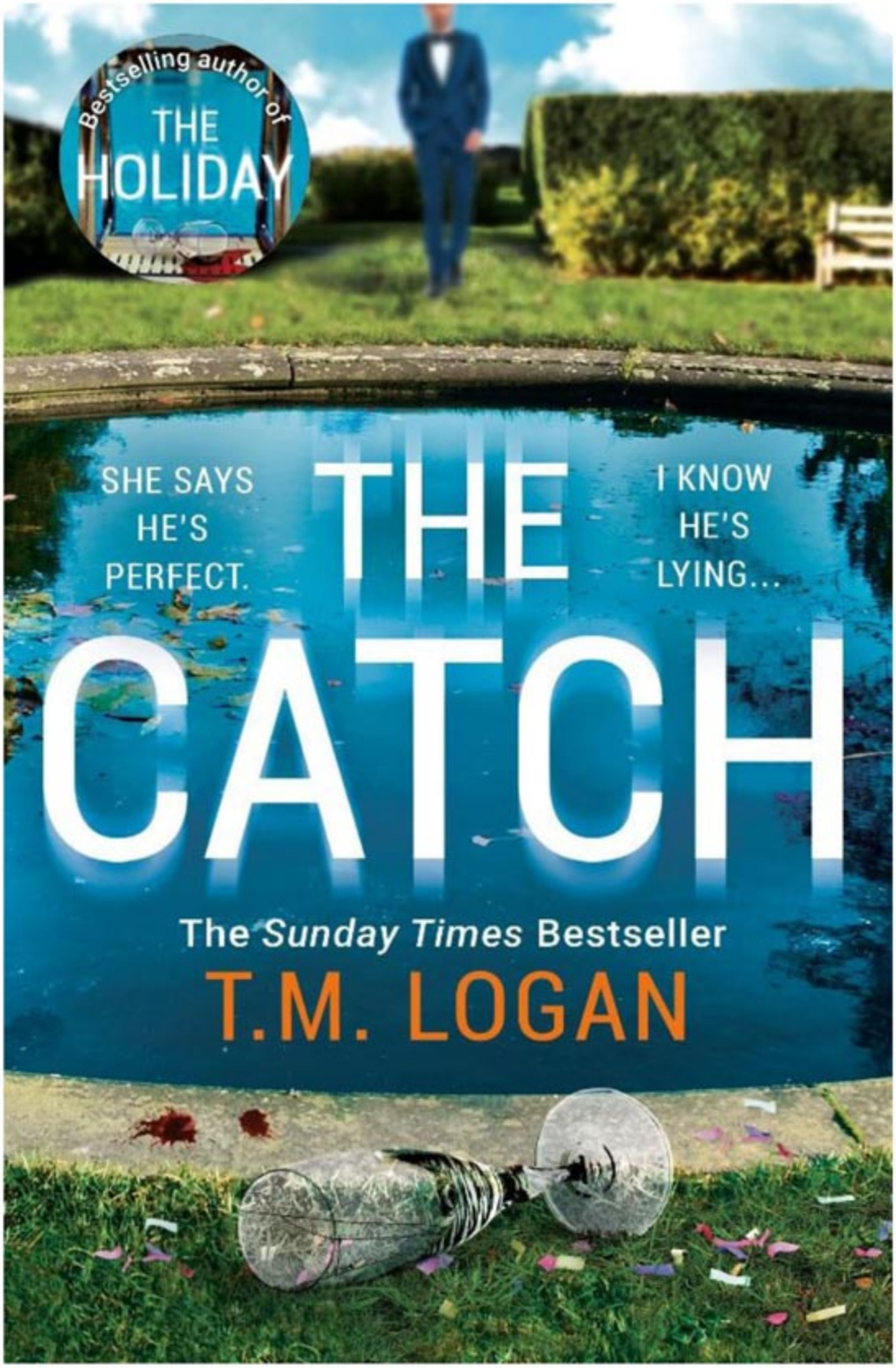
Tren bir istasyona yanaştığında Ellen, kadının trenden inip bebeğini geride bırakarak perondan aşağıya doğru koştuğunu görünce şaşkına döner. Daha sonra bebeğin çantasında aceleyle karalanmış üç çaresiz çizgiden oluşan bir not bulur.

bir kağıt parçası üzerinde:

Please protect Mia
Don’t trust the police
Don’t trust anyone

Ne yapardın?

Şimdi sipariş ver

Bestselling author of
THE HOLIDAY
SHE SAYS HE'S PERFECT.
I KNOW HE'S LYING...
THE CATCH
The Sunday Times Bestseller
T.M. LOGAN

She says he's perfect. I know he's lying . . .

Sevgi dolu baba

Ed sonunda kızının erkek arkadaşıyla ilk kez tanışır. Akıllı, başarılı ve yakışıklı Ryan gerçek bir çekiciliğe benziyor. Daha sonra Abbie ev lenme planlarını duyurur.

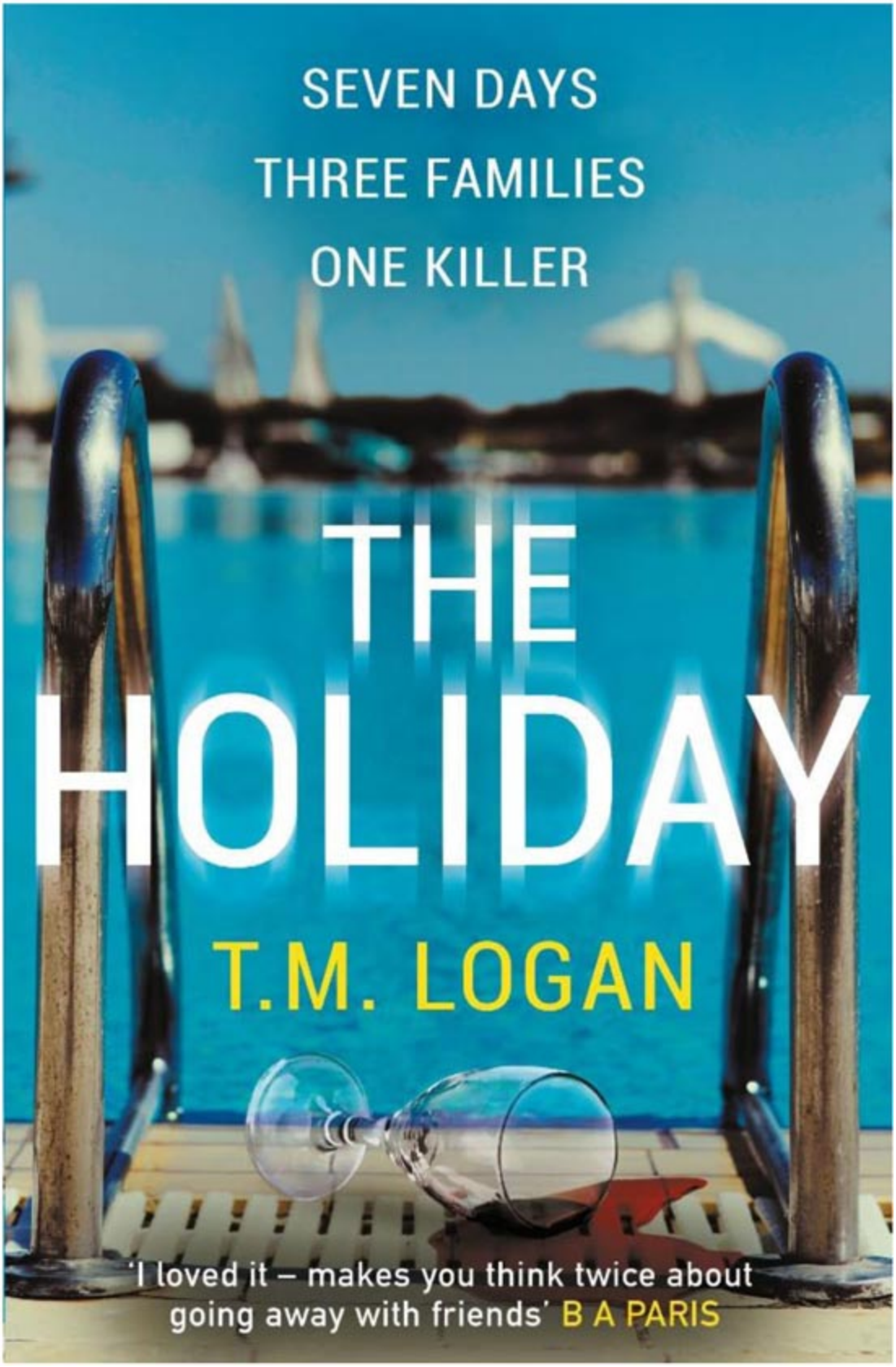
Mükemmel nişanlı

Tek bir sorun var. Ed, Ryan'ın onlara yalan söylediğini düşünüyor.

Kime inanırsın?

Ed'in tüm içgüdüleri ona kızının büyük bir tehlike altında olduğunu söylü yor ama bunu başka kimse göremiyor. Düğün tarihi hızla yaklaşırken Ed, çok geç olmadan Ryan'ın sırlarını ortaya çıkarmaya koyulur. . .

Şimdi sipariş ver

SEVEN DAYS
THREE FAMILIES
ONE KILLER
THE HOLIDAY
T.M. LOGAN
'I loved it – makes you think twice about going away with friends' B A PARIS

Yedi gün. Üç aile. Bir katil.

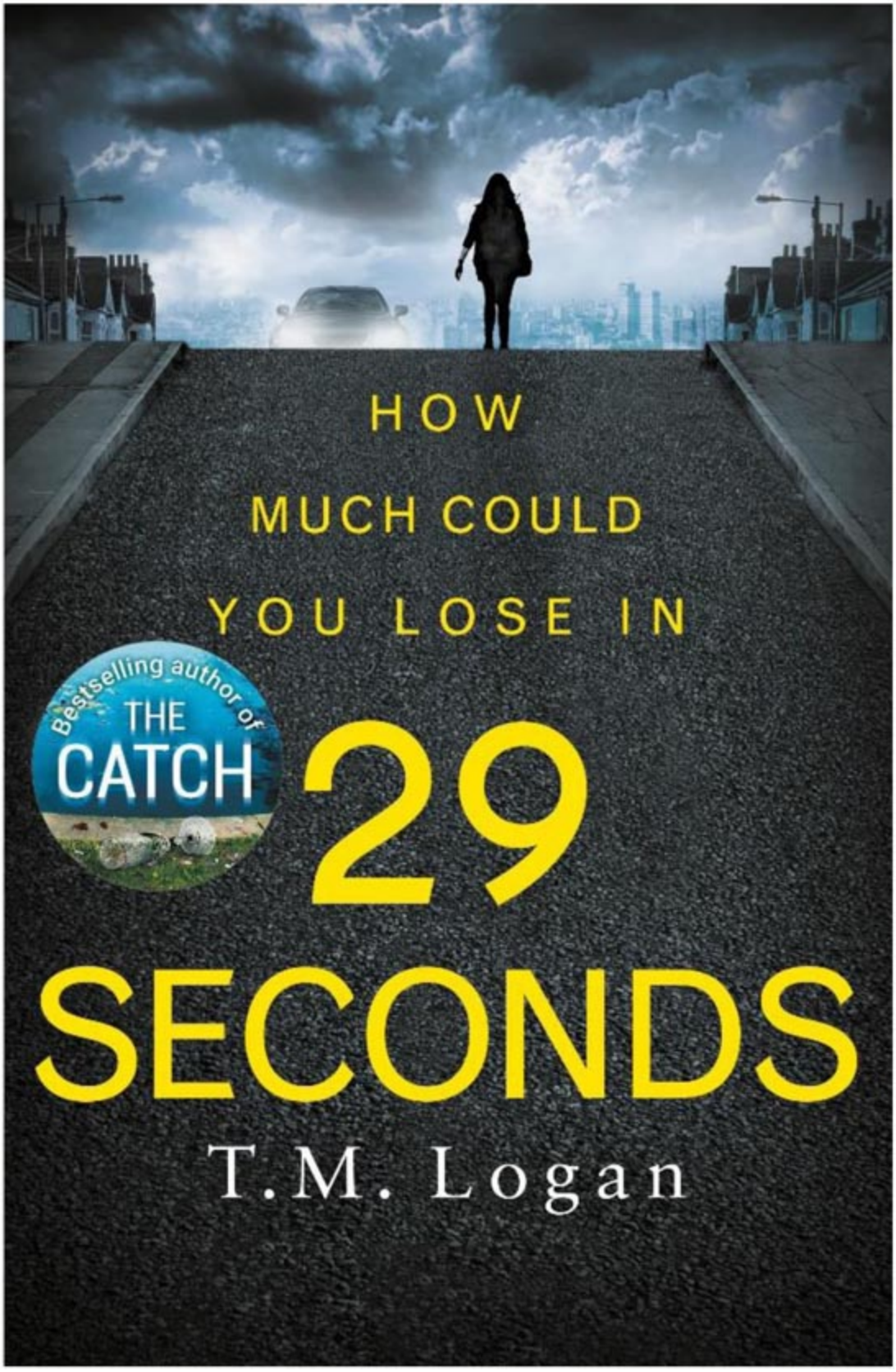
Kate'in 40 yaşına girmenin ideal yolu olarak hayal ettiği mükemmel bir t atil olması gerekiyordu: Provence'ın yakıcı güneşi altında lüks bir villada dört en iyi arkadaş, kocaları ve çocukları.

Ama cennette sorun var. Kate, kocasının bir ilişkisi olduğundan ve diğer k adının da onun en yakın arkadaşlarından biri olduğundan şüpheleniyor.

Bu kadınlardan biri yıllarca süren dostluğunu feda etmeye ve ailesini yok etmeye hazır. Ama hangisi? Kate, boğucu Akdeniz sıcağında gerçeğe ya klaşırken, riskin sandığından çok daha büyük olduğunu çok geç fark eder .

Çünkü villada birileri sırrını saklamak için öldürmeye hazırdır.

Şimdi sipariş ver

HOW
MUCH COULD
YOU LOSE IN
Bestselling author of
THE
CATCH
29
SECONDS
T.M. Logan

Ya 29 saniyelik tek bir telefon görüşmesi hayatınızı sonsuza dek değiştirebilseydi?

‘Give me one name. One person. And I will make them disappear . . .’

Sarah, başı dertte olan genç bir kızı kurtardığında karşılığında hiçbir şey beklemez. Ancak gösterdiği cesaret, güçlü ve tehlikeli bir adama borçlu olmasına neden olur. Kendi acımasız kurallarına göre yaşıyor ve tüm borçlar ının, bildiği tek yolla ödenmesi gerekiyor.

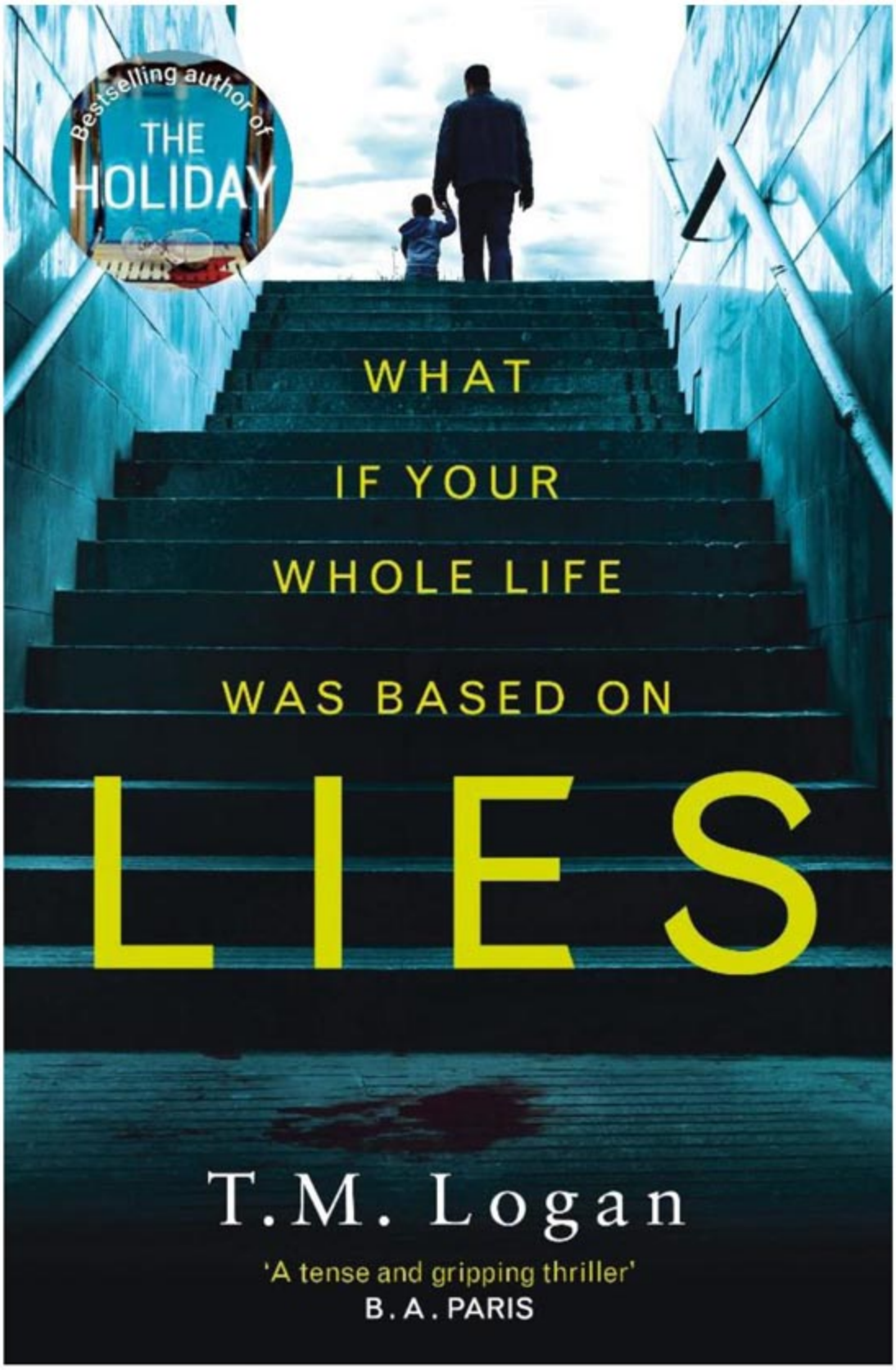
Sarah'ya dayanılmaz patronuyla yaşadığı umutsuz durumu çözmesi için bir yol sunuyor. Tüm sorunlarını ortadan kaldıracak, ömürde bir kez yapılacak bir anlaşma.

Sonuç yok. Geri dönüş yok. Ortaya çıkma şansı yok.

Tek gereken 29 saniyelik bir telefon görüşmesi.

Çünkü herkesin verecek bir ismi var. Değil mi?

Şimdi sipariş ver

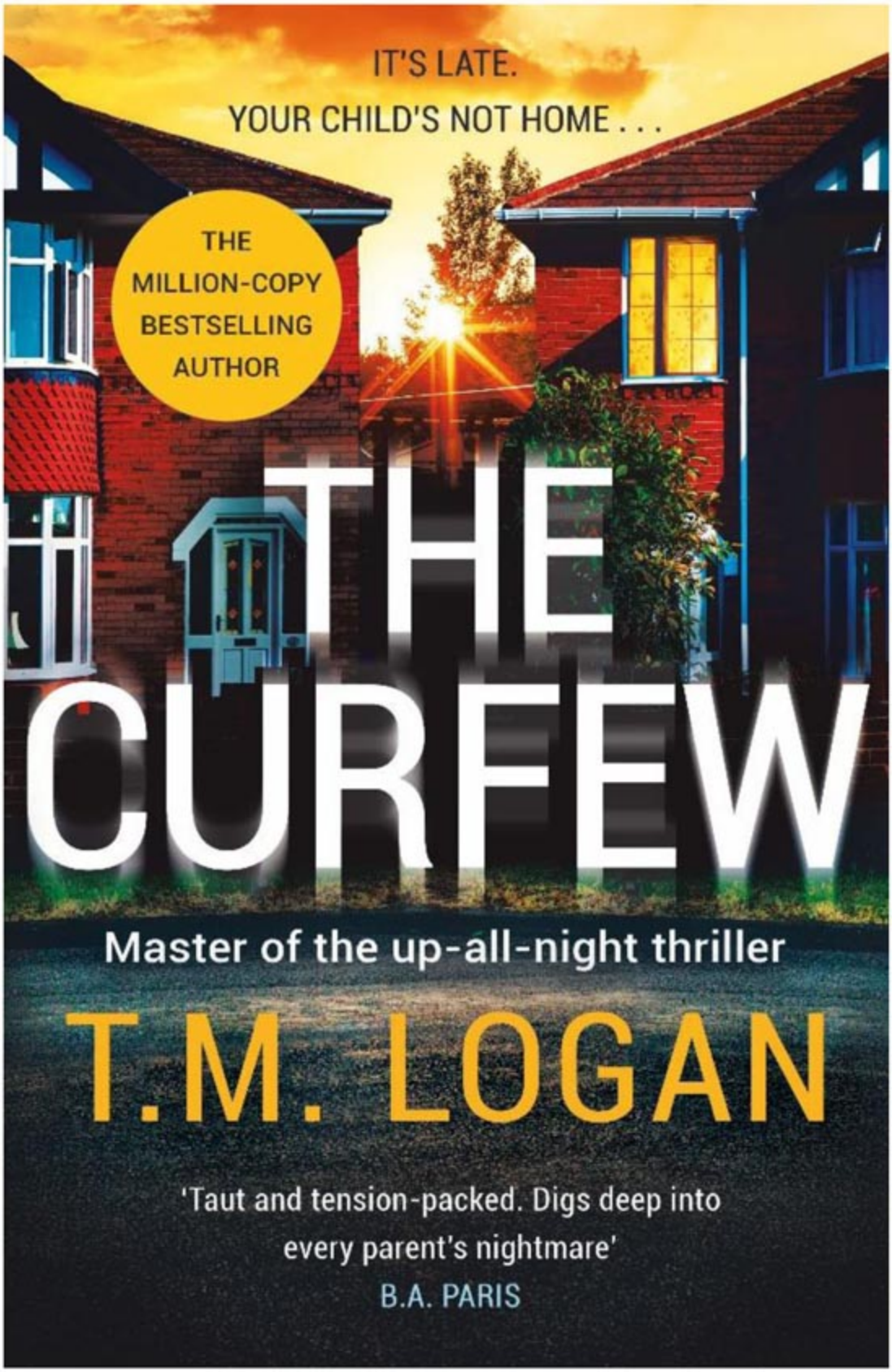

Bestselling author of
THE HOLIDAY
WHAT IF YOUR WHOLE LIFE WAS BASED ON
LIES
T.M. Logan
'A tense and gripping thriller'
B.A. PARIS

Joe Lynch sıradan, mutlu bir evliliği olan bir adamdır; ta ki anlık bir kar ar onun hayatını krize sokana kadar.

Joe, karısının aile dostu Ben'le tartıştığını gördüğünde, bu onun ona her şe y hakkında yalan söylediğinin ilk ipucudur. Ve onu korumak için devreye g irdiğinde, zararsız bir itiş Ben'i yere düşürür. Ve hareket etmiyor...

İlk sayfasından son sayfasına kadar sürükleyici, bırakılamaz ve sürprizle rle dolu bu baş döndürücü psikolojik gerilim, sevdiklerimize gerçekten g üvenip güvenemeyeceğimizi sorgulamanıza neden olacak. . .

Şimdi sipariş ver

IT'S LATE.
YOUR CHILD'S NOT HOME . . .
THE MILLION-COPY BESTSELLING AUTHOR
THE CURFEW
Master of the up-all-night thriller
T.M. LOGAN
'Taut and tension-packed. Digs deep into every parent's nightmare'
B.A. PARIS

I should have known something was wrong.I should have sensed it. Felt it in the air, like the build-up of pressure before a thunderstorm, that heavy, loaded calm.

Sokağa çıkma yasağı

Andy ve Laura iyi ebeveynlerdir. Oğulları Connor'a sınavlarını tamamlama yı kutlamak için arkadaşlarıyla dışarı çıkabileceğini ama *must* gece yarısı e vde olacağını söylerler.

Yalan

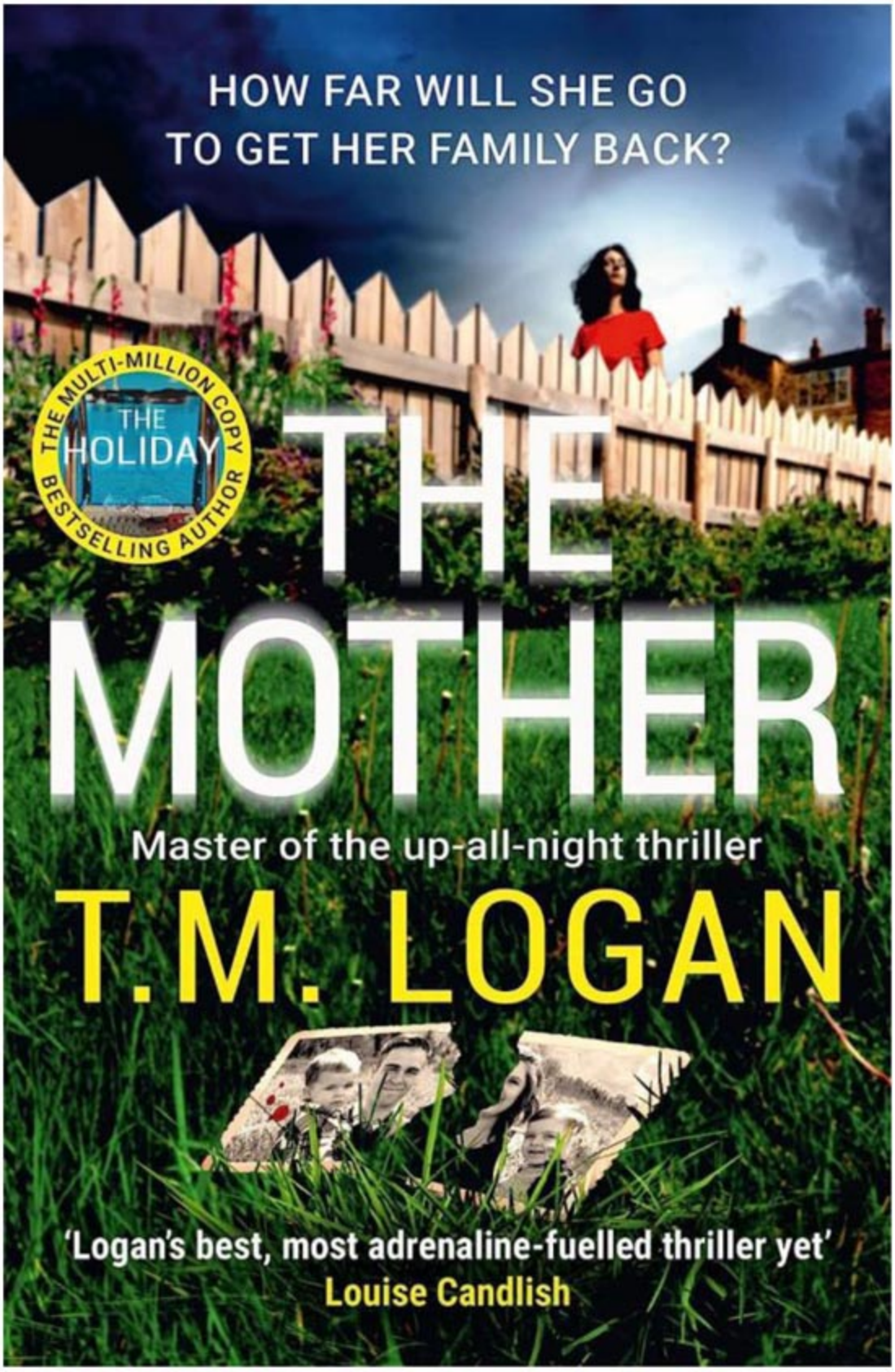
Connor'ın sokağa çıkma yasağını kaçırması, beş ailenin hayatını sons uza dek değiştirecek bir dizi olayı başlatır.

Doğrusu?

Çünkü o gece beş genç ormana gitti ama sadece dört tanesi dışarı çıktı. V e gerçeği söylemek her şeyi kaybetmek anlamına gelebilir...

Ne yapardın?

Order now

HOW FAR WILL SHE GO
TO GET HER FAMILY BACK?
THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR
THE HOLIDAY
THE MOTHER
Master of the up-all-night thriller
T.M. LOGAN
'Logan's best, most adrenaline-fuelled thriller yet'
Louise Candlish

Framed for murder. Now she’s free . . .

Bir kadın cenazeye katılıyor, gölgelerin arasında duruyor ve oğullarının acı çekmesini acı içinde izliyor. Ancak ne onları rahatlatabilir ne de sırrını açık layabilir.

On yıl önce Heather çocuklarını yatmaya hazırlıyor ve kocası Liam'ın dön üşünü bekliyor, ancak bunun aile olarak birlikte geçirecekleri son gece oldu ğunun pek farkında değil. Çünkü yarın Liam'ı öldürmekle suçlanacak.

On yıl önce Heather her şeyini kaybetti. Artık adını temize çıkarmak ve çoc uklarını geri almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir.

Şimdi sipariş ver

Birleşik Krallık'ta ilk kez 2024'te Zaffre tarafından yayınlandı. Bu e-kitap baskısı 2024'te ZAFFRE tarafından yayınlandı. Zaffre Publishing Group A'nın bir baskısı Bonnier Books Birleşik Krallık şirketi 4th Floor, Victoria House, Bloomsbury Square, Londra WC1B 4DA Sahibi: Bonnier Books Sveavägen 56, Stockholm, İsveç

Telif Hakkı © T.M. Logan'ın, 2024

Kapak tasarımı: Emma Rogers Kapak görselleri © Magdalena Russocka / Trevillion Görseller ve © Shutterstock

T.M.'nin manevi hakkı Logan'ın bu çalışmanın Yazarı olarak tanımlanacağı Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası, 1988 uyarınca ileri sürülmüştür.

Her hakkı saklıdır. Bu yayının hiçbir kısmı, yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

ISBN: 978-1-80418-134-8
Hardback ISBN: 978-1-80418-132-4

This book was typeset by IDSUK (Data Connection) Ltd
This ebook was created by IDSUK (Data Connection) Ltd

Zaffre is an imprint of Zaffre Publishing Group
A Bonnier Books UK company
www.bonnierbooks.co.uk